

Kálmán Mária

HALLÓ, HALLÓ UNIVERZUM!
(regény)

1991-95

MÁSODIK RÉSZ:
AZ ISTENEK KÉTSZER HALNAK MEG

**Az elektronikus változat az
OSZK Magyar Elektronikus Könyvtárában készült
2007-ben**

ISBN: 978-963-06-3778-7 (HTML)
ISBN: 978-963-06-3777-0 (PDF)

TARTALOM

A nagy magyar vadászkutya
Az alábecsült bestia
A hatalom három arca
Stratégák
Halál az iszlám ellenségeire!
A balra vezető út
Viszontlátásra, hadnagy úr
Aki nincs velem, az ellenem van
Az ígéret bolygója
Sade márki megtestesül
Szívüinkből a kufárokat
Utószó a jövőhöz

A nagy magyar vadászkutya

A Zebegény lassan pöfögött a szentendrei Duna-ágban. Jókedvű motorcsónakosok megmegkerülték, s a hullámok ilyenkor meghimbálták a hajót. Az utasok tikkadtan tudakolták, van-e üdítő. Minden üdítő elfogyott indulás után félórával. A nyughatatlan lelkek szendvicsért járultak a büféshez.

– Élelmet egészségügyi okokból nem szállíthatunk, – közölte boldogan az eladó.

– Anyu, én le akarok szállni, – közölte egy kislány.

Induláskor csaknem beleesett a vízbe, annyira sietett. A rideg valóság nagyon hamar kiábrándította. Most ellenkezőjét akarta annak, amit eddig akart. Nem utazni, mert ez úgy néz ki, nem normális dolog. A mama teleképű, vidám asszony nem bírta magába fojtani méltatlankodását.

– Miért nem írják ki valahová, hogy itt sem enni, sem inni nem lehet? Mit adjak a gyerekek, nem mondaná meg? Arra számítottunk, itt eszünk, nem csomagoltam semmit.

– Velem hiába cirkuszol, nem én vagyok a KÖJÁL.

– De maga a büfés. Mit árul egyáltalán?

– Rágógumit.

A hajó élvezettel figyelte a párbeszédet, s most kitört a nevetés. Nevettek az olaszok, s pergő nyelvükön lezárták az evés-ügyet. Képeslapokat szedtek elő, s nekiláttak leírni ismerőseiknek a Zebegényt. A spanyolok nekiestek az ablakoknak, élvezettel és kárörömmel csináltak huzatot. Közben kézről kézre adtak egyetlen termoszt. Mindenki egy kortyot ivott a vízből, beosztva, mint a sivatagban.

A kislány szeme gyanúsán fénylett. Szívesen sírt volna, de jólneveltsége belérekesztette a könnyeket. Egy idős német házaspár sonkászsemléket vett elő, s az egyiket a gyerekek nyújtották.

– Köszönjük, de kibírjuk Szentendréig, – mondta büszkén a vidám asszonyka. – Igaz, Sybill?

Sybillnek korántsem ez volt a véleménye. Vágyódva nézte az ingerlő szendvicset.

– A gyermek nem bír ki annyit, mint mi, – eresztett meg a férfi egy sokrateszi mondatot. – Wir können warten.

– Her-kommt, goldige Sybill, – csalogatta az asszony. – Ez tied.

A kislány nem bírta tovább, elvette a feléje nyújtott csemegét. Háromszor is megköszönte, s közben meg is ette. A példa ragadósnak mutatkozott. Az itt-ott becsomagolt étek előkerültek, s vadidegenek kaptak egy-egy falatot.

– Apu, csinálj papírpoharat! – visította egy kisfiú. – A bácsik adnak ásványvizet.

Nemcsak a felszólított apa, mások is összesodortak némi papírt. Hosszúkásan, mintha fagylalttölcsér lenne, s jutott egy-egy csepp mindenkinek, aki kért.

Úgy nézett ki, a Zebegénynek nem sikerült kifogni jókedvű utasain. Juszt is ettek, juszt is ittak. A hajó partján bóják mindenütt. A jármű óvatosan lavírozott a sekély vizén. A szentendrei Duna-ág egykor olyan volt, mint a Mekong. A fák törzse félig a vízben, fürdőzők csak néhány kijelölt helyen. Most mindenütt a levegőben lógott a fák gyökere. Zátonyok emelkedtek ki a vízből, s a kutyákat a parttól hat-hét méterre sem lepte el a víz.

Rendőrmotoros közeledett, s pillanatokon belül felkúszott a hajóra egyik emberük. Az utasok nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget a dolognak. Csak két ősz férfi nézett össze.

– Nem lehet véletlen.

– Véletlen nem. De egybeesés igen.

A hangszóró nyugodtan, kiegyensúlyozottan szólalt meg.

„Figyelem, figyelem. Értesítjük kedves utasainkat, hogy technikai okokból a hajó csak Szentendrét közlekedik. Akik Visegrádig vagy Esztergomig váltottak jegyet, pénzüket a szentendrei állomáson visszkapják. Szíves elnézésüket kérjük. További jó utat kívánunk.”

A szöveget angolul, németül és olaszul is megismételték. Az utasok ezúttal felháborodtak.

Ugyanaz a német férfi, aki megvendégelte Sybillt, most tiltakozott az eljárás miatt.

– Wir können nicht warten! – kiabálta. Gyér ősz haja égnek állt. Felesége minden szavát megismételte, de senki sem törődött velük.

– Apu, most már nem mutatod meg, hol vadászott Mátyás király?

– Visegrádon vadászott, és hallottad – nem megyünk oda.

– De miért nem?

– Jó kérdés. Ki tudja miért nem megyünk tovább?

– Biztosan alacsony a vízállás, – vélte egy Adidasba öltözött páros férfitagja.

– Ahogy idáig jöttünk, ez több, mint valószínű.

– Istenkísértés. Csak egyszer kössünk ki szerencsésen, az biztos, hogy többé nem ülök hajóra!

– Nem kell betojni, – vigasztalta társait az Adidasos.

A távolban megjelent az apró, szerb falucska, mely az idők folyamán tekintélyes nyaralóhellyé nőtte ki magát. Ortodox templomtornyai vidáman csillogtak. A Bükköny-patak római vízvezetéknek álcázott betonoszlopok között folyt a Dunába. Ahol beleömlött, a víz rozsdásfeketévé sötétedett.

A fürdőzők két kézzel integettek, s az utasok viszonozták. A Zebegény fontosságának méltóságával elkerülte a régi kikötőt, s két kilométerrel lejjebb kötött ki.

Zajos készülődés folyt.

– Odanézz, haver, ezek kameráznak minket.

– Ne etess, haver.

– Etet a fene. Vak vagy?

Az utasok nem sokat törődtek a filmre vett partraszállással. A nők ugyan ösztönösen megigazgatták hajukat, blúzukat, s kihívóan néztek a lencsébe. A többség viszont a pénztárat rohamozta.

– Apu, itt nem vadászott a király?

– Nem, itt nem.

– De miért nem?

– Mert itt nincsenek vadállatok. A vadász csak akkor vadászik, ha van vad. Érted?

A kisfiú buzgón bólogatott. A két ősz férfi mosolygott.

– Az apa fején találta a szöveget. Vadász csak ott van, ahol vad is van. Nem adnám sokért, ha tudnám, beletartozik-e ebbe a tömegbe a nagy magyar vadászkutya.

– Szóval nem verted ki a fejedből, hogy Nostradamus jóslatai ennél az országnál érnek véget. De lehet, hogy csak a származása magyar, az, hogy kíséretébe tartoznak „Észak Urai” szerintem erre utal.

A két férfi balra fordult, s elhagyta a kikötőt. Hallgatagon mentek át a kis fahídon. Megnézték az utat szegélyző évszázados fákat, s mélyeket lélegeztek. Volt érzékük a szépség természetes megjelenésének értékeléséhez.

Mielőtt kiértek az alsó rakparti sétányra, megálltak az új szállodánál. Medencéjében giccsesen kék víz, a napon hivalkodó nyugágyak, ordenáré, de méregdrága napernyők.

– Barátom, nincs siralmasabb uralkodó osztály a pénz arisztokratáinál. Ezek félnek. S a félelemtől idejük sincs a gondolkodásra. Vegyük például ezt az egészen apró dolgot. Ha pénzed volna napernyőkre: ilyet vennél?

– Illuzórikus kérdés. Miért töprengenék azon, milyen napernyőt vennék, mikor úgysem fogok venni semmilyen. „Nagy ínséget látok közeledni, hol itt, hol ott üti fel a fejét, mígnem mindenütt éhezni fognak a földtekén.” Mindenütt. Most még remegve nézzük a koldusokat, s nem hiszük el, hogy Amerikában, – s nem valamelyik afrikai vagy ázsiai országban – évente ötven millió ember hal éhen. Most még hiába hulltak meteoritok a Jupiterre, bőven szórva a törmeléket az egész Naprendszerben, senki sem kapcsolja össze a nagy hőséggel, melyben naponta egy-egy országban ezrek hullnak el. És fölösleges folytatnom, mert a végső tanulságot levonhatod: az ember világában az értelem a Nap, és ha arról beszélnek a végidő könyvei, hogy a Nap elhomályosul, s úrrá lesz a sötétség, akkor az értelem belátóképességének sötétségéről beszélnek.

A beszélő a harsány motellre mutatott.

– Mit vársz ezektől? Győzz meg, mondd meg: mit vársz ez élettől?!

Az eszmecserét motorcsónakos járőr szállította félbe. „Figyelem! Figyelem! A technikai akadály elhárult. A Zebegény egy óra múlva indul tovább Visegrád-Esztergom felé. Akik tovább kívánnak utazni, megváltott jegyeik érvényesek.”

A hirdetést elismételték több nyelven, s az elszánt utazók visszafordultak.

A két öregúr elgondolkozva figyelt.

– Tudod, kezd érdekelni ez a technikai akadály sztori. Olyat még nem hallottam, hogy az emberi felelősségre hivatkoztak volna.

– Az emberi felelősség mindig az egészre vonatkozik. Ez itt csak részletkérdés.

– Kérlek, saját szememmel olvastam tanulmányt a felelőtlenség dicséretéről. A szerző a XX. század legnagyobb eredményének tartja a döntésszabadság demokratikus alkalmazását. Ez pedig abból áll, hogy az állami döntés, kormányzati döntés, parlamenti döntés nem akadémiai kérdés. Egyre szebben ecseteli az akarat érvényre juttatását. Nietzsche elásná magát szégyenében. Először az ember-feletti ember fogalmát forgatták ki, most az akaratról vallott felfogását.

– Nincs Nietzsche, barátom.

– Az már igaz. De Anti-Nietzsche van. Fukuyama.

– A történelem vége? Aranyos írás. Csak nem igaz.

– Nahát, ha ezt hallaná! Aranyos írás!

– Teljes tisztelettel úgy értettem, megnyerő. Szimpatikus. De nem meggyőző. A diadalmas rabszolga, az viszont bármilyen félelmetes, de igaz. És nem a történelem vége, hanem a kezdete.

A sétálók már az alsó rakparton haladtak. A többszáz éves házak bejárata a járda szintje alatt szunnyadozott. Legtöbbjükön állatfejes kopogtató. Egy kétszintes barna ház előtt terebélyes asszony porolta a hosszúnyakú gémekekkel díszített perzsaszőnyeget. Az emelet szimbolikusan kis erkélyén barnabőrű aggastyán napozott. Rövid sportnadrágban, fejére tekert törülközővel éppen fittyet hányt a világnak. Belső békéje megóvta az utca zajától is, csend volt körülötte, olyan nagy csend, amit az ember manapság csak maga magának képes megteremteni.

Hosszú lábain kopott papucs, lehet, hogy lábszagú, de gazdája kedvence. Hozzá tartozik az otthonához, s ha valaki kidobná, az otthon többé nem lenne ugyanaz. A fejére csavart törülköző foszladozott, de hozzátartozott az emberhez. Bármiben le lehetett volna fogadni, ez a törülköző sírig elkíséri, sőt, azon túl is.

A sétálók megálltak. Végcéljukhoz érkeztek.

– Akarnak valamit? – szögezte nekik a kérdést a szőnyegporolást abba nem hagyó asszony.

– Kellermann doktort keressük.

Az asszony fölpillantott az erkélyre, de ott semmi sem mutatta, hogy bármi szó eljutna a fülekig.

– Jöjjenek utánam.

A ház belülről még elesettebb volt, mint kívülről. A földszinten kiépítettek ugyan egy fürdőszobát, de a falak valószínűleg már háromszáz évvel ezelőtt is ugyanezzel a színnel vették körül a szerb patriótákat. Az emeletre vezető falépcsőn látszott a mindig ugyanoda lépő lábak csiszolása, ijesztően elkarcsúsodtak a közepükön.

Az asszonyosság nekiindult a lépcsőnek. Szuszogott saját súlya alatt, de valami önkínzó kényszer miatt a világért sem mondott volna le arról, hogy ő vezesse föl az érkezőket. Lesz-e belőlük vendég, ki tudja. Hozzá volt szokva a legképtelenebb helyzetekhez. Végigkísérte Kellermann a félvilágon, és sosem lehetett tudni, mikor adja ki az utat Grönlandba, vagy Zélandba.

– Jöjjenek, uraim, már vártam Önöket. Sára, ebéd három személyre. Padlizsán, hal, muku.

A vendégek összenéztek. Muku? Sára sarkon fordult, s éppolyan szuszogva csoszogott lefelé, ahogy fölfelé.

Kellermann közben letekerte fejéről a törülközőt, s ledobta a földre. A szoba telis tele volt szétdobált ruhákkal, falaknak fordított festményekkel, félig csomagolt dobozokkal.

– Látom, valamelyik útjának közepén tart, s igazán sajnáljuk, hogy megzavartuk. Szeretnénk bemutatkozni, ha –

– Ne mutatkozzanak be, úgyis mindent tudok. Zavarni pedig azért nem zavarnak, mert ha zavarnának, itt sem lennék. Egyébként én pontosan annyira vagyok Kellermann, mint Önök Fermi vagy Szokolov. Mellőzzük a megszólításokat, s tegyék fel a kérdéseiket.

Ezzel összekapkodott néhány ruhát két bizonytalan stabilitású székről. A vendégek megértették, hogy ezt szánja helyüknek. Elhelyezkedtek, pontosabban igyekeztek biztonságosan ülni. Kellermann az egyik sarokban elhelyezett szőnyegre ült. A jögi póz mögül azonban korántsem nirvánával teli szem figyelte őket. A pillantás zöld sugarakat villant, bevilágította és felfrissítette a levegőt. A doh eltűnt, a félhomály semmivé vált. Tény, hogy

Kellermann értett ahhoz, hogyan tegye kellemessé vendégei számára a nyilvánvalóan kellemetlent.

– Doktor, tudnia kell arról, hogy van egy szervezet, amely Vízöntő Összeesküvés-nek nevezi magát. Ez a szervezet a világ minden táján nyomozást folytat a biológiai folyamatokba illetéktelen beavatkozók után.

– És mit neveznek illetéktelen beavatkozásnak?

– Ezt elég nehéz megfogalmazni. Arról van szó, hogy új emberfaj kialakításának kísérletére bukkantunk.

– Új. Előbb tisztázzuk, mit jelent az, hogy új? Talán végre találkoztak emberekkel, akikből nem csinálhatnak rabszolgákat? Talán végre fraternitás a fraternitás? Új. Az új ember nem kér Salieri feloldozásából: „Középszerűek, felmentelek benneteket!” Az új ember tele van szeretettel, jóindulattal és megértéssel. Nem szabadít a tengerekre olajat, hogy elpusztítsa ifjabb testvéreit, az állatokat. Új ember. Két feje van, és szíve egy sem. De az is lehet, hogy nincs feje, igaz?! Láttam műveket az új emberről. Mióta tervezik! Mióta hiszik, hogy előállítható. Dante is új ember volt, Dosztojevszkij is. És Napóleon! Mit szólnak Napóleonhoz?

– Szavakba menekül, Kellermann.

– Azt mondta: menekülök?

– Régóta menekül. Ön a Vízöntők elől fut.

– Én? Sosem bírtam az összeesküvőket. Igyekeztem elkerülni minden titkos társaságot, De futni, azt nem.

– Saját maga is tagja az M-csoportnak. Elismeri?

– Az M-csoport tudományos társaság, speciális céllal.

– Úgy van. A speciális cél pedig az új ember.

A kis szobában tapintani lehetett a feszültséget.

Kellermann szeme zöldjébe lila fények vegyültek, támadásra készülő ragadozót megszenyítően.

– Nem tudom, mit akarnak tőlem.

– A tények, melyek a tudomásunkra jutottak, borzalmasak. A kísérletük sajnos többé nem kísérlet, hanem tény. Önök nem Napóleonokat hoztak létre, és nem fáj a szívük az olajháború áldozataiért.

– Ezek szavak, kérem!

– Kellermann! Jól figyeljen. Ez az utolsó esélye.

– Mire?

– A mutánsok, akiket új ember címen létrehoztak, csökkent értelműek. Önöknek nem zsenik kellettek, és nem szívek. Biológiai gépek kellettek, akiknek mégcsak nem is fáj, hogy rabszolgák. Ez az illetéktelen beavatkozás, Kellermann. Az ókor rabszolgái legalább „gondolkodó szerszámok” voltak. Az Önök által létrehozottak önként nem gondolkoznak. Leszoktak róla.

– Nem, ez így nem igaz.

– Na végre. Mondja el, hogyan igaz.

– A vízöntők nem tudják, mi? Erre nem futja a képességeikből, mi?

– Nem tudom, milyen kezekben vagy, te szerencsétlen.

– Akkor kezdjük ott, hogy a Spengler-tervet földi agy észre nem vehette volna. Mi segíteni akartunk a tömegeknek, ne legyen számukra elviselhetetlen, amit végig kell élni. Spengler fogalmazta meg először, hogy a kezek gyorsabban szaporodnak, mint a fejek. Mi ehhez annyit tettünk hozzá, hogy kezekből több is kell, mint fejekből. Egy fejhez azonban sosem jött össze a megfelelő mennyiségű kéz. Mi azt akartuk, hogy az emberiség észre se vegye a mesterséges életbe hajszolását.

– Hányan dolgoztak ezen a terven?

– Hát nézzük. Európában csak az M-csoport. Ázsiában a Lung, a Mandzsu, a Pamjaty, a Padma, a Puncong, Északi Song, és a Gaolang.

– Amerika, Afrika, Ausztrália?

– Ez már bonyolultabb dolog. Az ottaniakat nem ismerem.

– Hallotta ezt a kifejezést: „az emberi nem ellenségei”?

– Minden korszakváltást ez a kifejezés vezet be. Voltak a keresztények is az emberi nem ellenségei, ha jól tudom, az egész francia nemzet is, mert megalkották az emberi jogokat. Használták a zsidókra, s ezzel ideologizálták a gázkamrákat, használták a kommunistákra, s ha jól tudom, ma arra, akire akarják. Engem nem fog ezzel a kifejezéssel revolverezni. Az emberi nem istenekből jött létre. Nem én tehetek arról, hogy nem akart isteni maradni. Mi csak hozzásegítettük ahhoz a szinthez, amelyet úgy szeret.

A vendégeknek torkán akadt a szó. Kellermann cinizmusa erős háttérhatalomról tanúskodott.

– Honnan veszi a bátorságot ezekhez a nézetekhez?

– Ezekhez a nézetekhez egyáltalán nem kell bátorság. A Vízöntőknek van szükségük bátorságra, ha ebből a masszából humanoidokat kíván faragni. Minden nagyszabású eszme az un. ember emberalatti színvonalán bukott meg. Előre megjósolom, az Önöké is ezen fog.

– Legszívesebben átadnám Önnek a fekete kapszulát.

– Azt hiszi, nem venném be? Ön nem tudja, mi vár a bolygóra. Gazdálkodjon a lelkierejével, mert nagy szüksége lesz rá.

A vendégek egyszerre jutottak arra a gondolatra, hogy ezt az embert nem képesek megnyerni egy átértékeléshez.

– Elmondaná, hogyan jutott jelenlegi álláspontjára?

– Az Önöknek a világon semmit nem fog mondani.

– Tegyen velünk próbát.

Sára csoszogott föl. Tálcat hozott megrakottan, s letette az asztalra.

– Ne mondjon semmit! – intette a gazdáját. – Semmit.

Öreg, mélyenülő szemeit végigjártatta a három férfin. Ízülettől görbült ujjaival leoldotta kötényt, s ügyetlenül simogatta ruháját. Fürge nyelvvel végignyalta ajkait. Nyelve piros volt, hegyes, nagyon is fiatal ehhez a vén teremtéshez.

– Lili gyönyörű volt, tehetséges volt, – sustorogta folyton simogatva a ruhát, vagy méginkább a ruha előtti levegőt. – Ilyenek ritkán születnek, úgyszólván. Mindent megadtunk neki. És ő táncolt. Hajladozott. A sásliliom ilyen. Az emberek nem tudták levenni róla a szemüket.

Úgybizony. De Lili soha nem kapott szólót. Ha látta volna azokat, akik szólót kaptak... Azt mondtam, kislányom, – mert ő az én kislányon volt, – hagyd abba. Igen, ezt mondtam. De ő, szegénykém csak mosolygott. „Így is boldog vagyok, mama. Nem lehet mindenki szólótáncos. Ha nem vagyok tehetségesebb, az az én hibám.”

Sára előre-hátra himbálózott. Sustorgott, vinnyogott. „Szegénykém, liliomkám...” Aztán bocsánatot kért.

– Ne haragudj rám, kislányom. Már jön, akire vársz. Csak még ezt a levelet várd meg, anygalkám.

Az öregasszony fogta a tálcát, és kínálni kezdett. Egész kicsi valójában igyekezett, keze reszketett, feje himbált, neki felszolgálni kell, ez a feladata. Hogy jön az urak tetteihez? Hogy meri zavarni a nagyformátumú jövőt a múlttal? „Ezeknek semmit” – motyogta, és elcsoszogott.

– Mi volt ez? – törölgette meg homlokát az idősebb férfi.

– A kiindulópont, – közölte szárazon Kellermann. – Igaz, Lili nem lett Isidora Duncan, de lehetett volna. Rajta keresztül néztem meg magamnak, kik érvényesülnek, és miért. Ha Csajkovszkij Odette-Odillját liba táncolja hattyú helyett, az figyelemre méltó koincidencia. A kis kóruspatkány pedig sosem lesz hattyú. Ó, la-la! Mennyire szerette Lili A rút kis kacsát! Aztán kapott a szerből.

– Szentséges ég! Ha jól értem, akkor az Ön lánya volt!

– Éppen azért. Többé nem indokolta az indokolhatatlant. Többé nem lett engesztelhetetlen. Barátnője lett a szólóliba. Zsenit látott benne. Ha-ha! Abban a tehénben, akit úgy neveztek belső körökben, hogy gipszpicsa. Ki feküdte magának, amit nem volt képes eltáncolni.

– És Lili?

– Miért érdekli most egyszerre Lili? Az emberiségnek több ezer esztendő adatott a nagyság felismerésére. Felismerték. És mit tettek vele? Tönkretették. A folyamat úgy növekszik, ahogy közeledünk a XX. századhoz. Liliről asszociáljon Csontváryra. A napút képeit eladni szekerponyvának! Ha-ha! És lőn a magyarok között egy mester, aki Atlantisz nyomában járt. Ne keressétek. Éhenhalt.

– Akkor sincs joga úrrá tenni a középzsért. A vívódás, a fájdalom nemesít, és –

– Ezt a szöveget tartsa meg. Én láttam Lilit átalakulni. Hogy tudott örülni a fagyaltnak. Mindenkit a barátjának tartott. Azt állította sziklaszilárdan: az emberek jók, és szeretik. Nos, mit tudott volna adni Ön ehelyett? Kinek nem kell a szeretet, halljam?

A vendégek nehezen szedték a levegőt. Kellermann előtt indiai tányérok folyadék füstölgött. A doktor bele-belenyúlt a füstbe. Ártatlan mozdulatnak látszott. Pásztorok melegszenek így, vagy eltévedt utazók szabadban gyújtott tüzeiknél.

Zöld szemeit néha lehunyta, nem igyekezett sem kedves, sem megnyerő lenni. Személyisége mégis fogva tartotta környezetét. A vendégek azon vették észre magukat, hogy jóízűen fogyasztják a padlizsánt.

– Soha életemben nem ettem ilyen finomat.

– Omlósabb a többinél.

– Ízlik. Veszek belőle még egyszer.

– A padlizsán tisztítja az agyat. Olvastam, hogy minden földben vagy közvetlenül a földön termelt gumós növény élénkíti a vérkeringést.

- A retek regenerálja az agyat.
- A dinnye tisztítja a vesét.
- A krumpliban minden benne van, ami a szervezetnek kell.

Kellermann hangtalanul nevetett vendégein. Eltűntette a tányérkát, s ahogy tisztult a levegő, a két öregúr úgy ébredt gasztronómiai eszmecseréjéből.

- Ugye, milyen nehéz visszatérni küldetésükhöz? Mennyivel egyszerűbb az élet egy kis nyalánkságot szopogatva?

- Csak nem merészelte kipróbálni rajtunk?

- Nem maradandó formájában. Semmi izgalom, csak füst. Átmenetileg sajnálni fogják, hogy nincs több ebből a fenséges ételből. Átmenetileg más nem fogja érdekelni Önöket. Aztán visszalopakodik az élet szürkesége. Visszatér a kérdés, mit is tud nyújtani Önöknek. A nem átmeneti formációban ez nem kérdés.

A két öregúr szavak nélkül is értette egymást. Szemeikkel szavazták meg, hogy áttérnek küldetésük második részére.

- Ön elmondhatja tehát magáról ugyanazt, amit Nostradamus: „Képes vagyok nem tévedni, nem csalódni, nem elámítani.”

- Úgy van.

- Megalkothatja-e találmányának olyan irányított hatását, hogy határok figyelembe vétele nélkül az emberek azonos érzésekkel rendelkezzenek?

Kellermann néhány másodpercig mérlegelte a feladatot. Ha értette, mire megy ki a játék, akkor tehetségesen titkolta. Pedig a szíve vadul vert. Hormonjai elszabadultak, belülről ujjongott. A nagy magyar vadászkutya! Üzent. Itt vannak. Kérnek. Ki ne mondd, hogy érted. Ki ne mondd, légy óvatos, vigyázz.

- Nem vagyok biztos benne, hogy jól értem.

- Jól érti.

- Ez esetben még ma elutazom innen.

- Semmiben sem fogjuk korlátozni. Segíteni fogjuk, hogy a legjobb körülmények között dolgozzon.

Kellermann fölállt, s vadul a fejére tekerte törülközőjét.

- Beleavatkozni a jövődölésekbe! Felmérhetetlen következmények!

- Az embernek szabad akarata van, s ebbe éppen Ön avatkozott bele. Apropó, elvihetnénk a maradék mukut? Ha nem tévedünk, azon a tányéron...

- ...muku volt. Nem adom ki a kezemből. Sajnálom.

- Isten Önnel, Kellermann. Nem kérdezzük hová megy. Bárhová megy, megtaláljuk. Ezért azt szeretnénk, amikor kész van, keressen bennünket. Rendben?

A vendégek választ nem várva távoztak. Még elérték a Visegrádra induló hajót.

A banda már nyolckor együtt volt, de a két Olawski még hiányzott. A kanmurit Andrej kedvéért rendezték. Stefán ugyanis elhatározta, hogy végképp férfit farag bátyjából. Ezzel a célzattal szakította meg útját Budapesten. Ezzel a célzattal vették ki a Kerék Vendéglőt egész éjszakára. Ezzel a célzattal válogatta össze barátait a világ minden tájáról.

- Az én bátyám női karmocskák közé került.
- Fúj! Fúj! – zúgott a banda.
- Azt csinálnak vele, amit akarnak. Andrej gyanútlan, naiv.
- Gyalázat! Nem hagyjuk.
- Úgy bizony, nem hagyjuk. El kell érnünk, hogy ő válasszon, és ne őt válasszák.
- Helyes! Ő válasszon.
- És tudjon lelépni.
- Le, le, lelépni.
- Erre most iszunk. Ex!
- Ex!

A férficsapat válogatott bikákból állt. Csupa ragyogó mosolyú, atlétatermetű nagyivó és nőfaló. Mindezt azonban mint a teremtés koronái tették. Ők, ők, s ki tudja hányadszor újra ők, aztán huszadsorban jöhetnek szentek, istenek meg a nők.

Misi és Jancsi jól ismerték a gárdát. Nem egyszer mosták föl a teremtés koronáit az asztal alól, ahová saját szántukból itták le magukat. Elsőosztályú italokkal álltak a rendelkezésükre. A konyhában készült a vacsora, melybe néhány speciális vendéglő is besegített, mivel vadhúsok, szláv, német s egyéb nemzetiségi ételek is szerepeltek a kívánságlistán.

Az „ex”-et négy adag szakéval kezdték, ami annyit sem jelentett nekik, mint az enyhe borostea.

Stefán felvillantotta ellenállhatatlan mosolyát. Ránézett társaira, játszadozott üres poharával.

- Az én bátyám olyan, mint a mimóza. Pap volt, s hívó ma is.
- Mi az ördög! Ezt eddig nem mondtad.
- Most mondom. Azóta, ahogy kilépett, csak botorkál összevissza a világban. Magányos farkas, agyalágyult hülye, lágyszívű mesemondó, tökéletes testvér, mindenfajta vallástörténeti tudományok tudora, ilyen meg olyan beavatott, és még sorolhatnám. A lényeg az, hogy meg kell menteni.
- Ne izgulj, Stefán! Herüktihor!
- Herüktihor!

A társaság megint ivott. Misi és Jancsi néma borzalommal konstataulta, hogy ezúttal tokaji aszút. Nem is ihattak mást, az ősi anagramma kötelezte a magyar italt. Herüktihor, a Hernád – Bükk – Tisza – Hordái-ból összevont alakszó, amit a társaság őseire vonatkoztatott.

Stefán ezután kétszer a levegőbe boxolt, s elindult Andrejért. Egy ideig csendben iszogattak, várták a testvéreket. Elmúlt kilenc, de az Olawskiak még mindig nem jöttek.

Sellyei Tornyos Ajtony felugrott, s kirúgta a széket maga alól. A többiek követték.

- A székely himnuszt!

Pár pillanatilag áhítatos csend támadt, aztán felhangzott.

„Ki tudja merre, merre visz a végzet”. Tele torokból, és tele szívvel énekelték. Főleg azt, hogy „vezesd még egyszer győzelemre néped, Csaba királyfi”, összeszokottan cifrázták és variálták, Csaba királyfi, vezesd még egyszer, Csaba királyfi, mi vagyunk a néped...

Misi óvatosan a konyhába hátrált. Megivott egy kamillateát, s kiadta az utasításokat.

– Ezután jön a turulmadár. Akkor hozzátok a tiszai halászlét. Kész?

– Igen, Misi úr.

– Megkóstoltad, Tibikém, remélem?

– Igen, Misi úr.

– Jól van. Utána a vaddisznópörkölt. Ez 11-ig lemegy. Utána, –

Kintről óriási ováció. Misi ki sietett. Jancsi csendre intette.

– Semmi kérdés. Megjött a díszvendég.

Andrej szokásos garbóját viselte, melyben feleakkorának tűnt, mint vendéglátói. Stefán büszkén fogta a könyökénél, és hordozta körbe, akár egy trófeát.

– Bemutatom a tiszteletedre összegyűlteket, Andrej. Rögtön itt áll a legősibb családfe egyetlen hajtása, Sellyei Tornyos Ajtony. Az örök ellenzékiiség példája, kereszteslovag ősei a Torony őrzői voltak, akkor vehették be címerükbe a tornyot.

– Örvendek, – nyújtott kezet Andrej.

– Keblemre, kölyök! Az egyik ükanyám lengyel volt! Keblemre te lengyel mimóza!

Sellyei medveként szorította magához Andrejt, akinek elállt a lélegzete.

– Hipp, hipp, iszunk! Ex!

A társaság a megismerkedés örömeire vörösbort ivott. A pincérek abban a pillanatban újra töltötték a poharakat, ahogy azok kiürültek.

Andrej egykedvűen itta ki a kezébe adott italt.

– Ponori Tewrek Huba!

– Ex!

– Istállóczky Deli Árpád!

– Ex!

– Nagyhollósi Remetey László!

– Ex!

– Kecskeméti Katona Kálmán!

– Ex!

– Murányi Bende Kond!

– Ex!

– Csengery Székely Tihamér!

– Ex!

– Zombori Zsombor Előd!

– Ex!

– Muhi Ölvedi Töhötöm!

– Ex!

Andrej kezdett elképedni a hallott neveken, látott arcokon. Az kizártnak látszott, hogy bolondot üznek belőle. Mégis, amennyire emlékezetéből telt, a telefonkönyvekben egyetlen Zombori Zsombort, Muhi Ölvédit nem talált volna. Igaz, nem is kereste őket.

– Osztrokányi Baglyos Zalán!

– Ex!

– Karagyorgyevics Pan Petru!

– Ex!

– Laczassay Lacus Konrád!

– Ex!

Túl tizenkét pohár boron Andrej a saját lábán állt, és tiszta szemmel nézett körül.

– Asztalhoz, urak, – adta meg a jelet Stefán.

Misi intésére erre az estére kért libériákban bevonultak a pincérek a halászlével. Egyetlen óriási kondérban hozták, vastag tölgyfaboton ringatva. Ezzel jártak körbe, nem kis erőnlétről és ügyességről tanúskodva.

– Cigány-! – intette magához a primást Istállóczky. Csak csendben, csak halkan... „Látod-e babám, látod-e babám, amott azt a nagy hegyet?”

Hogy csinálták, hogy nem, a halászlé pillanatok alatt elfogyott.

– Énekeld velünk, kölyök, – parancsolta Sellyei Andrejnek. – Énekeld, mert ha egy férfi akar egy nőt, mit is mond? „Azt a hegyet a zsebkendőmnek a négy sarkában is elhordom, Mégis csak az enyém, mégis csak az enyém leszel édes galambom.”

Andrej vonakodás nélkül énekelt. Konkordiára gondolt, az egyetlen nőre, akinek szívesen mondaná, hogy „enyém leszel”.

– Most pedig, hogy ne légy dőre,

És ne rohanj esküvőre,

Emeld poharad a nőre, – skandálták mind. – Ex! Ex! Ex!

A pincérek leszedték a piszkos tányérokat, s újakat tettek föl. Frissen sült kenyér illata töltötte be a termet, s az asztal fölötti szekérkerékből csodálatosan étvágygerjesztő kenyér ereszkedett alá. A libériások újabb kondérral jelentek meg.

– Vaddisznó! Mire jó? Mit beszél a vaddisznó?

Murányi Bende kipirult arccal kiáltotta.

– Emlékezzetek! Zrínyi vére mosta Bécset...

– Senki bosszút nem állt – vágta rá a kórus.

– Emlékezzetek! Rákóczi küzdött hazánkért...

– S töröknél lelt halált – zúgta a kórus.

– Emlékezzetek! Párizs ígért szabadságot...

– S ti nem fogadtátok – harsogta a kórus.

Magasba emelt poharaik ezúttal üresek voltak. Tiszták, mint maga az átok.

„Járom rátok gyáva népek, maradéktól átok!”

Most a falhoz vágta a poharakat, egy sem maradt ép. Kivéve Andrejét, aki nem követte a példát.

Mind észlelték, de senki sem szólt. A tányérokban barna lében úszott a misztikusan elfogyasztott vadkan. Amennyire a jelenlévők lelkiállapotából következtetni lehetett, egyenesen azt a vadkant kebelezték be, mely Zrínyit megölte.

– Misikém, – intette magához a főpincért. – Ezt neked. Ezt a személyzetnek, – gyűrte számolatlanul a pénzt Stefán.

– Eddig meg vagyunk elégedve, – nyilatkozta Ponori.

– Nagyon köszönjük, uraim, – hajlongott Misi, s eltűnt.

Most Jancsi vette át az uralmat. A libériások hatalmas tálakon fácánpecsenyét hoztak.

– Íme, itt az újabb étel, köszöntse Csengery Székely!

– Ex!

Andrej biztos volt benne, hogy egy falatot sem bír tovább. Mire megy ki a játék, tette föl magának a kérdést. Kutatva nézett körül, de az arcokon felfokozott jókedvnél egyebet nem látott. Csengery rövid gondolkozás után kivágta.

– Az ókorral jó a viszony; ez a magyar Satyricon!

– Éljen!

– Taps!

– Ex!

– Kórus! Az ókorral jó a viszony; ez a magyar Satyricon!

– Ex!

A fácán ingerlőn készült, rozmaringos bazsalikkal.

Andrej tányérja azonban üres maradt. Nem szedett a pecsenyéből. A többiek játszva végeztek, de az ajtó ismét kitárult. Jancsi hangosan jelentette, mintha megnevezése külön kijárna ennek az ételnek.

– Nyúl vesevelővel, kínai fűszerrel, spanyol borban párolva.

– Hallottátok ezt? Ex!

– Ex!

A nyúl vesevelővel áhítatos csendet teremtett. Illatát tekintve igazi ínycség lehetett, de Andrej már az első két fogás után úgy érezte magát, mintha két hete egyhuzamban evett volna.

– Elég volt, barátom? – verte hátba barátságosan Ölvedi.

– És hol van még a vége! – álnokoskodott Laczassay.

– Gyerekek, még egy perc, és éjfél.

– Mondjon verset éjfél előtt, Zombori Zsombor Előd!

A megszólított magához intette a primást, átölelte, és sűgva kezdte.

– Mi, mi, mi, mi, mi, mi, mi,

Hej de!

Mi, mi; mi, mi, mi, mi, mi,

Hejde!

Mi mozog a zöldleveles bokorban!

Osztrokányi?

Osztrokányi Baglyos Zalán falig érő szájjal harsogta.

– Azt gondoltam, hogy egy róka, vagy egy nyúl! Kecskeméti!

Kecskeméti megpödrötte a bajuszát, s rávágott az asztalra.

– Se nem róka, se nem nyúl, komámasszony meg –

– Meg?

Az egész kórus szilaján követelte.

– Meg? Meg?

Az ódon faliéra éjfél ütött. A tekintélyes rézinga, a finoman faragott óradíszek árnyéka megnyúlt. Rejtett világítás gyulladt ki, a villanyok viszont kialudtak.

– Figyelem! – kocogtatta meg késével a poharát Karagyorgyevics. – Mint korban és rangban legidősebb, nekem jutott a feladat, hogy köszöntselek, Andrej Olawski. Nem vagyunk mi fényes, úri hadsereg, sem titkos páholy. Nincs titkunk, de tudni szeretnénk a te titkodat. Ez az egész banda arra vár, hogy követhesse, amit követsz, s rendelkezésedre áll, hogy azt keresse, amit te keresel.

– Itt valami tévedés van, – vélte Andrej.

– Ugyan, bátyókám, – ütött a vállára Stefán. – Keresed a tálat, meg a kendőt. Beszélj nekünk erről. Beszélj arról a nézetedről, hogy az eszmék sosem buknak meg. Az ember bukik meg, amikor az eszmékkel szembesül.

– Mi történik az eszmegyilkosokkal? – kérdezte ártatlanul kerekítve szemeit Nagyhollosi.

– Mossák kezeiket! – vágta rá Ölvedi.

– Tehát a pilátusi tálról van szó? – summázta Sellyei. – Akkor egy percre se habozz, fiú. El kell fogadnod kezeinket. A jóslatok rólunk beszélnek, magyarokról, mint akik betöltik az írás szavait. Megtaláljuk a tálat, melyben Pilátus elhárította a bűnt magától. Ránkfér. Sok itt a bűn, sok a felelőtlenség, a hazugság.

– Az ígéret pedig elhangzott, – tette hozzá Kecskeméti.

– Nincs erő, mellyel az egyszer kimondott ige visszavonható, – ezt én mondom, Petru Pan.

– Itt valami tévedés van, – ismételte meg Andrej. – Én nem a pilátusi tálat keresem.

Stefán indulattól fütötten ugrott föl. Egymás után gyújtotta föl a kapcsolókat, közben tombolt.

– Kész! Vége az előadásnak! Mindig is kelekótya voltál, aki csak lebeg az utak fölött, amin járnia kellene! Mi kell neked, ha mi nem kellünk? Tudsz te szövetséget kötni egyáltalán?

Andrej szemében szomorúság bujkált, ahogy válaszolt.

– Testvér, hidd el, nagyon szeretlek benneteket. De nem lehet bizonyos feladatokat megoldani lelki önvédelem nélkül.

– Lelki önvédelem! Elmegy melletted az élet, Andrej.

Andrej szétnézett a duhaj társaságon, mely most nem tűnt féktelennek, de még jókedvűnek sem. Ragyogó szemükben megbántottság tanyázott. Nyilván nem szoktak hozzá a visszautasításhoz. A maguk módján komolyan ajánlották föl segítségüket. Vagy az élet

örömeivel, vagy készséges barátságukkal, de meg akarták nyerni. Tanúságtevők kívántak lenni önzetlenségből. Mi mindenünk van, s elhagyjuk, ha ezt akarod. Megosztjuk, ha ezt akarod. Nem szabad úgy érezned, hogy egyedül vagy.

– Rendben van. Ti akartátok. Ismeritek a Grál-legendát. Rengeteg értelmezése és feldolgozása van. Van, aki kehelyről, van, aki tálról vagy edényről beszél vele kapcsolatban. Felejtétek el az összes értelmezést. Mindegy, hogy arról van-e szó, melyben felfogták Jézus vérének a Longinus lándzsája nyomán fakasztott sebből, vagy arról, melyben maga Jézus mosta meg a tanítványok lábait. A lényeg abban a példázatban van elrejtve, hogy ez a tál gyógyít. Jézus is, tanítványai is betegek voltak.

– Úgy van, – helyeselt Csengery – „betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá”. Ésaías, 53.4. Anyám mindig ezt idézte, mikor beteg voltam.

– Fraenger Boschról szóló tanulmánya óta indult el az új kutatási irányzat. A tál, melyből Bűnbánó Magdolna illatos olajokkal megkenete, meggyógyította. S aki maga is tudott gyógyítani, ezt a gyógyítási szimbólumot újra és újra ismételte, hogy megértsük.

– De nem értettük meg!

– Én még a Parsifalt sem értem.

– Pedig ebben van elrejtve az evangéliumok egyik valódi „jó híre”. Az emberiség meggyógyítható. Ez a köztes lét titka, az átmenet a halhatatlanság felé.

A Kerék vendéglő úgy nézett ki, mint egy halottasház, ahol tort ülnek valamely ismeretlen halott fölött. A 13 magyar nehéz fejét kezére támasztva nézte az embert, akit el akartak téríteni attól, hogy asszony választhassa ki őt. De már kiválasztotta őt egy legenda. Andrej Bűnbánó Magdolna nyomán jár, akit – most értették meg, miért – „a gyógyító asszonynak” neveznek egyes iratok.

Sellyei tért elsőnek magához.

– Hát, komám, azt hittük, van mivel meglepnünk. Tévedtünk. Te leptél meg bennünket. A kérdés az, sikerülhet-e nekünk, épp nekünk, egy ilyen súlyos feladat?

Karagyorgyevics szikrázó szemmel ugrott fel.

– Ha én azt mondom, magyarrá lettem, mert itt kell keresni a megoldást, ugyan ki fog meghátrálni közületek?

– Vérszövetség!

– Életre – halálra!

Andrej alig bírta lecsendesíteni őket. Stefán vigyorgott, nem volt kedve ellen a dolgok ilyen fordulata. Mivel hajnalodott, már napfény mellett magyarázta el, mit kell tenniük.

II.

Magyarország egyik tekintélyes irodalmi folyóiratában a következő hirdetés jelent meg.

DRÁMAÍRÓ TANFOLYAM

Értesítjük mindazokat, akiket érdekel, hogy drámaíró tanfolyamot indítunk. Nem tehetségkutató céljaiból, tehát zsenik kíméljenek. A tanfolyam hat előadásból áll. Egy-egy előadás ára 17 ezer forint. Valutát nem fogadunk el. Befizetés csekken.”

Ezután a hirdetmény közölte, hol lesz az első előadás, és mi a számla száma, ahol a részvételi díj befizethető.

Ha bárki azt hitte, viccről van szó, nagyot tévedett. Vathek és John alig fértek a terembe a kijelölt napon. A résztvevők a befizetést igazoló szelvény ellenében négyszögletes zöld kártyát kaptak, melybe két betűt nyomtak: F. M. A két betű aranyszínben villogott a jelenlévők mellén, ahová az ajtót őrzők tűzték föl ünnepélyes kézfogások közepette.

– Mit jelent az F. M.? – kockáztatta meg a kérdést John.

– Természetesen a tanfolyam vezetőjének nevét.

– Értem. De mi ez a név?

– A professzor be fog mutatkozni.

– Nehezebb esne megmondani a nevét előre?

– Nem tudhatom, melyik nevét kívánja ma használni.

– Te jó ég! Hány neve van a professzornak?

– Ahány előadása. Neve a mondandójától függ.

Vathek oldalba bökte barátját, s besodródtak a terembe. A közönség elképesztőnek volt minősíthető. Szerepelt itt Shakespeare szakálla, George Sand szivarja, Madách mentéje, Dante sapkája, és így tovább. Hangsúlyozottan groteszkre vették a zseniket, ők, a nem zsenik, s még fizettek is érte.

John mérgelődött. Hosszú utat tett meg, hogy jelen legyen ezen a példátlan marhaságon. A költségeket újságja viselte. Vatheket Kursymurty küldte, apelláta nem lehetett.

– Vathek, figyelsz?

– Nem.

– Miért nem, ha már egyszer itt vagyunk. Nem gondolod, hogy ezek itt... izé?

– Kursymurtynak bizonyítéka van arra, hogy ez valamilyen leplezett tevékenység. Semmi köze az irodalomhoz.

– Az ötlet nem rossz. De nem ám. Eljön a pofa, s azt mond, amit akar. Művészi szabadság.

– Tomboló siker. 17 ezer forintért nem is lehet más. És akkor a pofa továbbmegy. Oda megy, ahova akar.

A két fiatalember összenevetett. A fehérhajú oldódni kezdett, a fekete viszont még feszültebbé vált. Pásztázták a közönséget, s egyre több érdekességet fedeztek föl. Mintha itt ülne Whitman, Poe, Cervantes. Mintha Boccaccio, Goethe, Lin Yu Tang is befizette volna a

17 ezret. Ugyanakkor tar fejűek utánózták Zord kánt, kíméletlen nézésű öregek a Zord időket. Senki sem törődött senkivel, a terem halkan zsongott.

Az emelvényen megjelent négy fiatalember. Négy táblát hoztak, de ezeken nem volt semmi. A közönség felnevetett, és tapsolt. Most újabb négy fiatalember jött be, átvették a táblákat az előzőektől, akik megjátszott kudarccal távoztak. Taps. Ekkor belépett a professzor. Ha valaki ismerte volna a jelenlévők közül Nagá Tront, az események más fordulatot vehettek volna. Büszke sasorra, az arca felét beborító ércszakáll, hanyagul erős mozdulatai megtették a magáét. A közönség hosszantartó tapsal üdvözölte.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm. Lehetséges, hogy tetszem Önöknek? (Nevetés) Pedig nem vagyok Don Juan, bár engem is meginvitált egy köszobor. Ennek a köszobornak a neve valaha Thália volt, egyike a kilenc Múzsának. Élt. Ma már? Kezdjük azon, hogy az emberiség kétharmada nem tud sem írni, sem olvasni. Ez az atomkori civilizáció nyitja. Önök ostobák, ha drámát akarnak írni. (Morgás) Kinek akarnak drámát írni? Az analfabétáknak nyilván nem. Nézzenek magukba! Ezek az Önök számára nem léteznek. Semmik. Egy rakás szar. (Erős morgás) Aki pedig fel van háborodva azon, amit mondok, elmehet. A pénze marad, mert az az én időm ára, ami drága. (Kitörő taps. Egy ember sem távozik.)

– Jól van, Önök felfogták az első tábla jelentőségét, melyen nincs semmi. És amivel kapcsolatban Önökben sincs semmi. Milyen is tehát az a szándék, mellyel írni akarnak? Azoknak akarnak írni, akik tudják, mi az, hogy Múzsza, Thália, Don Juan meg köszobor. Kíváncsi vagyok, önök közül hányan vannak tisztába vele? Ahogy szétnézek, holtak köszönnék vissza rám. Csak nem Cervantes úrhoz van szerencsém? Hogy van kedves gyermeke, Don Quijote úr? Keresi-e még az ideált? Sürgősen mondja meg neki, hogy ideálok nincsenek. (Dörgő tapsvihár) És ott Goethe úr, Faust atyja, hogyan foglalná össze, mit mond nekünk Faust? Kételkedj mindenben, magában az ördögben is. Csakhogy az én hitemet senki se ingassa meg az ő kételyével, és az én kételyemet senki se győzze le az ő hitével. (Taps) Köszönöm, köszönöm, köszönöm. Megértették a második semmit, Önök olyat le nem írhatnak, aminek már az ellenkezőjét is meg nem írták volna. A teljesség hiányánál csak a hiány teljessége nagyobb.

A hallgatóság dobogott, tombolt, füttyült és tapsolt. John azon vette észre magát, hogy összeüti a tenyerét. Vathek a fejét csóválta.

– Ha csak egyszer is tapsolni mersz, megmondom Ernának.

– Jól forgatja a szót.

– Elforgatja a szót. Csak figyeld.

A professzor egészen más hangon szólalt meg.

– A bevezető után engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Fenrir Mann. A Farkasember. Az alkotóban lakozó vadállat hasznosításáról lesz szó. (Morgás) Aki nem ismeri el a vadállat-voltot, felszólítom, hogy távozzék!

Fenrir Mann hatásos szünetet tartott, de senki sem mozdult.

– Így gondoltam. Abból az egyszerű tényből, hogy nem zseniket hívtam ide. Azokban ugyanis nincs vadállat. Hagyják, hogy mások lelke széttépje az övékét. Ők mindig tudnak adni valamit nekünk. Működésük nyomán tele van az irodalom „ready-made”-del, nem rendelésre készült készáruval. (Nevetés) Ki kérte ezt a szerencsétlen Hamletet, hogy mindörökre agyunkba vesse a lenni vagy nem lenni kérdését? De Hamlet itt van, Hamlet töpreng, Hamlet lefoglalta magának a halálról való töprengést, Hamlet herceg mintájára a filmgyárban azt mondja a producer a forgatókönyvírónak: „Addig jó, hogy a srác kábszeres lesz, s ezért az apja lesz

öngyilkos. De a búcsúszavak nem jók. A kábszeresek nem Hamletek, te sem vagy Shakespeare. Ide az kell, amit megért a hullamosó is. Áraszd el szitokkal, használj durva szavakat, hadd piruljon el Villon is haló poraiban.” S akkor a producer még észre sem vette, hogy egyik nagytól másikhoz utasít.

A hangulat egyre forróbb lett, de a közönség vigyázott, hogy minden szót halljon.

– És akkor most jön az első szabály. Ha nem tudod megkerülni, fald föl.

Dobogás, nevetés, taps.

– Ismételjük meg a leckét, együtt, egyszerre! Most!

– „Ha nem tudod megkerülni, fald föl!” – bögte a tömeg.

– Látom, tetszik Önöknek. Nagyon helyes. Az ember gyakran farkas, csak nincs vele tisztában. Önöknek viszont tudni kell róla. Használni kell. Mondjuk, valaki író akar lenni, de az úristennek se megy. Egy barátja azt tanácsolja, menjen el kiadónak. Épp most keresnek igazgatót. Mit csinál a zseni? Visszautasítja. A marha. A töméntelen eszével sem fogja föl, hogy nem csiszolnia kell a művet, meg újra és újraírni, hanem elfoglalva a kiadói széket előadatni saját műveit. Ki tudja nekem megmondani, mi más lehet az oka annak, hogy egyetlen klasszikus sem volt soha könyvkiadó? És ki tud egyéb magyarázatot arra, hogy minden kiadónak van kiadott saját műve? (Morgás) És Önöknek, ha ki tudnak adni egy óráért 17 ezer forintot, előbb vagy utóbb lehet saját kiadójuk. És kiadhatják saját műveiket.

Ezúttal feszült csend maradt a szavak nyomán.

– Hát igen, ott van az eladás kérdése. Ki fogja megvásárolni műveiket. Melyik színház fogja, előadni azt, ami már megjelent? Mert addig, amíg bekötve fekszik pultokon és polcokon, valljuk be, a kutya sem ismeri. Mint mondtam, az emberiség kétharmada analfabéta, a fennmaradók pedig inkább megvárják a színházi előadást. Felszólítom tehát Önöket, – vásároljanak színházakat!

A teremben nevetőverseny bontakozott ki. A hippik a homlokukat ütögették öklükkel, ami náluk a legmagasabb elismerés jele. Néhányan névkártyát cseréltek, s megindultak a papírfecni érintkezések.

– Veszedelmes demagóg ez, John.

– Felőlem azt mond, amit akar, amíg a kultúra érdekében mondja. Figyeld meg, milyen okosan húzta csőbe ezeket a farkasjellemű pénzeszsákokat. Ha színházat fognak vásárolni saját fércműveiknek, majdcsak színre kerül ott az igazi is.

– Szóval te így látod? Én meg úgy látom, ez az ember le fogja fejezni az irodalmat. Ha azok kezébe kerül minden kiadó, akik itt vannak, – végünk.

Fenrir derűsen nézett végig hallgatóságán. Élvezte őket. Élvezte, hogy nem álszenteskednek, nincs közbekiabálás szépről, jóról, meg a művészet szentségéről.

– Foglaljuk tehát össze a második szabályt! „Minden rendszer beteg, amely úgy működik, hogy eltér eredeti céljától!” Ismételjük meg a leckét együtt és egyszerre!

– „Minden rendszer beteg, amely úgy működik, hogy eltér eredeti céljától!” – skandálta hibátlanul a tömeg.

– Ez már nem a művészetről szól, – szögezte le Vathek.

– Ugyan már. Mostanáig azt magyarázta, ha író akarsz lenni, úgy kell működnöd, hogy ezt el is érd. Egyébként beteg vagy, anyámasszony katonája, örök sértődött.

– De az Isten szerelmére, csak nem fogok egy versért ölni? Szerintem ez a patológia, csak senki sem veszi észre! Tényleg. Hogy lehet az, John, hogy senki sem veszi észre?

– A fickó tele van vitalitással. Tudják, hogyha hallgatnak rá, pontosan olyan erősek lesznek mint ő.

– Hölgyeim és uraim, most kissé nehezebb részhez érkeztünk. Ha szavamat nem találják a témához méltónak, jusson eszükbe, hogy a disznó akkor is sáros, ha sertésnek nevezik. (Taps!) Ha írni kezdesz, úgy tedd, hogy minden sorodra tíz újabb író jelentkezik. Ha ifjú vagy, akkor a nagypapád olvassa föl verseit első szerelméhez. Ha már megetted kenyered javát, akkor piruló elsőművesek fogják átadni kétbőröndnyi regényeiket. Ha egyedülálló vagy, akkor orrod alá dörgölik, ez sem született, az sem íródott volna, ha fölnevelnél két gyereket. És jön, én is írtam egykor, ezt-hallgasd-meg! (Taps)

A professzor figyelmeztetően hallgatósága felé bökte tenyérrel lefelé fordított kezét. Emlékeztetett különböző katonai köszöntésekre, s Nagá még rá is játszott süvöltővé vált hangjával.

– Tisztelt hallgatóim! Hallgassák meg őket! Hadd írjanak! Csak hadd írjanak! Aki teheti, segítsen be nekik. Készüljön minél több másolat! Jöjjön létre minél több ötlet! Be velük a kiadóba. Ott van a szerkesztő, a lektor. Ott van a mi emberünk. És az kiszűri, ami nekünk kell. A kéziratot sajnálkozva visszaküldjük. Nagyon sajnálkozva. Az író sokszor több éven át lehet egyik kiadótól másikig küldeni. Tegyük próbát. Ön, uram, mit mondana a szerzőnek, akinek történelmi dráma ötletét kölcsönvette, s egy az egyben megírta mondjuk Nápolyi Johannát Spanyol Izabellának metamorphizálva?

A megszólított komolyan válaszolta.

– Azt ajánlanám, hogy olvasson többet a korról, amelyről ír, mert nem ismeri eléggé.

Frenetikus röhej.

A professzor velük nevetett. Újabb alanyra bökött.

– Mit mond a hivatástudattal íróknak?

– Hogy unalmasak, – vágta rá a kérdező. – A színház nem iskola.

A közönség megéljenezte a nyakigláb nyeglét. A professzor elégedetten szemlélte.

– Az biztos, hogy mi itt nem fogunk unatkozni. Jól jegyezzék meg: az erkölcs nem fizetőképessé. Tessék ismételni!

– „Az erkölcs nem fizetőképessé!” – tagolta a tömeg.

– Na, én most jelentkezem, és lerámolom ezt a vonzó öntudatgyilkost, – készült neki Vathek.

– Nagy meggondolatlanság lenne, – fogta vissza John.

Az Emberfarkas csillogó szemekkel fogta át közönségét. Régimódi kockás zsebkendőbe fújta az orrát, mint maga a megtestesült patriarchális jószág Twist Olivérből.

– A XX. század sajnos nem teremtett példaképet. Ez a tény önmagában véve példaértékű. Hol vannak a szerelem és házasság között örlődő Karenina Annák? Hol van a féltékenységekben gyilkossá vált mór? Egy színészportré beszélgetésben el is hangzott a megállapítás, a jelennek nem Othellók, hanem Jágók kellenek. Figyelemreméltó észrevétel. Hasztalan vennénk sorra a világirodalmat, főhőseink többé nem főhőseink. Baráti társaságban hallottam sommásan: „Nem értem, mit akarnak folyton Shakespeare-rel. Nekem nem mond semmit.” (Ütemes taps) Reakciójukból látom, Önöknek sem mond semmit. Csak azt a bizonyos unalmat. S miért? Elsősorban azért, mert már mindent tudunk, amit ő tudott. Másodsorban azért, mert a

heroszok kora lejárt. Ha az élet leéléséhez hősnek kellene lennünk, akkor teljesen nyilvánvalóan egy hősré van szükségünk: magunkra.

Fenrir Mann! Fenrir Mann! Fenrir Mann! A közönség állva tapsolt, volt, aki a feje fölött, mert a keze másként nem fért el. Az első sorból néhányan kirohantak, s kezüket nyújtották a nagy embernek, aki elnéző mosollyal viszonzta a nagy egyetértést.

– Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! Nézzük, mi lenne, ha bölcs barátunkat, a finomlelkű Ibsent tekintenénk követendőnek. Neki már nincsenek hősei. Az emberek, akik a színpadon mozognak, csak imitálják, hogy a jelenben élnek, sorsuk már a múltban eldőlt. Nem előttünk fog lejátszódni a tragédia, azon már túl vagyunk, mielőtt megkezdődött az előadás. (Nagy csend.) Ismerős, igaz? Mindenkinek az életében van ilyen pillanat. No, de akkor mi a szöszről szólnak Ibsen drámái? Arról a tényről, hogy az ember nem élhet mások kedvéért, ha saját kedvéért nem kíván élni. A színpadon bolyongó holt lelkek az egész előadás folyamán tudatosítják mindazt, ami még összekapcsol, és hallgatnak arról, ami elválaszt. (További csend) Nem szabad tehát mindent kimondani. Akik ilyesmire készítetik Önöket, azok minimum a rosszakaróik. Aki arról beszél, amiről hallgatni kell, az közlési zavarban szenved. Ilyenkor két embert látunk, s fogalmunk sincs, mit akarnak egymástól. Persze, ők sem. (Óvatos derű) Ide vezet, ha Ibsent követjük. A XX. században senki sem beszél a múltjáról. (Taps)

Vathek ölében halkán jelzett az adóvevő.

– Vétel, – súgta Vathek. – Jól halljátok?

– Tökéletesen, – mondta Kursymurty. – Johnnak igaza van. Meg ne szólalj, bármit mond a pofa.

– Na de –

– Ez parancs, stratégia!

A professzor ismét előre lendítette a kezét. Süvöltött.

– Milyennek látja a világ önmagát? Ez az a szemétkosár, amibe a témákat össze lehet gyűjteni. Aztán találomra, belenyúlni a szemétkosárba, s egymás után rakni az összegyűrt lapokat. Ahogy ezt látni fogják a táblákon.

Pálcát vett elő, s rámutatott az első táblára. Koszos, lerobbant utcarészlet, a falak tövében meghúzódó emberek látszanak, nyomor és gonoszság. Két fiatal vagány épp leszúrja az egyik koldulásból érkezőt. Az utcán égő tűzre kondért tesznek. Néhányan vetkőztetni kezdik a hullát. A falból elmozduló kő alól komplett konyhai felszerelés ugrik elő.

A közönség jobbra-balra tekint, arra kíváncsi, honnan vetít a professzor.

– Tovább! – kiáltják egyesek, mitsem törődve azzal, honnan jön a technika.

– Remélik, ugye, hogy látni fognak egy modern kannibalizmust? Azt a rengeteg embert, akik eltűnnek, nem az ufók viszik el sejtenyészetre, nem kérem. Mi magunk faljuk föl. Ha úgy tetszik, adjanak ehhez az értelmezéshez dialógust. Ne feledjék, nem tudjuk, hányban vagyunk, hol vagyunk. Emberek ezek az emberek? Mit mondanak így, vacsora előtt? Nos, Ön, kérem? (A megszólított elutasítóan ingatja fejét.) Kissé lehűlt a hangulat. Sebaj. Nézzük a másik táblát.

A professzor pálcája nyomán a második táblán templombelső látható. Az oltárnál főpap emeli magasra az ostyát. Fegyveresek rohannak be, megtámadják. A hívők sikoltanak, látszik, hogy beszélnek, beszél a főpap is, aki az ostyába kapaszkodik, az oltár merő vér, a zsoldosok kapitánya kiabál, persze hang egy szál se.

A közönség dermedten ül. Nem néznek egymásra.

– A második lecke, remélem jól megfigyelték a részleteket. Az oltárnál együtt van az arany, a tömjén a mirrha. A legősibb szimbólumok, melyeket az ősi kultúrák hagytak ránk, s a Háromkirályok adtak át a gyermekistennek, ezáltal ismerve el, hogy ő a hatalom, ő a transzcendens hatalom és orvos. Aki az oltárhoz menekül, megmenekül. Mentességet kap. És mégis, kit gyilkoltak meg itt? Talán a Canterbury-i érseket? Mit mondott a főpap? Mit mondott a zsoldosvezér? Érvényes-e még az ősi szimbólumrendszer? Nos, kérem? Nincs jelentkező a dialógusra. Így ez a második feladatuk lesz.

– Vathek, tudtok fényképezni?

– Nem. Még ha volna is nálunk gép, akkor sem.

John kikapta Vathek kezéből a közvetítőt.

– Kursymurty, lépjetek kapcsolatba a Solonggal. Nekünk van távvevőnk. Siessetek.

– Élő adás, igaz?

– Úgy éljek!

A professzor mintha felfigyelt volna rájuk. Felmérte Vathek hófehér fejét, mintha megörült volna. Biztosat nem lehetett tudni. Szemügyre vette John-t, ő is tetszett neki, mint ahogy nyilvánvalóan tetszett neki minden kihívás.

– Az Emberfarkas nem egyszerűen öl. Célja van. Fenrir, az északi mitológiák legnagyobbja a Holdat veszi célba. A Hold ősidők óta női princípium. Varázslatos. Gondolják végig a nők által írtakat. Sehol annyi éjszaka, meg holdfény. Hölgyeim, akik itt ülnek, legyenek erősszívűek. Kíméletlen leszek. A női hősöket nem nők teremtték. De regényeik, drámaik mégis összetéveszthetetlenek. Mélyükön ott lappang a valóságból látni nagyon keveset akaró szív. (Derűtség)

– Egy nagyon kedves barátnőm, akit megnevezni nem akarok, kijelentette, Goldingnak nincs igaza abban, hogyha gyermekek élnek civilizáció nélküli szigeten, akkor ugyanazt a gyilkos civilizációt hozzák létre, mint a felnőttek. Nála kevésbé csak Merlének van igaza, aki szerint egy nők által uralt világban is ugyanehhez a végeredményhez jutunk. Nézzük, milyenek lehetnénk.

A pálca a harmadik táblát érintette. Felmerült Dhupa féltett kincse, második Atlantisz. A központi Ametiszt Kupolán tíz ember, öt férfi, és öt nő. A nyílegyenes utcákon emberek sietnek a kitárt karú főpap felé. Beszélnek, de nem tudni mit. Annál inkább zsibong a nézőközönség. A drágakövek szemükbe vakítanak. És vakítja szemüket az, hogy akiket látnak, boldogok. Nem vennének részt soha egy olyan drámaíró tanfolyamon, ahol a dörzsöltséget tanítják.

– Maga gúnyt űz belőlünk! – horkan föl valaki. – Gúnyt.

– Gondolja? – érdeklődött Fenrir udvariasan. – És Önök hogy látják a kérdést?

– Vathek! Mi történik? Nincs kapcsolat a Solonggal. És titeket sem hallunk.

– Mi tisztán hallunk.

– Vathek! Szóljatok! John!

A két fiatalember döbbsen meredt a szuperkészülékre. Arra még nem volt precedens, hogy csődöt mondott volna. Fenrir! A professzor fütyölt rájuk, vagy legalábbis úgy tett. De ki másnak lehetett itt hatalma ahhoz, hogy körbefogja őket a Kaukázustól az Atlanti-óceánig?

– Emlékezzenek, mit mondtam az ibseni figurákról. A mában már csak élnek, tragédiájuk a múltban rejlik. S az Önöké?

– Milyen múltra gondol, közelmúltra vagy távolmúltra? – kockáztatta meg valaki a kérdést.

– Nagyon jó, – dicsérte a professzor. – Mit gondolnak, meddig nevezhető az emberiség története megoldottnak?

Néma csend.

Fenrir gúnyosan meghajolt.

– Hölgyeim és uraim! Első együttműködésünk hasznos és épületes volt. A másodikra már föl kell készülniük. Három szinopszis a három táblán látottak alapján.

Menni készült, de a tömegnek esze ágában sem volt elengedni. A negyedik táblát! Ordítás, a padokat felcsapva a közönség egymás nyakára hág, tapos és gyilkol. A negyedik táblát! A negyedik táblát...

– Gyorsan a pad alá, le, le!

John két kézzel szorítja a földhöz Vatheket. Fölöttük akár a megvadult elefántcsorda, özönlik és támad a tömeg. Fiatal lány zuhan közéjük, torka fültől fülig átvágva.

– Ez nem lehet igaz, – dadogja Vathek. – Kik ezek, uramisten, ez egy tanfolyam, ugye, John, ez tanfolyam?

– Persze, pajtás. Az Emberfarkasról.

A közönség elérte a katedrát, s nem talált ott senkit. Bambán néztek egymásra, egyesek még most is a másik nyakát szorongatták. Egy idősebb hölgy altatódalt dúdolgatott, alighanem megőrült. A botrányos előadásnak kilenc halottja és 35 súlyos sérültje volt. De mikor az előadássorozatot be akarták tiltani, lázba jött a város, és tiltakozott. Felszedték az utcaköveket, barikádokat állítottak föl. Fogadást kötöttek, akár a lóversenyen. Eljön-e a professzor, vagy sosem látják többé.

Ágnes a Végzetfa tövében ült. Egyedül volt, csak Othello feküdt mellette. Viktor és Zita útban San Francisco felé... Konkordia és Andrej útban Berlin felé... Krysis útban Delanohoz a Sinaihoz... Az adeptusok még mindig Brüsszelben.

Agya szabadon kószált, de nem akarta ezt. Nem akarta tudni, hol, kiket pusztított el számos szökőár, tornádó és cunami. Frici és Dina él, csak nyomuk veszett. Ölében tartotta Nagá Tron nászajándékát, ezt nézegette. A tál kerek talpon nyugodott. A perem két helyen bemélyedt. Akár azért, mert így készítették, akár azért, mert időtlen idők óta arra öntötték ki a tartalmát.

A véset – TAU TEO MÉ –, szanszkritul: ŐK SOSEM TIÉID. Türelmetlenül állt föl. Elballagott a sárga rózsákhoz. A virágok szirma összefonnyadt és megbarnult. A levelek lógtak, a szárok csüggedten kapaszkodtak a talajba. Fogta a slagot, s locsolni kezdte a virágokat. Először a tálra irányította a vizet, s az onnan nyílt szökőkúttá. A virágok átalakultak. Szirmaik visszanyerték nedvdús puhaságukat, a leveleknek tartása, a szároknak ereje lett.

A kutya imádta a vizet, s berohant a permet alá. Okos fejét a gazdi felé fordította, ivott is jócskán. Ez jólesik, mondta a tekintete kissé csodálkozva. Érezte, ez a víz nem ugyanaz, amit megszokott. Frissítőbb, jobb, erősebb.

Az állat hirtelen lesunyta füleit, fölhúzta ínyét, torkából utálattal vegyes támadó hörgés tört elő. Ágnes követte a kutya pillantását. Crowley állt mögötte.

– Csillapítsa le a dögöt, vagy megölöm, – közölte lakonikusan.

– Menjen a teraszra, míg megkötöm.

– Karlovyban is meg volt kötve, mégis megharapott.

– Nagyon is emlékszik ő is. Forduljon el, ne provokálja.

– Én? Én provokálom?

– Crowley! Ha megöli a kutyát, eltemetheti, amiért jött.

Othello nyűszítve kúszott asszonya lábához. Az előbbi örömteli állatnak csak árnyéka volt. Crowley mintha hipnotizálta volna, képtelen volt levenni róla szemeit. Ágnes szavaira a gyűlölet tárgya elfordult, s a terasz felé tartott.

Az asszony sietve ruhaövével kötötte a kutyát egy rózsatőhöz. Mancsai közé tette a Nagá tálat.

– Vigyázz rá. Itt maradsz, – súgta, s vendége után ment.

Az indián nyár teljes pompájában tombolt. A fűben nagy rozsdafoltok jelezték az őszi lopakodását. A virágok illata ömlött a terasz felé, ahol a két ember leült egymással szemközt. Ágnesének fehérre festett könnyű nádbútorai voltak. Nemrég itt kávézott férjével és lányával, s a csészek ott árválkodtak az asztalon. Ágnes rendfelfogása különbözött az általában elfogadott rendtől, de azt is mondhatnánk, rendetlen és hanyag volt. A székeken szalmakalapja, irataiból néhány lap, amit kettétépett, de még el nem dobott.

Crowleyt mindez nem érdekelte. Az asszonyt tanulmányozta, aki ezúttal egyedül van. Egyedül? Játszva követte a körülöttük hullámzó energiákat. Ágnes nem kontaktált, és Crowley ugyanígy cselekedett.

Méltóságán alulinak érezte volna a fejére olvasni, hogy többszörösen a bolondját járatta vele. Michel Baigent, Richard Leigh és Henry Lincoln „A szent vér és a Szent Grál” című munkájában a San Graal már Sang Raal, azaz „királyi vér”.

Tudósok és adeptusok keresik a leszármazottakat, a két kozmikus vér, Jézus és Bűnbánó Magdolna házasságából. Közben a Föld baljós csillagállásba került.

– A Föld baljós csillagállásba került, – kezdte Crowley. – Miért nem határozta meg a Ruah-koordinátákat?

– Új bolygó érkezik, Crowley. A Föld kilép a Ruah-ból.

– Miért nem mondja pontosan? A Föld már kilépett, és ezt Ön nagyon jól tudja. Megnyitotta az Omega-síkot. Megszegte az első parancsot. Elismeri?

– Túl nagy jelentőséget tulajdonít nekem. Hogyan tehettem volna az Ön segítségével? No, és segített?

– Arcátlanul pimasz válasz.

– Amilyen a kérdés.

– Nem ismeri el az első parancsot. Nem ismeri el egyes galaxisok önállóságát és függetlenségét! Áttörte a Poimandréz-kört, lehetővé tette az Univerzum behatolását a Kozmosz egységébe, s ezzel megszegte a második parancsot.

– Ugyan, Crowley. Miféle parancsokat emleget?

Crowleyt teljesen kikészítette az asszony nyugalma. Felemelte a hangját. A feje akár a kobraé.

– Miféle parancsokat? Nagyon jól tudja, hogy a Poimandréz parancsait! A Mindentudás Könyve parancsait!

– Kedves Crowley, mi közöm az Ön legendáihoz? Ha lenne is ilyesmi, valószínűleg rég érvényét veszítettette. Hiszen ez az egész galaxis szerencsétlen és függő! Miként és milyen függetlenség ismerhető el itt?!

– Asszonyom, én tudom, hogy a Poimandréz Önnél van. Vagy volt, amíg meg nem semmisítette éppen annak érdekében, hogy utat nyisson a génuszoknak.

Ágnes hanyagul rágyújtott egy Silverre, s egy ideig füstbe burkolózott. Crowley hasztalan próbálta ellenőrzése alatt tartani bioáramait. Érezte a Kígyó erejét, amit az asszony viselt. Óvatosan elkerülte a jéghideg szemeket. Coatlicue. Ki hitte volna, hogy ellene szegül

Poimandrésznek? Chitzen Itza rémlett föl előtte, a Kígyó-templomok. Thelema, amit egyik őse alapított Szicíliában, s ahol megfogalmazták a Harmadik Erőt. „Csak háromféle lény létezik, az Istenek, az Emberek és a Pythagoreus fajta.” Az az ökor, akit így felmagasztalnak, a Sybilláktól kapta minden tudását. Saját szemével látta a lemnoszi freskókon: ez a nő áll ott és fátylat nyújt a görögnek, aki félig kígyóvá változik a misztériumtól. Mivel a Sybillák szimbiózisban élnek az állatokkal, a Kígyót is természetesnek találták. Kijátszotta őket Maya. A maják kígyói.

– Két hibát is elkövetett, Coatlicue.

– Ne szólítson így, ennek semmi értelme.

– Megmutatta, hogy tisztában van a Föld véren vett fogalmával. Ezt csak olyanok ismerhették, akik ősbibek a Kozmosznál, és az Univerzumból érkeztek. Vagy saját maguk is „áron vették”, s ebben az esetben a végnapok előkészítői. Ön olyan hevesen követelte a kozmikus vért, hogy rövid időre még engem is megtévesztett. Olyan volt, mintha a Törvényt akarná betölteni. Ezért kapta meg a Végítélet Kelyheit. De nem használta föl azokat. Elnyelte, mint Chitzen Itza Hét Kígyója. Ekkor jöttem tisztába lényegével, Coatlicue.

– Vagy újra tévedett.

– Nem, mert Ön volt szíves eloszlatni minden kételyemet. Új törvényt akart, nem a régit betölteni, Chicomecoatl.

Ágnes nyugtalanul mozdult az újabb névre. A főpap felemeli az obszidián-kést. Pedig Quetzalcoatl, a Zöldtollú Kígyóisten barátságos. Ő a szelek és varázsnövények ura, a tavasz és a vizek istene. Az olmékok a Hajnalcsillag küldötteként imádták, a majáknál Békehozó, az élet őrzője, az emberáldozat megszüntetője. És mégis lecsapott akkor az a tör.

Chitzen Itza főpapjának arca és Crowley arca egyesült. Megvan. Megtalálta végre, Quetzalcoatl eltakarta arcát, és elhagyta a Földet. Visszabújt a Kígyóba, s örökre eltűnt az emberek szeme elől. Ennek a gonosz szellemnek köszönhető.

Éleset füttyentett. Othello óvatosan kibújt a rózsák közül, fogai közt Nagá ajándékával. Oldalazva közeledett, nem volt biztos a dolgában. Ágnes elvette tőle a tálat, s átadta Crowleynek.

– Mielőtt valamennyi Kígyóisten nevén nevezne, hadd lepjem meg valamivel. Ezt a tálat az Ön által veszedelmesnek ítélt Kozmoszból hozták. Fogadja el ahelyett a hét helyett, amelyeket annyira hiányol.

Crowley borzadva ugrott föl.

– A tau-teo-mé-k jele!

– Hová rohan? Othello! Fekszel!

A főpap még egyszer visszafordult. Azt látta, hogy az asszony önfeledten játszik a kutyájával, s a végzetes tálból friss vizet kortyol. Aztán újra és újra issza a vizet, nem tud betelni vele, nem képes abbahagyni. A kutyára is locsol belőle, s az állat megszépül, elégedett torokhangokat hallat. Vele már nem törődik egyikük sem.

Crowley tévedett. Nagá táljából arca az Univerzumig röppent. Ő az. Ő az. Ő az.

Az alábecsült bestia

A Balt-Orient expressz elhagyta Oradeát és Cluj, azaz Kolozsvár felé tartott. Az egyik első osztályú fülkében mindössze két utas tartózkodott.

Az egyik Kellermann doktor volt, aki rövid kirándulásra készült, mielőtt elhagyná Szentendrét. Találkoznia kellett Sabru Sadoveanuval, európai jobbkezével. Sabru kereken megtagadta, hogy Magyarországra jöjjön, így a doktor kelt útra. Nem figyelt útítársára, aki láthatatlanná válva kuporgott vele szemben. Kellermann gyűlölte az autót, vizsgyogott a repülőgéptől, s a hajót akkor sem használta volna, ha netán a tengerpartra igyekszik. A vonatoknál megállt, s megtartotta magának közlekedési eszközül. A lehető legdemokratikusabb közlekedési eszköznek tartotta. Élvezettel figyelte a tájat.

Van az erdélyi földben valami, ami megdobogtatja szívét. Dracul vajda. Mindenkinél jobban tudta, miért itt vált belőle Dracula. Ha arra gondolt, hogy a legnagyobb szabadságharcosok egyike itt vámpír, elfojthatatlan nevetési roham fogja el. Most is, bárhogya igyekezett, kitört belőle a csillapíthatatlan nevetés. Egyszerűen nevetett a szíve, a mája, kacagtak a belei, rázkódott a válla, lábait szét kellett vetnie, mert a nevetés dróton rángatta.

A szemben ülő utas összehajtogatta újságját, és elnéző arckifejezéssel figyelte a nevetést. Érdekes férfi volt, az ideges és érzékeny fajtából, aki más akar lenni, ami. A doktor felületes diagnózisa szerint kisebbségi komplexusa révén a fickó bármire kapható, beleértve a gyilkosságot is. Ez azonban nem zavarta. Tudta kezelni ezt a fajtát.

Kellermann elmerengett a drága jó középkorról, amikor a vallás szentesítette a boszorkányokat, amikor a legszebbek, legvonzóbbak kerekperec leszögezték az Inkvizíció előtt, hogy a Sátán szeretői. Aranyos Boszorkányok Evangéliuma! A doktor újra és újra vi-gyorgott. Lelki szemei előtt képek peregtek. Micsoda nők! A betyár istenit! Az emberiség vaksága példátlan. Évszázadokat vesztegetni! Csakis a hasznossági elvben szenvedők képesek erre az ostobaságra. És közben elvesztik még magát az elvet is, aminek a nevében cselekednek.

– Nem zavarja, ha rágyújtok?

A doktor tudta, hogy nemdohányzóban ül, de nem érdekelte szomszédja. Mégcsak nem is válaszolt, csupán a fejét biccentette beleegyezően. Csináljon, amit akar, az a legjobb. Ez a fajta akkor jön zavarba, ha levegőnek nézik. Mindent elbír, csak a közömbösséget nem. Azt remélte, a pasas hamarosan távozik a fülkéből. Kellermann akkor volt a legjobb társaságban, ha egyedül volt saját gondolataival. Fürödni tudott végtelen intellektusa tengerében, melyhez képest a másoké pocsolya volt. Egy biztos, a hétköznapi életből eredő hiányai sosem mentek az agyára, mint másoknak. Tudta, hogy két ember közt két határ van, és nem egy. Hagyta vergődni a másikat. Csak kösse le, míg páncéljának áttörésén fáradozik. Addig sem érzi, hogy nulla. Ő pedig bölcsen, mint a többszázéves teknősbéka, csak figyelt. Mi mindenre rávezette ez a magatartás! Egy röpké kézmozdulatból elkészítette a megfigyelt pszichológiai kórlapját. Rájött a megfigyelő megfigyelőire. Hol tart ez a század, elképesztő. Ő figyeli őt, az figyeli amaszt, végtelen lánc, és még csak meg sem unják, mert olcsó játék, s idejekorán megetette velük a század, hogy van értelme.

A fülketárs ráfújta a füstöt. Ő is kinézett az ablakon, de a látvány korántsem igazta le, mégkevésbé kavarta föl. Valószínűleg nem látta. Hosszú, vállig érő egyenes szöghaja és egyenesre vágott homlokfrizurája hegyes ajkakat, kissé dülledt gülü szemeket kereteztek. Ellentétben Kellermann feltételezésével, az idegen egyáltalán nem törődött vele. Nem

igyekezett áttörni páncélján, sőt, maga is fedezékbe húzódott. Úgy ültek egymással szemben, mint két hajdani kereszteslovag egykor tetőtől talpig páncélban.

Különös, elmélkedett magában a doktor, ekkorát nem tévedhetek. Ez egy megfigyelő megfigyelője, második, legfeljebb harmadik fokozat. Szekurité? Hm. Nyomomban lennének?!

Átsuhant rajta valami halvány zavar. Marhaság, törölte azonnal. Azok vademberek. Gátlások és korlátok nélküli példányok. Unikumok a maguk keleti kegyetlenségével, európai állampolgárságával. Hibátlan memóriája lepergette a Spaeter Caesar című filmet. Itt-ott rátekintett a szembenülőre, és egyáltalán nem lett nyugodtabb. Váltott. Most Ceausescu kivégzésének celluloidját pergette le, s elgondolkozott egy képtelen lehetőségen. A másolatok. A diktátor-másolatok. A mindenkori diktátorok mindenkori másolatai. Kivégezték-e a román diktátort? Kellermann megcsóválta a fejét, s letolta saját magát a hülye gondolatért. Ekkora hézag rég jutott eszébe. Természetesen ez akkora cső, hogy már-már vákuum is. Készítettek egy filmet Magyarországon, Megfelelő ember kényes feladatra címen. Mekkora csavarok, szaltók, triplaszaltók! Ott nem hal meg a kivégzett, őrzik, és halálos titokban, nagy veszélyek között mutogatják azoknak, akik felől biztosak akarnak lenni: értik vagy sem, hogy mi folyik itt!

Őrzők és őrzöttek. Kellermann precíz agya nagyot ugrott. A film végén a halottnak nyilvánított, de mégsem kivégzett – az Őrzött! – átveszi a világhatalmat. Tudtam! Tudtam! Tudtam! – hahotázik a többszörösen lóvátett főhős, aki maga is többszörösen lóvátett másokat. Égő háttér. Valamire borzalmasan emlékeztetnek. Kiszűrni, Kellermann. Égtek az Inkvizíció máglyái, égtek a templomos lovagrend templomai, fontos dolgokat tudtak az égők arról a bestiáról, akit... No, nem, velem nem járatod a bolondját. Hogy érte el ez a pasi, hogy ilyesmi, – ha-ha – állj. Ez a kis nyavalyás elért volna nálam valamit?

A doktor tetőtől talpig felmérte cigarettafüstbe burkolt utastársát. Valahonnan a múltból ismerem. Pontosabban, öregem. Lemaradsz. Impulzusokat bocsát ki, s észre sem veszed. Észre sem veszed? Vagy túlzott jelentőséget tulajdonítasz minden ócska trükknek? Mégis. Égtek falvak és városok minden háborúban, a Rózsák Háborújában is. Irányítás, Kellermann. Miért pont a Rózsákéban? Égtek a lilomok, lángoltak a lótuszok, hullottak a sasok is a lángoló égről. Sasok?

A szomszéd utas végzett a szívnyivalóval. Igazított elgémberedett lábain, kissé feljebb csúszott a nadrágszára és lágyhúsú túlságosan fehér, szánnivalóan vaskos tappancsot mutatott. Az altest és a felsőtest ordító ellentétben volt, és a doktor lelkiekben kihúzta magát, ugrásra készre merevült. Rég megtanult félni ettől a kiismerhetetlen típustól. Ha ráversz felülről, megrúg alulról, s repülsz, hogy észre sem veszed. Ha kihúzod a lába alól a talajt, akkor felülről gabalyodsz abba a hálóba, amit jóelőre elkészített. Dzsungelharcos. A kobra biztosítást köt az életére, mikor az ilyen megjelenik.

Kellermann taktikai hátrányba került. Mivel képtelen volt elhinni, hogy az idegennek bármi köze lenne saját stratégiájához, feltételezett egy másik stratégiát, melyet nem ismert. Ilyenkor mindössze kettőt szokott lépni: nyit vagy zár. A kérdés az, saját stratégiáját tartja fontosabbnak, avagy a másikéra kíváncsibb.

Félt a kíváncsiságától. A kíváncsiság Kellermann amolyan Achilles-sarok féljeje volt. Ellenfelei gyakran csípték meg mindent elsőpró kíváncsisága védtelen állásain keresztül. Ez ellen hasztalan küzdött, míg végül beépítette saját hadmozdulataiba.

– Elég nagy ostobaság szóltanul utaznunk, bár ön már megszólalt, – nyújtott kezet váratlanul.
– Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Dr. Kellermann.

A dzsungelharcos elfogadta a kezét, s ennyit mondott.

- Tudom.
- Ismer engem?
- Ezt nem mondtam. Tudom kicsoda. Láttam az újságokban.
- Ahhoz képest, hogy utálok a sajtót, s elkerülöm, ahol csak tudom, ez elég meglepő.
- Igen, ez közismert Önről.
- Talán újságíró?

Az útitárs felhúzta az orrát, s szemmel láthatóan még a gondolattól is megsértődött.

- Távol álljon tőlem.

Kellermann-nak egyre szimpatikusabb lett a helyzet. Micsoda élvezet lesz leteríteni ezt az öntudatlan vadat Kolozsvárig! Mert most már vadászott a vadászra, s ezzel a maga módján még meg is becsülte.

- Nem gondolja, furcsa, hogy nem mutatkozik be?
- Uram, az én nevem ismeretlen. Lassan már magam sem tudom. Mondhatnám azt, ami az útlevelemben szerepel, de az természetesen nem valódi.
- Ahogy az útlevele sem?
- Látom, érti.

A doktor sajátosan vigyorgott. Egy null a bérnyilkostippre. És milyen nyugodt! A kutya-fáját! Tuti, hogy sosem véti el a célt. Bár, egy szóval sem célzott a foglalkozására.

- Lehet, hogy értem. Lehet, hogy félértem. Nem szokott ellenségeket szerezni?
- Rengeteget, – vallotta az útitárs.

Komikusan mozgatta az orrát, nyuszimódra. Kellermann ismerte ezt Sárától, az asszony - ugyanígy mozgatta az orrát, ha mulattatta valami, de nem akarta még mosolyával sem megsérteni. De így mozgatta akkor is, ha azt hitte, a másik mérhetetlenül dühös rá, s jó lenne védtelenséget szimulálni. Óvatosabbá vált.

- Tudja, van egy Rejtő Jenő nevű fickó, aki azt állítja, az élet olyan, mint egy mellény, rövid és értelmetlen.
- No és?
- Nem gondolja, jó lenne néha értelmessé tenni?
- A rövidség ellen nincs kifogása?

Kettő null a bérnyilkos tippre, derült Kellermann. Ha nem vigyázok, övé a skalpom. Be sem várja Kolozsvárt.

- Figyelemreméltó kérdés. Achilles a rövid, de dicső életet választotta. Addig élt, amíg bevégezte a küldetését.
- De drága uram, Achilles hős volt. Kihalt fajta. Kihaltabb, mint a dinoszauruszok.
- Különös hasonlatot mondott. A dinoszaurusz az az állat, melynek fej- és észaránya testéhez mérten legkisebb. Mennyiségi lény, és a mennyiségi lények szimbóluma lett.
- A hős nem mennyiségi lény. A hasonlatot szándékosan mondtam, mivel Ön annyira lucid elme, hogy észre sem veszi, mikor lépi túl az elviselhetőség határát.

Kezd begurulni, nyugtázta Kellermann. Most bukkan elő második énje.

– Elnézést, ha megbántottam. Akaratomon kívül történt. Ön tehát herosz?

A partner meg sem rezdült a nyilvánvaló gúnyra. Ismét rágyújtott, ezúttal nem kérve engedélyt.

– Hát nem is bérgyilkos.

– Honnan veszi ezt a gondolatot?

– Nem sajátom. Végighallgattam egy előadást 17 000 forintért, s nem bántam meg. Valami megfogott, s nem engedett el többé. Az ilyen átlagelméket, mint én, nehezebb befolyásolni, mint feltételezi. Komoly felkészültség kell hozzá, meg még valami, ami Önben nincs meg.

– Úgy beszél rólam, mintha ismerne.

– Csak a hozzám való viszonyát, de az épp elég.

– Nem tűri, hogy bérgyilkosnak nézem? De hisz ön is azt tart felőlem, amit akar, nem igaz?

– Ha el akarnám intézni, az áldozat szerepét vállalnám. Kapszulas méreggel a gyomromban ülnék itt, s önnel szemben Kolozsváron egy hulla ül. Sosem tudná bizonyítani, hogy ez a hulla nem az Ön áldozata.

A doktoron ismét átfutott a figyelmeztető borzongás. A vázolt helyzet nem volt megnyugtató.

– Remek, igazán fantasztikus! Megtenne ilyesmit? Miért? Magáért? Ellenem? Gyűlöl?

– Elhalmoz kérdésekkel, s magában derül rajtam. A világ legnagyobb mérekszaktörője, a kémiai ráhatások kozmikus manipulátora. Nincs olyan kapszula, amit ne tudna hatálytalanítani. De ezt nem mondja a világért sem.

– Az előbb olvasta a fejemre, hogy valami nincs meg bennem. A hiányra próbálok rájönni, s nem arra, hogy mi van meg bennem.

– Még nem jött rá? Két perc alatt? Rémisztő!

A doktor harmadszor szenvedett vereséget rövid idő alatt. Jelentéktelen szópárbajban, de figyelemreméltó helyzetben. Erdély nem bölcső, és nem puha ág. Kinézett az elsuhanó tájra, mely most ismeretlennek tűnt. Képtelen volt visszafordítani a fejét. Én ezt a tájat *sohasem* láttam, üzente az agya. Nem itt néztél ki az ablakon, üzente vissza. És ha más vágányra futottatok?

Lassan, hanyagul fordult útítársa felé. Elkapott egy belső mosolyt. Nem az olimposiak mosolya volt, akik kedvükre szórakoztak az emberekkel, de hasonlított hozzá. Azt képzeled magadról, hogy miattad egy egész szerelvényt eltérítenek? Hát csak törd a fejed, hogy beképzelt vagy-e, vagy olyan helyzetbe kerültél, akiknek ez játék.

Automatikusan megnézte az óráját.

– Ellenőrzi a két percet?

– Úgy van. Az idő az egyetlen, amiben nem ismerek tréfát. Általa lettem az, aki vagyok. Árulja el, hogy jött rá a gyengémre?

– A gyengéje! Nagyon jó!

– Pedig igaz. Mindenkinek ugyanaz a gyengéje, ami az erőssége. Az érem két oldala. A pozitív és negatív. Ha az erősségnek nincs alternatívája, akkor a személyiség gyengéjévé válik. Új és új személyiségjegyeket alakít ki.

– Negatív személyiségjegyeket.

– Az még hagyján. De hozzátöri a negatív időhöz, és ha ezt az ember hozzáértéssel teszi, akkor képes –

– Új időszámítás létrehozására.

– Látom, tanulmányozta ezt a kérdést.

– Sabru Sadoveanut tanulmányoztam.

Kellermann akkorát ugrott, mint a szöcske. Feltépte az ablakot és a vészfékhez kapott. Útitársa vasmarokkal fogta le, s rongyként, csak csuklójánál fogva visszadobta a helyére.

– Mi baja már megint? Ördögi ember. Akármit mondok, nem jó. Most miért akarta megállítani a vonatot? Ebben az országban akar kiugrani az ismeretlenbe? Meggondolta, kinek az ölébe pottyán?

– Persze, persze. Egyetérttek.

– Tartsa meg az egyetértését és térjen magához.

A doktor másodpercek alatt évtizedeket öregedett. Szeme alá sötét karikák gyűrődtek. Gyomrából pusztító indulat indult útjára. Kikkel van dolgom. Megtudni. Megtudni. Megölni. Megölni. Nem, nem, nem. Lehet Sabru barátja, munkatársa. Ostobán viselkedtem, nagyon ostobán. Ha kimondja a valódi nevemet, tényleg kiugrom. Nem mondja ki. De tudja. Nem tudja. Hogy a fenébe hozott ilyen zaklatott lelkiállapotba?

Nem kombinálni, hanem emlékezni. Emlékezni. Emlékezni. A szentendrei látogatók. Hát persze! Utolérjük bárhol... Ez a nyitja. Az útitárs – testőr. És ha nem? Kipróbálni.

– Még sosem dolgoztam ...ö...ö... személyi védnökkel.

– Azt látom.

Megy ez. A tudós megkönnyebbült, de rosszérzése maradt. A legszélesebb skálájú védtelenségi terület. Nem ismerem. Annyit tudok róla, amennyit állít vagy sejtet magáról.

– Gondolja magát a helyzetembe.

– Én is benne vagyok.

– Sokkal veszedelmesebb dolgokat végigcsináltam egyedül.

– Majd a végén daloljon. Mifelénk azt tartják, a harcba indulónak csak akkor van joga énekelni, ha visszatért.

– Tehát veszedelmesnek ítéli a –

– Még annál is.

– Nem tájékoztatna, en–

– Fogja már be a száját!

Befogta. Humora kezdett visszatérni, s megállapította, hogy életében első ízben tette ezt parancsra. S most, hogy nem a maga kedvéből hallgatott, kedve támadt beszélni.

– Nem akarom. Érti, öregem?

– Szokjon le arról, hogy agyalágyultnak tart. Kit érdekel az, hogy mit akar? Nem rejtettem véka alá a véleményem, felőlem fel is fordulhatna. Nem szimpátiából őrzöm. Egyébként sem fog látni. El is búcsúszom, mivel itt van Cluj. Azaz Önnek Kolozsvár.

A doktor megkönnyebbülve maradt egyedül. A vonat rég befutott a pályaudvarra, igyekeznie kellett. Kihajolva az ablakon épp azt látta, hogy Sabru kezét fog az útitársával. Mellettük

harmadik férfi állt, töről metszett székely. Fekete, mint a holló, piros, mint a rózsa, egyszóval gyönyörű példány. Ez a férfi olyan ősi volt, mint a föld, melyen állt. Jókedve támadt tőle, lekapta apró csomagját, és vágta feléjük,

Sabru magához ölelte, megveregette a hátát, elvette a táskáját. Óriási ősz, pátriárka-szakállát simogatva, udvariasan bemutatva útítársát.

– Isten hozott, barátom. Engedd meg, hogy bemutassam Csengery Székely Tihamért. Ő is ezzel a vonattal érkezett, csodálom, hogy nem találkoztatok.

– Valóban érdekes, – pókerozott Csengery. – Kellemesen elbeszélgettünk volna. Egyébként jól utazott?

– Kitűnően, – makogta Kellermann. – Szintén ide?

– Nem, mi továbbmegyünk Magyarzsomborra. Bemutatom a barátomat, akihez érkeztem.

– Zombori Zsombor Előd, – mondta a férfi, aki a mesékre emlékeztette. Fekete, mint a holló, piros, mint a rózsa. A bőre, az nem fehér. Szélfújta, napsütötte, cserzetten-edzetten fahéjszínű. Erős szemöldökében semmi ív, kérlelhetetlen két kardpenge, összenőve orrtőben. Szemeiben huncut, játékra kész csillogás, a székely góbé derűje.

– Érezze jól magát nálunk. Ha már kibeszélgették magukat Sadoveanu úrral, szívesen látom Önöket Zsomborban.

– Köszönjük, fiatalember -nyújtott kezét Sabru. – Majd meglátjuk.

A kis csoport kettévált. Ki-ki beült saját kocsijába, s elindultak a Szamos-híd felé. A két fiatalember hamarosan elhagyta őket, Zombori átkiáltott az előzésnél.

– Várom mindkettőjüket!

– Megyünk! Ott teszünk! – kiáltott vissza Kellermann lelkesen.

– Nem kell ígéreteket tenni, – intette mély hangján Sabru. – Bízd rám.

Kellermann annyira, megviselte az út, a félelem, a stressz, hogy lelkesen helyeselt. Mindent rózsaszínben látott, soha életében ekkora kövek nem gördültek szívére és szívéről. Bolondozott, és kalapot emelt a Fellegvárnak, csókot dobott a Szamosnak, és vén hangján dúdolni sem restellt.

– Szép város Kolozsvár, s én ott lakom a Szamosnál... Gyönyörű a Szamos! Gyönyörű a város! Szent Mihály, véd meg Mátyás királyt.

– Sose féltsd Mátyást. Akkora ázsiója van, hogy román összeesküvést szőnek ellene.

– Hogyan? Román összeesküvés Romániában?

– Felületesen értesültem róla.

– Node román összeesküvés Romániában?

– Van ilyen.

– Ugratsz, Sabru. Román összeesküvés Romániában?

– Barátom, itt gyerekek kezét törték le, mert követ dobáltak a hatalomra. Román bányászok román gyerek kezét. Ne ismételd, felejtsd el, amit mondtam. De szigorúan ahhoz tartsd magad, amire kérek.

Kellermann kellemetlen érzése visszatért. Valami történni fog.

Sadoveanu nem messze lakott a Házsongárdi temetőtől. Ablakából lenyűgöző kilátás nyílt a Felek-hegyre. Felesége magyar származású, gömbölyded szépség. Nagyhollósi Remetey Enikő. Gyakran látogatta meg bátyja, László. Ha Kellermann érkezett, szinte mindig itt volt. A testvérek most is együtt ültek a könyvtárszobában, mely ugyan Sabru felségterülete, de ezt nagylelkűen elengedte, amikor vendég állt a házhoz.

Enikő szeretett volna repatriálni, lelkes honleány és hívő magyar volt. Gyakran állította férjét és bátyját lehetetlen helyzet elé. Részt vett minden tüntetésen, csodának számított, hogy eddig ép bőrrel megúsza. Sadoveanu nemzetközi tekintélyének köszönhetően eddig a hatóságok is békén hagyták. Eddig. Eddig. Ez az eddig a levegőben lógott. A barna asszonyka nyakába ugrott a doktornak.

– Jaj, de vártam, Ottó.

– Köszönöm, Enikő. Szervusz, László.

– Isten hozott.

– Hozott, de én is igyekeztem.

– Jaj, miért nem jönnek már vissza, Ottó?

– Enikő, kedves.

– Persze, tudom, megígértem. És itt terítettem. Egy kis számóra ebédig.

Ezen végre mindnyájan nevettek. Senki emberfia nem hallott „számóráról”, de Enikő váltig állította, hogy a családi levéltárban igenis szerepel. Apafi udvarában a legkedveltebb étkezésnek számított. A szó török eredetű, előzetes vagy köztes étkezést jelent. A Nagyhollósiak annyi meglepetéssel szolgáltak a történelem folyamán, hogy ehhez képest a számóra nem számított annak. Elfogadták.

A könyvtár három falát padlótól mennyezetig könyvek uralták, mégpedig duplán. A látható polcok mögött keskeny utat hagyva a megközelítésre helyezkedett el az igazi fal. Sadoveanu órákat álldogált a könyvlétrán jobbra balra nyúlálva a könyvekért. Idős kora ellenére makkegészséges volt. Jobb fülére egyáltalán nem hallott, de ez nem zavarta semmiben. Mint mondta, bal füle kettő helyett is működött.

A könyvtár negyedik falát egy festmény uralta, Egyszerű mőc nő, lebontott hajjal, pruslikban, lábán szíjas saru. Komor arcán a derűnek nyoma sincs, mégis derűssé válik, aki nézi. Nem néz szembe szemlélőivel mint a portrékon általában, félfordulattal a távoli hegyekre figyel. A Hargita fölött nem látszik semmilyen égitest, komor felhők ülnek az ormokon. A felhők összeérnek az asszony fekete hajával, amit jobbkézszel megemel, mintha már feje nem bírná annak tömegét. Kissé spiccen áll, ettől egész alakja lebegő hatású. Megragadó, felkavaró. Ez az asszony Horia Marinkó, Sadoveanu első felesége, Kellermann mindig háttal ül a képnek, nem bírja sokáig a hatását. Sosem mondta meg a barátjának, hogy képtelen lenne ezzel a festménnyel huzamosabban együtt lakni, s minden csodálata Enikőé, aki nemcsak eltűri, de szereti is. A kis töltöttgalamb időnként hosszan nézi elődjét. Ha szomorúan jön be, akkor vidáman megy ki, és dús „számórát” hoz férjének. Ő meghalt, én élek, valami hasonlót fejez ki viselkedésével. Őt azok ölték meg, akiket szeretett, nos, én nem esem ebbe a csapdába, s meggondolom, kit szeressek. Egész magatartását jobban inspirálja Marinkó, mint a tényleges vágy Magyarország után. A férjét úgy kezeli, mint akit kárpótolni kell, s ezt saját feladatának tartja.

Jéghideg csorbát tálal, forró juhtúros knédliel. Ősi román étel, Sabru kedvence. Mindannyian az ő kedvéért szeretik. Enikő konyhája persze alapvetően kozmopolita. Egy kicsit magyaros a

csorba, és a bivalypásztorok havasi étele a brassói szászok módjára készült. Majd csevacicsica következik à la Mamaia, és édességnek a török halava.

– Enikő, ez felséges volt. De áruld el, ha ez az előzetes, ugyan hány fogásos az ebéd?

– Nem árulom el, de az biztos, hogy megeszitek. Olvastam, hogy a ti szellemi szinteteken az egyórás eszmecserében is több energia fogy, mint hatórányi favágásban. Akkor mennyi kalóriát adhattok le egy délelőttön? Csak nézzétek meg magatokat, mindkettő akár az agarak. Igaz, Laci? Agarak!

– Engem hagyj ki, hűgám, én becsülettel faltam. Megyek is, ha megengeditek. Sajnos, akár egy paraszt, asztaltól állva fel, de az Akadémián várnak.

A testvérek távozása után a két tudós egy darabig elmerengett a leszedett asztal fölött.

– Akarsz eszmecserét Bólyaival?

Sosem hagyták ki a Házsongárdi temetőt. Apáczai Csere János. Szenczi Molnár Albert. Sírtól sírig ballagtak, lassan, öregesen. Kellermann nyughatatlan lelke, robbanó vitalitása barátja tempójához szelődött. Tótfalusi Kis Miklós. A halottak képesek segíteni az élőket, ez mindkettőjük meggyőződése. De képesek tönkretenni az élőket, úgyszólván. A doktor a képre gondolt, melyen Horia Marinkó karcsú alakja szinte egész Erdély fölött lebeg. Így van ez, az én eszem a román halotton jár, a barátom a magyarokén.

Gonosz-váratlanul érte őket a támadás. Az egyik vaskos fa mögül előlépett Marinkó tökéletes mása. Intésére durva halászhálót dobtak a két döbbent emberre. Kirántották alóluk a talajt, s vonszolni kezdték az élő csomagot.

– Golea! Kislányom-gyermekem – dünyögte Sabru. – Nem szabad ilyet csinálni. Tönkreteszed az életedet.

Kellermann a hideg rázta. Belekapaszkodott a hálóba, és igyekezett lábával csökkenteni a sebességet. Golea pisztolyt húzott elő, s a lábába lőtt. A doktor ütéssel érzett jobb combján, s érezte, hogy nadrágját előnti a vér.

– Golea, – kérte Sabru. – Az apád vagyok.

– Nem vagy az apám. Áruló vagy.

Golea emberei csupa rongyba öltözött fogdmeg. Rajongó pillantást vetettek a lányra, aki egy-egy fejmozdulattal siettette őket.

Újra lövés hallatszott. A kis csapat abbahagyta a vonszolást, és fedezéket kerestek. Az egyikük sebesülten esett össze. Golea hozzárohant.

– Niculae, – szölongatta keményen, – talpra. Támaszkodj rám.

A férfi megpróbálta. Újabb lövés süvített, s eltalálta a lány vállát. Kellermann esküdni mert volna, hogy Golea meg se rándult. Cipelte a férfit, és saját testével fedezte.

A temető csatatérre változott. Lövések cikáztak, az ősi székely faragott fejfákból röpültek a szilánkok. Már itt-ott látni lehetett az ellenfeleket. Sírtól sírig futva, görnyedten közeledtek.

Felismerte útitársát, bár most ő is rongyot viselt.

– Csengery! – bömbölte a doktor. – Erre!

Golea szemében félszikkasztott a gyűlölet. Kellermannra célzott, de Sabru a golyó elé vetette magát. A hirtelen mozdulat mindkettőjük életét megmentette, a lövedék közöttük fúródott a talajba. Ugyanakkor Csengery is lőtt, s a lány összeesett.

– Hagyjátok abba, – kiáltotta az ősz ember. – Isten nevében! Könyörüljétek!

Pergőtűz. Golea még élt, s velőtrázóan sikoltzott. Megvadultan próbálták elérni, de a fedezék nélküli roham azonnal két embert lekaszált. A lány emberfeletti erővel irányította övéit.

– Patrascu a hálót! Gheorghe, – sikoly, – Gheorghe sikoly – hátba a magyarokat!

– Csengery! Vigyázzatok, – kiabált Kellermann. Két román tiszt elérte a háló végét, s brutálisat rántottak rajta. Sabru nem állt ellen, de Kellermann minden erejével ellenállt. Szinte közvetlen közelükben felbukkant Nagyhollósi. Minden baja ellenére a doktor elvagyorodott. Szóval ilyen egy akadémiai ülés Kolozsváron!

Golea és László farkasszemet nézett. Mi mindenről beszélt ez a pillantás! Halálos szerelemről. Ha nézeteik megengedték volna, összeházasodnak, boldog gyermekek sorát hozzák világra, s megérik az aranylakodalmukat. Nincs haslövés, egyáltalán fegyver sincs. Miért nem tudták követni Sabru és Enikő példáját? Nézeteik az érzelmeik közé álltak, és egészen más értelmet nyert az életük.

– László, ne, – könyörgött Sabru.

László nem lőtt, de Niculae igen. A golyó pontosan ellenfele homloka közepén csapódott, akár a lövöldék bábuin a telitalálat. Nagyhollósi még megragadott egy kopjafát, aztán összeesett. Golea sem sikoltott többé, kezéből kihullott a fegyver. Ketten rohantak hozzájuk, egyik Golea élettelen testét dobta a vállára, a másik Niculaénak segített.

– A háló! Patrascu! – figyelmeztette Niculae.

Mindketten belelőttek a védtelen célpontokba, s egy percig sem szüntette a lövéseket hátrálni kezdek.

Kellermann még egy lövés érte, mégsem veszítette el az eszméletét. Tudta, hogy Sabru vagy halott, vagy ájult. Nem vele foglalkozott, hanem megpróbált megszabadulni a hálóból. Sokkal nehezebben ment, mint gondolta. Sok vért vesztett, homályosan látott, nem tudott lábra állni.

Férfiak futottak felé, s Csengery intett övéinek.

– Hagyjátok menni őket.

– Azt már nem, – dühöngött Zombori. – Bestiák!

– Azt mondtam, befejezni.

A fiatalemberek kelletlenül engedelmeskedtek. A doktor támolgott. Gyorsan megszabadították, és Sadoveanu fölé hajoltak.

– Meghalt.

Ettől a szótól Kellermann is összeesett, s nem tudott arról semmit, mi történt még a Házson-gárdi temetőben. Ágyban tért magához, ismeretlen szobában. A plafont barna faburkolat fedte. Ugyanilyen borította a falakat. Ugyanilyen fából faragott székek egyikén ült ágya mellett Zombori.

– Jobban van? – kérdezte, mikor a doktor kinyitotta a szemét.

– Azt hiszem. Hol vagyok?

– Magyarzsomboron, az én házamban. Megismer?

– Ha akarja igen, ha akarja nem,

– Helyes. Van két csúnya comblövése, csaknem egymás mellett. Mélyek, de nem érintették a főeret. Szerencséje volt.

– Mióta fekszem itt?

– Két napja.

Kellermann mélyet sóhajtott. Zombori átnyújtotta az újságot, amit olvasott. Ott volt körbe-hajtogatva, ahol hatalmas betűkkel futott a cím: Családi dráma a Házsongárdi temetőben.

„Ismeretlen okokból a Házsongárdi temetőben számolt le egymással, apa és leánya. Sabru Sadoveanu eugenetikus tevékenységével leánya nem értett egyet. Golea Sadoveanu állami szolgálatba lépett, s a román elhárítás legjobbjá lett. A kormány saját halottjának tekinti, temetése katonai tisztelgés mellett történik Bukarestben.”

A doktor háromszor egymás után újra és újra elolvasta a sorokat. Szeme előtt mindig ugyanaz állt. Családi dráma?! Meg kell bolondulni.

– És Laci? Mi van Lacival?

– Milyen Lacival?

– Nagyhollósival, természetesen.

– Ki tudja? Eltűnt. Pedig a húgának szüksége lenne rá. Enikő összeroppant. Nem tragikus hős, gondolhatja.

Kellermann nagyon is gondolta. Meg azt is, hogy látta Nagyhollósi Remetey Lászlót meghalni. Ahogy sokan mások. Sok egyebet láttak sokan mások is.

– Én is eltűntem?

– Sajna, el.

– Ennél jobb ötletük nem volt?

– Sajna, nem.

– Hol van Csengery?

– Eltűnt.

– Ő miért?

– Mert Ön volt szíves nevén ordítani.

– Letartóztatták?

– Sajna, le.

– Azt akarja mondani, hogy a kezükben van?

– Mindig hordott magával mérget.

Kellermann bólintott. Ez bezzeg nincs benne az újságokban. Bármilyen érzéketlen volt is, elfogta a szomorúság. Eszébe jutott, ahogy utaztak. Ahogy rágyújtott. Ahogy pimaszkodott.

– Biztos, hogy meghalt?

– Gyötri a lelkiismerete, igaz? Tegye túl magát ezen. Mi csak gyalogosok vagyunk ebben a játszmában. Tudjuk a kockázat nagyságát. Azt is, hogy akiket védünk árulóink lehetnek. Jobb lett volna, ha nem mutatkozunk be az állomáson. A hibát mi követtük el. Többé nem fog előfordulni.

– Mit akarnak tenni?

– Kijuttatjuk az országból.

– Sehol sem leszek biztonságban.

- Eddig sem volt, csak nem tudott róla.
- Hogy akarják megcsinálni?
- Repülővel.
- A magyar határt őrzik a legjobban.
- Sajna, azt. Éppen ezért keletre távozik. A világ legjobb pilótájával, – sietett megnyugtatni a fiatalember.
- S honnan akar felszállni?
- A tordai szakadékból.

Kellermann elvigyorodott.

- Látom, felesleges kérdéseket teszek föl.
- Sajna, feleslegesek.
- Mégis érdekelne, mikorra tervezik?
- Még ma éjjelre.
- Fogom bírni seblázzal?
- Ébren nem. Éppen ezért elaltatjuk.

A doktor nyugtalan lett. Ezer kérdése lett volna még, de tudta, hogy úgysem kapna választ. Ha menet közben történne velük valami, jobb ha sem a pilótát nem ismeri, sem az úticélt. A „kelet” nagyon tág fogalom, éppúgy jelentheti az ukránokat vagy grúzokat, mint Kínát, Indiát vagy Japánt.

Szeretett volna javasolni néhány dolgot, de csak kimerülten bámult. Képtelen volt eldönteni, vajon épp most élnek vissza a helyzetével, vagy pont most fogják végképp megmenteni. Annyira fáradt volt, hogy csak kinyújtotta karját az injekcióra. Zombori majdnem szakemberi biztonsággal adta be.

- Vízontlításra, – bukott ki a doktor száján némi nyálcseppel. Aztán már aludt is.

Stefán Olawski lépett a szobába, fejét ingatta.

- Mi volt ez? Jó, hogy nem dajkáltad.
- Meg kellett nyernem az együttműködésre.
- Csakhogy minden perc számít. Hol a gép?
- A kettes függőhídnál.
- Ki szerezte?
- Karagyorgyevics. Ő is kísér benneteket.

- Remélem, megéri, amit teszünk. Bestiával a bestia, ellen. Nincs más lehetőség.

Vasilescu őrnagy lezárt minden légifolyosót, ami északra vagy nyugatra tartott. Ült kövér pókként, és várakozott. Elmúlt éjjeli egy, és nem jeleztek; vissza idegen gépet. Elmúlt még egy óra, és Patrascut hívatta.

- Nézzük át még egyszer a dolgokat. Biztos benne, hogy Kellermann életben maradt?
- Láttam a szemét. Sokáig fog élni még.
- Biztos benne, hogy ezzel a sebesüléssel csak repülőgépen távozhat észrevétlenül?

- Vagy még azzal sem. Lehet hogy csak hetek múlva lesz szállítható.
- Honnan támadt az a briliáns ötlete, hogy Magyarország felé hagyja el az országot?
- Onnan érkezett.
- Elmehet, Patrascu.

Az őrnagy lezáratta a kelet és dél felé eső légifolyosókat is. A határőrség éber láncként vette körül Romániát. Hajnali ötkor Vasilescu őrnagy tűnődve nézte a térképet. Épp a telefonért nyúlt, amikor belépett Tugurlan, a Különleges Ügyosztály vezetője. Vasilescut frász kerülgette. Tugurlan megjelenése semmi jót nem ígért. „Román Legendának” becézték, mert utasításai homályosak és a józan észnek ellentmondóak voltak, megfellebbezni azonban nem lehetett.

– Nyitasson föl minden határt, – tért tárgyra azonnal, és az őrnagy habozás nélkül engedelmeskedett.

Tugurlan sárga macskaszemei minden mozdulatát kísérték. Mikor Vasilescu végzett, Tugurlan indoklás és magyarázat nélkül távozott. Egy különösen magasan szálló magángép ekkor hagyta el Románia légterét. Senki sem tudta, hol szállt föl, mégkevésbé, hogy hova tart.

IV.

Jurij Szulov hazatérte után mozgalmassá vált az élet az Arbaton. A kétszintes lakóház, amit rendelkezésére bocsátottak az ősiség minden jegyét magán viselte. Egyben volt munkahelye és lakóhelye, noha nem írtak ki semmit a rendeltetéséről.

A fiatalember egyetlen szobában lakott az emeleten, a földszint a számítógépek, faxok, írógépek világa volt. Itt korlátlan hatalmat élvezett a dundi Mása, Szulov titkárnője. Mása jobban ismerte Moszkvát bárkinél. Fejében térképet hordott, továbbá telefonkönyvet, ezekre sosem volt szüksége. Nem zavarodott meg az átkeresztelésektől, azt is pontosan követte. De utálta a tömegközlekedést, és az inséges idők ellenére három autót tartott, három sofőrrel.

Az Audit Iván Csulkovin vezette, megnyerő harmincas szupermen. Testépítés nélkül pompásan felépített teste, és villámgyors agya volt, ehhez négy világnyelvet beszél anyanyelvén kívül. A külföldi utak szervezője és Szulov testőre is egyben. Mása imádta, de csak távolról és némán. Iván hozott neki bonbonokat, virágokat, néha sálát vagy ruhát. Ezzel szemben soha nem közeledett, nem hívta táncolni vagy vacsorázni, és főleg nem kérdezett semmit. Figyelmességei a kedves munkatársnak szóltak, véletlenül sem a nőnek.

Borisz Csernyikov és Fjodor Komanszkij, aki Moszkvában, illetve Oroszország területén álltak kocsijukkal Szulov rendelkezésére, Ivánnal ellentétben csakis a nőt látták Másában. A lány nem vette komolyan az ostromállapotot.

Ha a „fiúk” túlzásba vitték a bizalmaskodást, Mása Jevgenyij Szelistjevhez fordult. Tőle mindenki tartott, talán még maga Szulov is. Átható szagú sajtokat evett, pravoszláv szakállán állandóan morzsák ékeskedtek. Alig fért el két széken, Jevgenyij asztalát és székét csináltatni kellett, – szabványba nem fért bele.

Jevgenyij a keleti nyelvek szakértőjeként jött, de olyat még nem kérdeztek tőle, amire ne válaszolt volna. Haja is, szakála is fürtökbe göndörödött, őszén, de ezen még itt-ott átfénylött régi barnasága. Mint egy vén Pán, mindenén mosolygó Bacchus ült hatalmas asztalánál. Ha nem bírt környezetével, elbődült, – „Csendet!” Utána napokig csend is volt.

Borisz jókedvében Patyomkinnak nevezte el, elég sértő módon utalva a „köntörfalra”, amit Szelistjev a főnök és beosztottjai közé épített.

– Tököfalkó vagy, Borisz. Körülötted egy világ omlik össze, és egy másik épül a romokon. De te csak hajtogatod a benzin ára így, meg úgy. Meghogy veszélyes az Uralban. Éshogy nincs már Távolkeleti Expressz, nincs Bajkál-Amur. De azt nem látod, te, meg a nyikhaj társaid épp ezért kelletek. Tököfalkó! Készülj inkább, menj kocsit mosni. Olyan az, mint a sötét éjszaka. Meg a te fejed, – vélte a Pán.

A másik földszinti szobában korántsem virított olyan virág, amit a fiúk becserkészhettek volna. Tatjana Makarova akár néma is lehetett volna, annyira nem beszélt. Szemre szép volt, nagyonis szép. Cseresznye-száj, tüzes szem, darázsderék, hosszú combok, karcsú boka. Ámde Tatjana semmibe vette értékeit, csöppet sem örvendett annak, amivel az Isten megáldotta.

A számítógéphez viszont senki sem értett nála jobban. Meghallgatta, amit Jurij kért, bólintott kecses fejecskéjével, – Ó, de tudnám csókolgatni, hajtogatta Borisz, – és egy-két óra múlva vitte a kész anyagot. Sosem várta meg, mit mond Szulov.

– Azért ez a magabiztosság döbbenetes, – próbálta Borisz vallomásra bírni Fjodort, aki falta szemével Tatjánát, de megszólítani nem merte. – Föl sem merül benne, hogy tévedhet. Azért ez már túlzás, nem?

– Sosem tévedett.

– De tévedhet, nem? Elvileg? Elvileg tévedhet, bár még sosem tévedett.

– Ha nem vetted volna észre, akik itt vannak, azok a maguk nemében páratlanok. Épp abban, hogy nem tévednek. Nézd csak Kolja Fegyint. Csak felemeli a telefont, és idevarázsolja, aki Szulovnak kell. Hogy csinálja? Sokat gondolkoztam ezen. Más órákat kilincsel, lerázzák, meg visszautasítják. Kolját nem. Csak egy telefon, és mehetünk az ürgéért, mert az röptül ide. Szerinted hogy csinálja?

– Mit tudom én.

– Aztán itt van Vjacseszlav Makszimov. Hát emellett elbújhat maga a Sátán. Huszonkét mágussal van kapcsolata. Mágussal, barátocskám! Ez még a telefont sem veszi föl. Csak belenéz a levegőbe, – bizonyísten. Aztán megy jelenteni, hogy Csebokszariban megöltek egy asszonyt, ezt add össze. Kiolvasta a levegőből.

Iván Csulkovin időnként harsányan röhögött rajtuk. Elvitte őket egy-egy sétára a Kreml körül. Itt még élt a birodalmi nagyság szelleme.

A Vaszilij Blazsennij-templom a kazanyi tatár kánság feletti győzelem emlékére épült. Iván jól a társai fejébe véste, hogy a hasonló győzelmek kora lejárt.

– Te Afganisztánból jöttél haza, Borisz, te meg a volt Kelet-Németországból, Fjodor. Ha így belegondoltok, ugyan mit kerestetek ti ott? Arra nem vagyok kíváncsi, hogy „parancsra cselekedtem”...

– Mert az túl értelmes neked, – vágott vissza Borisz.

Csitt-csatt, Szél. Ork- Br. Galambok.

Az Uszpenszkij. Meg Kuzma Minyin.

Lesz még ebből. Birodalom. Hazám.

Én. Te. Ő. Esküszünk. Mint Dmitrij Pozsarszkij.

Ezt te írtad, Iván; ha jól tudom szürreálban. Nekem tetszik, és eszemben sincs prédikálni neked. Lesz még ebből birodalom, komám, én ezért mindent megbocsátok előre tíz évre.

Iván megállt Minyin és Pozsarszkij szobra alatt, s elmagyarázta az interpunkció jelentőségét. Hogy nem mindegy, hová rakjuk a hiátusokat.

– A királynőt megölni nem kell félnetek. Én nem ellenzem. És most másképp: A királynőt megölni nem kell. Félnetek jó lesz. Én nem! Ellenzem.

– Az előbb nem volt benne, hogy „jó lesz” – mondta Fjodor.

– Nem ez a lényeg, pupák. Ezen a jóslatértelmezésen egy birodalom sorsa dőlt el. Barátaim, vigyázzatok.

– Könnyebb volna, ha megmondanád, hogy mire.

– A mi főnökünkre.

– Ő is értelmez, mi? Vettem észre.

– Lesz még ebből. Lesz, ami lesz.

– Mi lesz ebből?

Míg Iván tanmesével szórakoztatta barátait, Jurij hívatta Jevgenyijt.

– Ki kell menned a Seremetyevora. Három barátunk érkezik. Kellermann, Stefán Olawski és Karagyorgyevics. Itt ez a kártya. Felmutatod, és átengednek mindenütt. Nincs semmi zaklatás, vám, hasonlók. Egyikük beteg, így mindhárom kocsit viszed. Azonnal idehozod őket.

A kövér ember zsebre vágta a kartont. Meg sem nézte, dolgozott már vele. Két ujjával intett búcsút, s távozott.

Jurij most Mását hívatta.

– Hozassa rendbe a vendégszobákat. Hosszabb időre itt marad három vendégünk.

– Étkezést szállodában rendeljek vagy Olga nénit értesítsem?

– Olga nénit én már értesítettem. Amíg a vendégek itt lesznek, addig ő is itt lakik. Semmi más feladatot nem kap, a vendégek rendelkezésére áll.

Mása után Kolja következett.

– Szükségem lesz Kondratyevre, Dojarenkóra, Csajanovra. Két nappal később Maszlinra és Ramzonra. El tudja intézni?

Kolja mosolygott.

– Nem hiszem, hogy egy hónapnál több időre lenne szükségünk. Két hét múlva legyen itt Szuhanov és Ser. Elintézi?

Kolja mosolygott.

– Akkor ezt megbeszéltük, – mosolyodott el Szulov.

Tatjana következett.

Jurij két teleírt lapot adott a lánynak, s csak annyit mondott: azonnal, amint kész van. Tánya átnézte az adatokat, és először életében mehökkent. A Moszkvai Titkos Társaságok jegyzéke volt.

– Valami baj van? – figyelt föl a habozásra Szulov.

Tatjana erőlesen megrázta a fejét, és rohant a számítógéphez.

A Patkó-ház megszállottan dolgozott. Nevét alakjáról kapta, gyönyörű ívben hajolt két szárnyával az utcáról a kert felé. A jobbszárny emeletén hamarosan megjelent Olga mama, és átvette az irányítást, terebélyes és vallásos asszony volt, kilenc gyerekkel, akik mind kirepültek szárnyai alól. Olga mama Vlagyimirben lakott meleg faházban, és utolérhetetlen saslikot árult az utcán. A turisták, akik Moszkvából minden esetben ellátogattak az „Orosz Jeruzsálemnek” becézett Vlagyimirbe, tudtak a páratlan saslikárusról, s előre fenték fogukat. Hiába hívogatta őket az Aranykapu, a Dimitrijevszkij meg az Uszpenszkij, bizony-bizony Andrej Rubljov freskói második helyre szorultak, Olga Dubenykó saslikja mögé.

Olga mamának meg sem kottyant az elektricskán töltött négy óra, ahogy jött, már dolgozott is. Kipakolta a magával hozott húst és zöldséget, miközben elégedetten dúdolgatta.

„Csónak ring a Bajkálon, én az unokámat dajkálom.

Sört ütök, bort ütök csaplikra, s meghívlak egy saslikra.”

Az asszony jó hatással volt mindenkire, akivel kapcsolatba került. Olyannak fogadta el az életet, amilyen, bizony ez páratlan tulajdonság. Míg körülötte reszketve omlottak össze életek és karrierék, Olga saslikot sütött. Szeretettel sütött minden falatot. A hagyma nála nevetett, a szalonna pirult, a hús beszélt, gasztronómiai alkotás volt a Dubenykó-saslik.

Jurij nem tudott koncentrálni, rég itt kellett volna lennie a vendégeknek. Öles léptekkel sietett Olga mamához.

– Örülök, hogy itt van, Olga néni.

– Én is, fiam. Csak tudod, a hagyma nem valami jó az idén. Nem értem, miért. A hagyma nagyon fontos, ugyanattól a termelőtől veszem, mint eddig. Mégis –

– Egy pillanat, Olga néni. Valentyin elindult a reptérre?

– Ejnye, te! Mindent megcsinál az neked. Onyiszimov jött érte, mentek a fiúk mind.

– Köszönöm, mamka.

Jurijt elhagyta legendás hidegvére. Tudta, hogy baj van, nagyon nagy baj. Ezt igazolta a beérkező konvoj. Az autók akár háborúból is érkezhettek volna. Annyi lövést kaptak, csoda, hogy a bennük ülők éltek. Fjodor kocsija hiányzott, helyette Dubenykó hadnagy ugrott le a motorjáról. Parancsot adott a konvojt záró motorosoknak, maga öles léptekkel igyekezett Jurijhoz.

– Mi történt, Valentyin?

– Megtámadták őket a Himkinél. Szerencsére Fjodor jött elől az egyik vendéggel. Felrobbantak.

– Melyik vendéggel?

– Azt mondták: Karagyorgyevics.

– Biztos, hogy nem Kellermann?

– Annak hét élete van, az biztos. Mind megsérültünk így vagy úgy, de az karcolást se kapott. Igaz, Olawski a testével védte. Klassz pilóta. Beszerzett egy vállsebet. Iván egyik fülét letépte valami, Borisz arcát repesz tépte, Jevgenyijnek eltört a csuklója. Ezek nem tréfáltak.

Jurij szemében tehetetlen düh váltakozott hálával és megkönnyebbüléssel. Fjodor, az ábrándos katona. Karagyorgyevics, az önkéntes testőr. Hamvuk sem maradt.

Kinézett az ablakon, de már nem látott senkit. Onyiszimovék gyorsan dolgoztak, a sebesültek szobáikban várják az orvost.

– Értesítettem Korolenko doktort, – kukkantott be Mása. – Néhány percen belül...

Stefán Olawski halálsápadt arca jelent meg a lány mögött. Jobbkezével bal vállát szorította, ujjai között sötét, alvadt vér. Mása riadtan támadt rá.

– Azonnal feküdjön le! Megbolondult? Tiszta vér!

– Angyalom, csalánba nem üt a menykő. A főnökével van némi beszédem.

Mása félreállt, Stefán betámolgott a szobába. Szemével intett Dubenykónak, aki épp rágyújtott. Valentyin fejét csóválva tette a sebesült szájába az égő cigarettát.

– Nos, Jurij Szulov, elhoztam a kincsedet. Halottak sorjáznak mögötte, s nem csak annyi, amennyiről én tudok. Most, hogy itt van, körülbelül annyira vagyunk biztonságban, mint Indiana Jones a Végzet Templomában. Mától megkezdődnek az érthetetlen jelenségek a Patkó-házban, és én mondom neked, nem fognak abbamaradni, míg a doktor él.

– Nyugalom, Stefán. Valentyinék vigyáznak ránk.

– Az, barátom, jó lesz. Annyi emberre vigyáztam már, direkt jól fog esni a változatosság.

– Kire tippeltek, hadnagy?

– Nem vesztettek embert, nem is láttuk őket.

– Tehát a Fantom-csoport.

– Van whiskytek, vagy itt az is fantomizálva van? – érdeklődött bágyadtan Stefán.

Valentyin, aki otthon volt Jurijnál, poharakat és whiskyt vett elő. Megitatta a sebesültet, mivel Olawski bal keze érzéketlenül lógott, jobbja pedig összenőni látszott a sebbel, Jurijt emlékek rohanták meg. Láttá Jerevánt, a szobáját, ahol Stefán vonakodva esküdött. Jobb kézzel érintve bal vállát. Ahogy most. Véletlen?

– Újra, – kérte az egyre fáradtabb beteg.

– Nem lehet, öcsi, Korolenko leharapja a fejemet, igyekezett gyöngéden ellentmondani a hadnagy. – Támaszkodj rám. Gyerünk.

Olawski mégegyszer Jurijhoz fordult.

– Nem felejttem el, hogy fogadott Moszkva.

– Még beszélünk erről. Menjetek.

A folyosón Olga mamába szaladtak. A jószívű asszony szeme teleszaladt könnyel, megsimogatta fia arcát, aztán a betegét is.

– Bolondok, Istenem, ölik egymást. Csak egy életetek van, édes fiaim. És egy halálotok.

– Ki félt engem? – hörögte utolsó erejével Stefán.

– Olga Trifonovna, lelkecském. Valentyin anyja.

– Köszönöm, Olga Trifonovna. Bizonyára gyertyát gyújt a bűnös lelkemért. De ne feledje, nem minden halál egyforma. Az istenek kétszer halnak meg.

Ezzel Stefán ereje végetért. Valentyin ölbe vette az eszméletlen embert, így sietett a vendégszobába, ahol Korolenko doktor és asszisztense egyik sebesülttől másikhoz vágatott. Olga mama elhalasztotta a saslikfőzést, könnyű erőleves mellett döntött, s tartott tőle, még ez is sok.

A Patkó-ház kertje fölött átvették az uralmat a katonák. Dubenykó hadnagy a hajdanvolt kerti lakban helyezte el embereit, de ezzel egyáltalán nem volt elégedett. Köztük és a ház között apró tavacska zavart. Magas fák, gondozatlan bokrok tették festőivé a környezetet, valószínűleg beleszeretne minden zsánerfestő. A katona számára sem megvetendő, ha birtokon belül van.

Onyiszimovot a szemközti házba küldte, az utcán is elhárítók. A katonák boldogan öltötték magukra a civilt. Számukra az egész ügy kikapcsolódás volt, civil kaland. A hadnagy hiába intette őket óvatosságra, egyikük sem hitt a veszélyben. Igaz, hogy bandák garázdálkodnak, mint a polgárháború idején, de azért az Arbat mégis Moszkva szívében van. Hol tartanánk, ha már itt is lőnek?

– Jusson eszetekbe a Himki, – intette embereit Valentyin. – Gátlástalan ellenfelekkel van dolgunk.

– Közelharchoz jól helyezkedtünk el, de mi lesz a robbantással? – érdeklődött a fiatal Jefremov.

Valentyin szerette az élesesű fiút. Érzéke volt kitalálni az ellenfél lehetséges taktikáját. Százból kilencvenkilenc esetben ő védte meg a csoportot ötleteivel. A hadnagy elgondolkozott. A jobb szárnyon a harmadik szobában pihen Kellermann, akiért mindez történik. Az ablakok a kertre nyílnak, az ajtó a folyosóra. Onnan csak akkor érheti támadás, ha az egész földszintet elfoglalják. Ami nem is olyan lehetetlen. Jefremov megvilágításában a Patkó-ház védelme gyengének tűnt. A hadnagy elhatározta, erősítést kér Danyilo Podovkintól, s mikor az ígéret elhangzott, végre megnyugodott.

Ludmilla Makarlova összekattintotta apró táskáján a zárat. Elégedetten nézett szembe tükörképével. Senki sem hitte el, hogy elmúlt ötven, mégkevésbé azt, hogy Tánya anyja. Ludmillában minden megvolt, ami nővé teszi a nőt. Kacérság, tetszeni vágyás, lüktető életöröm, szépség, kalandvágy, egészséges butaság, mellyel nem nézett szembe a világon semmivel, hanem nagy ívben kikerülte a kellemetlenségeket. Fekete szeme tűzben égett, ruhatárát állandóan átalakította. Elszántan küzdött az ifjúságért, és az idő felfüggesztette rajta végzendő romboló tevékenységét. Az asszony felett megállt az idő. A férfiakat mágnesként vonzotta. Ludmilla kész volt bármilyen kérést teljesíteni, meg sem kérdezve, kinek az érdeke. Fűtyült rá. Többet jelentett a férfiak arcán megjelenő hódolat, amit Ludmilla szeretett személyiségének járó csodálatként értékelni.

Meg kell hagyni, Ludmilla ugyanilyen örömmel állt rendelkezésére barátnőinek is. Szerette, ha szeretik, és boldogan készült Nasztaszja Jarmolovát bevezetni a Patkó-házba. Nasztaszja körmét rágta, míg Ludmilla öltözött. Lopva folyton karóráját nézte, s magában a legenyhébb jelző, amit Ludmillára aggatott, a buta tyúk volt.

– Tudod, drágám, Tatjana megtiltotta a látogatást. Valami extra hely ez, csak egyszer voltam ott. Tatjana irult-pirult, én meg neki, csak nem szégyelli az anyját a kisasszony?

– Kész vagy, ugye? Nem szeretném, ha most meg azért nem engednének be, mert sötétedik.

– Á, ezeknek mindegy, hogy nappal vagy éjszaka. Csak megcserélem a fülbevalómat, drágám.

Csengettek. Nasztaszja felugrott, rohant ajtót nyitni. A bejáratot szinte teljesen betöltötte alakjával Anatolij Borgolin, mindkét nő közös barátja. Halkan suttoztak néhány szót.

– Elindult. Igyekeznünk kell.

– Még mindig öltözik! Csinálj valamit, mert holnapig sem fejezi be.

Ludmilla csak a suttozás tényét fogta föl, azt hitte, barátai sokallják készülődését.

– Kész vagytok! – lebbent végső elhatározással közékük.

Könnyed volt, játékos és gyönyörű. Anatolij kezét csókolt, s mélyen a szemébe nézett. Elfojtott mosollyal csodálta az Asszonyt, azt a nagybetűs mítoszt, amit Ludmilla magából alkotott. Olyan volt ez a mosoly, melybe minden valamire való nő beleborzongott. Közös titkokra utalt az ágyban, és nekik bőven voltak ilyen titkaik.

– Egész Moszkva engem fog irigyelni, – bókolt Anatolij. – Két ilyen szépség! Nagy kerülőt teszünk, jó?

Ludmilla nevetve pirított rá.

– Bement a rádió, hogy lövöldöztek a víztárolónál, több utat lezártak. Ezért kerülsz, drágám.

– Ha már így leégtem, nem tagadom. Igyekszem eljuttatni a hölgyeket a végcélhoz, ami nem is olyan könnyű manapság. Abban reménykedem, hogy utolérünk egy fejest, aki a Patkó-házba tart.

– Csajanovot ismered? – kérdezte ártatlanul Nasztaszja.

– De még mennyire! – lelkesedett Ludmilla. – Ha vele találkozánk, minden gondunk megoldódna.

Az már igaz, gondolta Nasztaszja. Borgolint kissé meghatotta, hogy Ludmilla életéből néhány perc van hátra.

Két utcával később megállították és igazoltatták őket. Ludmilla duzzogott.

– Azt hittem, ez rég kiment a divatból.

– Asszonyom, Önök túllépték a lakott területen megengedett sebességet.

– Ugyan, kérem! Egy macska sem keresztezte utunkat. A város teljesen kihalt.

A rendőr felhúzta a szemöldökét, és szétnézett a nyüzsgő utcán.

– Az egy másik város lehet. Fizetnek, vagy írjam föl a címeiket?

Anatolij háromszorosát nyújtotta át a büntetésnek. A közrendészet levált róluk, de a sarkon újabb rendőr tűnt fel, hogy elterelje a forgalmat.

– Igazán bosszantó. Ha itt nem jutunk át, akkor sosem jutunk el Tányához. Addig terelgetnek minket, míg végképp zsákutcába jutunk.

– Nem értem, mi ez az egész. Lehet, hogy föl kellett volna hívnom Tatjánát, de akkor ezer kifogást talál, és a mi örömünknek vége, igaz?

Nasztaszja és Anatolij pont erre számított. Összeérhet az ég a földdel, a Discovery fölveheti a kapcsolatot a Marslakókkal, kitörhet a polgárháború a Himkinél, Ludmilla akkor sem mond le saját örömeiről.

– Tudom mit teszünk.

– Mit teszünk?

– Előre gurulok és megállok a kereszteződésnél. Aki előttünk megy el, annak is meg kell állnia. Ha Csajanov az...

Ő volt az. Mélyen elmerülve jegyzetében. Ludmilla rákiáltott.

– Üdvözlöm, Vaszilij! A Patkócskába megy, ugye?

Csajanov arca fölragyogott Ludmilla láttán.

– Üljön át hozzám, szépasszony. Elviszem.

Ludmilla fénylett, sugárzott, ragyogott. Pompás.

– Megengeditek, ugye? Nektek is jobb lesz, jöjjetek közvetlenül mögöttünk.

Az asszony autót váltott. Csajanov beszívta az üde illatot. Ludmilla, drágám, hogy el tudod felejtetni a gondokat. Vaszilij Csajanov ügyet sem vetett a nyomukba szegődő kocsira. A sofőr figyelmeztette.

– Követnek minket, uram.

Ludmilla hátranézett, s felnevetett.

– Ó, csak Borgolin és Nasztaszja. Én mondtam, hogy jöjjenek utánunk. Meglepjük Tányát.

A tudós belefelejtkezett a gondtalan szemekbe. Szébb, mint a lánya. Szegény kis Tatjana talán ezért olyan megközelíthetetlenül komoly.

Borgolin közben elővette az autótelefont.

– Itt Orchidea. Előttünk a kocsi. Előkészítettétek?

– Tökéletesen. Az Orchidea, kinyílik.

– Vettem. Vége.

A férfi kissé lemaradt. Nasztaszja közbevette a távirányítót, s megnyomta. Fűlsiketítő robbanás. Csajanov kocsija egyesült a semmivel.

Borgolin gondosan letért az első mellékutcába. Kiszállt Nasztaszjával, s a készenlétben álló teherautó elnyelte kocsijukat. Hamarosan szétváltak, a nő metróra, a férfi trolira ült. A táskarádió megszakította adását, s bementa Vaszilij Csajanov halálát. A méltatásban nem esett szó Ludmilláról.

Danyilo Podovkin megkészszerzte a Patkó-ház őrségét. Egyenes háttal, mereven állt az ablaknál. Monoton egykedvűséggel fejtegette véleményét.

– Nagy hibát követtünk el, Szulov. Fel kellett volna tételeznünk az akciót. Ha titeket nem tudnak megközelíteni, akkor becserkészik azokat, akiket iderendeltél.

– Ha ez gyanúsítás, akkor visszautasítom. Minden emberemért kezeskedem.

– Jó, jó. Nem így értettem. Dojarenkónak meg Szuhanovnak is van környezete. Kiadják az utasítást, hogy ekkor és ide. Bárki tudhatta. Bárki megakadályozhatta bármelyiket. Kénytelen vagyok elrendelni az általad meghívottak őrzését. Arról, hogy ide jöjjenek – szó sem lehet.

– Hogy mondjam meg Tatjánának az anyja halálát?

– Sehogy. Tatjana Makarlovát letartóztatom.

– Danyilo, ezt nem teheted meg. A lány a jobbkezem. Teljesen ártatlan. A telefont sem emelte föl ma, a számítógépe mellett ül a feladatával.

– Tudom, Szulov. Épp ezért van veszélyben. Meg akarom előzni, hogy ő legyen a következő áldozat. Bár, – hm.

– Csalinak akarod használni?

– És nem kérem hozzá az engedélyedet. Rendeld a doktor mellé, Szulov.

Jurij úgy összeszorította állkapcsát, hogy csikorogtak a fogai. Első pillanattól kezdve tudta Ludmilla Makarlováról, hogy bajkeverő. Távol tartotta egymástól anyát és lányát, amennyire lehetett, de még holtából is visszaüt a szépasszony. Uram, fohászkodott magában, vezess ellenem hadsereget, ha így látod jónak, de tartsd távol tőlem a csodálatos asszonyokat.

Korolenko doktor nyitotta rájuk az ajtót. Gondterhelt volt és mérges.

Danyilo hidegen mérte végig.

– Nem emlékszem, hogy hivattam volna, doktor.

– Fütyülök a maga hívására. Szelistyevet és Csulkovint kórházba kell szállítani.

– Nem tud ellátni egy csuklósebet, meg egy tépett fület?

– Nem tud megsérteni, tiszt úr. Még visszavágni sem akarok azzal, hogy nem tud megőrizni egy útvonalat. Mert ha tudta volna, két beteggel több lenne itt, s nem kellene veszteség listára írni Fjodor Komanszkijt, meg akit hozott.

– Vigyázzon a szavaira, doktor.

– Ugyan mért? Mondja, nem a maga számláját terheli Csajanov és Makarlova halála is, a sofőrjükről nem is beszélve. Nem elég egy napra öt halott? Biztosítom, ha Szelistjev nem kap megfelelő ellátást, ha Csulkovint nem vihetem szakklinikára, akkor a halottak száma hétre emelkedhet!

Jurij tudta, hogy mindkét ember hajthatatlan. Megpróbált beleavatkozni.

– Súlyosabb a sérülésük, mint Olawskié?

– Az egy tiszta seb, fiam. De Jevgenyij csuklója nyílt és szilánkos törés, Ivánnak átszakadt a dobhártyája. Ezeket én nem tudom ellátni, csak elsősegélyt alkalmaztam. De mindkét embert műteni kell, Szelistyevet gipszbe tenni. Viszem őket.

– Nem! – csattant Podovkin. – A kórházban bárki hozzájuk férhet.

– Maga egy mániás, paranoiás eset. Előbb el kell érnem velük a kórházat. Lesz szíves a biztonságunkról gondoskodni, mind az úton, mind a kórházban?

Mielőtt Podovkin válaszolhatott volna, az asszisztens bedugta a fejét.

– Szelistyev összeesett. Eszméletlen.

– Azonnal indulunk. Hány kísérőt kapunk?

Podovkin megadta magát. A Patkó-házat Dubenykó hadnagyra bízta, s négy emberével maga kísérte a Korolenko-konvojt. Ahogy elhagyták az épületet, mindenki fellélegzett. Jurij még fel sem sóhajthatott, mikor Olga mama kereste.

– Nem akarlak én terhelni, dehát enni kell a katonáknak is. Erre nem számítottam. Be kell vásárolnom, Jura fiam.

– Kísérőt akar, Olga mama?

– Dehogy, te tréfálsz... Ne is engedd el a jókedvedet! Ha az nincs, akkor már semmi sem ér semmit...

– Értem. Pénz kell.

– Nem haragszol, Jura fiam?

– Vjacseszlav Makszimovtól kérjen. Ő intézi a pénzügyeket.

– Nem akarok én pénzügyeket, csak bevásárolni.

Jurij először a nap folyamán felnevetett. Átölelte az öregasszony vállát, megcirógatta a ráncos, töpörödött arcocskát.

– Tudom már, miért mosolyog állandóan Valentyin. Öröm lehetett a maga gyerekének lenni. És ha baja esnék, azt hiszem saját kezűleg ölné meg a hadnagy. És a szatyrokat is cipelni kell... Alapdolgokból gondolom több is kell, mint szatyorny.

– Te, a fiam nem ad neked katonát, ne is próbáld.

Borisz, arcán hatalmas nyomótapasszal, türelmetlenül és tettekre készen robbant közéjük.

– Én viszem, mamka. Az én kocsim van a legjobb állapotban.

– Jól van, – egyezett bele Jurij. – Nagyon vigyázzatok.

Jurij csöppet sem volt nyugodt. Mikor Olga asszony apró, örömteli sikkantásokkal elhelyezkedett az autóban, mikor Borisz türelmetlenül indított, szinte kilőtt, kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Talán senkit sem féltett úgy, mint Olgát. Anya nélkül nőtt föl, s ez az egyszerű saslikárus, aki vékony, hosszú gyertyákat gyújt a vlagyimiri Fekete Madonna előtt, elfoglalta szívében az anya helyét.

– Tisztára úgy viselkedem, mint Podovkin. Hol tartanék, ha azt is meg akarnám előzni, ami csak halvány lehetőség – morogta maga elé. – Visszajönnek, és kész!

Kihúzta kissé előreesett vállait, Másáért csengetett.

– Főnök? – bújt be a dundi titkárnő.

– Jevgenyij nem mondott semmit?

- Semmit.
- Nem adott egy kártyát?
- Nem.
- Tatjana tudja már?
- Igen.
- Ki beszélt vele?
- Én.
- Hogy viseli?
- Fegyelmezetten. Aggasztó, hogy milyen fegyelmezetten. Az biztos, hogyha az én anyám halt volna meg –
- Mása, százszor megmondtam, ne beszéljen annyit.
- Hiszen már csak egy-egy szót mondok!
- Helyes. Küldje be Tatjánát.
- Még nincs kész a jegyzékekkel. De csinálja.
- Hozza azt, amivel készen van.
- Főnök! Ne bántsa azt a lányt.

Jurij a fejét csóválta, de nem válaszolt. Mása várt kicsit, aztán kitörölte szeméből a könnyet, amit Tatjana helyett ejtett Ludmilla Makarlováért, s beküldte a lányt.

Tatjana fehér volt, hófehér. Bárhogy uralkodott magán, kezében reszkettek a papírok. Nem tudta, átnyújtsa vagy sem, hiszen nem fejezte be. A kötelesség görcse küzdött benne az anyjáért érzett fájdalommal.

Jurij kivette kezéből az anyagot, s leültette.

- Fogadja részvéteimet, Tánya.
- Köszönöm.
- Így tudom teljesen egyedül maradt.
- Igen. Apa is autóbalesetben halt meg.
- Ez nem baleset volt, Tánya, hanem gyilkosság.
- Igen. Mása mondta, csak olyan hihetetlen.
- Az. Tudnia kell, hogy veszélyben van. A gyilkosok feltételezik, hogy megnevezheti őket ismeretlenül is, mint édesanyja baráti vagy ismeretségi köréhez tartozókat.
- Anyámnak megszámlálhatatlan barátja volt. fél Moszkva.
- Hm. Értem. Senkit sem kíván gyanúsítani, fél Moszkva egy kissé sok lenne.

A lány figyelmesen kísérté pillantásával sétáló főnökét. Jurij sehogy sem volt képes előadni Podovkin parancsát. De Tatjana erről is tudott, és segített neki.

- Folytassam a jegyzékeket, vagy menjek a hármashba?
- Nagyszerű! Itt úgy látszik semmi sem marad titok. Minden Kellermann doktorért történik, s ő utána közvetlenül Ön van a legnagyobb veszélyben. Megkönnyítené az őrzést, ha egy

szobában lennének. A doktor is súlyosan sebesült, most fog felébredni az altatásból. Lekoítelezne, ha mellette maradna.

Mire Tatjana megérkezett, Kellermann felébredt. Ezúttal gipszrózsákat látott maga fölött, aranyozott szárnyú Ámorokkal. A nyitott ablakon kellemes meleg és erős puszpang illat érkezett. Tudta, hogy odakint kert van, és látni akarta. Könyökére támaszkodott, s megmozdította a lábát. Olyat nyílt a seb, hogy visszahanyatlott.

Tatjana látta a mozdulatot, s a beteghez sietett.

– Nem szabad mozognia, kérem.

– Á! Ön oroszul beszél. Megmondaná, hol vagyok?

– Moszkvában. Jurij Szulov házában.

– Micsoda ötlet, – hahotázott a vendég.

– Hogy érti ezt? Van valami kifogása Moszkva ellen?

– Szép gyermekem, biztosíthatom, szeretem a hazáját. Már csak azért is, mert egyben az én hazám is.

Tatjanát váratlanul érte a vallomás. Miért, miért nem a szíve hevesen vert. A doktor ismerősnek tűnt, ami nyugtalanította, hiszen sosem találkozhattak. Vagy igen?

– Megmondhatja a nevét? Az orosz nevét?

– Az egy vicc, kislányom, de az ittlétem még nagyobb vicc. A nevem? Anyám neve Marija Alexandrovna Vaszilcsikova grófnő. Az apám neve megegyezik Oroszország utolsó cárijának nevével. Egy kis félrelépés, de súlyos következményekkel.

– Azt akarja mondani, hogy Ön Romanov?

– Mi ebben olyan hihetetlen? Egyébként számos más nevem van, melyekre sokkal büszkébb vagyok. Elhiheti, nem olyan hangzású ez a név, mely mögé elbújhattam volna. Tudós számára pedig egyenesen alkalmatlan. Csak azt tudnám, melyik minőségemben vagyok itt?

Tatjana nem tudott válaszolni. Megnémult a döbbenettől.

A hatalom három arca

Andrej a Visztula partján lakott, nem messze a Sellőtől. Alig hitte, hogy Konkordia elfogadta meghívását. A két szelíd, csendes ember harmadik napja élvezte Varsót. Fényképek készültek a Kacsakirályról, a Rynekről, a Mór-házról. Konkordia gyökeret vert Chopin szívénel, csak nagysokára írta föl a nevét az urnát borító falra.

Összevissza, ötletszerűen bolyongtak a Lazsienki parkban. Konkordia skicceket készített a tavi színházról. Andrej egy fának támaszkodva nézte. Mókus futott a nadrágszárára. Finom falatokat várt, de nem kapott, ezért faképnél hagyta a férfit.

Épp egy faun mellett fényképezte Konkordiát, mikor megállt mellettük két öreg pap. Andrej közönyösen nézett feléjük, aztán megismerte egykori feletteseit. Arcát sötét pír vonta be, s néhány percre nem tudta, mit tegyen.

A két öreg nagyon is tudta mit tegyen. Keresték Andrej Olawskit. Pontosan értesültek róla, mikor forgatta meg a kulcsot ajtajában. Mikor keresték fel a Szent Kereszt templomot. Hagytak egy kis időt a lánynak. Aztán találkoztak.

Világi ruhát viseltek, ősz fejükön semmit. Szikár, csontos termetű mindkettő, Wladyslaw Skalski és Józef Storn.

– Szervusz, fiam, – nyújtott kezet Skalski. – Örülök, hogy látlak. Bemutatod a barátnődet?

– Ő nem... azaz... Konkordia, az urak a rendtársaim.

– Volt rendtársaid, – mosolygott Storn. Konkordia tág szemekkel nyújtott kezet. Egyáltalán nem volt zavarban, nyugodtan a papokra hagyta a beszélgetést.

– Megtaláltad Longinus transzcendens lándzsáját, vagy beéred azzal, ami Bécsben található? – érdeklődött Skalski.

– Van egy másik, – mondta Andrej. – Nem földi eredetű. A két pap összenézett, aztán ismét Andrejre függesztették sokezerév misztikus tudásán mindentudóvá vált szemüket.

– Nem földi eredetű. Andrej, fiam, erről szeretnék többet hallani. Ne hidd, hogy az egyház elhagyott téged pusztán azért, mert te elhagytad az egyházat. Emlékezz vissza, mi hangsúlyozta Skalski kettőjükre mutatva, – mi támogattuk kilépésedet.

– Nagyon hálás vagyok, nagyon köszönöm. Ez most nem a legjobb időpont, de majd egyszer...

– Csakugyan nem ez a legjobb alkalom, – helyeselt Storn.

– Nem is zavartunk volna, ha nem lennének az események olyan elképesztően zavarosak. Igen, az idő végső jeleket hord. És Mihail atya azt írta, nagy szereped volt az ecsmiadzini feltárásban, – mosolygott kedvesen Wladyslaw.

Ha hatást akart, elérte. Andrej álla leesett, úgy nézett rájuk.

– Mit bámulsz, Andrej, – csóválta meg fejét Józef Storn. Nem ismered az egyházak hatalmát, összefogásukkal sohasem törödtél. Itt van neked eleven példának a pápa és az Iszlám egyetértése. Gondolom, kozmikus kutatásaid közben fel sem figyeltél erre. Azt hiszed, a Vatikán nem ismeri a kozmoszt?

Storn nehezebben leplezte valódi véleményét, mint Skalski. Hangjában maró gúny keveredett megjátszott jóhiszeműséggel. Konkordia Andrej segítségére sietett.

– A Vatikán nem ismeri el a kozmosz valódi természetét.

A két pap fürkészve méregette a lányt. Nem mondták ki, hogy amit a Vatikán tesz, arra súlyos oka van.

– Én úgy mondanám inkább, hogy nem ismer el néhány dolgot. Igen érdekes dolog ez. Vendégünk, Tomasz Baglis, az Inkvizíció történetének kutatója. Rendkívüli tudásanyagra bukkant. Bizonyára érdekelné, Andrej.

– Igen, de...

– Konkordia kisasszony nem akadály. Tomasz Baglis lengyelországi útja egyszeri és megismételhetetlen. Ki kell használni.

József nem állta meg, hogy emelje a tétet.

– Megtalálta a Boszorkány-kelyhet. Legalábbis papíron.

Andrej szeme felcsillant, egész lényé energiával telt meg.

– A Boszorkány-kehely azonos a Kettős Kígyó Kelyhével?

– Mi nem vagyunk otthon ezekben a kérdésekben, Andrej. Ezért gondoltam, hogy találkoznunk kellene. Jó lenne holnap? A meghívás Önnek is szól, Konkordia.

A lány tiszta, csengő hangon elfogadta a meghívást. A két pap tisztázta a helyet, az órát, majd tovasétáltak. Andrej félig kövületen bámult utánuk. Konkordia lágyan megérintette a kezét.

– Ismerem Baglis nevét. Csakugyan rendkívüli kutatásai vannak. Ő írta azt a hírhedtté vált tanulmányt is, mely szerint Jézust nem keresztre feszítették, hanem agyon kövezték.

– Ahogy én ismerem az egyházat, csodálom, hogy Baglist még nem kövezték agyon.

– Valami megváltozott bennük, mégpedig előnyükére. Jó lesz ez a találkozás, hidd el.

Andrej hagyta magát meggyőzni, annál is inkább, mert végtelenül kíváncsi volt Baglisra.

Még sétáltak egy kicsit, céltalanul. Varsó megragadó varázsánál jobban foglalkoztatta gondolataikat a meghívás. Skalski és Storn a Mariensztaton lakott, nem messze a Hattyúsháztól. Andrej elmondta Konkordiának a Mariensztat történetét. Azt, hogy a Visztula hordalékára épült, a középkorban faházakból állt, amit a svédek felégettek. A XVII. században a Potockiaké lett a terület, és Eustach Potocki feleségéről, Máriáról nevezte el a felépített települést.

A Mariensztat város a városban, kereskedők, kispolgárok, iparosok igyekezetét tükrözi, hogy a maguk keretein belül lemásolják az arisztokrata stílust. De az életforma mássága a kisvendéglők barátságos sokaságában nyilvánul meg. Az arisztokrata ki sem lép hatalmas parkjából, a polgár viszont felépíti azt a helyet, ahol barátaival találkozhat. Konkordia Óbudához hasonlította ezt a rég letűnt, kedves világot. Újra a Sellőnél álltak meg. A félig tündér félig hal Városvédőben zavarta valami. Andrej elmondta, hogy Ludwika Nitschowa 1938-ban Krystyna Krachelka költőnőről mintázta, aki 1944-ben hősi halált halt. Konkordia azonban emlékezett egy másik szirénre is, bár fogalma sem volt arról, hogy emléke honnan származik.

Erről fecsegték, míg a jelzett időben megálltak a két pap otthona előtt. A vasrácsokat vasrózsák díszítették, mintha keresztre tapadt volna a futórózsa. Andrej nem emlékezett erre a kerítésre. Csengetni akaró keze megállt a levegőben.

– Jöjjenek, jöjjenek, – hallatszott Skalski hangja. – Vártuk Önöket. Isten hozta, Konkordia.

A kapu kinyílt, s az öreg pap megölelte vendégeit. Megkerülte velük a házat, s a fényben úszó teraszhoz vitte őket, ahol Storn mellett Tomasz Baglis ült.

Konkordia szíve meglódult. A tudós azonnal hatott rá, bódult lett, mintha jófajta óbort nyakalt volna. Micsoda nemes ráncokkal barázdált arc! Bal szeme hiányzik, bal keze könyöktől szintén. Bal oldalán a bőr sötét, füstszínű, azt sugallja, hogy ez az ember tűzből menekült. Egyetlen szeme hályogos, nyilván azzal is rosszul lát. Fejét előrenyújtja, belefigyel a környezetébe. Ahogy feláll tiszteletükre, látszik, hogy bal lába merev.

– Kedvesem, ne tanulmányozzon, azt nem bírom, – mondta mély hangon, mely akár kút fenekéről törne elő.

– Elnézést kérek, – védekezett Konkordia. – Emlékeztet valakire, de nem bírok rájönni kire.

– Örömmel hallom, hogy vannak emlékei. Orwell utáni korban élünk, működik a gondolatbűn, a gondolatrendőrség, múlthamisítás, sőt annak tökéletes eltörlése. Ön viszont emlékezik. Ritkaság.

Skalski és Storn kerek tálcákon mézet, áfonyát, kekszet és gyümölcssteát helyezett az asztalra. Apró tálcákon olíwabogyót és capribogyót. A kis tálak, amit a vendégeknek nyújtottak, kártyafigurákat ábrázoltak. Konkordia tűnődve nézte a pikk dámát. Szerette volna látni, Andrej milyen figurát kapott, de a férfi telerakta áfonyadzsemmel, és a kekszt belemártva falatozott.

– Olíwabogyót? – kínálta Skalski.

Józef atya éppoly tűnődve ült, mint Konkordia.

– Orwell... A hideg ráz, ha az 1984-re gondolok. Néha biztos vagyok benne, itt is van „telekép”.

– Akkor nagy a baj Lengyelországban – szögezte le Baglis.

Andrej csodálkozva nézett végig a társaságon.

– Nem értem, hogyan lehet kétséges bárki számára, hogy Orwell negatív utópiája megvalósult? Ki tud védekezni a lehallgatás ellen? Mitől szaporodnak a lelkibetegsgek? Ki bírja ki, ha nincs magánélete, ha legszemélyesebb intimitású dolgai sem saját és intim dolgai? Hányan adtak vajon engedélyt arra, hogy a nyilvánosságé legyen betegségük, a fáradtságuk, az érzelmeik? Ugyan, Baglis, csak nem ilyen naiv?! Azt hiszi, csak Lengyelországban van totális megfigyelés? Ne tudná azt, hogy csak azok nincsenek lefigyelve, akik maguk a lefigyelők!

– Még ebben sem vagyok biztos, – vetette közbe Józef.

– Mert nem is lehetünk benne biztosak, – vette vissza a szót Andrej. – Csak gondoljuk végig a mottót. „A HÁBORÚ: BÉKE; A SZABADSÁG: SZOLGASÁG; A TUDATLANSÁG: ERŐ.

– A hatalom három arca, – kondult Tomasz mély hangja.

– Bizony. Békének nevezni az olyan állapotot, melyben naponta több a halott, mint az úgynevezett világháborúban, ehhez pofa kell. Bio-fegyverekkel harcolni a védtelenek ellen, szándékosan feltámasztani járványokat, előállítani az Apokalipszis lovasait, betegséget, szegénységet, éhséget – BŰNTETLENÜL – ugyan mi más, mint háború? És ha kiismered a szabadság természetét, ha rájössz, hogy minden szabad, ami a humanizmus ellen irányul, és visszahúzódsz az odúba, akkor jön az elháríthatatlan „telekép”. Kiszolgálója leszel testeddel-lelkeddel a mechanizmusnak. Szolgálod a kamerát. Sírásodat megpróbálod visszafojtani, ne röhögjenek bánaton, addig fojtod vissza, míg a szemed mindörökké kiszárad.

– Kiszárad, – bólintott komolyan Baglis.

– És a legfélelmetesebb, hogy tudod, noha jobb lenne nem tudni. Észre sem veszed, mikor mégy át tudatlanba, és játszod a hülyét. Ha nem tudod, amit tudsz, akkor erős vagy. Nem tudod, hogy mire használnak föl. Nem tudod, hogy felhasználnak, nem teszed föl a kérdést, a döntő kérdést –

– Emberekkel van-e dolgom? – kérdezte Baglis.

A teraszon néhány pillanatra beállt a csönd. Valamilyen megmagyarázhatatlan kényszer folytán mindnyájan teáscsészéjükért nyúltak, s elbújtak mögé. Konkordia úgy érezte, figyelik. Ami eddig eszébe sem jutott, szégyellte régi ruháját. A legkedvesebb darabja, de menthetetlenül ósdi. Szégyellte a magassarkú cipőt, karcsú alakjához képest erős melleit. Úgy érezte, rég volt fodrásznál, kozmetikusról nem is beszélve. Soha eddig ilyen gondolatai nem támadtak, s valahol a lelke mélyén tudta, hogy ezek nem a saját gondolatai. Mások akarják, hogy az legyen. „Tehát így működnek” – gondolta magában, és még azt sem fogalmazta meg, kik működnek így. Rálépett a tudatlanság-egyenlő-erő végső útjára. Megérezte magában a mérhetetlen gyűlöletet.

– Lehetséges, hogy a „Gyűlölet Hete” miatt kellett meghalnia? A mesterségesen felkeltett gyűlölet megmutatásáért? – csodálkozott rá saját gondolatára.

– Mi más a metafizikai horror? Addig formálni a múltat, míg igazolja a jelent. Orwell tudta, hogy ez az út hova vezet. „Gyűlölöm a tisztaságot, gyűlölöm a jóságot”, mondatja hőisével, de teljesen nyilvánvaló, hogy arról a tisztaságról és jóságról van szó, amit a Nagy Testvér országában annak neveznek. Nem akarom, hogy erény létezzék, így folytatja, és a megfigyelők megfigyelési erényéről beszél...

– Gyerekek kémkednek, s följelentik szüleiket. A mai újságban benne van egy ilyen eset. 994-et írunk.

Ismét a teáscsészék mögé bújás következett.

– Mitől félünk? – kérdezte szelíden Konkordia. – Megfogalmazható?

– „Mai mértékkel mérve még a középkor katolikus egyháza is elnéző volt. Ennek részben az az oka, hogy a múltban egyetlen kormánynak sem állt módjában polgárait állandó felügyelet alatt tartani...” – idézte Baglis, és letette csészéjét. – Ettől félünk, Konkordia.

– Meg a folytatásától. „A televízió felfedezésével, s azzal, hogy a technika haladása lehetővé tette, hogy ugyanazon a készüléken egyidejűleg adni és venni lehessen, vége lett a magánéletnek. Minden polgár, vagy legalábbis minden olyan polgár, aki elég fontos ahhoz, hogy érdemes legyen szemmel tartani, a napnak mind a huszonnégy órájában a rendőrség szeme előtt s a hivatalos propaganda hallótávolságán belül tartható, elzárva a gondolatok kicserélésének minden lehetőségétől.” Ez a világ, melyben „vége lett a magánéletnek” – soha sem fog meghalni. Korlátlan magánéletet képesek kisajátítani, s az embereket eldobni, mint az üres kagylóhéjat.

– Borzalmas. Egyszerűen borzalmas, – morogta Józef.

– Ugyan, atyám, – mosolygott rá Andrej. – Az egyház volt az első, aki megfogalmazta az elvet. Isten szeme mindent lát. „Még akkor sem lehet bizonyos benne, hogy egyedül van, ha egyedül van. Bárhol legyen, akár alszik, akár nem, akár dolgozik, akár pihen, fürdőkádban vagy ágyban: „*megfigyelhetik anélkül, hogy tudná.*” Csoda, hogy a pszichiátriákon megjelent a szekrénybebújás-effektus? Azt hiszem, ma már a megfigyelt az egérlyukba is bebújna.

– Hogy hasonlíthatod össze, hogy, nahát... – Skalski bíborvörösre gyúlt a dühtől.

– Ez nagyonis jellemző Andrejre, – vélte Józef. Fehérszempillás szemei gúnyosan csillogtak.

Andrej nem volt hajlandó abbahagyni gondolatmenetét, vagyis inkább Orwell gondolatmenetét saját indulataihoz idomítva.

– A lényeg a totalitás. A globális megfigyelés, mint a totalitarizmus központi gondolata. Amely túléli a gyenge felszínt. Amely az ember belsejébe hatol. „Egyetlen cselekedete sem közömbös. Baráti kapcsolatait, szórakozásait, felesége és gyermekei iránti magatartását, ha egyedül van, arckifejezését, az álmában mormolt szavakat, sőt még jellegzetes testmozdulatait is gyanakvással szemlélik. Felfedeznek nemcsak minden tényleges vétséget, hanem minden különbséget is, bármilyen jelentéktelen az; felfedezik szokásainak bármilyen változását, minden ideges modorosságát, amely valamilyen lelkitusa tünete lehet. Egyáltalán, *semmiben sincs szabad választása.*” Erről van szó. Vágd el a gyökereit, s azt tehetsz vele, amit akarsz. Figyeltesd, és csalhatatlan leszel. Ha jól emlékszem, valami hasonlót olvastam Tomasz sérüléséről. Pusztá kézzel támadt a Mindenhatóra. Mármint a Mindenható Technikára. Megégezte magát.

Baglis nem tagadta. Andrej hihetetlenül közel szorította kutatásainak miértjéhez.

– Az Inkvizíció nem azonos az Egyházzal. Fölötte állt. A Titkos Páholyok hozták létre.

– És tartották fönn 1964-ig! Harminc éve még létezett Inkvizíció!

– Tovább létezett. Csak II. János Pál törölte el véglegesen. Ő is kapott érte egy-két sebet. Pápánk hatalmas küzdelmet vív, s az maga csoda, hogy még nem vált mártírrá.

Tomasz Baglis most már megállíthatatlanul ontotta az adatokat.

– Az Egyház birtokában van végzetes bizonyítékoknak. Amit egy Kopernikusz vagy Newton sem értett, mert nem is érthetett meg. Az Inkvizíció áldozatainak 99%-a kozmoszpolgár volt. Az Omega-pontot keresték. Azt, amit Teilhard de Chardin is az Univerzumba helyez. De nincs ott, azon egyszerű oknál fogva, hogy itt van.

– Hol van? – jött izgalomba Andrej.

– A Föld az Omega-pont, – közölte szenvtelenül Baglis.

– Az Élet Kollektív Küszöbe? – Andrej keserűen húzta el keskeny száját. – Ahol az élet elsőse a Törvény? Nem. Ezt nem gondolhatja komolyan. Egy világban, amely a „duplagondolt” kitalálta? Mely már akkor is hazudik, ha semmit se mond?

– Az abortusz tiltásával persze a pápa sem tesz eleget az Élet elsőségének, – mondta komolyan Konkordia. – Az élet minőségi fogalom. Az a Föld, mely eljutott az orwelli katasztrófához, sohasem, – érti ezt a szót? – sohasem lesz képes többé az életnek mint minőségnek biztosítására. Kár szülésre kényszeríteni a nőket. Az emberiség fele nőkből áll, ha nem is mind tartoznak a katolikus egyházhoz, mégis a pápát fogják hibáztatni, hogy biológiai kényszerpályát sürget a XXI. század küszöbén.

Baglis érdeklődve hallgatta Konkordiát. Wladyslaw és Józef már kevésbé.

– Karol Wojtyła Az Aranyműves Boltja című drámájában mint író, halhatatlan gondolatot fogalmazott meg. „Az ember annyit nyom a latban, amennyi a fajsúlya!” A semmiemberek kezében semmivé válik az arany is, de aki az arany fajsúlyával lép az életbe, az a semmiből is valamit csinál, mondta kissé paposan éneklő hangsúllyal Skalski.

– Az ember fajsúlya! – mordult Andrej.

– Kiemelten értendő. Az Ember fajsúlya – mondta Storn.

– Nem értem, – rázta a fejét Andrej idegesen.

– "Ó, az ember fajsúlya!
Itt ez a repedés, ez a sav, ez az üledék-
itt meg annyira összeforrt, hogy nehéz
szétválasztani szívet és gondolatot.
És köztük húzódik a szabadság,
- a szabadság, mely olykor zabolátlan,
a gáttalan szabadság is belekerül ebbe a savba,
És itt van még köztük a szeretet,
mely felszínre tör a szabadságból,
ahogy a forrás a feltépett talajból.
Íme, az ember! Nem áttetsző
és nem monumentális,
és nem egyszerű,
inkább szánalmat érdemlő.
Ez itt egy ember – és ez a másik,
és a harmadik, a századik, a milliomodik.
Szorozd be most mindezt magaddal
(szorozd be a nagyságot a gyöngeséggel),
és megkapod az emberiség szorzatát,
sokszorosát az emberi létezésnek."

Íme, egy elme, mely magában foglalja a többi elmét. Ha ez nem gyönyörű, akkor én nem tudom, mi az, – vélte József.

– Wojtylával, az íróval nem vitatkozom. De II. János Pál pápának ajánlanám elolvasásra Orwellt. A világot, melyben addig tart a kényszerpálya, amíg az ember el nem árul valakit. Ismerős a képlet, ugye, – szikrázott Andrej. – Szeretném tudni, miért az elárult Isten az Egyház szimbóluma? Miért? Miért, és még egyszer miért? Hogyan lehetett előkészíteni egy olyan világot, melyben uralkodik a Júdás-csók?!

A két házigazda nagyot sóhajtott. Nem néztek senkire, talán nem akarták vendégeiket zavarba hozni. Baglis részvétellel figyelte Andrejt.

– Nagy szerencse, hogy kilépett az Egyházból, – tért át az okfejtésre, – igen nagy szerencse. Úgy hallottam, sosem fogadta el azt, hogy Jézus a kereszten halt meg. És megalkotta a kozmikus láncza elméletét. Nem csodálom, hogy meg is találta.

– Nem én találtam meg. Csak én azonosítottam.

– Nem kétlem, hogy képes volt rá.

– Furcsa ez a rám tett megjegyzése.

– Eszem ágában sincs megjegyzéseket tenni. Egyszerűen képesnek tartom a kozmikus felismerésére. Éppen ezért csodálkozom, hogyha felismerte azt, hogy minden szeretet mélyén egyetlen Szeretet van, melybe minden más beletartozik, akkor miért nem tudatosult Önben, hogy minden árulás egyetlen alapvető Árulás tartozéka?

– Ezért kutatja az Inkvizíció történetét?

– S benne a szentekét is. Vegyük például Szent Szaniszló történetét, akit Merész Boleszlav király 1079 április 11-én, mise közben meggyilkoltatott. Eddig a tények. A legenda szerint a püspök szétkaszabolt teste magától összeforrt. Azóta ő az örökké szétdarabolt, de mindig újraegyesülő Lengyelország szimbóluma. Merész Boleszlav pokoli tette jóra fordult; adott egy pusztíthatatlan szimbólumot. Namármost, ha van Önben szellemi bátorság, akkor föl kell

tennie a kérdést: tudta-e a király, hogy kit kell megölnie ahhoz, hogy szíveket erősítő legenda legyen belőle? Másodszor: ölni kell-e a nagyság nyilvánvalóvá tételéért?

– Különös, – vetette közbe Konkordia. – Ez Fenrir Mann második feladata.

– Fenrir? A skandináv Farkasisten?

– Ember. Farkasember.

– Meséljen el mindent, – vált izgatottá Baglis. – Forró nyom. Legyen pontos.

Konkordia pontos volt és lenyűgöző. Változatos szavakkal írta le a Budapestet mindmáig foglalkoztató „drámaíró tanfolyam” első előadását, a technika nélküli „történelmi adást”, a professzort, aki gúnyt űzött mindenből, és tanítványokra talált. Baglis itta a szavakat, de élvezettel hallgatta a két pap és Andrej is.

– A középkorban máglyára került volna mint az ördög cimborája, de az Inkvizíció kezében azt is bevallotta volna, hogy maga az Ördög, – somolygott Baglis. – Ma a technikáján tünődünk, noha egyesek számára nagyon is ismert.

Skalski Wladyslaw elővette az aznapi újságot. Orrára helyezte szemüvegét, és így szólt.

– Engedjék meg, hogy felolvassam, amiről úgy látom, nem tudnak. Egy kis értesítés. „Varsóba érkezett az eltűnt kultúrák nagyhírű kutatója, Fricker professzor. A „HÍVA KEHELY” című előadására csak meghívóval lehet belépni. Az elhangzott beszédet a sajtó nem hozhatja nyilvánosságra.” Azt hiszem, erre mondják azt, hogy „több mint érdekes”.

– Híva kehely! Szentséges ég!

– Mi a baj, Tomasz? – érdeklődött Józef. – Ismeri azt a tárgyat, amire itt utalnak?

– Honnan ismerném, mikor élő ember még nem látta!

– Miért, halott talán igen?

A teraszon ülőknek hirtelen látomása támadt. Két óriási szem jelent meg a fák között, ehhez hang csatlakozott.

– Nem beszélsz! – süvöltött a föld alól. – Nem beszélsz!

Tomasz Baglis védekezően emelte maga elé csonka kezét. A kert fái hajladozni kezdtek az ismeretlen erőtől, a madarak dögölten hullottak alá. Egy hatalmas denevér körözött felettük. Konkordia úgy hallotta, a denevér parancsolja.

– Nem beszélsz! Nem beszélsz!

Andrej Olawski figyelmesen vizsgálta a hihetlent. A szem gyilkos tűzben égett, úgy látszott, azonnal tűzbe borítja a kertet.

– Úgy, – nézett a csonka kézre Andrej. – Összetűzésbe került a Harmadik Erővel. Most már értem, honnan származik az Omega, ismerete!

Mintha Andrej szavai varázserővel bírtak volna, a látomás eltűnt. A kert visszanyerte emberi léptékét. Józef Storn fölmutatott két meghívót.

– A Fricker előadásra. Sajnos, csak kettő.

Konkordia olvasott a két öreg pap néma kéréséből. Megjátszotta a nőt, aki vásárolni megy panelt. S csakugyan elhatározta, hogy vásárolni fog.

Megköszönve az estét ugyancsak viszontmeghívással búcsúztak. Tomasz Baglis elkísérte őket a Sellőig.

– Van egy középkori változata, amit annyira szeretek, hogy mindenhová magammal hordom. Nézzék.

Felpattintotta a nyakában lógó amulettet. Andrej és Konkordia egyszerre kiáltott fel meglepetésében, Akit a kép ábrázolt, az Barát Ágnes volt, vagy valamelyik őse. Pikkelyes halfarokkal.

Tomasz izgatottan tudakolta meglepetésük okát. Andrej összefoglalta az összefoglalhatatlant, és Baglis házáig kísérve őket kérdést kérdésre halmozott. A kapu előtt így szólt.

– Azonnal beszélnem kell Barát Ágnessel. Megengednek egy interurbánt?

– Ezt kérdeznie sem kell. Parancsoljon.

Baglis belső izgalma legyűrte merev végtagjait. Fürgén mozgott, alig várta, hogy kinyíljon az ajtó. Nem nézett sem jobbra, sem balra, a telefonhoz rohant. Míg tárcsázott, Konkordia megpróbálta felkészíteni az esetleges sikertelenségre.

– Ágnes utazni készült. A családja sincs otthon. Lehet, hogy csak az üzenetrögzítő jelentkezik.

– Ha ő az, akinek én gondolom, nem utazik el, mielőtt velem beszélt.

Andrej és Konkordia nem szólt többet. A telefont Ágnes vette föl.

– Itt Barát Ágnes.

– Baglis. Tomasz Baglis. Ismer engem?

– Vártam a hívását. Jól érzi magát Varsóban?

– Gyönyörű város. Azt hiszem, veszélyben van.

– Beszéljen.

– Fricker professzor előadást tart a Híva Kehelyről. Lehetségesnek tartja ezt?

– Miért ne?

– Barát Ágnes! A Híva Kehely elveszett.

– Ne aggódjon. Megkerült. Én adtam Frickernek.

Baglis homloka gyöngyözni kezdett.

– Ágnes! Nem tévedett a professzor megítélésében?

– Apám barátja volt.

– És apja barátja az Ön barátja is. Értem. Megharagszik, ha azt mondom, apja félrevezethetőbb volt?

– Mire gondol? Apám beavatott volt.

– De férfi! Ugye, érti mire célzok?

.... Csönd.

– Ágnes! Ezt az előadást meg kell akadályozni.

.... Csönd.

– Hall engem? Ott van még?

– Nem sokáig. Elutazom. Leteszem, ha megengedi.

– Várjon! Úgy értem, nagyon kérem, várjon meg. Azonnal indulok Budapestre. Szeretnék Önnel tartani.

– Jeruzsálembe? Nocsak. És mi lesz Frickerrel? Már nem akarja megakadályozni az előadást?

– Mit tanácsol?

– Elsősorban azt, hogy gondolja végig, mennyire szeretem Lengyelországot. Varsóból származik őseim egy része. Ugye, tudja ezt?

Baglis görcsösen fogta a kagylót ép kezével. Egész meggyötört arca verejtékben úszott. Nem tudott válaszolni. Andrej átvette a kagylót.

– Itt Andrej OŁawski. Ágnes, kérem, valamilyen félreértéstől tartok. Karlovy Varyban Fricker nem tanúskodott megbízhatóságról. Hogyan bízhatott rá olyan hermeneutikai kincset, mint a Híva Kehely?

– Hallgassa meg az előadást, Andrej, és meg fog érteni.

Budapesten letették a kagylót, Varsóban értetlenül néztek egymásra.

Baglis hálásan fogadta a limonádét, amit Konkordia készített. Andrej jeget kért, s azt szopogatta nagyobb élvezettel, mintha fagyaltot enne. Konkordia félénken nézett egyikről a másikra.

– Tudhatnám, végülis miről van szó?

– A múltkutatás archimédesi pontjáról. A Híva Kehely birtoklása jelöli ki. Ez a Szövetségekötés Edénye. Aki a kezében tartja, az kezében tartja a Föld jövőjét.

– Hogyan került Ágneshez?

– Nem tudom.

– Tehát az is lehetséges, hogy a Szövetség már létrejött?

Tomasz figyelmesen emelte föl csüggedt fejét.

– Bravó, Konkordia! Ez, és csakis ez lehet a magyarázat. A Szövetség már létrejött. Ezután a Kehely múzeumi tárgy csupán. Hogy nem jöttem rá! A tárgyak hatalma végetér abban a pillanatban, amikor betöltötték funkciójukat!

Baglis örömeiben megszépült, erői visszatértek. Andrej korántsem volt ilyen derülátó.

– Nem tudjuk, kik, hol, mikor használták.

– A Sellő tudja, barátom.

– Ágnesre gondol?

– Így is lehet mondani. Reinkarnációi meghaladják a történelmet. A kérdés az, élt-e az Inkarnáció Korában?!

– Azaz, mikor?

– Háromezer milliárd évvel ezelőtt. Konkordiának eszébe jutott Ágnes átváltozása Chitzen Itzát mintázó kertjük láttára. Elmesélte, hangsúlyozva a végszavakat.

– ...ötmillió ötvenötezer évet tévedtem. Ezt mondta.

Tomasz Baglis itta a szavakat. Hozzátette saját értelmezését, s így nagy léptekkel haladtak.

– A tauteomék 34 milliárd éve tették rá a kezüket erre a galaxisra. Ha a Holló üzenetét el tudta olvasni, akkor korábban érkezett. „Felépíteni a tauteoméknak, az építőket megsemmisíteni”,

ez a Titánkor. A Titánoknak a Szaturnusszal kötött szövetségük miatt kellett meghalni. Ez 17 milliárd földi év. Ha a kettő közötti tévedés meghaladja az ötmillió ötvenötezer évet, akkor a VÁNDOR-ral kellett érkeznie. Legalábbis ez az egyetlen, amiről tudunk.

– A VÁNDOR elhagyta a Földet. Sosem ismertük meg azokat, akik velük érkeztek.

– Inkább mondja úgy, sosem ismertük föl őket.

– Mindegy. Véleményem szerint milliárd éves reinkarnációt lehetetlen kibírni.

– Éppen ezért merült fel bennem az Inkarnáció Kora. Ne feledje, barátom, ahogy a hinduk számolnak, az emberi elme alig képes követni. Buddha egy napja meghaladja az itt elhangzott évek számát. Egy napja! Senki sem tudja, honnan származik ez a tudás.

– Konkordia, kérek még limonádét.

A lány a hajnalodó égre mutatott.

– El kellene döntenem, mit teszünk. Ez már egy másik nap. Fricker előadásának napja.

Baglis elővette a meghívóját, s átadta Konkordiának.

– Menjenek el mindketten. Én utazom. Jeruzsálem a szövetségkötés kulcsa, kizárt dolog, hogy Ágnes véletlenül utazik oda. Ismer vagy keres valamit abból, amit a város öntudatlanul hordoz, vagy nagyon is tudatosan elrejt.

Csengettek. A három vitatkozó akár az álomból ébredők. Andrej ajtót nyitott. A sportosan öltözött vöröshajú nőben alig ismerte fel Ohalát.

– Bemehetek, Andrej?

– Hogyne... Tessék.

A vendég elsurrant mellette, és Baglishoz sietett. Konkordiának is kezet nyújtott, de Baglist sürgette.

– Lent vár az autó, Tomasz. Minél hamarabb indulunk, annál jobb.

– Hallottam magáról, Ohalá Káld. A varsói iskola megalapítója. Örülök, hogy megismertem, de nem értem sietségét.

– Fricker telefonált, hogy azonnal jöjjenek ide, itt vagy, és szükség van kocsira. Értesítette Skalskiékat is, nehogy aggódjanak távozásodon.

Baglis engedelmesen követte Ohalát. Andrej a kapuig kísérte őket. Láta, hogy Tomasz nehezen tudja elhelyezni beteg lábát, megpróbált óvatosan segíteni.

– Köszönöm, barátom. Az előadásról majd megkérdezem. Egy dologra kérem: ne tegyen föl kérdéseket.

– Sosem szoktam.

– Akkor is ígérje meg.

– Ígérem.

Az öregember keze néhány pillanatra átkulcsolta a fiatalét.

– Viszontlátásra!

Az autó elindult. Andrej zúgó fejjel fordult vissza. Konkordia szelíden irányította gondolatait.

– Fricker mindent tud az esténkről. Kellemesen érinthette, hogy Baglis érdeklődése új irányt vett, és nem lesz ott az előadásán.

– Tudod, Konkordia, az emberek nagyrészt akkor teszik meg lényegi megjegyzéseiket a másik emberről, amikor az nincs jelen, s nem tudja ellenvéleményét kifejezni. Ehhez elég a telefonhálózat. Igen, most döbbsen rá, míg az emberiség sorsáról töprengtünk, valahol összekapcsolódtak a telefonvonalak, hogy eleve áthúzzák, amit szeretnénk. Hogy ellenünk hangoljanak másokat. És Baglis tudja ezt. Megkért, hogy hallgassak Fricker előadásán.

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Krysis beszélt nekem a Híva Kehelyről, meg az ősanýagról. Ha egy és ugyanazon dologról van szó, akkor Lengyelországban található meg a Naprendszer legősibb anyaga. Ebből az következik, Frickernek ide kellett jönnie, itt képes elérni azt az erősséget, ami az Univerzum-kapcsolathoz szükséges.

– És az előadás?

– A hatóságoknak szóló alibi.

– Elképzelhető.

– Készülj arra, valahogy téged is eltávolítanak még az előadás előtt.

– Engem? Miért?

– Túl sokat tudsz a kozmikus eredetű tárgyakról. Ahogy nincs itt szükség a Boszorkány Kehely szakemberére, ugyanúgy fölösleges a Kettős Kígyó Kelyhének kutatója.

Andrej megértette. És abban a pillanatban megszólalt a telefon. Kétfelől nyúltak érte, de egyikük sem emelte föl. Kezük összekapcsolódott a készülék fölött.

Konkordia másik kezével átnyújtott egy jégcsapot. Ezen nevetni kellett, és nevettek, nevettek, aztán Andrej kihúzta a telefondugót.

VI.

Berlinben méltóságteljes színekbe öltözött az ősz. Az emberek is méltóságteljesen sétáltak. Négy éve egyesült az ország. Négy éve sikerült a németeknek, ami egyetlen más államnak sem sikerült. Sőt! Darabjaira hulltak a birodalmak. Trianon döntése megkeseríti Közép-Európa életét. Szigetek szakadnak, mint Ciprus, törökre és görögre. Van Észak- és Dél-Vietnam, Észak- és Dél-Korea. Van újra Grúzia és Kazahsztán. Hirtelenében 66 állam keletkezett Ázsiában.

Ludwig szikrázó szemmel rohant az immár egy éve gyakran fekvő pihenő apjához.

– Apa, mondd meg Öcsinek, hogy Gorbacsovnak van esélye az új választásokon. A legesélyesebb! A Kancellár partnere.

Heinrich, a letámadott Öcsi nem sietett előkerülni. Anyja szilárd természetét örökölte, míg bátyja lobogott, égett akár az apja. Gebhardt letette az olvasott könyvet, szeretettel simított végig fia föléje hajoló arcán.

– Ülj ide, Ludwig.

– Ugye, igazam van?

– Persze. De ettől még bárki megnyerheti az orosz választásokat.

– De Gorbacsov európai fej! És ő fordította meg a helyzetet, mikor puccs volt. A legesélyesebb!

– Ne éld bele magad, fiam. Tudod, a nagy politikusokat gyakran félreértik.

– Ezt mondta Adolf is.

Gallenburgnak automatikusan összerándult a gyomra.

– Miféle Adolf?

A fiú csillogó szemmel magyarázta.

– Adolf Mastho, a történelemtudományok doktora, akadémikus. Egy sor egyetemen tiszteletbeli, meg címzetes, pedig még csak negyvenhárom éves! Sportol és zongorázik, táncol és egy sor jótékonyági intézmény védnöke.

Gebhardt érdeklődve figyelte fia lelkesedését. Az ifjúságot manapság nem könnyű megnyerni. Érzelmeket kelteni bennük mégkevésbé. Hogy rajongjanak, az szinte elérhetetlen.

– Sokoldalú ember a tanárod.

– És még nem is ismerik igazán! De most előadást vagy előadást tart a TV-ben.

Heinrich kezében flaskával, vörös zsebkendővel átkötött fejjel bukkant föl az ajtóban. Mély hangon dünnyögte.

– Adolfunk iszik, mint a kefekötő. Hukk! Tudod, apa, mi a kedvenc dala?

„Siebzehn mann auf der Steuermannkiste
He, oh, he!
Und ein Budel mit Rum!
Snaps-stand steht auf der Höllenfahrtliste
He, oh, he!
Und ein Budel mit Rum!”

Ludwig csukafejessel ugrott öccse gyomrának. A két fiú pillanatokon belül a padlón fetrengett. Bár Heinrich volt a kisebb, de keménykötésű, mozgékony srác létére hamar bátyja fölé kerekedett. Két vállra fektette.

– Most pedig elismered, hogy Gorbacsov nem esélyes!

– Nem ismerem el!

Gebhardt felvidult fiaitól.

– Hagyjátok, nyugalom srácok. Gyertek ide mindketten. A fiúk bűnbánó pofával, de könnyű szívvel engedelmeskedtek. Heinrich megigazgatta „kalózkendőjét”, s csuklott.

– Micsoda bohóc! – méltatlankodott Ludwig.

Gebhardt felült a kanapén, s jobbról balról maga mellé húzta a veszekedőket.

– Nem értelek benneteket. Mikor én egyetemista voltam nem lehetett így viselkedni. Testvérek vagytok vagy riválisok? Szégyellném, ha a szíveteket hatalmába kerítené egy félresikerült kivagyiság. Most pedig elmondjátok nekem, ki ez az Adolf Mastho, mivel nem ismerem.

A fiúk alig leplezett undorral fogadták a bejelentést. Véleményük nagyon különbözött a nevezett személyről, de ők tudták ki Adolf Mastho. Heinrich távozásra vette a dolgot.

– No, én megyek. Ludwig majd eldalolja a kért szöveget.

– Itt maradsz, Heinrich. Szóval Mastho alkoholista?

– Á, te nem érted a tréfát. Arról van szó, hogy egy kalóz becsületére válna, ahogy bírja a piát.

– Ritka erénye a történelemtudományok doktorának. S honnan a szöszből tudtok ilyesmit?

– Minden bulin ott van. Jó fej. Kár, hogy üldözik.

– Üldözik? Mi az ördög! Ki üldözi?

A két fiú összenézett. Gebhardt alig bírta komolysággal. A fiúkban még tombolt a kölyök, de már nyiladozott a fiatalember. Különösen Ludwig szeretett volna felnőttiségeivel imponálni.

– Ez a te területed, apa. Mindenfajta Titkos Társaság van a nyomában, csak azért, mert 1951 június 15-én született. Ez valami misztikus dátum, állítólag csaknem mindenkit megölték, aki ezen a napon jött világra! Mondd, ez tényleg igaz?

Gallenburg csaknem olyan izgatott lett, mint fiai.

– Minden lehetséges. Hányszor megmondtam? Minden.

Ludwig diadalmasan nézett korántsem lesújtott öccsére.

– Igazad van, apa. Még az is lehetséges, hogy föl vesszük a kapcsolatot az Universummal. Ma délután négykor. Azaz Heinrich tüntetően megnézte az óráját, – öt perc múlva.

– Mit beszélsz itt összevissza?

– Tudod, nem akartunk zavarni vele. Megváltozott a műsor. Rendkívüli adás lesz. Halló, Universum a címe, s állítólag felvesszük a kapcsolatot a földönkívüliekkel.

Gebhardt egyik fiúról a másikra nézett, aztán minden további nélkül bekapcsolta a televíziót.

A képernyőt rohanó csillagmiriádok töltötték meg, aztán totálban a Szaturnusz. A gyűrűs bolygó sem maradt sokáig. A stúdió képe következett négy emberrel. Gebhardt egyiket sem ismerte. Az asztal egyik oldalán egymagában hamuszőke hosszúbajszú, vállas atléta ült, magabiztosan belenyújtva a kamerába nyakigláb járókáit. Arcán tenyérbemászó pimaszság

váltakozott a jólétesültség magabiztosságával. Ez az a fajta, mely mindig talpára esik, akár a macska.

– Engedjétek be Stefániát, – kérte Gebhardt a fiait.

Nevezett jólmegtermett fekete macska volt, a család elkényeztetett kedvence, nyújtózva lépegetett be, kiöltve piros nyelvét a fiúkra, elhelyezkedett Gebhardt ölében, és elégedetten dorombolt.

– Kedves nézőink! Helyezkedjenek el székeikben vagy foteljeiken, engedjék ölükbe kedvenc macskáikat –

– Nafene, – morogta Gebhardt.

– vagy kutyájukat, őket is érdekelni fogja, amiről ma szólunk. Vegyék úgy, Önök néznek minket, mi pedig látjuk Önöket. Önök hallanak minket, mi pedig hallgatjuk nézőinket. Eljut hozzánk minden kívánságuk, de az is, ha szidnak minket.

– Kipróbálom, – közölte Heinrich.

– Maradj már, – intette le Ludwig. – Ott van középen Mastho. Látod, apa?

Gebhardt nem válaszolt. A játékvezetőt figyelte.

– Nevem Fritz Aclahayer, én vezetem be nézőinket az első kozmikus kapcsolat felvételbe. Lehet, hogy túlzottnak tartják az ígéretet, de csak adásunk végén ítéljenek. Addig vegyék úgy, adásunk személyes jellegű. Csak neked szól, csak neked, csak neked!

– Nofene, – dühöngte Gebhardt. – Pszichológiai eset. Hol van anyátok?

– Nem tudom, – válaszolták a fiúk egyszerre.

– Bemutatom rendkívüli adásunk résztvevőit. Ez az úr Konrad Schlange, a Solong amerikai kutatóbázis munkatársa. Mellette Jadviga Hell kisasszony, az Ecsmiadzin-feltárás munkatársa, aki Grúziából érkezett hozzánk. Mint hallani fogják, őket különös kapcsolat fűzi egymáshoz. Közöttük foglal helyet Adolf Mastho úr, aki két szellemiség hordozója. De ne vágjunk a dolgok elé, rövid bemutatkozást kérek.

Aclahayer gombnyomására Konrad Schlangét reflektorfény öntötte el. A pilóta hunyorgott, Aclahayer vigyorgott.

– Látják ezt a csodálatos fehér haját? Kezdjük ezzel. Hol született, kedves Konrad?

– Egy Csendes-óceáni szigeten, 1962 február 4-én. Ez a Vízöntő Korszak kezdete, ezen a napon 216-an születtünk, mind fehér hajjal, mely alkalmassá tesz bennünket a különböző kozmosz-síkokkal való érintkezésre. Itt született Jadviga is. Együtt nevelkedtünk 1989-ig. Gyakorlatilag senki mással nem érintkezve, mint öt mesterünkkel és a Koordinátorral.

– Nézzük a szigetet, ahol a fehérhajúak nevelkedtek!

A képernyőn feltűnt egy kopár sziget, melynek felszínén semmi más nem látszott, mint egy ötágú csillag.

– Íme, a régi Pythagoreus-jelkép. Maga a nagy Sybilla, Pythia adta át a benne rejlő összefüggések matematikai tudományát Pythagorának. Azt hittük, legenda. De nézzék Pythagoras arcát, –

(A képernyőn az ókori filozófus arca)

– s most nézzék meg a Koordinátort!

(A képen megjelenik Delano, alias Gyöngyösi doktor arca, majd közelről egymásba csúszik a két kép.)

– És nézzük, hová vezet a pythagoreusok jelképe.

A képernyőn lesüllyed a csillag egyik ága, rejtett lépcső a lift sebességével süllyed, míg előtűnik a földalatti város. A fehérhajúak vidáman köszöntik egymást, látszik, hogy boldogok. A Koordinátor szobájának ajtajában áll, s Jadvigának magyaráz.

– Ez ugyebár itt Ön, kisasszony?

– Igen. Bár fel nem foghatom, hogyan jutott ehhez a felvételhez. 1989-ben el kellett hagynunk a szigetet, és azt a Koordinátor elsüllyesztette. Sajnos, az az év éppen a Kígyó Éve volt, katasztrófákkal, amelyekben társaink nagyrésze elpusztult. Csak negyven stratégia maradt életben.

– Milyen stratégiák Önök, kisasszony?

– Mi a különböző nooszférák egységes megmentőinek lettünk kiképezve. A Koordinátor kozmikus eszközökkel és tanokkal készített feladatunkra, öt mester segítségével.

– Íme, az öt mesterstratégia!

Aclahayer büszkén mutatott a monitorra.

A képernyőn merészmetszésű profillal az egyiptomi hadsereg magasrangú tisztí egyenruhájában Faiz Huad Habasi.

Mexikói öltözetben, mely kiemeli féktelen egzisztenciáját, Don José Ramirez.

A világszerte ismert repülő riporter, ausztrál újságíró, Martin O’Hara.

Nan-csüan, kínai csillagász és yid-lus Hofejből.

Ingeborg von Weizsäcker német pszichológusnő, A német titanizmus írójának unokahúga.

– Ők azok, kisasszony?

– Nem egészen. A mestereink kettős szellemiségű lények voltak. Faiz Huad Habasi ikre Ali Amathmurty volt. Don José Ramirezé Don Miquel Morella. Martin O’Hara ikre Thomas Mc Creesh, Nan-csüané pedig Vu-men. Ingeborg von Weizsäckeré Ann Bronwell.

– Íme, a mesterek ikertestvérei!

A képernyőn feltűnő arcok ugyanazok, noha mindegyik öltözet más.

– Ez nem lehet igaz, ugye, apa? – érdeklődött Ludwig.

– Most azt fogják mondani, ez nem lehet igaz, – nézett le nézőire talányosan Aclahayer. – Nos, akkor kapcsoljuk be adásunkba a mesterstratégiákat. Halló, halló Univerzum! Keressük a fehérhajúak mesterstratégiáit! Halló, halló! Ki van a vonalban?

A mesterstratégiák mind vonalban voltak. Csendesen nézték Aclahayert, aki apró kockákon egyszerre adta az arcukat.

– Hihetetlen kedves, nézőink, hihetetlen! Mind itt vannak, mind itt vannak! Micsoda arcok, szemek, titkok! Nem beszélnek, de hallanak minket, és jelentkeztek!

– Páratlan, – morogta Gebhardt.

– Ugye, ez nem lehetséges? – izgult Ludwig.

– Eddig én is azt hittem, – mondta Gebhardt. – Csakhogy sokat ismerek közülük, O’Harát, Nan-csüant, Ingét, Bronwellt. Úgy tudom, megölték Faizt, eltűnt Ramirez, illetve Morella?

Ez az ikerügy érthetetlen.

– Hát ez az, – nyilatkoztatta ki Heinrich öntudattal, – ki képes ezeket megkülönböztetni? Humbug az egész! Már Mastho sem érdekelt.

– De azért nem lépsz a távozás hímes mezejére, mi? Tele a gatyád, mert most nem trükköt látsz, hanem élő adást.

Aclahayer csaknem kikacsintott nézőire.

– Nyilván felismerték az élő adást. A mesterstratégák egy része, akiket mi halottnak hittünk, BIS-ben él, Új-Atlantisz fővárosában. Mondana erről valamit, Schlange úr? Úgy tudom, ön többször alászállt BIS-be? Vagy zavarja, ha erről a nyilvánosság bevonásával beszélünk?

– Egyáltalán nem zavar. BIS mai tudásunk szerint csak két helyen közelíthető meg. Én az Andok ecuadori bejáratát ismerem. A Solong erre a földalatti útra kiképzett repülőjével viszem mindazokat BIS-be, akiket Mahakala fogad.

– Megmagyarázná a Mahakala kifejezést?

– Kozmikus eredetű szó, pontos jelentés: a „Fekete Napok Ura”, aki az IDŐBOLYGÓRÓL ÉRKEZETT.

– Apa, ...

– Hallgassatok!

– Nagyszerű, – örvendezett a játékvezető, – nézzük meg tehát BIS-t és MAHAKALÁ-t.

És a képernyőn feltűnt Konrad Schlange Zeppelinje, amint az ólomfolyón repül át Terggel, Pittmann-nal, Szu Csonggal. A három adeptus feszülten figyeli a Fekete Nap országát, és a közeledő Plutóniumvárat.

Aztán a toronyszoba, ahol ott ül a Fekete úr. Hatalmas kardja a talajba fúródik, s a szivárvány minden színében ég. Az arcát nem lehet látni, mert vakító villanások teszik lehetetlenné. Mély hang szól, egyszerre a világ minden nyelven, ahol nézik az adást.

– Elég volt, Aclahayer, te imposztor!

És ismét a stúdió. Aclahayert mintha hájjal kenetnék.

– Remélem, kedves nézők, ha eddig kétségeik voltak élő adásunk felől, most meggyőződhetnek valódiságáról. Mahakala nem kíván a képernyőn szerepelni, elnézést, édes úr!

– Ez nem lehet igaz, – állapítja meg újra Ludwig. – Ekkora birodalom a föld alatt! Mire készülnek ezek? Atomháborúra?

A stúdióban ugyanezt kérdezi a nagy játékos.

– Felmerül bennünk az a kérdés, mire készül ez a rettenetes birodalom? Hisz ennyi plutónium valóban eljuttathat minket a csillagokhoz, ha nem is úgy, ahogy Dante gondolta. Mit mond erről másik fehérhajú stratégánk?

Jadviga bólint, hogy érti a kérdést.

– Jereván külvárosában, Ecsmiadzin alatt találtuk meg a második lejáratot BIS-be. Itt 17 milliárd évvel ezelőtt úrkikötő volt, s ezen üzenetet hagyták számunkra a Kozmosz működéséről. A „lemur rózsája” címen ismert leletben közlik, hogy a Föld egykor össze volt kapcsolva a Hattyú és a Lemur csillagképpel. Ez a háromszög a biológiai-Möbius-tér. Az istenek, ahogy az ember a kozmoszpolgárt elnevezte, a háromszög egyik ágában férfiként

(kozmoszban álderidák), a másik ágában nőként (kozmoszban albák) születnek meg. Ha a harmadik vonal is működne, akkor válhatnánk halhatatlanokká.

– Óriási, kedves nézők, ilyen még nem volt a világtörténelemben! Itt ül egy kedves hölgy, és megígéri nekünk a halhatatlanságot. Csodálatos, kedves nézők, egyetértetek velem, hogy ennek a csodának utána kell mennünk! Halló, halló Universum! Kérek egy Fekete Napot! Egy testvért!

A képernyőn csillagmilliárd rohan. Feltűnik Goloka, jól látszanak az aranyzuhatagok, a fürdőző Sybillák, szirének, faunok, szatírok.

– Hihetetlen, – kiáltja Gallenburg.

– Hihetetlen, ugye, kedves nézők, ez egy eltűnt világ! Valamikor itt is volt, a Földön, de már nincs meg. Elérkezett az idő, hogy megszólaltassuk harmadik vendégünket Adolf Mastho urat, aki a történelemmel mint egésszel foglalkozik.

– A történelemmel, mint egésszel, – kiáltja Ludwig. – Most figyelj, apa.

Aclahayer mézédesen tudakolja Masthotól.

– Ad-e választ a történelem a régi vitára, hogy az ember evolúció végeredménye, avagy istenek teremtménye?

– A történelem nem, legfeljebb a kozmikus történelem. Amit Jadviga Hell mondott, tökéletesen igaz, a tudomány jelen állása szerint bebizonyítható, hogy a Kozmosz hármaslényegű. Csakhogy mi nem jutottunk el a szent hármasig, megálltunk a kettőnél. Az isteni szubsztancia megszületik férfiként, megszületik nőként, aztán nincs tovább. Az istenek a Földön kétszer hálnak meg, s egyetlen igazi szubsztanciájuk, a halhatatlanság megsemmisül. Ezért nem vették föl velünk a kozmikus kapcsolatot. Nekünk kell kezdeményezni.

– Szomorú, elszomorítja nézőinket, Mastho úr. Tehát a Földön sosem voltak istenek?

– De igen, a Földön mindig is éltek istenek, egészen napjainkig. Csakhogy tanításaik a semmibe hulltak, ezért eltávoztak. Két évvel ezelőtt, 1992-ben távoztak az utolsó csillagértelmek. Ezt a dátumot végsőnek tekinthetjük.

– Ez nem igaz, – mondta csendesen Gallenburg.

Aclahayer egy-két másodpercig tűnődve nézett le a képernyőről Gallenburgra. Aztán döntött.

– Nézzük meg, mi történt 1992-ben. Halló, halló, Universum! A képernyőn feltűnik a csuklyások gyülekezete. Hátra vetik köpenyüket, tisztán látszik a „buddha-csúcs”, a Zru. „Istengyilkosok”, hangzik a vád, s látszik a Nátron-völgyből felroppenő úrrakéta.

– Az istenek elhagyták a Földet. Mi történt ezután?

– Alexandriában tartották meg az ezoterikusok kongresszusát. A Titkos Társaságok úgy határoztak, nyilvánosságra hozzák tevékenységüket. Beszámolnak az öt thulerune távozásáról, akik ötmillió ötvenötezer éve érkeztek ide, de nukleáris katasztrófa következtében rájuk omlott a Himalája egy része. Négy társuk a Szeván-tó alól küzdött kiszabadításukért. Amikor befejeződtek a samatobryni ásatások, a kilenc szaturnuszi hazatért.

– Szenzációs, amiket mond Mastho úr! Nézzük, mit látunk mi mindebből! Halló, Universum!

A képernyőn megjelennek a samatobryni szobrok. Látszik az ásványi lények sugárzó aurája, ahogy a Geiger-Müller számlálók szétrobbannak, amikor Gallenburg közelít hozzájuk.

– Apa, ott vagy a képernyőn! – kiáltja izgatottan Ludwig.

– Te vagy, – szögezi le Heinrich is.

A Szeván alól űrrakéta süvít elő, landolnak Kalkuttában, s társaikat fölvéve megcélozzák a Szaturnuszt.

– Kész csoda, kedves nézők! Kiderült, nemcsak más galaktikákban élnek kozmikus humanoidok, hanem közvetlen közelünkben, a Szaturnuszon is. Mit tett ezután az emberiség?

Mastho ingerülten tiltakozott.

– Nagyon téved, ha emberiséget emleget. Az emberiség semmit sem csinált, nagyrésztük minderről nem is tud semmit. A Titkos Társaságok döntöttek az Exodusról. Máig sem tudjuk pontosan, hogy voltaképpen kik és hányan hagyták el a Földet, és elérték-e a Fekete Napok felségterületét.

– Ehhez még lesz pár szavam, – jegyezte meg Gebhardt.

Aclahayer huncutul nézett rá.

– Micsoda Nagy Játék! Azt hiszem, mindnyájan, akik nézik adásunkat, érzik a Játék nagyszerű voltát! Hiszen Samatobryn szerepel a Nostradamus jóslatokban, Nostradamusról pedig mindenkinek az Apokalipszis jut az eszébe. Itt vagyunk hát a nagy kérdésnél, elpusztul-e az emberiség, mivel magára hagyták az istenek, vagy van még lehetőségünk a túlélésre?

Mastho ki tudja miért, még ingerültebb lett.

– Ha az Apokalipszis egyáltalán Játéknak tekinthető, akkor itt van a nyakunkon a történelem legnagyobb játéka. És nem lesz túlélője, ezzel hiába biztatjuk magunkat. Ahogy eddig is azért volt Vízözön, kozmikus Hold-becsapódás, tűzözön, vulkánkitörés, bolygóméretű földrengés és így tovább, mert egy-egy korszak hibás biológusait el kellett takarítani a jövő útjából.

– És kié lesz az új ég, új föld? – kérdezte Fritz.

– A hatodik emberfajé, – válaszolta Mastho.

– Úgy tudom, valami személyes dolog is köti a hatodik emberfajhoz? – érdeklődött álnok nyíltsággal a Játékvezető.

Mastho rávillantotta mélységes mély szemét.

– Úgy van. Az új ember megjelenési dátumát 1951 június 15-re teszik. A hermeneutikai iratok ugyan számon tartanak más időpontokat is, de ez szivárgott át a köztudatba. Én ezen a napon születtem, és kész csoda, hogy ma is élek. Az emberiség annyira nem kíván megújulni, hogy valóságos hajtóvadászatot tart az ezen a napon születettekre. Innen üzenem, hagyják abba. Változzanak meg! Emberek, ne váljatok gyilkosokká!

Aclahayer arca betöltötte a képernyőt.

– Ezzel a felhívással Halló, Universum!-rendkívüli adásunkat befejeztük. Remélem, jól szórakoztak! Elmondhatják magukról, élő adásban látták ég és föld, sőt a földalatti titkait. Remélem, vagyunk olyan szórakoztatóak, mint egy kabaré! Viszontlátásra!

A képernyő elsötétedett, s magától kikapcsolt a készülék. Berlin egész területén átmeneti áramszünet állt be, sokan inkább ebből értesültek a történetekről.

– Mit szólsz hozzá, apa? – ostromolta Gallenburgot a két fiú.

– Nem történt meg a kapcsolatfelvétel, – szögezte le Gallenburg.

Képernyőjük újra élt. Aclahayer mosolygott.

– Úgy gondolja, Gallenburg? Azt hiszi, hasztalan zavartuk Poimandrész köreit? Hogy hiába hívtuk Golokát? Hiába mutattuk be a „Harmadik Erőnek” nevezett pythagoreus fajtát? Vigyázzon. Csak egyszer tévedhet.

A szobában sokáig egyetlen hang sem hallatszott. A fiúk tiszteletben tartva apjuk hallgatását saját szobájukba vonultak vissza. Gallenburg némán cirógatta Stefániát. Így találta Hildegard, aki gondterhelten érkezett. Férje csak ránézett, s tudta, hogy rossz híreket fog hallani.

– Mi történt? A közepébe, Hilde!

– Meghalt két barátunk. Arepo pestisben. Pittmannt lelőtték Sarajevóban.

– Nagy csapás. Az Adeptus Universalis meghal. Őrület. Abban reménykedtem, hogy halhatatlan.

Hildegard meglepetten figyelt föl. Sosem hallotta férjét olyan komoly dologgal viccelni, mint a halál. Gebhardt folytatta.

– Nem láttad a TV rendkívüli adását. Láttuk Telchint. Igaz, hogy 4 600 milliárd fényévre van a napunktól, de mi ez egy élő adásnak? Annyira elkábított... Szegény Arepo. És még sok áldozata lesz a járválynak, nagyon sok.

– Jól vagy, szívem?

– Csak azt nem értem, miért tagadták le a Negyedik Genezist.

– Hogy érted ezt?

– Az evolúció általi fejlődésben is van férfi és nő, meg a teremtés általiban is van férfi és nő. Ha két nooszférának tekintjük az evolúcióval itt a Földön kifejlődött embereket meg a teremtésnek nevezett kozmikus lélekkel rendelkező embereket, akkor mindkét nemiséget figyelembe véve négyes geneziszről kell beszélnünk. De ők folyton három geneziszről beszéltek.

– Túl fáradt vagy.

– Nem tagadom. De a tények attól még tények maradnak. Lelőni Pittmannt! Lehet, hogy Terg is veszélyben van.

– Ezt akartam mondani.

– Hol kószál most?

– Kiment Erim sejk elé.

– Ki az az Erim sejk?

– Egy magyar származású politikus, aki Egyiptomban új életet kezdett. Nagyon gazdag, s minden pénzét a kozmikus kutatásokra költi. Terg szerint főnyeremény.

– Úgy látszik, ma van a meglepetések napja. Nekem egy szót sem szólt a pasáról.

– Sejkről, drágám.

– És ha a sejk meg kolerás? Mit nevetsz ezen? Talán nem lehetséges?

– Lehetséges. De akkor aligha utazna.

Hilde megragadta a macskát, s lependerítette férje öléből. Átkarolta Gebhardt nyakát, megnyugtatóan simogatta csapzott haját.

– Tiszta víz vagy, kész megfázás így ülni a hideg szobában. Megmondtam Ludwignak, kapcsoljátok be a konvektorokat. Te most lefürdesz, én jó meleget csinálok. Vacsorára itt lesz néhány ember... Egy kis fogadás Erim sejk tiszteletére.

Gebhardt magában dünnyögve vonult a fürdőszobába, mely saját bevallása szerint legkedvesebb tartózkodási helye volt. Meggyötört teste csak itt tudott megpihenni, ma úgy

nézett ki, hogy még itt sem. A fürdést 25 fokon kezdte, s lassan erősítette föl 40 fokosra. Máskor könnyedén lépett ki a forró vízből, most nem tudott megmozdulni sem. Hirtelen nem tudta hol van. Küzdött az eszméletéért, de a forró víz leteperte. Elájult.

Fénysebességgel távolodott a Földtől. Egyre messzebből látta a kék bolygót, és a szívét jeges félelem szorította össze. Tudta, hogy meg fog halni. Tudta, hogy sosem látja többé Hildát és a fiúkat, sem szülei, nagyszülei sírját, melyeket oly élőnek érzett mindig. Sosem mondta, hogy a temetőbe megy, helyette azt: „Megyek apához!”

És fájt elhagynia Berlint, a titkokat, melyeket még nem oldott meg teljesen, de sosem kételkedett benne, hogy meg fogja oldani.

Jólesett a könnyű repülés, a hihetetlen sebesség, mellyel távolodott. Olyan végtelen jóérzés fogta el, hogy már nem érdekelte az egyre kisebbedő Föld. Nem maga mögé figyelt, hanem előre. Szerette volna látni, hová tart. De ahogy fejét megmozdította, hatalmas erő lökte vissza.

– Vissza! Vissza!

A hang betöltötte az űrt. Csillagmilliók suhantak el mellette, rohamosan közeledett a Föld, be fogok csapódni a talajba, gondolta, és rémületében kinyitotta a szemét.

Saját ágyában feküdt. Hilda fogta a kezét, orvos hajolt fölé, fiai félelemtől tágranyílt szemmel álltak az ágy lábánál. Terg is ott volt, s egy idegen, aki biztatóan mosolygott.

– Majdnem meghaltam, – akarta mondani szilárdan, de csak suttogásra telt erejéből.

– Nem fog meghalni, – biztatta Klein doktor. – Fel a fejjel, öregem. Megtiltom, hogy meleg vízben fürödjön. Csak zuhanyoznia szabad ezentúl. Ha mégis ülőfürdőt akarna venni, csak annyiban teheti, amennyi nem lepi el a szívét.

– Köszönöm, – lehelte a beteg.

– Ne nekem köszönje, hanem Húsvét úrnak.

– Viccel...

Hilda megcsókolta a fáradt kezét, majd összefogta az idegen kezével.

– Ő Erim sejk, tudod, akiről beszéltem. Magyar neve Húsvét, miért is ne? Van, akit Karácsonynak hívnak, van, akit Szilveszternek. Örökre hálára kötelezett minket, mert te csakugyan feltámadtál attól, amivel bekente a szívgyödröt.

Az idegen megszorította a kezét. Gebhardt újra érezte azt a könnyűséget, amivel az űrben találkozott. Felébredt benne a kutató.

– Megtalálta Lemur földjét? A Húsvét-szigeteken van, igaz? Hosszúfülűek szobrai... őrzik.

– Nem egészen. Az az igazság, nem tudom, mi van a birtokomban, csak azt, hogy halálos helyzeteken segít át. Engem három napig tartott fönn a tenger felszínén EGY akkora darabka, mint a mogyoró.

– Megmutatná?

– Hogyne.

Erim kinyitotta a nyakában hordott szarvasbőr zacskót, ebből kivett egy ezüstgolyót, ezt rejtett rugójával felpattintotta, és megmutatta tartalmát. Az anyag vöröseszöld színben vibrált, sugarai magasba törtek. A Gallenburg-ház fölött is tartott a fény, de a benticiek nem tudták. A beteget figyelték, aki szemük láttára töltődött föl erővel.

– Csodálatos. Úgy érzem, meggyógyultam.

– Az egy kicsit odébb van, – avatkozott közbe az orvos, – de valóban bámulatosan gyorsan javul. El is búcsúszom, kérem, Hildegard, kísérjen ki, hogy megbeszéljünk néhány szabályt, amit férjének be kell tartani.

Az orvos és Hilda távozása után Gebhardt sietve Terghez fordult.

– Láttad a rendkívüli adást?

– Persze.

– Mi az oka annak, hogy hármas geneziszről beszélnek?

– Ebben a felfogásban nem a bio-Möbiust veszik alapul, ezt bizonyítja az is, hogy sérült térről beszéltek, holott a bio-Möbius egységét az Exodus helyreállította. A hármas lényegűség mint istenek, emberek és pythagoreusok szerepelt.

– Terg, mi együtt láttuk a samatobryni szobrokat. Az ásványi eredeti lényeket. A negyedik genezist.

Erim izgatottan figyelt, miközben újra elzárta ezüstszelencéjét. Ludwig dühösen tiltakozott az eszmecsere ellen.

– Apa, pihened kell! Az orvos minket fog leszidni.

– Jól van, fiaim, a veszély elmúlt. Indíts tanulni.

– Márpedig itt maradunk, – fonta keresztbe karját a két fiú, mint két testőr.

Erim tetszéssel nézte őket, de nem bírta megállni, hogy hallgasson arról, ami állandóan foglalkoztatta.

– Láttam meghalni Edmund Myrt. Az én barátom is meghalt a thesszalóniki szökőárban, és Myr az ő vendége volt. Egy ismeretlen erő hatására szemünk láttára váltak kővé emberek, halak, delfinek. És Myr azt mondta, ezt a burkot védelműl kapták, de élnek. Aztán ő is kővé vált, de nézett... Ez nem hagy nyugodni, bevallom, ezért jöttem. Minden vagyonomat felajánlom a negyedik genezis kutatására. Én tudom, hogy létezik!

Terg kíváncsian nézte az idegent, aki rohamléptekkel igyekezett barátjukká válni.

– Tudod, öregem, – váltott tegezésre, amit csak számára szimpatikus embereknél alkalmazott, – az ajánlat csábító. De ehhez le kell vetned ezt a sejséget, meg a húsvétságot. Tudni akarom, ki vagy, punktum.

A három Gallenburg is várakozóan függesztette rá szemét. Axel Webber megadta magát, s röviden, de velősen bemutatkozott.

– Dr. Barát Viktor apósa vagyok. Az én lányomat, Dinát vette feleségül az ő fiúk, Frici. Ők váltak szemem láttára élő vagy halott kővé. Hisz éppen ez a különbség az, amit remélek.

Terg agya villámgyorsan járt.

– Mindjárt más a leányzó fekvése. A felesége, Ágnes, – Arcanum. Övé az az anyag, ami mindkettőtöket megmentett. Ezt akármibe lefogadom.

A fiúk is bekapcsolódtak.

– Ma érkezik Barát doktor. Apával együtt lesz előadásuk az ikerkutatásról.

Gallenburg kikelt az ágyból. Heinrich meg sem próbálta visszatartani, inkább rásegítette a fürdőköpenyét.

– Tudod, Terg, néha meglepően korlátolt lépéseitek vannak, – bosszankodott Gebhardt. – Miért nem találkozott Barát Ágnes és Ernst Steller? Most két feladatunk van. Idehozni az asszonyt Pestről, és idehozni Mordecháj Indiából, ahol egyébként pestisjárvány dúl.

– Arepo meghalt, – sóhajtott az adeptus.

– Pittmannt lelőtték, – kotyogtak a fiúk.

– Nem tudok biztosabb helyet Berlinnél, – foglalta össze Gebhardt. – Itt se járvány, se lövöldözés, és ha a mai TV adásra gondolok, nyilvánvaló, hogy vendégeink jöttek az Universumból.

Mire Hildegard befejezte konzultációját az orvossal, az öt férfi megszállta a lakás valamennyi telefonját. De bármivel próbálkoztak, nem kaptak vonalat.

Terg elővette a Rex-csoport számára készült speciális adóvevőt, de a készülék halk, bűgó hangon kívül semmi mást nem nyújtott.

Erim az Oweisektől kapott rádiótelefont bővílte-, de az bip-pib csipogást produkált csupán.

Gallenburg szeme huncutul csillant. Szerette, ha játszanak vele, de nem szerette, ha játék címén kitolnak vele.

– Azt hiszem, ez ma nem megy, akárhogy erőltetjük.

– De, miért, apa, és hogy lehet ez, – vont a kérdőre Ludwig. A fiú éveket ért néhány óra leforgása alatt. Keskeny arca égett a felháborodástól.

– Elmegyek Hansékhoz, onnan biztosan sikerül! – mondta a gyakorlatias Heinrich.

– Sehová, mára befejeztük. Jó éjszakát, fiúk.

– Jó éjszakát!

Hildegard látta, hogy mindhárom férfi csak testben van jelen, lenyelte tehát megfogalmazott kérdéseit. Férje bekapcsolta a televíziót, s nem törődve a képernyőn futó műsorral, azt mondta.

– Nem én tévedtem, hanem ti. Nincs kapcsolat.

Azzal elzárta a készüléket. Terg felnevetett.

– Nem mondom, ez is egy módszer. Csak nem tudom, jó-e?

– Próbáld ki a telefont, – válaszolta Gebhardt.

A készülékek varázsütésre megjavultak. De a hívottakat nem sikerült utolérni. Ezzel töltötték az éjszakát, csak hajnalban nyomta el őket az álom.

Stratégák

A drámaíró tanfolyam második előadásának hírére több minisztérium felbőszült! Ezek váratlanul szembetalálták magukat a Hadügyminisztériummal. A hadügyminiszter többször adott éleseszerű interjút arról, hogy a világ kormányainak rég észre kellett volna venni a földönkívülit. Nyilatkozott az azonosíthatatlan fényjelenségekről is, és nem tagadta, hogy minden földi technika csődöt mond velük szemben. Mikor érkezett a második előadás napja, a színhelyt katonák biztosították.

A terembe ezúttal TT jelű kártyákkal lehetett bejutni. Áruk az előző előadásának a duplája volt. A bejáratnál azonban hetven-nyolcvanezer forintot is kínáltak értük. A kártyatulajdonosok azonban milliókért sem voltak hajlandók megválni belépőjüktől. Annál is inkább, mert az adásvételt postán bonyolították le. A professzor tehát ismerte nevüket és címüket. Elküldte a csekket, s az összeg befizetése után megkapták kártyáikat és az előadás pontos helyét, idejét.

John és Vathek azt igyekezett felmérni, változott-e a hallgatóság összetétele. Vathek több fehérhajút látott meg, s izgatottan figyelmeztette társát.

- Itt van a Tízes Stratéga! Ott van az első sorban.
- Észbontó bombázó! Ismerős valahonnan.
- A rendkívüli adásból. Ő Jadviga Hell.
- Nem kellett volna ide jönnie. Veszélyes.
- Jadviga nem ismeri ezt a szótól.
- Fogadok, hogy itt megtanulja.
- A másik oldalon a Hetvenhetes! Szintén részt vett az adásban.
- Konrad Schlange. Emlékszem. Nagy marha, hogy eljött. Az nem lehet véletlen, hogy éppen ők a meghívott stratégák. A rendkívüli adás óta szinte minden kormány összeült és gyártott néhány titkos dokumentumot.
- Végre megmozdultak, ezt mondd! Azt hittem, nem érem meg. És a Hetvenegyes Stratéga sosem tudja meg, sikerült-e a Nagy Stratégia.
- A fenébe, öregem, maradj a Vatheknél. A Stratéga kifejezéstől enyhe drillt kapok. Csak szőrmentén érintkezem a Solonggal, pedig én vagyok kiválasztott tudósítójuk. Hiába. Csak Erna és te tudtátok elhitetni velem, hogy emberek vagytok. Tényleg, Ernáról van híretek?
- Semmi. A hofeji földrengésben eltűnt Nan-csüan négy stratégája, és Erna. Ha túléltek is, ismeretlen helyen vannak.

A hátuk mögül két őszhajú férfi fogta meg vállukat. Szemükben magabiztos derű, örök nyugalom. Ha John és Vathek utaztak volna a Zebegényen azon a napon, amikor technikailag meghibásodott, azonnal felismerték volna bennük Kellermann vendégeit. A két idős férfi azt tudakolta, leülhetnek-e melléjük, s a fiatal emberek udvariasan felálltak, hogy az új jövevények helyet foglalhassanak.

- Ábel Haven, – mutatkozott be az egyik.
- Achilles Zagen – nyújtott kezét a másik.

– John Terra, – viszonzta az újságíró, s egyben bemutatta társát is. – Vathek, a Hetvenegyes Stratéga.

Haven és Zagen érdeklődve fordult a fehérhajú felé.

– Tehát Alexander Delano szigetén nőtt fel?

– Igen. Ott éltünk 1989-ig mindannyian.

A közönség tapsolni kezdett, noha a világon senki sem mutatkozott az előadói katedrán. A hangulat felfokozott volt, a terem ötszöröse az előző előadás színhelyének, minden hely foglalt. John azon törte a fejét, mi szerint válogatták össze ezeket az embereket. A két öregúr, mintha olvasott volna gondolataiban. Néhány emberre felhívták a figyelmet.

– Az első sorban, kedves társnőjük mellett, Peter Berger, ENSZ megbízott. Érdekes, hogy itt van a világ Menekültügyi Bizottságának feje, nem? Mögöttük az ötödik sor szélén Henry Kennan, a híres Iszlám-szakértő. Az a két gyönyörű ikernő, akire a fél terem pislog, Eszter és Judit Rocker Jeruzsálemből. Tíz évben ha egyszer kimozdulnak.

A terem közben lábával dobogott, s türelmetlenségében az asztalt verte öklével. Vathek a bejáratot figyelte. Meggyőződése volt, hogy onnan ember nem képes eljutni a katedráig. Így is volt. Onnan senki sem közeledett, az előadó mégis ott állt a katedránál egyik pillanatról a másikra. Halálos csönd támadt.

Ő volt az, kétség kizárva. Héjaorr és Ércszakáll. Mérhetetlenül élvezve a hatást, amit varázsos megjelenése keltett.

– Tisztelt Hallgatóim! Köszönöm, hogy megtisztelnék elragadó meglepetésükkel. Azt hittem, csak a rendkívüli adás jelenthet vonzást a továbbiakban. (Taps) Látom, értjük egymást, kontaktusunk töretlen. Pedig nem mindenki van itt, aki első előadásomat hallotta. De nem fogunk értük könnyezni egyperces néma felállással, úgy fogjuk fel halálukat, hogy leszakadt velük Szent Lajos király hídja. (Taps)

– Nyolcvan milliárd ember halt meg eddig a földön. Mind-mind értelmetlenül. A rendkívüli adásban megmutatták nekünk az Universum egy-egy szeletkáját, s ott nem láttunk halált. Páratlan volt a riporter igyekezete, mellyel megpróbálta a képernyőre varázsolni a Biológiai Átalakulás Városát. Nem sikerült. BIS ura ellenállt. BIS ura nem játszik. BIS feje élet és halál ura a Földön. Próbáljuk ki, mit üzen nekünk?

Az előadó mögül a szó szoros értelmében eltűnt a fal. (Taps) Megjelent BIS hatalmas óceánja a Fekete Nappal az égen (Taps). A Plutóniumvér, majd a Toronyszoba. A Fekete Úr, valószínűtlenül hosszú pengéjére támaszkodva, melyen ott folyt a szivárvány minden színében pompázó vér. Úgy tűnt, egyenesen a közönséget borítja el, mert a folyadék árként szökkent a terembe, s elborította azt.

– Segítség! – üvöltött a tömeg, s elfelejtett tapsolni.

A Fekete Úr egy legyintéssel visszaparancsolta ördögi egyvelegét. Szénfekete szemét az előadóra függesztette, halk hangon, mely mérhetetlen távolságot sejtetett, azt mondta.

– Üdvözöllek, Teu Tron.

Aztán eltűnt. Az előadó győztesen mosolygott.

– Lám, bemutatott Önöknek. A mai előadást Teu Tron tartja, az előbb látott Meta Tron kóbor párja. (Kitörő tapsvihar)

A fiatal korosztály a levegőbe ugrált, s kártyáját lobogtatva teli torokból ordított.

– Teu Tron! Teu Tron! Teu Tron!

Az előadó nem hagyta sokáig tombolni őket. Csillapítóan intett mindkét kezével, majd belemarkolt ércszakállába.

Erre a kártyákon a dupla „T” betűk felizzottak. A termet vörös sugarak vették birtokba.

A tömeg elcsendesedett, és figyelte Teu Tron összedörzsölte két kezét, akár egy keleti kufár, aki jól adott el.

– Kevesebb örömmel üdvözljenek ezentúl. Mint mondtam, nem sokat tartózkodom a Földön, de még a galaxisban sem. Szemben Meta Tronnal, aki itt él, mióta a Föld létezik. De ki tudja, hány milliárd éves ez a bolygó, melyről annyi különböző születési időpont kering? Rég ugrott az ötmilliárd túlléptünk a 34 milliárdon is. És ezzel együtt változik az emberiség feltételezett életkora. Néhány apróságról elfelejtették tájékoztatni Önöket a kormányok. Néhány döntő adatot zárolt az ENSZ. A Föld kozmikus helyzete zárolt anyag. Ismétljük, hogy el ne felejtjük!

„A Föld kozmikus helyzete zárolt anyag.” A közönség engedelmesen ismételt, de nem mindenki. Teu Tron rájuk mutatott!

– Nem mindenkinek tetszik, amit itt tisztázunk. Pedig enélkül nemhogy alkotni, de élni sem lehet. Tisztában kell lenni két döntő ténnyel. Az egyik, hogy a Föld mellett húznak el a kozmikus közlekedési vonalak. Mellettük a bolygó olyan távoli porfészek, mint egy tanya, messze a vasútállomástól. A Föld nincs bekapcsolva a kozmikus humanoidok rendszerébe. A másik alapvető tudnivaló a Meta Tron egyre növekvő hatalmai. Az utolsóelőtti időpontban, 1962-ben 216 fehérhajú született. A rendkívüli adás azonban eltitkolta, hogy közülük ötöt a Meta Tron saját szolgálatába állított. Ők a Likvidátorok. Ők őrzik a halhatatlanság amphoráit, s ők őrzik a Meta Tron által létrehozott mesterséges lényeket, akik itt élnek köztünk, s lassan átveszik az uralmat az emberek fölött. (Felháborodott zúgás)

Teu Tron nevetve nézett szembe a felháborodással.

– Örülök, hogy végre felháborodtak. Azt hittem, már el sem jutunk idáig. Én ugyanis módosítottam a „gondolkodom, tehát vagyok” aforizmat, s szerintem így hangzik: „Felháborodom, tehát leszek!” Ismétljük, hogy ne felejtjük!

A tömeg nem egyszerűen ismételt, hanem fenyegetően ordította az új jelszót: „felháborodom, tehát leszek!” A bejáratnál mozgás támadt. Katonák érkeztek, s felsorakoztak a padsorok és falak között. Teu Tron látta, és mosolygott.

Vathek figyelmeztette Johnt.

– Katonák, John.

– Látom. Nem érdekel. Ez a pasas valami nagyon lényegeset feszeget.

A két ősz férfi összenézett és elkomorodott. Teu Tron is látta, s kihívóan rámutatott.

– Katonák is megtisztelnak bennünket. Úgy látszik, ahol megjelenik a kozmikus, ott megjelennek a katonák is. (Taps) Remélem, őket is megnyerjük! (Taps) Reméljük, hogy nincs köztük sem gnom, sem zamjak, sem nuklid. " (Kiáltás: Kik azok? (Hogy kik azok? Nézzünk néhány kedves ismerőst.

Teu Tron háta mögött ismét eltűnik a fal, s megjelenik azok arca, akiket nevén nevez.

– Viktor von Stoff. Az emberiség gnomoknak nevezi ezt a rendkívül eszes, alacsony, enyhén púpos fajtát. Eredetét tekintve azonban MGON, és BIS-ből származik. Most is ott tartózkodik, az Aion-tenger kilencedik szigetén. Ugye, milyen gyönyörű hely? És milyen gyönyörű nő! Nem csoda, hogy mgon barátunk alászállt érte!

A közönség pissenés nélkül nézi Ingeborgot és férjét.

Vathek arcán könny folyik, bár arca mozdulatlan. Innen származik. Az Aion-tenger szigetei a fehérhajúak szülőhazája.

Teu Tron nem habozik ezt kimondani.

– Az Aion-tenger szigetei a fehérhajúak szülőhazája. Ezt a csekélységet elfelejtették elmondani a rendkívüli adásban. Pedig ez jelenünk egyik kulcsa. A stratégiák transzmutánsok. Fehér hajuk nem haj, hanem kozmikus közvetítő és dekódoló. Minden valaha létezett és ma létező földi eredetű nyelvet beszélnek. (Óriási zúgás, egymás felé fordulva, egymás szavába vágva beszélnek).

– Emlékeznek, mit mondott erről Jadviga Hell, a tinuvrei Tizes Stratéga?

Megjelenik Jadviga a „rendkívüli adás” stúdiójában. Aclahayer kérdése: „Milyen stratégiák Önök, kisasszony?” Jadviga: „Mi a különböző nooszférák egységes megmentőinek lettünk kiképezve.” Teu Tron intésére a kép megszűnik.

– Jól jegyezzük meg ezt a mondatot. Kisasszony, volna szíves számunkra itt is elismételni?

Teu Tron egyenesen Jadvigához intézi szavait, aki feláll az első sorban. A közönséget tapsra készíti a jelenléte, s bátorítónan ösztönzik. „Ne félj, stratég! Halljuk, stratég!” Teu Tron megismétli felszólítását.

– Tehát stratégiájuk lényege?

– Különböző nooszférák egységes megmentése.

Tapsorkán. Teu Tron tovább kérdez.

– Megnevezné, hogy Viktor von Stoff úr felesége, az Önök egyik mesterstratégája, Ingeborg von Weizsäcker milyen nooszférához tartozik?

– Kozmikus eredetű humanoidok leszármazottja. Maga sem ismerte eredetét, míg rá nem vezettük. Az Univerzum Belső Anyagának lényei ők, és a hozzá hasonlóak. Nevük: ENDOKRÁCIA.

– Mikor tudatosították az endokráciában eredetüket?

– 1989-ben. Ettől kezdve részt vesznek a történelemben.

– És a történelem 1989-től csakugyan megváltozott. Köszönjük, stratég. Mi lett ennek a tettnek a következménye a stratégiákra nézve? Kérdezzük meg másik transzmutáns vendégünket, Konrad Schlangét!

Konrad mogorván áll föl, látszik előre: nem jó hírt mond.

– 1989-ben Cheper, Chengda, Tinuvre feltárásánál továbbá a két legmélyebb tengerárok ellenőrzés alá vételénél 138 halottunk volt. Azóta meghalt az az öt stratég, akik súlyosan megsebesültek a Likvidátorokkal folytatott küzdelemben. Sugárfertőzésben az öttagú Regulus-felderítők Sydneyben. Az Andok-beli mentők közül hatan. A leszálló pilóták közül 14-en, higany- és ólommérgezésben. Nyolcan tűntek el a hofeji földrengésben, s a tengerrengéseknél. Negyvenen maradtunk.

A teremben pissenést sem hallani. Teu Tron összefoglal.

– Ez rettenetes küzdelem. Gondolom, akik megírták előző előadásomban kijelölt feladataikat, most összetépik. (Lelkes papírtépés a közönség megtapsolja az önkritikát.) 176 stratég életébe került öt Likvidátor semlegesítése. S a küzdelem folytatódik! Az Apokatasztázis Program az evolúcióval kialakult lényeket olyan szintre kívánja emelni, mint az endokráciáé.

Eközben a likvidátorok száma nő. És ha 216 stratégiából 5 likvidátor, akkor ötmilliárd emberből mennyi a likvidátor?! Ismételjük!

„Ha 216 stratégiából 5 likvidátor, akkor ötmilliárd emberből mennyi a likvidátor?” – skandálta a közönség.

– Jegyezzék. 1977-ben állították pályára a „Kozmosz 954” nevű Föld körül keringő atomerőművet, melyben 50 kg dúsított uránium volt. (Zúgás) Hatszáz évre tervezték, de négy hónapig tartott. A Szaturnuszról semmisítették meg. Zárolt anyagát megtalálhatják a Hadügyminisztériumok titkos aktáiban. (Felháborodott morgás) Az ENSZ Menekültügyi Bizottságának vezetője, Dr Peter Berger megpróbálta összekapcsolni a világméretű népvándorlást a kozmikus eseményekkel. Mivel itt van körünkben, megkérném, ismertesse a kapott választ.

Berger mindenmindegy arccal áll föl. Megtapsolják.

– Az ENSZ jogi albizottsága arról értesített, hogy a menekültmozgás 200 milliárd lakott bolygót érint.

A közönség felüvölt. Teu Tron bólogat, majd kérdez.

– Foglaljuk össze, jól értettük-e? Miközben elmeosztályra kerül, aki azt állítja, hogy találkozott földökivüliekkel, addig az ENSZ 200 milliárd lakott bolygóról tud, tartja velük a kapcsolatot olyan közeli szinten, hogy azt is tudja, rajtuk is megindult a menekülésáradat? Így értendő, amit mondott?

– Igen, így értendő. Ekkor lépett életbe a Metatörvény, melynek értelmében lakott bolygókon nem lehet kapcsolatfelvétel, míg azt a bolygólakók nem kezdeményezik.

A tömeg most kirobban. Egymás után állnak föl és kiabálnak Bergerre.

– Gyalázat! Maguk meg nem kezdeményezték!

– Senki sem ismeri a Metatörvényt!

– Csak az emberiséget felejtették el megkérdezni!

– Ezért még felelni fognak!

– Az űrrakéták meg úgy húznak el felettünk, hogy meg sem látják a Földet! Ez bűntény!

Bűntény! Bűntény! – skandálta a közönsége Teu Tron megszánta az elesetten álldogáló ENSZ-tagot, segítségére sietett.

– Tisztelt hallgatóim. Nyilván rájöttek, hogy a mai napon az irodalom legsajátosabb vonulatáról, a tudományos-fantasztikus irodalomról beszélgetünk. Ne éljék bele magukat, mert ha beleélik, hogy fogadják a tényt, hogy Holdunk nem a mi Holdunk, hanem az *övék*. Kozmikus ajtó, melyet ki is nyithatnak, be is csukhatnak orrunk előtt. Nézzük, mit tett az amerikai kormány ezügyben? Válaszolna, kedves Mr. Kennan?

Henry Kennan impozáns férfi, aki elkövette azt a hibát, hogy még csak nem is válaszolt. Ülve maradt, meg sem rezdült. A közönség egymás feje fölött keresgélte, kit szólított fel Teu Tron, de nem ismerték, s nem tudták kiről van szó. Ércszakáll nem az az ember, akivel így viselkedhetett. Ám mikor támadásba lendült volna, a terem végéről felharsant Axel Terg érces hangja.

– Majd én válaszolok minden kérdésére.

A közönség hátrakapta a fejét és felismerte az Adeptust. Axel Terg van itt, kapott szárnyra. Axel, Axel, az Adeptus Exemptus. Budapesten! Hömpölygő tapssal köszöntötték.

– Köszönöm, – rikkantotta a megszelídíthetetlen. – Az ENSZ megadta az érintett kormányoknak a jogot és lehetőséget, hogy visszatarthassák a kozmikus információt. Delano ezért nevelte föl a stratégiákat, más lehetőség nem maradt a hivatalos hazugságok áttörésére. Carter, aki maga is látott kozmonautát, ígéretet tett a nagyközönség informálására. Ennek idejekorán elejét vették.

A közönség vészterhesen morgott. Haven és Zagen le nem vették szemüket Tergről. Az Adeptus viszont senkivel sem törődött személy szerint. Szokása szerint mindenkihez egyszerre beszélt, s képes volt megragadásukra.

– Mi az, amit Carter elnök nyilvánosságra akart hozni? Az, hogy az „ufók” többé nem azonosíthatatlan objektumok, hanem földönkívüli civilizációkból érkező járművek. (Nagy taps) Érdekes az indoklás, amellyel az elnököt leszavazták. Az érv az volt, hogy a Földön öt kozmikus civilizációt semmisítettek meg: Mu, Híva, Tule és két Atlantisz kultúráját. A kérdések kérdése, ki volt képes erre? Hiszen az evolúció számadatai szerint, amikor ezek a kultúrák éltek, virágoztak és elpusztultak, az ember még neandervölgyi korszakát taposta!

Óriási taps. A szószólók újra felugrálnak.

– Nem az emberiség a felelős!

– Állítsák elő a felelősöket!

– Teu Tron nevezze meg a felelősöket!

Teu Tron könnyedén vette át a szót, amit Terg elorzott.

– Tudnunk kell, hogy az űrkorszak nem ebben a században kezdődött. Az első nukleáris háború ötmillió ötvenötezer évvel ezelőtt zajlott le. A kérdés: kik éltek akkor a Földön? Kik voltak ötmillió ötvenötezer évvel ezelőtt a stratégiák?! Ehhez a földtörténet olyan kiváló ismerői kellenek, mint Ábel Haven és Achilles Zagen. Üdvözljük a körünkben az univerzális tudósokat!

Teu Tron elsőként verte össze tenyerét, s a közönség követte példáját. Haven és Zagen udvariasan nem vette észre hogy az Ércszakáll majd megfullad visszafojtott nevetésétől. Génuszokat csöbe húzni, ez ám a jó hecc!

Vathek mérhetetlen izgalommal várta a választ. Tudta, hogy a Koordinátor kozmikus leszármazást folytatott velük, de sosem nevezte meg Őseiket. Haven meg fogja tenni.

– Ötmillió ötvenötezer évvel ezelőtt a Földön titánok éltek. (Döbrent csend) Egyes meghatározások szerint „nephilimek” ami isteni apától és földi anyától származó félistent jelent. Az arany Metszést hagyták utódaikra, s a parancsot: vetítsd az égre a Pentaculumot, s megtudod, honnan érkeztünk. Kérem, Teu Tron, vetítsen.

Teu Tron farkasszemet nézett a Géníusszal. A közönség lélegzet-visszafojtva várt. Aztán az Ércszakáll keze meglebbent, s mögötte feltűnt Sinai hegye, s Delano, Krysis, Raguel, Orgé Hodzsa, s még néhány fehérhajú, amint nézik, mit fog be az Echod drágaköveiből készített Pentaculum.

– A Szaturnusz Titán holdja. Innen érkezett Rá Hajója, s vele a titánoknak nevezett kozmonauták. Külsőre a NUKLID-okhoz hasonlóak, – kérem a nuklidokat.

– Kérjük! Kérjük! – harsogta a közönség.

Teu Tron keze meglebbent, s mögötte feltűnt Nan-csüan hofeji háza, Ozzal; és társaival, a káprázatos nuklidokkal. Haven hagyta az embereket gyönyörködni, és leült. Zagen kérés nélkül folytatta.

– A Rá Hajó nemcsak megérkezett, hanem itt is van. Sosem hagyta el a Földet. Ennél több az Univerzum stratégiájáról ma még nem mondható.

Teu Tron szeme nagyot villant. Mindenki megértette, hogy valami döntő dolog maradt titokban, és erről nem fog beszélni senki. Az előadó eltűnt, a közönség csoportokra szakadozva távozott, és máris arról beszélt, lesz-e harmadik előadás?!

Vathek és John azt vette észre, hogy a két öregúr éppúgy köddé vált, mint előadójuk. A terem nagyon lassan ürült.

A Rocker-ikrek tűnődve ültek. Olajosan fénylő keleti szemük mindent regisztrált. Schlange az első, Terg az utolsó sorból tartott feléjük.

Konrad ért oda először, és átölelte Esztert. Öt éve tartott ez a szerelem. Juditot ugyanez az érzés kötötte Diszhez, a Solong 116-os merülőstratégájához. Jeruzsálemben ismerkedtek meg azon a bizonyos napon, mikor Raguel csoportja felvette a harcot a Betel-geuze szervezettél. A Rocker-házban tűnt el Ingeborg és Ann, itt jelentek meg utoljára a yid-lusok, akiket azóta nem lehet utolérni.

Eszter belefészkelődött a pilóta hatalmas vállába, Judit a Solong-parancsnok felől érdeklődött.

– Mit üzen Disz?

– Gondolhatod. Utánpótlásra van szükségünk. Csak Kurt Leiden és én tudunk eljutni BIS-be. Disz egyelőre egyedül képviseli azt az álláspontot, hogy a transzmutánsok közé mutánsokat vegyünk fel.

– Mennyi időbe telik egy stratégia kiképzése?

– A miénk az anyaméhben elkezdődött, s halálig tart. Szorosabban véve huszonhétévesen vettük fel a kapcsolatot az emberekkel, s a küzdelmet a Likvidátorokkal.

Judit épp válaszra készült, mikor Terg közékük robbant. Az Adeptust gondok gyötörték. Azzal a komolysággal mutatkozott be, mintha erre szükség lenne, s rögtön a tárgyra tért.

– Úgy tudom, agyuk teljes tömegével képesek gondolkodni. Az akciórádiusz kapcsán. Páratlan képesség. Szükségem van a segítségükre, hölgyeim.

– Boldogan állunk rendelkezésére, – mosolygott Judit lovagiasan.

– Ne tegyétek, – tiltakozott Konrád. – Ez egy örült, aki a Meta Tronnal is összetűzött. Azt hittem, nincs többé visszatérés.

– Mégis itt vagyunk, – szögezte le az Adeptus. – Egyébként sosem zavarnám a hölgyeket, ha másoknak is létezne 100%-os agya. Tizen birtokolták az akciórádiust, de már csak ketten élnek.

– Úgy van, – hagyta helyben Eszter.

– Nem egészen, – élénkült fel Judit. – Még egyről...

Eszter közbevágott.

– A nővérem szörszálhasogató, Mr. Terg. Akribiában szenved. Nincs olyan állítás, amit ne kívánna újfogalmazni.

– Nővérét mondott? Nem ikrek?

– Úgy látom, az akribia ragályos. Nos, az ikrek közül is első valamelyik. Judit húsz perccel előbb látta meg a napvilágot. Így már érthető?

John nem bírta megállni, hogy kihagyja az alkalmat Terg megismerésére. A beszélgetőkhöz lépett.

– Bocsánat, hogy zavarok, de szeretném megkérdezni, nem Terg úrhoz tartott a mellettünk ülő két tudós?

– Látja, hogy nem. Egyébként most kértem segítséget felkeresésükhöz!

– Megmondaná, ki ez a két ember?

– Valakik, barátom. Szemben velünk, ők valakik.

– Hát, – nevetett fel John, – hallottam Önt a Berkeleyben a finalizmusról előadni. A szerénység nem erős oldala. Most is inkább csak kitér. Eltaláltam?

Terget semmivel sem lehetett jobban bepörgetni, mint a gyávaság feltételezésével. Egyébként is szangvinikus alkat volt, gyorsan gurult dühbe és ilyenkor indulatai nem ismertek határt. Valósággal nekiugrott az elképedt újságírónak.

– Kitérek? Én? Soha semmi elől nem tértem ki. Vegye tudomásul, az Adeptusokat az élet érdekli, az az élet, amelyről senki sem tud semmit. És ezért az életünket is odaadjuk. Tudja hogy halt meg Pittmann? Daimón Tabrist kereste Szarajevóban! Ott, ahol katonák is becsinálnak. De Pittmann az Univerzum ismerője volt, kisujjában a gemátriával. Felismerte a nevek jelentőségét. „Tabris, a szabad akarat Génusza” ezt hallottam tőle utoljára. Jellemző erre az agyalágyult századra, hogy az Adeptus Universalist leteríti egy orvlövész. Mert nem bízott meg egy csomó léhűtőt, hogy kerítsék elő az Univerzum küldöttét, megtisztelte azzal, hogy ő maga kereste. És itt vannak az orrunk előtt! De! Nem ismerik fel sem őket, sem tetteiket. Mastho! Tudja ki ő? A hamis jelenségek felismerésének Génusza. Aclahayer, a játék Génusza! Haven, aki itt ült Ön mellett, és méltóságot adott annak, amitől Teu Tron elvette a méltóságot! Ki ismerte föl benne a méltóság Génuszát? Keresi Zagent! Úgy vigyázzon, ő maga a bosszú, a kozmikus rettenet! És ki tudja még hány Génusz érkezett, milyen földi testbe öltözött feladata végrehajtásához. Ehhez kellenének a rendkívüli agyak, a Rocker-ikreké, akik teljes 1300 köbcentijükkel gondolkoznak. Nem sok! De! Megtalálhatnák a Li-Gaia inkarnációt, a stratégiák stratégiáit! De! Ilyen hozzáállással soha! Végeztem!

És a finalista otthagya a kővé dermedt társaságot.

Vathek lépett közéjük. Eddig John mögött maradt, de barátja olyan elesett, meggyötört lett, hogy megsajnálta.

– Elnézést, hölgyeim. Gyere, John. Gyere, fiú.

– Dehát én csak... Hallottad ezt? Várj csak. Mit mondott ez a fenevad? Valami lényegeset mondott, de aztán összezavart. Vathek, mit akart ez tőlem?

Konrad rágyújtott, s a foga közül szűrte a szót.

– Mondtam, hogy örült. Örüljete, hogy egy kirohanással megúsztátok.

Vathek mindkettőjük nevében elköszönt, és elvezette a még mindig motyogó Johnt.

Már csak hárman voltak a teremben, s a katonák faarccal figyelték őket. Mikor ők is elhagyták a termet, tisztelegtek előttük, s megkönnyebbülten zárták be az ajtót. Attól tartottak, megismétlődik az első előadás gyilkos hangulata, s alig merték elhinni, hogy ez nem következett be.

Az utcán épp azt a pillanatot kapták el, amikor Terg taxiba szállt. Az ikrek izgalomba jöttek.

– Konrad, gyorsan a kocsidat! Kövessük.

– Arról volt szó, hogy megismerjük Budapestet, – méltatlankodott a stratégia. – Persze, úgysem tudok nektek ellentmondani.

Schlange kocsija felzárkózott Terg taxija mögé.

– Érdekes, hogy ezt az embert senki sem képes megszelídíteni. Csupa érték, de kizárólag egyetemes síkon gondolkodik. Valóban az életével játszik, de ezt is valamilyen kozmikus síkon teszi.

– Senki sem hívott még Rocker-ikreknek, – mondta Judit minden harag nélkül.

Terg taxija a Levél utcában állt meg, a Barát ház előtt. Az Adeptus fizetett, s kocsija kifarolt az utcából. Konrad dühödten morgott az egyirányú utcákról, s füttyült a megállási tilalomra.

Egy ideig csendben figyelték az Adeptust, aki lecövekelt a kerítésnél, s a kertet tanulmányozta.

– Mit csinál ez már megint? Idejön lóhalálában, aztán meg nem mozdul a kerítéstől!

– Szálljunk ki, és kérdezzük meg.

– Azok után, ahogy beszélt velünk?

– Ugyan már, ilyen a stílusa. Mindenkiel így beszél.

Az ikrek odasétáltak Terg mellé, aki nem csodálkozott megjelenésükön. Úgy fordult hozzájuk, mintha a legnagyobb egyetértésben váltak volna el.

– Teljességgel felfoghatatlan. Az út jobb oldalán egy rózsakert volt, gyönyörű rózsakert. És mi van ott most?! Vörösfenyők. Baljós, sűrű fenyőerdő. A hideg futkos a hátamon. Nem látszik a ház, pedig azelőtt látszott. Most csak az egyik fala. És volt egy lugas. Hol a lugas? És a kutya? Hol a kutya? A csengő meg nem szól.

Eszter lenyomta a kilincset, s a kapu kinyílt.

– Íme, a nagy rejtély megoldása.

– Csak ne ironizáljon. Borzasztó hideg van itt. Nem érzik, hogy a kert fölött északi szél süvölt?

Judit magában igazat adott Tergnek. A fenyők teteje megdőlt, mintha hatalmas orkán süvöltene rajtuk keresztül. A kert végtelenül elhanyagolt volt, mintha évszázadokon át nem gondozta volna senki. Ahogy előre haladtak a kavicsos úton, jégkristályokat láttak mindenütt.

Az erdő nem akart végetérni. A fenyők ágain jégcsapok csillogtak, Terg letörte az egyiket, s azt mondta, megáll az esze. Október közepe volt, egész Budapest fölött derült, száraz idő, kiskabátokban, pulóverekben jártak az emberek. Az ikrek is vastagszálú pulóvert viseltek, de foguk vacogott.

Eszterben felébredt a szakmai érdeklődése.

– Szerintem, hm, más Univerzumban járunk.

– Az esze tokjai – mérgeződött az Adeptus. – Tippek helyett vegyék elő a százszázalékos agyukat.

– Ne gorombáskodjon, – intette Judit. – Eszternek igaza van. Kylkhorba csöppentünk.

Az Adeptus megállt. Nagyon nem volt inyére az Ismeretlen. Váratlanul egy vízesés bukkant elő, jéggé dermedve. Terg hátra nézett, de a fenyőkön kívül nem látott semmit. Budapest eltűnt, csak az idegen világ fogta körül őket. Az ikrek jobban tolerálták a helyzetet, egyenletesen haladtak előre, míg Terg lépten nyomon megállt.

- Már rég el kellett volna érniük a házat!
 - Maga még mindig nem érti a helyzetet. Ez nem Buda. Nem Magyarország. Sőt: nem a Föld, mégcsak nem is a Naprendszer. Eszter, mit tudsz a téridőnkéről?
 - Ötmillió eltolódás.
 - Kolosszális. Barátom, amit itt lát, az a théta sík. Akárkihez igyekszik, igen figyelemreméltó egyéniség. Vendége van, kozmikus vendége.
 - Könnyítene a helyzetünkön, ha elárulná, kihez jött.
 - Barát Ágneshez. A férje és lánya kért meg. Nem kaptunk kapcsolást Berlinből. Két napig próbáltuk. Most legalább értem. Illetve fel nem foghatom.
- Az ikrek részvétellel tekintettek az Adeptusra, aki úgy téblábolt az előállt helyzetben, mint a csecsemő az első nagyvizű tóban, melyben képtelen felismerni fürdőkádját.
- Csak nyugodtan haladjon előre, és közben beszéljen. Terelje el a figyelmét a környezetről, akkor könnyebb.
 - De hát ez képtelenség!
 - És ezt egy Adeptus mondja? Mivel foglalkozott az a csomó triplatitikos szervezet az elmúlt ötezer évben?!
 - Mit tudom én? Engem a jövő foglalkoztat, múltat alig ismerem. Nagyjából 17 milliárd év elméletet építettem be a finalizmusba. Bárki bármit mond, ennyi elég az elhárításhoz.
 - Minek az elhárításához?
 - Medvék! Jegesmedvék! – kiáltotta Axel.
- Csakugyan olyan lett a táj, mintha az északi Jeges-tengerhez értek volna. Hatalmas állatok mászkáltak a jégtáblákon, s mellső mancsukkal halak után kapdostak.
- Az ikrek gyönyörködtek, de óvatosan visszahúzódtak a fák közé, magukkal húzva a félelemtől didergő férfit.
- Fúj, de gyáva, – korholta Eszter. – Hol tartja a méltóságát, ember?
 - Ne... nem félek, – védekezett Terg. – Csak... csak... úgy érzem, hogy megőrültem. Nemrég még ott volt a... város...
 - Nyugalom. Az most is ott van, ahol lennie kell. Mi léptünk ki belőle. És addig nem is jutunk vissza, míg meg nem határozzuk, hol vagyunk.
- Terg, aki le nem vette szemét a jegesmedvékről, most azt látta, hogy a Hold veszedelmesen közeledik, és a fenyők csúcsára ül.
- Izgalomba jött. Megérezte, hogy döntő dologra jött rá.
- Az Arcanum álma. A Hold a fenyők csúcsára ül. Hogy lehet ez? A Hold valóban a fenyők csúcsára ült!
 - Várjon. Ki az Arcanum?
 - Az író.
 - Jól van, most már nyomon vagyunk. Ezzel kellett volna kezdenie. Egy olyan ember kertjében jött létre a kylkhor, aki olvas az éterben. Ismeri az Akashát, a Beszélő Fényt. Micsoda kapcsolatai vannak, és nem is mondta!
 - Az Arcanumokkal vigyázni kell, Axel.

– Most mondja? Most? Hiába próbálok rájönni, hogyan lehetséges kozmikus kylkhor? Térben! Galaxisban! Amit eddig ismertünk az csak időben mozgott, s nem mozdult a Földről!

– Ezt majd később fejtse meg.

– Most arra koncentráljon, tud-e olyan égitestről, mely közeledik a Földhöz, s köze lehet az Apokalipszishez?

– A Nemezis, – vágta rá habozás nélkül Terg.

Abban a pillanatban megszűnt az ismeretlen dimenzió. Ott álltak mindhárman a kertben, melyben tartott az indián nyár. A rózsák itt-ott virultak még, és Othello, a kutya, hátára fordulva hasát sütötte az őszi napfénnel.

Ágnes a teraszon ült Tomasz Baglis társaságában, és vendégei láttára eléjük sétált. Kényelmes, vontatott járása, no meg az átélt hatására az Adeptus mérge nem ismert határt. Megragadta az asszony vállát, s rázta, mint kutya a rongyot.

– Miért nem veszi föl a kagylót? A férje már idegroncs! Meg akarta szakítani az előadását! Csak hajtogatta: baj van. S akkor itt meg jegesmedvék várják az embert!

Ágnes ellenségesen söpörte le magáról a dühöngőt. Kék szeme hidegebben szikrázott, mint a Nemezis jégpáncélja. Az ikrek jónak látták közbeavatkozni. Sietve bemutatkoztak, és többé nem hagyták Terget szóhoz jutni.

– A sors akarta, hogy megismerkedjünk, Ágnes. Jeruzsálem korántsem veszélytelen város, neked meg pláne... Nálunk fogsz lakni, nem messze az Olajfák hegyétől... Legyen szerencsénk Baglis úrhoz is. És utazik a kutya is?! Eredeti ötlet.

– Készek a bőröndjeid? Igen. Így gondoltam. Akkor most lezárjuk a házat, a kocsit itt vár a ház előtt.

Konrad Schlange elképedve vette tudomásul, hogy négy utasával és egy vérebbel kell egyenesen Izraelbe mennie.

Míg elhelyezték a csomagokat Eszter visszatartotta néhány szóra az Adeptust.

– Terg, most szó nélkül tudomásul veszi, amit mondok. Visszautazik Berlinbe, és nem engedi elmozdulni onnan, akit szeret. Itt a telefonszámunk. De ez nem érdekes. Jól jegyezze meg, hogy Pittmann univerzális örökségét átvette Szu Csong. Egy szót sem akarok hallani. Az átélteteket beszélje meg Gallenburggal és Rochlitz-cal. Jövök, édesem!

Az utolsó szavak Konradnak szóltak, aki türelmetlenül dudált. Eszter belibbent mellé, s a kocsi azonnal elindult. Ágnes egy gyermek örömeivel integetett Tergnek, aki egyik ámulatból a másikba esett. Már rég nem látta a távozókat, de még mindig ott állt, és bámulta a napfényben fürdő, rendezett kertet.

– Viktornak igaza van. Valami baj van. De mi? Kezdjük azon: ez az asszony nem az az asszony, akit ismertem. Node akkor ki? – tárta szét tanácstalanul mindkét kezét.

VIII.

A Grand Kanyonban üvöltött a szél. A portól semmit sem lehetett látni, a fehérhajúak ezüstösen csillogó rakétarepülőjét sem.

Raguel és négy társa lassan haladt. A szélről felkavart apró homokkristályok felsebeztek az arcukat. Jasszer és Asea felrakták a védősisakot. Hasszán és Kimbra egyelőre nem követte a példát.

Az öt stratégia bíborvörös kezeslábast viselt, melynek anyagát kifejezetten a Hulda-csoport számára kísérletezték ki. Nyakuk körül tömör aranygyűrű, benne a kommunikáló eszközök. Ezt még haláluk esetén sem távolíthatja el senki. Legfeljebb, ha levágják a fejüket.

A rakétarepülőt őrző Fanuel, s a távvezérlést végző Tamiel állandó kapcsolatban volt az egységgel. Hangjuk megnyugtatóan duruzsolt.

– Még húsz méternyi a porszél. Utána kitisztul. Akkor meglátjátok.

Raguel kilépett. Katonái átvették az ütemet. Némán haladtak a fantasztikusra formált kanyonfalak között. Az út lefelé lejtett, s mikor elérték a teknőszerű mélység peremét, a szél hirtelen a fejük fölött zúgott el.

Ott állt előttük a 68 501-es Objektum, melyről William Pabst tudósította a világot „Koncentrációstábor-tervek az USA polgárai számára” című könyvében. Pabst felkerült a nemkívánatos személyek listájára, a Johnson kormány pedig tagadta, cáfolta, hogy ilyen objektummal rendelkezne.

El is hitték volna, ha Johnson az elnöki székből való távozásakor alá nem ír egy törvényt, mely szerint az elnök szükségállapot esetén az Alkotmányt katonai statáriummal válthatja föl. Ez már komoly dolog volt. Szakértők kezdtek kidolgozni, hogy milyen állapot tekinthető szükségállapotnak. Pabst úgy nyilatkozott, hogy 1984 az a határkö, melytől kezdve a törvények megkettőződnek, ezentúl állapottörvényről és programtörvényről egyszerre kell dönteni.

Reagan elnök ugyanebben az évben aláírta a „REX 84” Végrehajtási Utasítást, amit a világ legtitkosabb dokumentjének tartanak. Mégis kiszivárgott, hogy a koncentrációs táborok bővítéséről és aktivizálásáról szól. A „REX 84” alapján bárki begyűjthető, aki nem ért egyet az amerikai „Nagy Testvérrel”. Az ilyen személy „terrorista”, gondolataiban „anarchista”, tehát ennek megfelelően kell bánni vele. Elkülöníteni, összegyűjteni, átnevelni.

Mikor 89-ben a fehérhajú transzmutánsok hozzákezdtek a kozmikus kapcsolatok előkészítéséhez, beleütköztek a koncentrációstábor-tervekbe. Két csomópontot találtak: Kínát és az USÁ-t. Mindkét állam keményen tiltakozott az elnevezés ellen. A tényeket már nem tagadták, de Kína „modernizációs technikai kísérleti telepeknek” nevezte, az USA pedig „titkosított katonai-védelmi objektumoknak”.

Ez a hadállás csak addig volt tartható, míg fennállt a kétpólusú világrendszer. A glasznoszty és a peresztrojka, a Szovjetunió felbomlása tagállamokra kilőtte a katonai-védelmi objektumokat. A szupertitkos egységek harc nélkül estek el. A világ nyugati felében nagyobb lett a káosz, mint eddigi történelmében valaha is volt.

A 89-től 94-ig tartó öt év a tudományos kvalitások eltűnésének ideje volt. Először az ufókat gyanúsították, de mikor megpróbálták becserkészni Rattanavongot, a tudós teleportált, aztán biztos helyről mindent kitálalt.

– Szó sincs gonosz földönkívüliekről! Ilyen fogalompár nem létezik. A kozmikus humanoidot onnan lehet felismerni, hogy eloszlatja a félelmet. Félni csak emberektől lehet. Attól félünk, aki gonosz. Az ember gonosz, ezért az emberektől félünk. Hogy mire képes, az nyilvánvaló lesz, ha nemzetközi team ellenőrizheti a Grand Kanyont!

Persze, semmiféle teamot nem engedtek a titkos katonai objektumok közelébe egészen addig, míg ki nem derült, hogy a világ egyetlen igazi titkos szervezete a Stratégáké. A koncentrációtáborokat figyelte mind a Solong, mind a Tinuvrei Koordinációs Központ. Az eltűnt tudósokat azonban nem bírták megtalálni.

Kursymurty úgy döntött, a nyílt utat választja. Engedélyt kért a 68 501-es Objektum tanulmányozására tíz fő részére. A válasz engedélyt adott egyszeri megtekintésre öt fő részére.

– Ez is több a semminél, – vigasztalta Raguel. Csak készítsed el a spécivöröst. A többi az én dolgom.

A spécivörösnek becézett egyenruha anyagát, fotogén tulajdonságait, áthatolhatatlanságát és sugárzórendszerét Denisia és Leviata vezetésével állították elő Nepálban. A Hulda öttagú egysége felért egy földönkívüli bázissal. Pedig a világon semmi sem volt náluk kommunikatív nyakláncukon kívül. A titok ruhájuk vörös anyagában rejlett.

Az öt stratégá körülsétálta a tíz méter magas acélkerítést, melyen táblák hirdették a bevezetett magasfeszültséget. A kör alakú bázissal és a kerítés között kétméterenként kutyás örök álltak, Erg Enuntion szuperfegyverével, az Rp-36-os részecskegyorsítóval. A feltaláló három változatot dolgozott ki, személyre, rákétára és vízalatti küzdelemre. Az utóbbit alkalmazta a Mariana-árokban, az óceánon uralkodó Harmadik Likvidátor ellen, és győzött, noha ez az életébe került. Mégis, ez volt az egyetlen siker a Likvidátorok elleni küzdelemben, s Raguel ésszel fel nem foghatónak ítélte, hogy került ez a titok 68 501-es Objektum kezébe.

A katonák mozdulatlanul nézték a transzmutánsok sétáját. A dobermanok sem mutattak ellenséges szándékot. Amikor a kapuhoz értek, belső vezérlésre kinyílt.

– Most lépünk be a kapun.

– Vigyázzatok.

– A katonák azonosíthatatlan egyenruhában vannak.

– A spéci rögzíti, nektek nem kell erre figyelni.

– Nem hiszem, Tamiel. Az egyenruhájuk suffózöld.

Igen, Kimbra is ezen törte a fejét. Az Objektum személyzete abban az egyetlen színben feszített, amelynek hatása semlegesítője az ő vörösüknek. Ebben a kezeslábasban várta őket az öttagú fogadócsoporth. Egytől-egyig magas, karcsú, feketehajú, szénfekete szemű, kávébarna bőrű férfi volt. Nyakukon ugyanaz a tömör-arany kommunikáló-gyűrű.

Vezetőjük néhány lépést eléjük ment, s kezet rázott Raguellel. Mély, rekedtes hangon mutatkozott be, s egyben mutatta be kíséretét is.

– Nevem Percy Vale, én vagyok a jelenleg soronkövetkező bázisparancsnok. A felszíni egységek vezetője: Lacote Male. A földalatti egységek vezetője: Ector de Maris. A kísérleti részleg vezetője: Lybyus Dyscophorus. A kozmikus egységünk irányítója: Bors de Ganis Lamorak.

– A neveik arra engednek következtetni, kapcsolatuk ma is él a Kerékasztallal.

– Valóban, őseink Arthur asztaláról vacsoráztak. Erre nagyon büszkék vagyunk.

– Elhiszem. Mi sokkal egyszerűbb neveket viselünk. Az én nevem Raguel, társaim – Jasszer, Asea, Hasszán és Kimbra. Rakétarepülőnket vezetik: Fanuel és Tamiel.

– Lehet, hogy neveik egyszerűbbek a mieinknél, mégis sokkal nagyobb múltat sejtetnek, hiszen Henoch kozmikus kapcsolatait idézik. De hagyjuk a beszélő neveket, s nézzük, mit kívánnak látni?

– Mindent.

Percy Vale udvariasan megvillantotta pompás fogsorát.

– Kérem. Járják végig az Objektumot. Kezdjék ott, ahol tetszik. Én, engedelmeikkel folytatom munkámat. Útjuk végén természetesen találkozunk.

A parancsnok nyomban távozott. Nyomában Ector, Lybyus és Bors is. Lacote maradt mellettük, és elindultak a felszíni egységek felé. A látogatók megértették, hosszú út áll előttük, s messze még az idő, mikor elérik a földalatti egységeket és kísérleti részlegeket.

Lacote fémbarakksort mutatott. Egyszemélyes, összkomfortos bungalókhoz hasonlítottak, megirigyelte volna bármelyik motel-hálózat.

– Miért fémből építkeztek? – érdeklődött Kimbra.

– A bio-áramkörök blokkolása volt a célunk.

– Milyen vegyületet használtak?

– Titán és irídium.

– De hiszen annyi sincs a Földön belőlük, ami egy barakkhoz elegendő!

– Nem mondtam, hogy földi titán, és földi irídium!

Kimbra megnémult! Lacote meg csak cipelte vendégeit sorról sorra. Az ajtók nyitását és csukását a kezében tartott távvezérlővel végezte.

– Miért nincs az ajtóknak önműködő szerkezete? – kérdezte Hasszán. – Nem tudom, kiknek készítették ezeket az összkomfortos cellákat, de aki benne él majd: fogoly.

– És ez nagyon megerősíti a tábor koncentrációs jellegét, – tette hozzá Jasszer.

Lacote ráemelte szénfekete szemeit, s kicsit késett a válasszal. Aztán nem is válaszolt, tovább nyitotta és csukta a fémketrecek.

– Hé, Lacote, kérdeztem valamit. Azt hiszi, csak megyünk ökörmódra a kitaposott úton? Szóval – miért nincs zár?

– Elég, – avatkozott bele Asea. – Teljesen fölösleges végigjárnunk valamennyit, hiszen egyformán működnek, és egyformán lakatlanok. Eltaláltam?

– El. Akkor megmutatom a megfigyelő állásokat.

– Azt akarja mondani, hogy ezeket szuperbiztos cellákat még ráadásul őrzik is? – érdeklődött Raguel.

– Amint látják, a sorok végén sziklakúp található.

– No igen. Netán a szikla nem szikla? Hanem mi?

– Megfigyelő torony.

A transzmutánsok hagyták bevezetni magukat az őrállások rejtelseibe. Lacote tüzetesen elmagyarázta a láncolat lényegét, miként riasztja a torony a kutyások osztagát, azok pedig miként használják fegyvereiket.

Raguel figyelmesen hallgatta. Volt egy olyan érzése, hogy Lacote Male csak az időt húzza.

- Miként jutunk el a földalatti egységekhez?
- Kérdése azt jelenti, további földfeletti építményeinkre nem kíváncsiak?
- Valószínűnek tartom, láttuk a lényeket. Az emeletes épületeik irodák?
- Kapcsolattartó irodák.
- A Pentagonnal.

Lacote a vállát vonogatta, s udvariasan bólogatott. Egy kőlaphoz vezette őket, melynek tetején a Pentaculum szökött szemükbe. A fehérhajúak nosztalgiával nézték. Ez a jel díszítette az ő szigetük lejárátát is. Ezzel találta meg Delano a Szaturnusz Titán Holdjáról érkező jelzéseket. Ráálltak a csillag öt ágára, s a kőlap süllyedni kezdett.

- Különös egybeesések, – jegyezte meg Kimbra.

És az egybeesések folytatódtak. Ugyanolyan hatalmas aluljáróba jutottak, mint egykori szigetükön. Az utak sugarasan futottak öt irányba. De a nyüzsgésnek nyoma sem volt. A fények üres folyosókat világítottak be, csak Ector de Maris várakozott rajuk.

- Ezek a falak is a fenti anyagból készültek?
- Szó sincs róla. Ez itt Nadanium. A Holdon termelik ki.

A fehérhajúak nem kérdezik meg, hogy ki bányássza a Nadaniumot a Holdon. Tudják a választ: egy szóval sem mondtuk, hogy emberek. Gyorsan beleegyeznek, hogy ötféle induljanak az öt úton. Ector utasítást ad a kommunikációs gyűrűn, s eléjük siet Dagonet, Dagore, Plomyds és Pellens.

Az út egyiküknél sem hosszú. Dagonet útja végén rámutat egy üvegfalra, és Hasszán leolvassa a homlokzatról: TITLAN, 5 055 000, titánok. Az üvegajtón túl a Föld legrégebbi civilizációja.

Dagore is üvegfalhoz vezet. Jasszert. A homlokzaton: MAYAPAN, 5 041 738, maják. Az üvegajtón túl a Föld első ismert istenemberei.

Ector és Raguel üvegfalánál ez olvasható: TULAPLAN; 5 042 939, olmékok. Raguel döbbsen szemléli a MGON-ok kultúráját. A legősibb tulajak – gnómok.

Plomyds és Asea üvegfalának felirata: AZTLAN. Idő: 4 044 000, aztékok. Csapott homlokú, erőscsontú emberek.

Pellens és Kimbra lassabban és nyugodtabban halad. Az üvegfalon: TENOCLIS, 3 033 000, toltékok. Kimbra nem meri elhinni, amit lát: a toltékok – nuklidok!

Az öt stratégia szótlanul érkezik vissza a központba. Elmondhatnák, amit láttak, de minek? A kísérőkkel váltott szavakat hallották, és rögzítették Tamielék.

Raguel mégis megkísérel a szintézist.

- Hányan tartózkodnak Tulaplanban?
- Mind az öt városban 14 000 ember található.
- Összesen 72 000 istenember. Alapszám. Feltételezem Kínában pontos mását találjuk a Pentaculumnak, öt ősi város, 14 000 istenember, összesen 72 000!

Ector és társai nem állják meg nevetés nélkül.

– Telitalálat. Bár ötször tizennégyezer hetvenezer, de tény, hogy mégis 72 ezren vannak! Ez a tudatalatti. Az működik, az „áronvett 144 000”-ről. Fele itt, fele ott.

– Tehát kb. 400 embert engednek maguk közé.

– Kb.

– Maják, olmékok, aztékok, toltékok – rendben. De kik a titánok?

– Titánok.

Ector és társai ismét nevetnek. Aztán látják a transmutánsok komoly arcát, s elkomolyodnak ők is.

– A titánok azok a lények, akiknek parancsa nélkül nem lennétek itt.

– Velős. Meg sem próbálom megkérdezni, kik parancsolnak a keleti féltekén.

– Jól teszed. Azért a tudásért oda kell menned.

Ector és társai jókedvűen búcsúznak el. Bors és Lybyus veszi át a kis csoportot. Kötetlenek, fesztelenek, vidámak. Mintha maguk is megkönnyebbültek volna. Raguel mély empátiával átérzi, mi mindent kellett lenyelni ezeknek az embereknek, hogy a titok titok maradjon. Koncentrációstábor! Jó vicc. Titánokkal... Nem mennek ki a fejéből a nevek. Tulaplan. Az egykori Tula leszármazottaiból. Akárhonnan nézzük a tényeket: Ötmillióéves töretlen genezist rejt a 68 501-es Objektum.

A legalsó szintek adnak, – ha adnak! – magyarázatot a miértre. Miért kell mindennek titokban történnie? Mit csinálnak a kísérleti és katonai telepeken?

A várakozás feszültsége óriásira nőtt.

Amit a kísérleti részlegen látnak: birodalmi álom. Ami a világon nagyszerű, annak itt a pontos mása. Amit kiásnak, keresnek, feltételeznek, az itt megtalálható. Piramisok és mauzóleumok, királyi és császári paloták, légiók és kereszteslovagok, s minden katonai-történelmi vonulat, ami elképzelhető.

– Kié mindez? – kérdezi Raguel.

– Amerika Cézárjái.

És Bors de Gamis Lamorak bevezeti egy cédrusfával bélelt szobába a vendégeket. Nemcsak a falakat borítja a nemes fa, abból készült minden. A székekről öt ember áll föl. Középen aranszöke hajjal, hosszúpillájú zöld szemekkel, szálfatermettel, szupermeneket megszégyenítő tökéletességgel egy kellemes fiatalember. Nem várja meg, hogy bemutassák, maga teszi meg. Egyenesen Raguelhez lép, a fehérhajú kezét satu fogja át.

– Sagramor le Desirons Gareth.

– Raguel.

– Tudom. S ő Kimbra vagy Asea. Te Hasszán. Jasszer. Hadd mutassam be közvetlen környezetemet.

Sagramor királynői termetű asszonyhoz lép, akit fekete haja palásként borít be. Arca ezer és ezer mosolyt tud, ezek újra és újra más és más arcot varázsolnak elő. Melyik az igazi, ki tudja?

– Maya, az édesanyám.

Édesanyja? A fehérhajúak legfeljebb hűgának vagy feleségének tudnák elfogadni!?

A Cézár tovább lép. Apró, gnóm emberke. Ismerős, de honnan?

– Viktor von Stoff, katonai szakértőm.

A fehérhajúak ismerik Stoff történetét. Az, hogy valaki alászáll Ecsmiadzinban, s előkerül a Grand Kanyonban, alaposan próbára tette tűrőképességüket.

– Meta Tron rokona?

– Szegről – végről! Hol ő az enyém, hol én az övé.

Raguel nem tisztázza, ez miként értendő. Vajon egy Tulaplanból származó kozmikus humanoid a régebbi rokon, vagy a BIS-ben székelő Mahakalá? Elraktározza kérdését.

Sagramor csapott homlokú, barnabőrű aztékhoz vezet.

– Moctezuma, kincstárosom, bankárom, pénzemberem.

– Biztos vagyok benne, hogy korlátlan erőket állít a szolgálatodba.

– Mindenre képes.

– Így gondoltam.

– Feltehetek egy kérdést, ami régóta foglalkoztat?

– Vendégnek mindent.

– Kozmikus értelemben a Föld gazdag vagy szegény?

Moctezuma áthatóan nézi a kérdezőt, aztán megenyhül.

– A Föld nagyon szegény. De a Hold gazdag.

– Értem.

Csilingelő nevetés. A szobában tartózkodó másik asszony nevet. A nő, aki sugárzik. Akit olyannak látnak, mint a Holdasszonyt. Ezüstös, légies, tragikus. Arra született, hogy meghaljon. Most mégis nevet. Sagramor bemutatja.

– Nada, a feleségem.

– A Hold, – csilingel Nada hangja, – az enyém.

– És Amerika szolgálatába állítja?

– Majd ha Sagramor lesz a Cézárja!

– Kinek az agyában fogant ez az ötlet?

– Kövessetek, bemutatom őt.

A kis társaság Sagramor vezetésével haladt tovább. Az ajtók itt is távvezérlővel nyíltak, amit a jövő Cézár kezelt. A végcél láttán a vendégek lába nem akart engedelmeskedni. Hatalmas úrkikötőben voltak. Őt rakétarepülőket készítettek elő egy őszhajú, nagyon-nagyon öreg ember irányításával. A transzmutánsok egyszerre kiáltották.

– Pittmann!

– Nem, – mondta Sagramor, – Ő nem Pittmann, hanem Merlin. Az Adeptus Universalis Merlin duálja volt. Épp az ő halála nyitotta meg a bázist. Merlinnek szüksége van a kapcsolatra.

– Merlin – titán?

– Az.

– Személyesen is kötődsz hozzá?

– Merlin az apám.

A titán fölkiáltott hozzájuk a keskeny erkélyre, ahol álltak.

– Lybyus, egyes rakéta. Dagonet, kettes rakéta. Bors és Dagore a nagy hajóhoz! Plomyds négyes, Pellens ötös!

A parancsnokok nem vesztegették idejüket búcsúra. Szikár alakjukat elnyelték a rakéták. Amint a magasból látni lehetett, maják, olmékok, aztékok és toltékok adták a legénységet. A hajtóművek világítani kezdtek, de hang nem hallatszott!

– Biztonságos helyen állunk? – érdeklődött Kimbra.

– Tökéletesen, – nyugtatta meg Sagramor.

A rakétarepülők négypercenként indultak. Nem hajtotta őket semmilyen látható üzemanyag. Sagramor műszerfalhoz invitálta vendégeit, ahonnan láthatták az öttagú rajt, amint másodpercek alatt elhagyja a Föld légterét.

– Aki látta, elmélkedhet a repülő csészealjokról – jegyezte meg Asea.

– Azonosítatlan fények! – tette hozzá Hasszán.

– Hová mentek? – kérdezte gyakorlatiasan Raguel.

Maya áthajolt a korláton, s megismételte a kérdést.

– Hová mentek?

Maya hangja maga volt a Kozmosz zenéje. Hová mentek? Hová mentek? Hová mentek? – verték vissza a falak. Minden munka megállt, a lent lévő Mayát nézték elképzелhetetlen szeretettel. Merlin egyszemélyes liftre állt, s köztük lépve először is Mayát ölelte magához.

Asszonyának magyarázott, s míg ezt tette végtelen gyöngédséggel simogatta a fekete hajsátort.

– A Nemezis belépett a Galaxisba. Első számításunk szerint a Földet vette célba. Még le sem szűrhattuk, mit tegyünk, amikor módosított a pályáján, és a Szaturnuszt vette célba. A mai ellenőrzés új képet mutatott. A Nemezis a Nap felé tart.

Raguel figyelt. Nem akart Merlinhez szólni, amíg a titán nem akarja. A szangvinikus Jasszer azonban fűtyült az etiketre, pláne, ha íratlan.

– Ellenőrzik a Nemezist? Mennyi idő alatt érik el?

– Az attól függ, hogy ki avatkozik közbe.

Most már Raguel sem titkolta, hogy mi aggasztja.

– Azt hittem, ismerik a Nemezist. Célt, programot, és főként a küldőit.

Merlin végigsimítva magas homlokán gondterhelten nézett maga elé. Először úgy nézett ki: válaszolni fog. Aztán eltűnt.

Maya mély, bűgó hangon kért elnézést, aztán visszafordult, s maga mögé intette Moctezumát és Stoffot.

Nada átfőzte vénuszi karját férje derekán, és Sagramor viszonzta. Egymásra mosolyogtak, egymás szeméből olvasták ki, hogy beszéljenek vagy sem.

– Apám gyenge pontjára tapintottál, – mondta végül a Cézár. – A XX. században ereje meggyengült. Előtte bárholonnan, bármit ellenőrzése alá vont. Amikor gyengülése első jeleit

észlelte, akkor építette ezt az objektumot. Elkésett, de ez csak akkor derült ki, mikor először húzták keresztül számításait.

– 1989-ben?

– Úgy van. Ekkor született meg benne az ötlet a Világ Uráról. Merlin tragikusnak látja a demokráciák elfajulását. Ha nem is monarchiát akar, de egy öttagú direktóriumot, áttekinthető nagyhatalmi háttérrel.

– Mit jelent ez az áttekinthető nagyhatalmi háttér?

Mielőtt Sagamor felelhetett volna, közéjük lépett Percy Vale. A parancsnok pihent volt, fürdőhab illata lengte körül. Az egész ember sugárzott, s ezek a sugarak Nadára záporoztak. Raguel csak a sóvárgó szemekbe nézett, s rögtön tudta Percy Vale titkát. Végzetesen kívánja a Holdasszonyt. Pusztító, mindent elsöprő szerelemmel. Ölni fog Nadáért, s ha kell, elárul minden ügyet, célt és eszmét.

Raguel megpróbált olvasni Percy Vale agyában, de nem tudott. A parancsnok dekódolása lehetetlen volt még a transmutánsok számára is.

És Nada? Raguel a Hold asszonyára nézett, s azonnal ezer és ezer impulzust regisztrált. Nada viszontszerette Percy Vale-t. Szeme elé fátyol ereszkedett, Isis fátyla, a Sors asszonyának fátyla. Isis védte Nadát, még inkább az egész világot ennek az érzésnek a következményeitől.

Percy Vale fölemelt egy aláhullt, – vagy hullajtott – szálát Nada aranyhajából, s azt mondta.

– Áttekinthető nagyhatalmi háttér? Badarság. Merlin álma. A valóság hajszálaból áll. Nézzétek, hogy csillog! Nada hajának egyetlen szála többet nyom a Himalájánál.

Sagamor bosszúsan tiltakozott.

– Komolytalan vagy, Percy! Merlin nem álmodozó. És a Pentaculumban létrehozta a Föld első civilizációinak minden értékét Az Ős-Szturnuszt, Ős-Nap, Ős-Hold konstellációt, s összekötötte az Ős-Föld és Ős-Víz anyagával. Nincs a Földön ehhez fogható erő. Lásd be.

– Belátom azt, hogy a Kísérlet óriási, mégsem egyedülálló. Majd ha megszólal a Himalája, majd ha újra szól a Kozmosz, akkor meghajolok Merlin előtt.

– Jó, hogy említed a Himaláját. Mi mindent megmutattunk nektek, Raguel. Még egyetnemértésünket sem titkoltuk. Cserébe kérjük, ha majd láttátok a kínai Pentaculumot, térjete ide vissza. Tudnunk kell, miért állnak ellen a kapcsolatfelvételnek. Ennyit, és nem többet. Megígéritek?

Raguel megígérte. Sagamor és Nada visszafordultak. Percy Vale a rakétatermen át vezette ki a transzmutánsokat. A fehérhajúak látták, amit láttak, s azon csodálkoztak, hogy Merlin éles szeme nem látja azt. Ha most megkérdeznék tőlük: ki lesz Amerika Cézárja, mind azt válaszolnák – Percy Vale.

Rebecca egy hónapja vándorolt egyedül. Lhassában senki sem tudta, hol található a Fekvő Oroszlán Barlang. A hegyi vezetők csüggedten rázták, a fejüket, és minden rábeszélőképességüket latba vetették, hogy elálljon az úttól. Végül nem kérdezett senkit semmiről, hanem vett egy lovat, rárakott némi élelmet, s elindult a Himalája északi vonulata felé.

Az úton úgy érezte, megkönnyebbül. Alig evett, alig ivott, mégis egyre erősebbnek érezte magát. A lónak nem jegyezte meg a nevét, s elnevezte Pacipának. Gyerekkorában volt egy ilyen nevű lova. Végtelenül szerette, soha más állatot nem szeretett úgy, mint Pacipát. Ez a kedves tibeti ló, aki megosztotta vándorútját, emlékeztette Pacipára. A szeme megértő és vidám, nevét azonnal elfogadta.

Kis platóra érkeztek, Becky letáborozott. Ez annyiból állt, hogy maga alá terített egy vastag pokrócot, s elaludt. Pacipa nézte a Transzhimalája tuskéit. Okos fejét kissé jobbra billentve figyelte a távoli morajt. Visszaballagott az alvóhoz, és megbökdöste keskeny orrával.

Becky azonnal felébredt. Megsimogatta a nyugtalan állatot, és figyelmesen kereste a zaklatottság okát. Meghallotta a távoli morajt, s felszedte a plédet. Megetette Pacipát, s beszélt hozzá.

– Az okos ló tudja, hogy nincs mitől félnie. Valahol lavina van, de messze, nagyon messze. Pacipát semmi baj nem érheti. Pacipára vigyáz Becky. Nos, pajtás, indulunk.

A ló meg a vándor tovább haladt. Becky egész életét hegyek között töltötte, képes volt a „Hó Birodalma” értékelésére.

– Tudod, Pacipa, ez a Föld szíve. Itt van minden, ami még tiszta. Itt nincs nukleáris hulladék, nincs ózonlyuk. Hilton ide helyezte a Kék Hold Völgyét, és minden biztonnyal itt is van. De nekünk a sárga nyomvonalon kell haladnunk, nem a kéken. Úgy, hogy most itt jobbra fordulunk.

Pacipa szétnézett, mintha azt keresné, hol itt a sárga, amiről Becky beszél. Engedelmesen jobbra fordult, megkerülték a sziklaperemet, s az orruk előtti barlangnyílás fölött szépen vésett fekvő oroszlán vált láthatóvá.

– Megcsináltuk! Éljen Pacipa! Te vagy a lovak királya. Látod, ez a Fekvő Oroszlán több millió éve őrzi a bejáratot. Ugye, milyen szép? Csak az a bökkenő, hogy nem tudom, veled mit tegyek most? Akkor vagy nagyobb biztonságban, ha kint hagylak, vagy akkor, ha beviszlek?

A ló kacsintott, és elindult befelé. Becky utána poroszkált. A hatalmas barlangban meglepetésére három lovat találtak, nem messze tőlük három férfi aludt. Pacipa patáinak koppanására az egyik alvó felébredt és felült. Maflán nézte a lányt a lóval, s mindkét kezével szemét dörzsölte.

– Azt hiszem, még mindig álmodom. Azt álmodom, hogy felébredtem, s látok egy lovat, meg egy leányt.

Pacipa felnyerített, a lovak élénken viszonyozták. Erre a másik két férfi is felébredt. Fehérhajúak voltak, nagyon fáradtak, de nyitottak és közvetlenek. Nem nézték Beckyt álmokképnek. Eléje siettek, lovát a tibeti Tattvára bízta. S mindenek előtt teával kínálták.

– Egy hónapig egyedül a Himalájában! Rendkívüli nő vagy, Becky Söderalm! Sajnos, nem sokat pihenhetünk.

– OM, a nagy yid-lus, egy évben csak egyszer érkezik ide. Előttünk több, mint húsz folyosó, félnapi járás. Indulnunk kell, ha beszélni akarunk vele.

– A teámat megiszom, – közölte a lány. – Remélem, ezen az öt percen nem múlik semmi.

– Semmi, – nyugtatta Mihail Giz, a 18-as stratég.

– Félóra múlva azonban indulnunk kell, – tette hozzá a 67-es stratég, aki Veér Vince néven mutatkozott be. – Az út nehéz, számítanunk kell akadályokra.

Becky hallott a transzmutánsokról, s örült, hogy velük találkozott. Míg két kézre fogott fületlen csészéjéből élvezettel szűrte teáját, a két férfi ellenőrizte a lámpákat, fáklyákat, gyertyákat, köteleket. Tattva, a hegyi vezető Pacipát etette, gyengéden simogatva a gazdája felé ácsingózó lovat.

– Egy nap alatt kell visszaérnünk, – közölte Giz. – Ha nem érénk vissza, várj még fél napig. Ha addig sem érénk vissza, tiéd a három lovunk. Térj vissza Lhassába szerencsével.

– Ne keressem, mi történt? Ne hozzak segítséget?

– Egyedül ne indulj a barlangba, mert sosem keveredsz ki a hegyből, – intette Vince. – Nem ismered a jelzéseket.

Becky befejezte a teázást. Megsimogatta Pacipát.

– Ne félj, pajtás. Visszajövök.

A barlangban valaki derűsen nevetett.

– Jó jel! – suttogta Tattva. – Szerencsájuk lesz! A barlang szelleme várja Önöket, és segíteni fog.

– Köszönet a biztatásért, – mosolygott Giz.

Becky és a két stratégia elindult.

A Fekvő Oroszlánhoz vezető út állandó jelleggel próbára tette a vándorokat. A barlangokból sokfelé ágazott az út. A nyílások mentén bonyolult jelek sorozata. Koponyák, drágakövek, gyöngyök, csontok, fegyverek. Becky tudta, hogy mindig a sárga szín mellett kell döntenie, mégis megdöbbsent a jelek csalókaságán. Nem egyszer történt, hogy az egyik nyílás fölött borostyán dominált, a másikon arannyal bevont csontváz, a harmadikon fekete koponya, melynek egyetlen szarva citromsárgával volt befestve. Mindhárom tartalmazta a sárgát, Becky tudta ugyan azt is, hogy a legsárgábbat kell választani, ámde melyik az?

A stratégiák habozás nélkül a borostyánt választották.

– Miért ez a legsárgább?

– Mert teljesen az, ami, – válaszolta Giz. Valaki ismét kuncogott mellettük.

– Ki játszik velünk?

– Valószínűleg Ászok.

Becky többet akart tudni a stratégiákról. Vince elmondta történetüket dióhéjban. Főleg azt részletezte, hogy OM, a nagy yid-lus, aki sosem hagyta el a Himaláját, mindössze öt stratégiát vett maga mellé. A régi szanszkrit vallási köszöntés alapján lett a 6-os stratégiából, Ászokból a fekete HUM. A 11-esből a kék PAD, a 13-asból a zöld MA, a 36-osból a sárga NI. Az 5-ös mesterstratégia, MÉ, ibolyaszínű, s időnként távozik a hegyből.

– OM MA NI PAD MÉ HUM, – rakta helyes sorrendbe a lány. – Vajon stratégiaértékük és yid-lus színértékük között van-e összefüggés?

Alig mondta ki, és kiértek a szűk folyosóból. Irdatlan barlangba értek, melynek alját víz borította. A víztükröt néhány helyen sziklák szakítják meg, melyen halfarkú villik üldögélnek. Hosszú aranyhajukat beleengedik a vízbe, és a csillogó aranyszálak szemük láttára válnak arannyá.

– Eltévedtünk, – szögezi le Giz.

– Honnan tudod, – érdeklődik Becky. – Jártál már itt?

– Hisz éppen ez az, hogy voltam OM-nál, de szirénekkal nem találkoztam!

– De a víz itt volt?

– Kétszer is át kell menni vízen, de van fölöttük függőhíd.

– Az utak változnak, Giz, – álmodozik Becky. – Talán nagy jelentősége van annak, hogy találkoztunk a sellőkkel.

– A tudomány jelenlegi álláspontja szerint sellők nincsenek, – foglalja össze Giz.

Becky nem vitatkozik. nem mondja, hogy sellők vannak, sőt, itt vannak az orruk előtt. Beleveti magát a vízbe, és úszni kezd a túlsó part felé.

– Sósvíz! – kiáltja a stratégáknak. – Tengerszem!

A lány erőteljes csapásokkal siklik a vízen, s hamarosan kívül kerül a stratégák látókörén.

– Vissza kell fordulnunk, – mondja halkan Giz.

– Nem hagyhatjuk itt Beckyt, – tiltakozik Vince.

– Mit csináljunk csomagjainkkal?

A vízen hullámok keletkeznek. Erőteljesen csapkodják a partot. A sellők belecsúsznak a vízbe, s hívogatóan intenek feléjük. Láncot alkotnak, és a két stratégá megérti. Elindulnak a Szirénhídon.

Az út hosszú volt, és érdekes. Szilárd talajon jártak, noha élőlényekre léptek. A barlang, ahová megérkeztek, kultikus tárgyakkal teli... Középen, gyémánttömbön feküdt a Mester. OM fehér lepelbe burkolt teste előtt állt Becky. A hatalmas gyémántkristályt mintha alulról világították volna. Talpánál keleti gong, alatta a gongütő.

A fej fölött írás, a legősibb nyelven, szanszkritul. „KÉT ÉVRE VAN SZÜKSÉGEM” – értelmezték könnyedén a stratégák. Node, ha egyszer halott! Az arc mégis meg-megvonaglott. Vince közelebb lépett, s csaknem elájult. OM szájában apró, fehér kígyó sziszegett.

– Borzalom! Kavarog a gyomrom!

– Becky, mit csinálsz! Irgalmas Ég!

A lány ráhajolt a holttest szájára, s megcsókolta. Érezte, ahogy a Kígyó a gyomrába csúszik, s várta a halált. OM kinyitotta a szemét és felült. Megfogta Rebecca kezét, lassan, körülményesen kelt föl a világ legdrágább ravataláról. Ahogy egymás szemébe néztek, ahogy OM átlényegítette Beckyt, az megmagyarázta a stratégáknak Nyugat félelmét a Kelettől. Már nem egy halott és egy halandó állt ott, hanem két túlélő, Rákshasa és Szurjakanta.

OM ráhelyezte jobbját a lány fejére, s azon nyomban kidomborodott a fejtető, mint Buddha koponyáján a Zru.

– A Havas Hegység Lánya vagy, mert lenyelted Nagát! Megértetted Windhyadharit, elvegyültél leányaival. Tudod, hogy a legillatosabb élet is a halál szagát viseli magán. Méltó vagy a Háromszínű Istenséggel való találkozásra. Jó vagy, mint az arany, szép, mint az éjszaka, okos, mint a halál.

A yid-lus szavaira Rebecca Söderalm tetőtől talpig átalakult. Gyönyörű lett, mint Tilottamá, akiért Brahma négy arcot növesztett magának, hogy még a fordulat se vegye el az időt, s örökké láthassa.

A stratégák előtt testet öltött Ászok, a fekete HUM. Dzsalandévaták vették körül, s ezt dúdolták.

„Megitta a Kálakuta mérget,

S meg nem ártott neki.

Övé Ráhu minden hatalma,

Azt csinál a Holddal, amit akar.

Jama, a Halál, az ő túlvilági ügyésze,

Mert gondolatszülte, s Dzsalandévaták.”

Ászok és OM maguk közé ültették a Himalája Asszonyát. Mindketten virágfüzért helyeztek a nyakába, mindkettőjüké volt tehát. A stratégiák tudomásul vették. Leültek velük szembe, s nem beszéltek, míg a yid-lusok nem akarták. Telt az Idő. Ászok megérintette Becky homlokát, s a lány harmadik szeme láthatóvá vált. Olyan lángok csaptak belőle, hogy a két stratégia riadtan hátrált.

– Elnyertem születésem fájának gyümölcsét, – mondta a lény, aki egykor Becky volt. – Minden egyéb hiábavalóság. Az Idő megsemmisült számomra. A Jelen örök.

HUM és OM, a Fekete és Fehér maguk közé intették a két stratégiát. A Himalája nimfái teáscsészéket raktak eléjük, s koponyaedényből öntötték belé a zöld italt.

Valahol a távolban gongszó zengett, mintha szertartás kezdetét vagy végét jelezné.

– Kubera! Isa! Indra! Agni! Jama! Niruti! Varuna! Vayu! – szólt Om a levegőnek. – Világ Őrzői! Nyolc Kapuőr! Eljött a Legbátrabb!

A hatalmas gyémánttömbben megjelent a Nyolc Kapuőr. Egyáltalán nem hasonlítottak a szanszkrit rémekre. Nyolc gondterhelt kozmikus humanoid vette szemügyre a beavatottat.

Indra, Jama és Varuna nemrég hagyták el a Földet. Kiábrándultan távoztak. Most ők voltak a legkíváncsibbak. Ki az, aki megitta a kozmikus mérget, s nem ártott meg neki?!

Jama, a Halálisten szólította meg először.

– Utolsó pillanatban érkezted. A Föld veszélyben van saját fiai által. Kit küldtetek mint feng-shui mestereket? Kit küldtetek mint obszidián szívűeket? Birtokba vették Telchint, és a Sybillák rendelkezésükre állnak!

A gyémánttömb Telchint mutatja. A vörösarany-zöldarany vízesések, a fekete sugárzók, a mérhetetlen gazdagság és kozmikus függetlenség világa újszerű szervezettséget visel. Középpont épült, hasonló a Plutóniumvárhoz. Arabok őrzik kívülről, belül a feng-shui mesterek. A vár ura: Simber Oka. Fanatikus arca gyűlöletben ég. Egyenesen hozzájuk beszél.

– Én Simber Oka, ki istenektől származom, és istenek között élek, nem felejttem el szerencsétlen testvéreimet, a Föld lenézettjeit, az arabokat és muzulmánokat. A Föld kollektíve felelős sorsunkért, s a kollektív felelősség mindig kollektív kárpótlást jelent. Ettől elzárkóztak a bolygó kormányai. Nem tértek észhez a zászlóégetésre! Nem tértek észre, mikor követeltük Salman Rushdiet! Nem tértek észre, mikor követeltük Taslima Nasrint! Bujtatják az Iszlám ellenségeit. Úgy bánnak velünk, mint aljanéppel. Ez a Föld veszét jelenti. Mi leszünk a Föld urai.

A tíz feng-shui mester rezzenéstelenül figyelt. Komoly szemük az arabon függött, akit a világ számára ismeretlen módszerekkel neveltek.

Simber Oka folytatta.

– Akarom ősellenségem, Laksmi fejét, aki Dóra Schwan néven alvezérem, Taraka ringyója. Az Iszlám utoljára kér. Nem adtátok Rushdiet – adjátok Laksmi. Nem adtátok Nasrint – adjátok Laksmi! Az ő inkarnációját nem ismeritek, s ezért az egész emberiség felelni fog.

Simber Oka befejezte, képe eltűnt.

A Nyolc Kapuőr gondterhelten nézett rájuk.

– A feng-shui mesterek nem sokáig tudják visszatartani. Aki Telchin ura, annak gyerekjáték a Föld urává lenni.

Giz kérésekre fogta a dolgot.

– Valami támpontot adjatok! Nem tudjuk áttekinteni a kozmikumot!

Indra intően emelte föl jobbkezét.

– Sok az alvó tudat. Sajnos, Simber Okának igaza van abban, hogy nem ismeritek fel az inkarnációkat.

– És a személyiségösszevonást sem, – tette hozzá Niruti. – Az inkarnált lélek nem teljesen ugyanaz, mikor újraszületik. A reinkarnáció egyik féltett titka, milyen személyiségek olvashatók egyébe.

Agni, a legöregebb Kapuőr lassan, vontatottan szólalt meg. A többiek azonnal ránéztek, kifejezve, hogyha köztük van értelme a „Vezető” szónak, úgy közöttük Agni az.

– A ti galaxisotokban a Corax az Ítéletvégrehajtó. A Telchin Sybillái a Coraxról származnak. Ha döntés született a Föld megsemmisítésére, akkor azt a Corax mondta ki. Vegyétek föl a kapcsolatot velük, és keressétek meg a Földön, ki származik a Hollótól? Ő megmondhatja, – mi a teendő.

– És hogyan védjük meg Laksmi? – kérdezte HUM. – 12 ezer éves reinkarnáció. Elpusztítása egyenlő a Föld halálával!

– El nem pusztítása is a Föld halálát jelenti, – jegyezte meg Vayu.

– Nem biztos, – vélte Becky. – A lány Tenet védelme alatt áll. Része volt a VÁNDOR elindításában. Élete kockáztatásával terelte magára a figyelmet, hogy a VÁNDOR a megfelelő koordinátán távozhasson a Poimandréz-körön túlra. Pont ezért a tettéért gyűlöli Simber Oka. Laksmi tudja, hogy az emberiség a Vervonalon túlról származik.

– Így igaz, – helyeselt OM. – A Génusz-kapcsolat is ezt igazolja. Egyetemes lények csak egyetemes lény hívására érkehetnek.

– Anélkül, hogy megsérteném Laksmi, – gondolkozott hangosan Vince, – kijelentem, hogy a Génuszokhoz sokkal ősbib egzisztencia kell, mint az ő 12 ezer éves reinkarnációja. És amiről eddig nem esett szó, csupán Agni utalt rá: Sybilláknak csak Sybilla parancsolhat.

A Nyolc Kapuőr egyetértően bólintott, aztán eltűnt. A gyémánttömb nem volt több, mint gyémánt, mindenfajta kozmikus töltés nélkül.

Om, a Himálaja legnagyobb yid-lusa Beckyhez fordult.

– Tiéd a döntés, Beavatott. Itt, a zavartalan magányban és csendben dolgozod ki stratégiádat a Föld jövőjéről, avagy visszatérsz az emberek közé, ahol megindult a harc, és minden lépéssel egyre nagyobb veszélybe kerülsz.

Becky egy percig sem tévovázott, azonnal válaszolt.

– Visszatérek. Úgy gondolom, ideje megszüntetni az ezoterikus beavatást. Minden új yid-lusnak joga van egy kéréshez, amit teljesítenie kell OM-nak.

– Beszélj, kérj, amit csak akarsz, – biztatta OM.

– Ne legyen többé beavatás, – fogalmazta meg Becky.

OM és HUM bólintott.

– Úgy legyen. Becky Söderalm, te vagy az utolsó dzsin.

A két yid-lus eltűnt, velük a szirének, gyémántok... A két stratég a levegőben ugrálva örömtáncot lejtett, és elragadtatásában összevissza csókolta a lányt.

– Ember vagy! Ember vagy! – kiáltotta Giz.

– Én igen, – mondta szomorúan Becky. – De azok, akiket meg kell találnunk, nem azok.

Elindultak a sárga jelzésen kifelé, s ahogy mentek, egy-egy folyosónyílás nagy robajjal omlott be mögöttük. Az utolsó szakaszt a félelemtől futva tették meg. Tattva és a lovak már a bejáraton kívül várták őket, s ahogy a stratégiák hozzájuk értek, leomlott a Fekvő Oroszlán szikla. A bejárat eltűnt. Pacipa viszont boldogan nyerített, és a lány rámosolygott.

Halál az iszlám ellenségeire!

Tabris, a szabad akarat univerzális képviselője Laksmi mellett maradt. Veszélyesnek ítélte Szaúd-Arábiát, egyben lényegtelennek is. Igaz, itt van Mekka és Al-Madina, de csak álmos lustaságuk lehetne történelmi tényező. Pont Arábián kívül szerveződik az arab világ.

Laksmi tevéket bérelt, s kezdte összeállítani expedícióját. Mint mindenbe, ebbe is teljes lelkével vetette bele magát. Taraka dühöngött. Nem sokat törődött a lánnyal, de az, hogy csak úgy fogja magát, és elmegy, mélyen sértette.

Tabris szerzett számára egy buja szépségű táncosnőt, aki ujja köré tekerte Tarakát. Leila gyönyörű volt, butácska és rajongó. Amivel körülvette a „Nagyvezért”, az ellenállhatatlan. Taraka már-már egyenrangúnak tűnt Allahhal, s ebben a minőségében kötelességének érezte segíteni egykori kedvesét.

Amikor elindult a tevekaraván, még meg is könnyebbült. Laksmi alig fért a bőrébe. Örült az útnak, örült a szabadságnak, a tevéknek, a sivatagnak. A méltóságteljes állatok lassan himbálták, kimérten lépegettek hosszú, vékony lábaikon. Északkelet felé tartottak, Laksmi Bagdadba vágyott, az ősi városba, ahol Seherezáde mesélt. Álmaiban szerepelt Tarik Aziz, a jóképű külügyminiszter, de foglalkoztatta Szaddam Husszein is. Mert ki ez az ember, ha nem a vérszomjas Sahriár reinkarnációja? Ha megtalálja az ő Seherezádeját, a világ megváltozik. Laksmi bízott magában, és tudta, – képes mesével csillapítani a diktátort 1 001 éjszakán.

A sivatagi éjszaka hideg, és Laksmi fázott. Dideregve burkolózott a teveszőr takarókba, és olyan közel húzódott a tűzhöz, amennyire lehetett.

Tabris mellette üldögélt. Igyekezett szóval tartani a lányt, tanítgatta a valóságra.

– Az ősi állam, melyből keletkezett a világ mai arca, az Eufrátesztől a Jordánon át a Nílusig terjedt. Kevert etnikum. Mind az Eufrátesz, mind a Nílus arab folyó, és a Jordánon innen és túl más-más világ. Szaddam Husszein ismeri az Eufrátesz birtoklásának jelentőségét. Egymaga sosem lenne képes felfedezni azt a múltat, amit Babilon, Ninive, Ur jelent.

– Tarik Aziz segít neki?

– Nem, Laksmi. A külügyminiszternek ehhez semmi köze. Szaddam Husszein szakértője, szürke eminenciása Orgé Hodzsa. Ezt az embert kell megismerned, és a női nemhez szelídítened. A nők üldözéséért, a vallási fanatizmusért a Hodzsa felelős, noha senki sem tud róla.

A tábortűz lángjai kezdtek magukba hullni. Tabris fát rakatott rá, és tovább beszélt.

– Az arabok hallatlan jelentőséget tulajdonítanak a kollektív állami rendszereknek. Törzsi fejlődésük, majd a kalifátusok történelmileg is előkészítették a talajt. Míg fennállt a szovjet birodalomban arabok biztos háttérrel támadták Izraelt. Onnan szereztek fegyvereiket, és tudták, hogy ki fog mellettük szavazni a biztonsági tanácsban. A szovjet állampártrendszer és az Iszlám-állam egyre jobban hasonlított egymáshoz. A nagy egymásra-találás a Birodalom szétesésével megsemmisült.

– Tabris, ne riogass. Vár rám a Szultán...

– Senki sem vár, de megérkezel. Ez a lényeg. Tisztában kell lenned Orgé Hodzsával, és Arab Birodalmi álmával. Még fel sem ocsúdott a Föld a keleti vasfüggöny széteséséből, a Hodzsa azonnal megtalálta az új szövetségest. Kína. A Monstrum. A Távol-Kelet és Közel-Kelet titkos diplomáciája lépésről lépésre hárítja el az akadályokat. Ha nem jön közbe egy olyan

történelmi fordulat, mint a Szovjetunió széthullása, az arabok és kínaiak minden eddiginél szorosabb, az emberiség történelmében ismeretlen szövetségre lépnek.

– Az emberiség történelme. Érdekes megfogalmazás.

– Mindketten tudjuk, hogy létezik más történelem.

Ali, a hajcsárok vezetője közelebb húzódott. Mogorva és hallgatag valója maga volt a gyanakvás. Csöppet sem tetszett neki sem a férfi, sem a nő, akiket szolgált. Nem szólt hozzájuk, ha nem kellett, s nem kereste közelségüket, ha nem volt muszáj. De most megváltozott az ég. Egy csillag ragyogott mindennél fényesebben, és jött. Szabad szemmel is látszott, hogy óriási sebességgel közeledik. Ezek meg a történelemtől értekeznek. Megvetése nőttön nőtt, s úgy tett, mintha aludna. Szabadon választhatott a hajcsárok és fehérek tüze között, s az utóbbit választotta, noha minden porcikája tiltakozott. De lehet, hogy óriási szolgálatot tesz a Hodzsának, ha sikerül bizonyítékot szereznie arról, – ezek itt az Iszlám ellenségei.

Tabris látta a csillagot, amely Alit aktivizálta. Néhány számítást végzett magában, s figyelmesen újra és újra megnézte a Nemezist.

– Különös.

– Min töprengsz?

– A Nemezis pályát módosított.

– Nem lehet. Hisz csak egy halott bolygó.

– Hittük eddig.

– És szerinted?

– Nem becsapódásra készül, hanem pályára áll a Naprendszerben.

– Új bolygónk lesz?

– Különös.

– Tabris, ne dünnyödj! Beszélj értelmesen.

– A Szaturnusz képes lenne visszafordítani, de még mennyire! Nos, a Nemezis tudja ezt! És a Vénusz felé fordult, mely erre a trükkre képtelen!

– Mi következik ebből?!

– Nagyon sok következik. Elsősorban az, hogy a Földön élő kapcsolat működik. Ahogy előtünk megnyitotta az utat, ezt teszi mással is!

– Na és? Ez csak jót jelenthet. Ide nem elég hét Génusz. Valld be, hogy már te is tisztába jöttél ezzel.

– Nem erről van szó. Te el sem tudod képzelni, mit jelent egy új bolygó pályára állítása! Főként akkor, ha a Vénusz és a Föld közé ékelődik. Más dimenzióba kerül a Terra! Más lesz az Időtök! Más a gravitáció! Megváltozik a fajsúlyotok! Úgy hal ki az emberiség, akár a száruszok! Csak a kozmikus por önmagában véve is Halál! Hat hónap sötétség! Fagy. Nukleáris próbálkozás a légkör megváltoztatására és az élő szervezetek DNS-folyamatainak biztosítására. És kész!

Laksmi pontosan követte a gondolatmenetet. Ismerte a Whitmire-Matese elméletet a Naprendszer X-bolygójáról, mely ezerévenként meteor- és üstökösáport zúdít a Naprendszer legbelsejére. Az elmélet szerint X-bolygó minden Naprendszerben van. Mozgásuk általában harmadolja a kozmikus teret. Az első három bolygó a Naptól számítva a

legveszélyeztetettebb. Ez a katasztrófa-övezet, Ruah-tér, Nemezis-zóna. A Whitmire-Matese elmélet szerint ez a kozmikus tevékenység nem más, mint a biológiai szemét eltakarítása, nyitány az új fajok számára.

– Azt mondd, a Szaturnusz visszafordíthatná?

– Igen.

– Gondolod, hogy a pályakorrekció tudatosan emberellenes?

– Biztos, mint a Nemezis.

– Van erő a Galaxisban, mely még segíthetne?

– Ne faggass, Laksmi. A helyzet teljesen új. Föl kell keresnem a társaimat.

– Tehát magamra hagysz?

– A Nemezis 13 millió évvel ezelőtt hagyta el az Oort-felhőt. Az úgynevezett „tisztogatók” mind innen kelnek útra. Ötmillió évvel ezelőtt fogta be a Corax. Onnan célzott be ezt a Galaxist. Ettől kezdve egyedülálló jelenségeket produkál: hol láthatatlan, akár a Fekete Lyukak, hol fényesebb a Fehér Napoknál.

– Mire következtethetünk ebből?

– Kettős feladatra. Vagy Kettős Központú Galaxis létrehozása a cél, vagy Apokalipszis.

Laksmi csalódottan hallgatott. Miért hát annyi kín, szenvedés, tett és tettvágy? Miért változtatni most, mikor egyszer majd nem lesz semmi? Könnyű elképzelni, hogy egy ember meghal. Még azt is, ha száz vagy milliók. De azt, hogy ne legyen emberiség, hogy Arisztotelész gondolatai, csakúgy mint Shakespeare drámái helyett nukleáris szél üvöltsön, – ezt nem lehet elképzelni.

Miért avatkozzon bele abba, amit a csillagok többmillió évvel ezelőtt elrendeltek? Új érzéseket fedezett föl magában, amiről nem tudta, hogy éppen ezek jellemzik az emberiséget. Érdekelni kezdte a tűz, a fa, az éjszaka. Elmerengett a tevéken, az alvó arabokon. Jó volt itt, a sivatagban. Még akkor is, ha fázott. Jó volt arra gondolni, hogy holnap újra kisüt a nap, hogy oázist találnak, reggeliznek, ebédelnek.

Ugyanakkor lelkének másik fele elborult. Laksmi szerette volna elfelejteni küldetését, többezeréves reinkarnációs tudata kezdett terhére lenni. Egy élet zsákutcáját átélni semmi, de a többezeréves történelmi zsákutca már egy kozmikus fajta kudarcát jelenti.

– Azt hiszem, Tabris, nem is olyan igazságtalan dolog az Apokalipszis.

A Génusz levette mindentudó szemeit a Nemezistről, és Laksmira függesztette. Nem kérdezte meg, ki szól most az élettől duzzadó korallajkakon. Ébresztőt kiáltott. A tehahajcsárok pillanatokon belül útra készen álltak. Semmit sem kérdeztek. A tevék, a sivatag hajói ismét himbálták utasaikat, Tabris nem engedett pihenőt többé, míg át nem lépték a határt.

Nem rendes dolog, hogy a „békefenntartó” ránk se néznek. Nem rendes dolog tevékaravánnal menni Bagdadba, mikor repülővel is lehet. Egyáltalán nem rendes dolog Bagdadba menni. Ali mindent megfigyelt. Legfőképpen az ragadta meg, hogy Tabris egy apró kártyát villant föl csupán, s mindenki a rendelkezésére áll. Hogy lehet az, tűnődött Ali, hogy előtte nincs akadály?

És a nő! Fúj. Ali kiköpött gondolatban. Laksmi szexuális étvágya nőttön nőtt. A tiszték pedig rendelkezésére álltak. Tabris semmiben sem korlátozta, csak eltökélten haladt északra. Bagdad! Bagdad!

Harun El-Rasid országa talpig katonai készültségben élt. Az élelem fogytán, a fegyverektől viszont roskadoznak. Tabris felfigyelt a távol-keletiekre, ügyesen indokolt jelenlétükre. Vagy az egyáltalán nem indokolt jelenlétükre.

Orgé Hodzsa küldötte, Abu Ratomir vezette el a vendégeket az Omar-palotához. Az égszínkéek épület arabeszkjei aranybevonatban pompáztak. Magas terméskőfallal zárt udvara kopár volt, sehol egy fa, mely árnyékot adna. Ali ezt úgy fogta föl, itt aztán nincs intimitás, mindenki lát mindent. A lapos tetőn katonák örködtek, akiknek láttán Laksmi lelkét újabb csüggedéshullám öntötte el.

– Tabris, hiába minden. A világ a katonáké.

– Bátorság, Laksmi.

– Nem érdekel a bátorság. Elkéstemek! Hogy nem lehet ezt megérteni?

– Nyugalom, Laksmi.

– Nem érdekel a nyugalom. A nagy Génuszok, azok igen, azok lehetnek nyugodtak. Én soha!

Abu Ratomir testes, nehézkes férfi, nagy és düledt szemekkel. Úgy falta a lányt, hogy nézte. Laksmi meztelenebbnek érezte magát, mintha éppen ágyban volna. A férfi élvezte a zavarát, és csöppögött a nyájasságtól.

– Csak három szobát tudunk biztosítani a hölgynek. Sajnos, a palota nem nagy, mindössze negyven helyiségből áll, de a felében katonák tartózkodnak.

– Tökéletesen megfelel, – biztosította Tabris.

– A vizet bevezettük az udvarra, ki sem kell lépniük.

– Nagyon köszönjük.

– Ha már megpihentek, meglátogatja Önöket a Hodzsa.

– Mindent megteszünk, hogy elnyerjük a tetszését. Igaz, Dóra?

A lány úgy elszokott a nevétől, hirtelenében föl sem fogta, hogy neki szóltak. Sietett helyrehozni hibáját, kitörő örömmel helyeselt.

– Alig várom. Sokat hallottam Orgé Hodzsáról. Látni szeretném azt, akiről annyit hallottam.

– Persze. Nagyonis érthető. És mi méltányoljuk ezt a nemmindennapi látogatást. Sajnos, a világ a látszattól ítél. Iraknak nincs jó sajtója a világban. Menekültekről adnak hírt, de érkezőkről nem.

– Most megfordul a helyzet, – ígérte Tabris.

Az arab mégegy vetkőztető pillantást vetett Laksmira, aztán kíséretével együtt távozott. A lány olyan feszült volt, hogy nekidőlt az első tevének, és öklendezett. Bár a gyomra nem adott ki semmit, a hányinger nem hagyta el. Bagdad, ahol Seherezáde mesélt, kiábrándította.

Tabris megsimogatta a zokogó teremtest.

– Mi baj?

– Nem tudom, Tabris. Ne hagyj itt, mert nem bírom ki nélküled. Hirtelen –

– Igen? Hirtelen?

– Megértettem, hogy mi a hiábavalóság.

A Génusz mosolygott. Laksmi felnőtt. Milyen kegyetlen ítéletet mond ezután?

– Te vagy a Szabad Akarat. Mondhatom, szép kis szabadság. Ha azt kerested volna, hol nem érvényesülsz, akkor rátaláltál volna Baghdadra.

– Pontosan így történt.

– Igen? Akkor vedd tudomásul majd a tetteimet. Méltányold szabad akaratomat! Én nem engedem, hogy becsapjanak.

– Senki sem kíván becsapni. Magad csaptad be magadat. Nem érted a Kozmosz mozgását, nem érted Törvényeinek érvényesülését! Éppen te! Beszéljessünk, Laksmi. Mondd el-, mi történt benned Rijadtól Baghdadig?

A beszélgetésre nem került sor. Az utcán zaj támadt. Hatalmas tömeg hömpölygött, Jobb kezüket ökölbe zárva rázták, míg azt skandálták: „Halál az Iszlám ellenségeire!”

– Kinek szól ez?

– Attól tartok –

Az Omar-palota tetején felkelepeltek a gépszórók. A katonák módszeresen lötték a tömeget. Az utcát hamarosan hullák borították, sebesültek ordítottak fájdalmukban és kétségbeesésükben. De a jelszó maradt. Az elesettek helyébe újak léptek elő, – „Halál az Iszlám ellenségeire!”

Az utcát betöltötte a jajgatás. De rendületlenül jelen volt a napjainkat mozgó gyűlölet. Dóra nem sokra becsülte a XX. Századot. Feladata szerint mindent megtett érte, de képtelen volt megszeretni. Kezdett kikopni lelkéből a mindent mozgó fegyelem.

– Nem nézem ezt tovább, Tabris.

– Megértem. Pihenj, kis barátnőm. Adok neked rózsaoajat. Ezüst Rózsa olajat. Olyan lesz tőle, mint az istennők.

Tabris éberen figyelte, megmozdul-e a lányban valamilyen emlék. De Dóra közönyösen vette át az illatszert, és fásultan távozott.

A fegyverek egyre távolabbról hallatszottak. Az Omar-palota tetejéről két katona ugrott az udvarra. A többiek kissé előbbre kúsztak, és fedezték. A két férfi öles léptekkel sietett Tabrishoz.

Az idősebb hasonlított egy jóllakott jaguárhoz. Álmos, majdnem alamuszi kifejezés uralta az arcát, messzire látszott, nincs semmi, ami ki tudná hozni a sodrából, mégkevésbé olyan, ami érdekelné. Hosszú lábainak nem akar vége szakadni, csípője két kézzel átfogható. A szeme sárgásan csillogott, ugyanilyen színű haja elfedte egész homlokát. A térdje alacsonyabb volt, és éberebb. A mozgása jellemezte. Egyszerűen hozzánőtt a másikkal. Kutya módjára követte, kutya módjára vizslatott maga körül. Fekete, tömött bajsa szája két végén elkeskenyedve hullt alá. Ez erősen ázsiai jeleket kölcsönzött az egész embernek.

Tabris a rá jellemző nyugalommal fogadta őket. Kéznyújtásával egyidőben megnevezte magát, s meghallgatta vendégei nevét is.

– Sellyei Tornócs Ajtony, – mondta zengő hangon az első.

– Osztrókányi Baglyos Zoltán, – mondta a második.

Tabris helyet mutatott, s maga is leült. Az utcáról behallatszott az utóvédharc. A tüntetőket ugyan legyőzték, de nem voltak képesek indulataikat megváltoztatni. Halál az Iszlám ellenségeire! – hallották mindhárman.

– Ez így folyik az egész városban, – közölte Sellyei. A Tigrisen túl, az újnegyedben van némi biztonság. Oda kell átvinnünk benneteket. Az Omar-palota agyalágyult ötlet. Két órán belül védhetetlenné válik.

Tabris bólintott.

– Nos, az nyilvánvaló, hogy ez a hely veszélyes. De az, hogy átkeljünk a folyón, mikor a hidakon háború folyik, lehet, hogy még veszélyesebb. Állítólag egész Baghdadot tekintve még itt a legjobb.

– Ki állította ezt? – mérgelődött Osztrokányi. Férfiaknak talán még csak-csak, de nem az Ezüst Rózsának!

– Mit mondott, kérem?

– Ezüst Rózsát mondtam. És Ön tudja, kiről van szó.

– Nyugalom, nyugalom, – csitította bajtársát Sellyei.

Tabris egyetlen intéssel elküldte az eddig mozdulatlanul figyelő személyzetet. Sellyei megkönnyebbülten dőlt hátra. Lazasága, minden veszély ellenére működő relaxációs képessége élesen elütött társa éberségétől. Osztrokányi egyik keze állandóan fegyverén nyugodott, ha nyugalomnak lehet nevezni örökös készenléti állapotát. Tabris Sellyeihez fordult.

– Ha nem talál itt bennünket Orgé Hodzsa.

– Nem szabad itt találnia!

– Bővebben.

– Orgé Hodzsa többszörös kulcs figura. Ebbe most nem megyek bele. De abba, hogy stratégá lettére a Merlin-szellemiséghez csatlakozott, abba igen.

– Nem világos.

– Dehogynem. Pontosan tudod, hogy a nyugati féltekén a Merlin-szellemiség dominál, míg a keleti féltekén Azazelé. Az Adeptus, aki közvetített, meghalt.

– Pittmann?

– A másik kettő pedig egyre növeli hatalmát.

– Tehát Terg és Szu Csong riválisok?

Osztrokányi felpattant, s jobb kezével vádlón mutatott Tabrisra.

– Nem akar megérteni! Direkt csinálja!

– Ülj le!

Sellyei megnyerő mosolyt pazarolt Tabrisra. Elővett egy apró kártyát, s felvillantotta a génusz szeme előtt. Tabris kivette a kezéből, s aprólékosan szemügyre vette. Két átlátszó lap között mesterien cizellált ezüst rózsza volt. A dimenziók azonban huzamosabb nézésnél megváltoztak, és a rózsza helyett csodálatos asszony bontakozott ki. Kék haja tetőtől talpig betakarta, arca, a leírhatatlan szépségű arc Laksmi vonásait viselte.

– Van egy bökkenő, barátaim, – mondta Tabris.

– Csak egy? Azzal megbirkózunk.

– Hát nem tudom.

– Ki vele, ne húzza, az időt, – sziszegte Osztrokányi.

A génusz kifelé figyelt. Az őrszemek kiáltottak.

– Orgé Hodzsa!

Osztrokányi kirohant, s felkiáltott hozzájuk.

– Milyen kísérettél jön?

– Katonákkal! Tankokkal! Lángszórókkal!

– Semmi szín alatt ne keveredjetez tűzharcba!

– Értve!

Osztrokányi visszalépett, s egyenesen Tabrisra támadta.

– Ezt megcsinálta, maga... Maga...

Sellyei felállt, s álmodozva parancsolta.

– Foglalja össze aggályait, Tabris.

Távolságtartása új volt, s jobban sürgette a génuszt minden másnál.

– Laksmi nem emlékezik.

Kint vezényszavak. Sellyei viszont visszaült. Sárga szeme kivilágosodott, akár a borostyán.

– Értem. Nem tudja, hogy ő az Ezüst Rózsa. Ha pedig nem tudja, akkor nem is képes végrehajtani azt, amire rendeltetett. Ez nem bökkenő, hanem tragédia. Hogy engedhették ki a kezükből ezt a kincset?

Tabris nem válaszolt. Osztrokányi belátta, hogy innen kifelé nincs út. Kirántotta pisztolyát, és Sellyeire fogta.

– Indulás, Ajtony. Nem fogunk egy nőért megdöglenni.

Sellyei meg sem mozdult. Épp-hogy felfogta a jelent.

– Mindnyájan egy nő miatt fogunk megdöglenni.

Orgé Hodzsa végszóra érkezett. Hallotta Sellyeit, és alaposan megnézte magának. A Hodzsa testhezáll, különös színben játszó műanyagruhát viselt.

Az anyag hozzátapadt testéhez, akár a bűvárruhák, vagy úrhajósoké. A színe leginkább a korallokéhoz hasonlított, de másodpercenként változtatta, mintha ömlene, örvénylene hordozója körül. Ott, ahol a Hodzsa szívét lehetett sejteni, jégkék L-betű lüktetett. És tudták mindannyian, mit jelent.

A Hodzsa – Likvidátor. A Metatron teremtménye, a Demiurgosz bizalmasa, a Corax küldötte és ítéletvégrehajtója. Otthon van föld alatt és föld felett, ismeri az emberiség minden kísérletét, ostoba ácsingózását a Kozmosz felé. Ha valamiben szerencsájuk van, az a Likvidátorok gögje. Kis dolgok nem érdeklik őket. Kis dolog a két katona jelenléte. Orgé Hodzsa mindnyájukat tudomásul vette.

– Röviden. Úgy döntöttem, megerősítem az Omar-őrséget. Katonáim ittmaradnak. Kellemetlenségről szó sem lehet. A palotát ürítsék ki, s bocsássák teljes mértékben vendégeink rendelkezésére. Az egész palotát, megértették?

Sellyei vette a lapot, s megértette a parancsot. Orgé nyomatékosan közölte még, hogy látni szeretné Dóra Schwant.

Tabris mentegetőzve, a sikerben nem bízva elmotyogta: a lány fáradt és alszik. Meglepetésére a Hodzsa elfogadta.

– Jobb is így. Simber Oka hadüzenete férfiaknak sem könnyű. A lány valószínűleg fél. Szórakoztassák, teljesítsék minden kívánságát. Tudomására kell hozni, hogy nincs veszélyben. Akit Simber Oka meg akar ölni, azt Orgé Hodzsa megvédi. Akár a Kozmosz ellenében is.

Sarkon fordult, s ahogy jött, úgy távozott. Kint megindult az élet. A katonák rakodtak, káromkodtak, ismerkedtek. A Hodzsa katonái azonban nem vegyültek a többiek közé.

Osztrókányi fütttyentett néhány emberének, s elindultak kiüríteni az épületet. A katonák érdekes módon nem háborogtak, gyorsan és készségesen dolgoztak.

A génius és Sellyei ott folytatták, ahol abbahagyták.

– Mikor Simber Oka üzenete elhangzott, alig néhányan értették meg. Kevesen tudják, hogy Laksmi az, akit teremtve a Metatron, – az ő vérén megvette a Földet.

– Maga a lány sem tudja?

– Mindent megtettem, hogy felébresszem. De vagy nincs is rózsatudata, vagy gondos kezek kitörölték belőle. Az a korszak egyébként is nehezen hozható felszínre. Mintha a bio-Möbiushoz tartozó galaxisokban a reinkarnációt szándékosan elválnák az inkarnációtól. Arra még emlékszik egy-egy kozmoszlény, ami itt a Földön történt vele, de arra, hogy honnan jött és miért, már nem.

– Kozmikus amnézia. Ha én isten lennék, valószínűleg ugyanezt a betegséget választanám.

– Az emlékezés teher. Főként ha a szövetségekötésre kell emlékezni. A Föld megtagadta az Interactiot. Hiába az igyekezet, hogy visszakapcsoljuk a kozmikus humanoidok láncolatába.

– Van magyarázat?

– Ha egy bolygó megtagadja az Együttműködést, akkor elküldik az Exterminátort.

– Felismerhető?

– Vannak ismertetőjegyei.

– Az isten szerelmére, barátom, miért kell minden szót harapófogóval kihúzni belőled? Taníts!

– Működésének két különböző szakasza van: előkészítés és pusztítás. Az előkészítő szakaszban félelmetes eszméket hirdet, és sok követőt szerez. Első alapvető ismertetőjegye a meggyőzés. Ezért is működhet sokáig észrevétlenül. Egy világban, melynek lényege a legyőzés és megsemmisítés nem sokat törődnek azzal, kinek milyen a meggyőződése.

– Folytasd.

– Az Exterminátor születési paramétere adott. 1951 június 15-én született, akkor kellett ide érkeznie. Ez a dátum kiszivárgott, illetve kiszivárogtatták, és sokan pusztultak el miatta. Ennek ellenére a jövő ura napjainkban 43 éves férfi, megkezdte az előkészítő tevékenységet, egyben annak felmérését, hogy ki képes a közbeavatkozásra.

– S akit veszélyesnek ítélt?

– Az úgy jár mint Pittmann.

– S a világ egyre rosszabb lesz. Nő a feszültség. Már most elviselhetetlen a feszültség.

– Laksmi az Adeptus Tenet védelme alatt áll. A 333-as Hermész-lánc megteremtéséig emlékezete töretlen. De a feng-shui mesterek nagy eszköze, Simber Oka úgy irányította az eseményeket, hogy a lány találkozzon Kayeshával. A Föld korszakainak 39 szakaszából álló

számkód nemcsak a kozmikus humanoidok egyik legnagyobbját kötötte gúzsba, hanem őt is. Az Aydingkol mélyén Laksmi nem tudta megőrizni egyensúlyát.

– Borzasztóan hangzik.

– Az is. Ha lefordítjuk emberi nyelvre, azt kell mondanunk, ő 39-szeresen kódolt lény, egyikkel a másikat takarja, fel-felvillan benne a Walhalla, Freya, Wotan, a zil, a konwalt, de Laksmi nál tovább nincs útja.

– És ez az Exterminátor munkája?

– Laksmi szabadon és féktelenül élt. Felrúgta az ezoterikus szabályokat. Szinte felkínálta védtelen agyát. Gyerekjáték egy Pusztító kezében.

– Miért pont Laksmi maradt?

– Nagy kérdés. Én sem tudom a választ. Talán Golokában rejlik a magyarázat. A lemurok felett a Pusztítóknak nincs hatalma. És Laksmi találkozott az Igazak Fejével.

Sellyei férfi létére kikészült. Érezte, a félelem összeszorítja a torkát, ezer és ezer végzetes gondolatral támad rá valami. Egyetlen vágy keríti hatalmába: nem tudni. Nem tudni semmit, semmiről. Szálljon szembe az apokalipszissal az, aki le képes gyűrni ezt a szorongást.

Aztán eszébe jutott Dóra Schwan. A rút kis kacsa, akiből hattyúnak, csodálatos hírnöknek kell válnia. És most alszik. Egyre többet alszik, hogy ne tudjon. Egyre több sexet akar, hogy elterelje józan realizmusát. És Simber Oka: fejét követeli. Megfordult a Salome-effektus. Most Laksmi feje van veszélyben. Illetve nincs veszélyben, ha elfogadja Orgé Hodzsát. Ez is örület! A lány tudja, hogy semmi választása sincs. De téged, pajti, azért küldtek ide, hogy legyen.

– Még néhány kérdés, Tabris.

– Igen?

– Mikor kezdődött az arab-kínai összefogás?

– 1963 őszén.

– A Kennedy-gyilkosságnak tehát ez az igazi oka?

– A soha be nem vallott oka.

– Mikor lép a Pusztító a második szakaszba?

– Amikor megtalálja Rá Hajóját.

Sellyei engedélyt kért Laksmi-tól egy beszélgetésre. Megkapta. A lány lakosztálya a teljes átalakulás állapotában volt. Mivel az eredeti három szoba helyett Orgé Hodzsa csaknem az egész palotát kívánta rendelkezésére bocsájtani, minden mozgott. Férfiak cipekedtek ki és be. Laksmi hírvivője is az erősebb nemhez tartozott.

– Hogy hívnak, fiú.

– Neder.

– Kinek dolgozol?

– Az én uram a Hodzsa.

– Mi a feladatod?

– Végrehajtani a Királynő parancsát.

Sellyeit ideges zavar fogta el. Köszörlötte a torkát, mert érezte, ahogy összeszorul, s beszédre képtelen. Nem szólt többet, egészen addig, míg Laksmi elé vezették.

A lány valóban pompásan lakott. Szobáját avatott kezek alakították, nem kellett átalakítani újra, mint a többi. A falakat perzsaszőnyegek borították, a padlót szintén. Heverők és párnák, parányi, kecses asztalkák, tükrök domináltak. Laksmi egyetlen fürdőlepedőt csavart maga köré, és nyugtalanul járt fel és alá. Fel és alá. Sellyeire rá se nézett, csak járt fel és alá.

– Királynőm! Köszönöm, hogy fogad.

– Mit akar tőlem?

– Szeretnénk, ha megakadályozná a háborút.

Laksmi karcsú ujjára tekergette néhány fűtjét. Végre leült, s maga mellé intette a férfit. Hosszan szemlélte, már-már tanulmányozásnak is beillett. Mindenki más feszengett volna. Sellyei meg se moccant.

– Nem tudom, mi oka ennek a kérésnek. Ha tanulmányozta az utolsó század történetét, tudnia kell, hogy háborúk nélkül nincs új a történelemben. A vietnami háborúra nem Vietnam miatt, vagy Vietnamért került sor, hanem azért, hogy megtizedeljék az elszaporodott amerikai nehézfiúkat. Mindenki tudja, mégis úgy tesz mindenki, mintha nem tudná.

– Királynőm,

– Nem vagyok a királynője, Sellyei. Európa soha semmit nem tett értem. Kihasználtak, kiszolgáltatott helyzetbe hoztak. Persze, ennek a földrésznek azért kellenek a királyok, hogy vérpadra küldje őket. Semmit nem értettek meg a királyi útból és királyi vérből.

– Messzebbre gondoltam. Emlékezzen. Volt egyszer egy hatalmas birodalom, ott, ahol most az Indiai-óceán és Csendes-óceán találkozik. Ez a nép megünnepelte a megszületetteket. Emlékszik, milyen gyönyörű táncot lejtettek, mikor új lélek érkezett? Mindenkit, aki megszületett, felvittek 365 lépcsőn a Királynő elé. És azt mondták, – De miért mondom el én, mikor Ön jobban tudja?

– 365 lépcső. Elektronból. Igen, volt ilyen. Nagyon rég. Én csak 12 ezer éves tudattal rendelkezem. Ennek a bolygónak még ez is sok. Kényszer-égitest. Kényszerrel kell elpusztítani.

– Gondoljon a Megszületettekre. Homlokuk alacsony és csapott, koponyájuk óriási. Percről percre nőnek, s mire a lépcső végére érnek, saját lábukon állnak a Királynő előtt.

– Csakugyan volt ilyen nép. Szépeknek nem nevezhetők, de többek voltak, mint az emberek.

Sellyei csak nézte a lány egyre kegyetlenebbé váló tekintetét. Minél távolabbi időkre gondolt, annál inkább úgy beszél az emberekről, mint aki nem közülük való.

– Dehát mi az ember, Királynőm?

– Az ember az a lény, aki képes istenek nélkül élni.

Sellyei Tornyos Ajtony tudta, hogy megnyitott egy kaput. Laksmi elgondolkozott saját definícióján, és hozzátette.

– A valóságban a 365 lépcső 365 istent jelentett. 365 szövetséget. De ebből ötöt sem tartottak be.

– Tehát jelenleg nincs szövetség?

– Olyan, amely megnyitná a Kozmoszt nincs.

– Azt mondta, az ember képes istenek nélkül élni. Kik adták meg neki ezt a képességet?

– Nem adták! Elvették a lámiáktól!

Sellyei megnyerően mosolygott. Laksmi figyelmeztetően rábökte hosszú mutatóját.

– Ne vigyorgogjon. Lamia létezett.

– Tudom.

– Ugyan, mit tud? Az ember volt az, ami nem létezett.

– Tudom.

– De megszülettek. Megszülettünk.

– Tudom, Királynő. Eljutottunk a Határhoz. A csapdához, mely fogva tartja. Emlékezzon! Lamia ősbib 12 ezer évnél! A larák fölött így hangzott az első mondat –

– „Te a Kozmosz polgára vagy.”

– Ez az! – csillogott Sellyei egész valója. – Emlékszik, Királynőm! Ugye, eddig nem is tudta, milyen jó emlékezni!

Laksmi azonban nem értett egyet. Egész valója ellenállt. Szomorúsága Sellyei előtt ismeretlen forrásokból táplálkozott. A férfi azt vette észre, hogy az istennő bánata ragadós.

– Nem jó tudni, miként játszottuk el a halhatatlanságot. Nem jó emlékezni az ember keletkezésére. Mert amilyen kegyetlen, egyben olyan szánalomra méltó. Nem mindegy, hogy Mu, Híva avagy Atlantisz és Lamia volt az ember kohója? Az ember mind elpusztította. Az ember nemcsak képes istenek nélkül élni, hanem el akarja pusztítani még a fogalmukat is. Tudja, Sellyei én is a Kozmosz polgára vagyok. És sehol sem találtam otthont a Földön. Iszonyatos bolygó. Kezdve az érkezéstől. Semmi sem az enyém. Nem úgy, mint Mudrán, ahol minden az enyém. A születés megújulás. Öröm. Örömtudat. Annak a folytatása, hogy hányadik lépcsőt járom.

– Hányadik lépcsőn jár, Királynőm?

A gyors kis kérdés ismét sikerrel járt. Laksmi nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy vendége mit tud, és mit nem tud. Egyenrangúként kezelte.

– Nekem mindössze két lépcsőm volt hátra. Akkor jött az Ember. Jött ez a vadállatból lett gyilkos. Jó emlékezni? Ezt azok hangoztatják, akiknek nincs mire emlékezni. De én, én szerettem az Embert, mert a szánalmat összetévesztettem a szeretettel. A Kozmoszban nincs kit sajnálni. Nem ismerjük ezt az érzést. Egészen addig, míg meg nem ismerjük az Embert.

– Tehát nem igaz a teremtés? Nem igaz, hogy „saját arcának mása”?

– 365 isten arcának mása, Sellyei. Ez a bökkenő.

– És a katasztrófák magyarázata.

– Én most is megteszem, amit meg kell tennem. De senki sem kívánhatja tőlem, hogy akarjam azt, amit tennem kell. A háború itt keletkezik, s én itt maradok, mert a Hodzsa egyben stratégia és Likvidátor! Rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, ami ennek az emberiségnek elpusztításához kell. Remek férfi.

– Nem is látta, Királynőm!

– Mennyire nem ért semmit már megint. Orgé nem európai. Nem játssza meg, hogy tudja a megoldást. Azért kezd háborút, mert nem tud más megoldást, Orgé sérült az önbecsülésében. Átment minden kényszerpályán, amit a Föld kitalálhatott. És arra a következtetésre jutott, hogy ezt az emberiséget el kell pusztítani.

- S ki lesz a győztes?
- A Likvidátor.
- Kik fölött fog uralkodni?
- Az Érkezők fölött.

Sellyei borzongott. Nézte az egykedvű arcot, melyről az emberek törölték le a mosolyt. És még mindig küzd. A háború sokáig tarthat, alatta sokminden történhet. Bagdad fókuszba került Simber Oka is kínaiakkal egyetértésben hirdeti meg a háborút, és Orgé Hodzsa is kínaiakkal szövetezett. Laksmi útja az Aydingkol mélyére, Kayesha megszabadítása a Földről, a Vándor távozása, csupa kivédhetetlen stratégia részei. Ha Laksmi kettős játékot űz, ha Simber Oka és Orgé Hodzsa csak a látszat kedvéért ellenségesek, de mégsem ellenségek...

- Szeretnénk, ha megakadályozná a háborút.
- Ezt már mondta. Ismétlésekbe nem bocsátkozunk.
- Bármennyire gyűlöl, valamit meg kell mondani.
- Semmit sem kell. Sellyei, nézzen körül, és értse meg: pontosan azért vagyok itt, mert itt nincs semmiféle „kell”. Sokáig kerestem, elhiszi?
- „Te a Kozmosz polgára vagy. Tiéd a Kozmosz, és te az Övé. Nincs kezdete és nincs vége, apja a Nap, anyja a Hold. A Valóság az, ami hazugság nélkül igaz. Hazugság nélkül teremtették a világot, így lett elfogadva az Egész. Ami lent van, ugyanaz lehet, ami fent van.”

Laksmi szemébe kezdett visszatérni az élet. A Tabula Smaragdina legősibb változata, amit már hiányosan és céltudatosan ferdítve ismert meg Hermész Trismegisztosz, csak a Határtalanok által ismert.

Felállt, és meghajolt vendége előtt.

- Örülök, hogy megkerestél, Turán Urának reinkarnációja. Ami lent van, többé nem-lehet ugyanaz, mint ami fent van. És az azonosságot tanítani: bűn.
- Nem lehet ugyanaz?
- Nem lehet.
- Melletted maradhatok, Királynőm?
- Ez mitsem változtat a magányomon. Kedves vagy. Maradj, ha akarsz. De igaz lelkedre válaszolj, mit akarsz tudni?!
- Az Isten nevét.
- Gondold meg, mit beszélsz.
- Egyebet sem teszek. Tudni akarom a soron következő Pusztító nevét. Eleget láttunk közülük lesújtani egymás teremtményeire. Nevezd meg azt, aki most lesz eljövendő.
- Ki innen! Ki innen! Ki innen!

Laksmi kiáltására berohantak testőrei. Neder pisztolyt szegezett Sellyeire.

- Kifelé!
- Várj, Neder. Csak egy kérdést tisztázunk.
- Kifelé!

Az arabok a szívére céloztak. Sellyei nem kockáztatott tovább. Meghajolt, és kihátrált.

Neder várt. Laksmi nyugtalanul járt fel és alá.

Hosszú fűrtjeit ujjára csavarta, s hófehér fogaival harapdálta.

Neder várt. Laksmi színtelenül utasította.

– Osszátok be mellém a magyarokat. Nem hagyhatják el a palotát. Nem érheti őket bántódás. De figyeltesd őket. Éjjel, nappal.

A testőrök távoztak. Laksmi hallotta Neder parancsait. Tudta, hogy ajtaja előtt Osztrokányi Baglyos Zalán áll, és az arabok jobban figyelik, mint magát az ajtót.

– Megveszekedett, összeférhetetlen Itzák! – mormogta a lány. Végignyúlt a párnákon, hosszú, selymes pilláit némi sós permet tette nedvessé. – Az Isten neve kell nekik, az Isten neve. Mert ők szembe szállnak az Istennel is. Ezt csináltátok mindig! Itzák! Baglyosok! De most a Torony országában vagytok. A Torony... Ország.

Laksmi elaludt. Aludt, ahogy Tabris állította a visszatérő Hodzsának. Orgé mosolygott, és másodszor is távozott. De mikor harmadszor is visszatért, bement Laksmi szobájába és nézte, nézte az alvót. Pillantása felébresztette a lányt. Szemük találkozott, és szövetséget kötött szavak nélkül.

X.

Eszter és Judit azt biztosította Ágnesnek, amire legjobban szüksége volt, a szabadságot. A Roker-villa közel volt az Olajfák Hegyéhez. Ágnes az első napokban nem is ment máshová. Zaklatott lelkivilága elcsitult. Azt vette észre magán, hogy óvatosan lép, nehogy bármit eltaposson. Az élet és az élők fogalma kitágult benne. Ez olyan biztonságot adott, amelyről eddig nem volt fogalma, sem képzelete, legkevésbé érzete. Olyasmit érzett, csak meg kell simogatnia egy fát, és az válaszolni fog minden kérdésére. Csak ki kell kerülnie a talpa alá kerülő bogarakat, s azok teljesítik három kívánságát. Fogalma sem volt, hogy teltek az órák. Reggel elindult, s a nap rég nyugovóra tért, mikor hazaért.

A testvéreknek esze ágában sem volt az időről faggatni. Arra vigyáztak, hogy egyen valamit legalább este. Nem találtak ki semmilyen udvariasságba bujtatott korlátozást. Élték a maguk életét, ami éppoly szabad volt, mint vendégüké.

Sokat vitáztak egymással, s ezt fölöttébb élvezték. Noha jóval fiatalabbak voltak Ágnesnél, tudásuk csaknem parttalanak mondható sokrétűsége miatt inkább nővéreinek érezte őket, mint húgainak. Elsőként az a könnyedség búvólte el, ahogy az ikrek egyik pillanatról a másikra abbahagyták vitáikat, s áttértek egy másik témára anélkül, hogy az előzőt tisztázták volna. Mivel nagyon is megkülönböztette bárki ügyeletes igazságát magától az igazságtól, megnyerte, hogy sem Eszter, sem Judit nem törődött a maga igazával.

Sok úton közelítették az igazság felé.

A nyelvhasználatuk különösen megragadó volt. Mohón vetették magukat a tárgyakra, jelenségekre, fogalmakra, és hosszú ideig azt keresték, van-e értelme vagy csak tartalma. A megkülönböztetés hozzá nem értő fülnek ostoba szörszálhasogatásnak tűnt volna, ha az ikrek egyáltalán rátérnek ilyesmire mások előtt. De nem tértek rá. Buzgón hagyták kicsengeni a társaságbeli ostobaságokat, sőt, a maguk módján lovagiasan asszisztáltak hozzá.

Ágnes előtt azonban nem fékeztek magukat. Mintha ott se lenne. Míg a függőágyban fekvé nézte a felhőket Eszter és Judit késhegyig menően szétszedte azt a szót, hogy plutokrácia.

– Nem fogod megírni ezt az ostoba könyvet, – közölte Eszter, – sohasem fogod megírni, amíg nem vagy tisztában a plutokráciával. Ez már nem a Vaspata ideje. Nem ad használható utasítást egyetlen gondolkodó sem.

– Nem igaz, használja Webber, Mills, Parons –

– Álljon meg a menet. Hol van a tavalyi hó? Ők már semmit sem mondanak nekünk. Nekünk! Csak szövegek. Pusztá, formalista szövegek.

– Nagyon szeretnék én olyan szövegeket írni.

– Jó. Írjál. De minek? A XXI. századnak, ha lesz egyáltalán, megfejthetetlen és használhatatlan. Mert a plutokrata ma együtt a munka és a tőke. Mondom: együtt.

– A rögeszméd. Elhagynád ezt az örökös egyesítést? Évszázadok óta válogatják külön a gondolkodók a jót a rossztól, a negatívát a pozitívtól, akár Hamupipőke az ocsút a tiszta bűzától.

– Csakhogy ez nem mesedélután, Judit. Nekem ne válogassátok külön azt, ami állandó jelleggel együtt jelentkezik. Ez intranzigencia, ha érted, mit akarok mondani.

– Elfogadom, hogy ugyanannak a jelenségnek pozitív és negatív oldala tudományos állandó. De nem ismerem el, hogy egyszerre jut érvényre. És ha egyidőben egyszerre csak a jó a domináns, akkor az jó. És kész.

– Dehogyan kész, azt te csak szeretnéd. Miből élne meg az állami jósda, ha nem ebből? Pythia tudta, hogy minden hatás kettős. Ezért volt jó. Meg József. A hét kövér esztendő követnie kell a hét sovány esztendőnek! Kell.

– Mikor kövér esztendő van, akkor –

– Be ne fejezd ezt az ostobaságot! Utána –

– Nem érdekel az utána. Vedd úgy, hogy hülye vagyok, nem látok az orromnál tovább.

– Ha hülye lennél. Értem. De nem vagy az.

– Akkor sem akarok hét évre előre gondolkozni, mikor kifejezetten a következő évvel van problémám.

– Az is benne van a hét kövérben.

– Ide figyelj. Te nem akarsz hallani, hogy milyen problémám lehet a következő évvel! Egyszerűen azt állítod, hogy a baj hét év múlva következik be. No most ki a szörszálhasogató? Ki nem lát az orránál tovább?

Hát igen, gondolta magában Ágnes, ők tudják, mekkora erő az idő. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. Ámde, ismeretlenre ne vágyakozz! Az „Ignoti nulla cupido” kedvenc igazságai közé tartozott. Kimászott a nyugodalmas pihenőhelyről, s elindult az Olajfák Hegyére.

A Getsemáné Kertben új szemmel nézett körül. Rájött, nem tudná leírni. Nem tudná úgy, ahogy szeretné. Illetve azt nem, amit szeretne. De miért? Nyilván nem fogja kötelező fogalmazásként feladni önmagának, hogy leírja azt a helyet, ahol Jézus vért izzadt. Itt még Jézus, és nem Krisztus. Itt még halálos félelemmel küzd. Itt még nem Megváltó, de már magában hordozza.

Talán ennél sokkal fontosabb az, amit érez. A készítés, hogy miért foglalkoztatja a hely, melyről szinte minden író leírja, hogy „érezni a messzeség hívását”.

Barna csuhás szerzetes közeledett. Kezében apró noteszt tartott, s a fák törzséhez hajolva gondosan jegyeztetett. Ágnes nem volt tisztában a szerzetesrendekkel. Szerette volna tudni, jól sejt-e, hogy ferencesbaráttal találkozott. Ugyan, tette fel magának a kérdést, mi változna meg ettől? Az, hogy tudom. És ha tudom? Ámultában megállt. Ki tudja miért, a döbbenet erejével hatott rá, hogy tudásától semmi meg nem változik. Attól se, ha kiderül, hogy szakképzett kertész, s most írja össze teendőit. Egyik pillanatról a másikra kívülre került egy csomó olyan gondolat, amely belülről ellenállhatatlanul gyötörte és nyomasztotta.

Lavinaszerűen görgött belőle sok magábaszívott gondolat, melyekről most, ebben a fontos percben pontosan tudta, hogy nem a sajátjai. Szinte látta tovaröppenni őket, nemcsak súlyuk volt, hanem színük is. Mintha ők is megkönnyebbülték volna. Mintha nemcsak Ágnesből távoztak volna örökre, hanem a Földről is.

Nézzük, mi maradt belőlem a Getsemáné Kertben?! –

Ágnes a legvastagabb olajfának dőlt. Behunyta szemét. Lelke azonnal megmozdult. Száguldott, kavargott, és örült. Úgy érezte, Baglis hangját hallja: „Bizonyosság arról, hogy az idő közel.” Ragyogó gyertyatartót látott, mely hétszer lövellte lángját magasra. Hét levelet látott, majd hét könyvet, és hétszer szólt a sófár. Tudta, hogy most a hét jaj következik, de semmiféle jaj nem következett be.

Dinát és Fricit látta. Testük drágakőként vibrált, körülöttük csupa hasonló. Huszonnégyen voltak. A sziget sardonix, és körülöttük üvegtenger. A smaragdkönyv hét pecséttel zártan az üres trónon hevert. Sugarak ölelték. A lényeg, a hétpecsétes könyv nem érdekelte a kiválasztottakat. Egymással voltak elfoglalva. Az érzés uralta valójukat.

– Fiam! Boldog vagy? – kérdezte Ágnes lelke.

Frici maga köré nézett, s izgatottan magyarázott Dinának. Hangjuk azonban nem hallatszott. Keresték azt, aki szólt, de nem találták. Társaikhoz fordultak, de azok is hasztalan figyeltek. Ágnes, aki világokat repült át, aki kozmoszlényekkel tárgyalt, és az univerzumban nem ismert határt, most akadályba ütközött. A négy lelkes állat, a kos, a bika, a sas és a kristályemberek őrizték a titkot, a hétpecsétes könyvet, melyben benne van minden eljövendő.

– Fiam! Nyisd föl a könyvet! – sugallta Ágnes.

A fiú kétségbeesetten kereste a Hangot, beszélt és kiáltott, de hallani nem lehetett. Dina szelíden az oldalához simult, s a hétpecsétes könyvre mutatott.

A huszonnégy ember visszahőkölt. Testükkel védték a trónt és a könyvet. Körbe állták, hogy ne legyen látható. Ágnes remegett a kimerültségtől, ajka nevetet mormolt.

– Nővérem, Manto, húgom, Kleitó, testvérem, Leuko.

Itt a Három Könyvből az Utolsó.

Ahogy harmadik az Apokalipszis, amely eljövendő.

Nővérem, Maya, húgom, Nada, testvérem, Zila.

Itt a Szikla, a Nagy Mágia.

Génuszok érkeztek, szféráról szférára szállnak.

Hatáskörüket kiterjesztették a Földre.

Íme, a hetedik óra!

A beavatott felemeli kezét, s a harmónia minden teremtet lelket egyesít.

Baglis finoman megérintette. Ágnes kezét. Az asszony üres pillantással meredt rá. Baglis átölelte a remegő nőt.

– Nincs boldogság, nincs harmónia, Ágnes. János misztikus szigete erősen őrzi a titkot. Patmoszt elérni nehezebb, mint megkettőzni a Holdat, s megállítani a Napot.

– Nem hallottak engem, – mormolta Ágnes.

– De igen, hallották. Mi nem hallottuk őket.

– Patmosz az én szigetem!

– Patmosz az igazságtétel szigete, ahonnan a vég elindul.

Ágnes elfordult az olajfáktól, elfordult Baglistól. Kezét karbafonva, fogát összeszorítva állt. Merő dac volt, maga a megtestesült ellentmondás. Mélyen megbántotta, hogy Baglis kétségbevonta jogát az Apokalipszis Szigetéhez. A fiát adta érte, ahogy ez az emberi élet körforgásának kulcsa.

Baglis bicegve igyekezett elhagyni a Getsemánét. Ágnes csatlakozott hozzá, és gépiesen igyekezett kiverni fejéből Patmosz Szigetét, s az Apokalipszis Könyvét. A tudós most a Génusz-arccal fordult felé.

Ágnes gondolatai messze jártak. Leuko Thea, a Fehér Istennő hiánya foglalkoztatta. Nem először érezte, hogy nem segít. Mintha nem is volna.

– Ez a pontos kifejezés, – segítette a génusz. Ha valaki nincs tisztában saját személyiségének erejével, olyan, mintha nem is volna. Leuko Thea el fog jönni, de szabaddá kell tenni őt.

– Ő szabad, – tétovázott kissé Ágnes hangja. – Megbántottam. Azt hiszem.

– Mivel?

– Egyenrangúként kezeltem. Pedig ő a legnagyobb. Felette áll... mindenki fölött való. És most...

– Bátran.

– Itt a Fehér Kígyó. Leuko a Végzet mellé állt, Baglis. Éppen Ő!

A génusz könnyedén követte a zaklatott gondolatokat. A Kozmoszban a „testvér” ikerpárt jelent. Leuko Thea, a Fehér Istennő tehát a mellette lépkedő földi asszony égi mása. De „testvér” a Vándorral érkezett Lemur, a Himaláját soha el nem hagyó Maitreya is, az Igazak Rendjének feje. És ugyanakkor „nővére” Manto, a Fekete Asszony, aki első a Sybillák között. Különös, szinte maga a lehetetlen. Kleitó, a Legendás. Atlantisz Úrnője. Ágnes „húga”, ami az eltérő kozmikus távolságokat tekintve időbelileg mélységes titkot takar. Maya. Egymaga a rejtélyek rejtélye. Általa lett mindenből kettő. Miért választotta a Földet, mikor lába előtt hever az Univerzum? És ki az, aki „nővérenek” nevezi? Nada, a szeszélyes, szépséges Hold. Egytől egyig kozmikus asszonyok.

Alig léptek ki a kertből, árusok tömege rohanta meg őket. Kereszt, rózsafüzér, Dávid-csillag, menóra – nem kis áron. Ágnes érdeklődése visszatért Patmosz misztikus szigetéről a Földre, ahol minden eladó. Jézus Krisztus is. Olcsó alumínium szobrocskáit orruk alá dugták, rábeszélő hangon kántálták, hogy „csak ennyi”.

Baglis látta az asszony arcán a teljes lelki visszatetszést. Látta, hogy agyában a Názáreti ostonnal veri ki a kufárokat a templomból. Elhessegette a kunyerálókat, és az asszonyba karolt.

– Láttam könyvespolcán megkülönböztetett magányban a Jedermann-t. Szereti Hofmannsthalt?

– Korszakalkotónak tartom.

– Beszélne erről?

– Megtették mások.

– De engem a saját álláspontja érdekel.

– Az roppant rövid. Az emberiség 1920 körül elvesztette differenciált intellektusát. Valakiből „akárki” lett, melytől egyetlen lépés a – senki.

– Csakugyan sommás vélemény. Már-már ítélet.

– Nem szoktam ítékezni. Mikor rá jöttem, hogy az akárkinek akárhogy jó, fölöslegesnek tartottam megfogalmazni a véleményemet. Az emberiség szereti a gécscsapdáját, életét mások rovására éli, ugyan mit lehetne számukra mondani?! Az akárki elfogad akármit. Ettől senki.

– Nincsenek, többé távlatok, sem alternatívák. Nincs heroizmus, mert nincs semmi, ami a pusztá lét fölé emelhető. A realitás a végső határ, buzgó akárkik bizonygatják.

– Amikor nincs irány, a felfordulás áttör a renden. Ez a beszennyezési korszak. Aztán rájönnek, hogy nem valamilyen külső idegen erő tette tönkre őket, hanem maguk magukat.

Ennek tagadása a léthazugság korszaka. Soha annyi önéletrajzot, emlékiratot, naplót nem írtak. Arra kell, hogy eljátszhassák.

– Hogy érti ezt?

– Mintha a hazugság igazság lenne. Visszakorcsosulás. A kinyilatkoztatás – legenda – kétely nem hoz új korszakot, hanem a kételyből a múlt legendája lesz, majd a második kinyilatkoztatás egyetemes várása.

– Akárki-szinten.

– Mi máson? Ismeri az alapkérdést? „Tekintve, hogy bennünket ma már nem lehet épelméjűnek tekinteni, legalább azt lenne jó tudni, mi a véleménye normális embernek arról, ami a földön a legutóbbi ötven éve történt”

– Minden tiszteletem Hamvas Béláé, aki nem félt ítéletet mondani. Egzisztenciális mélységekből foglalkoztatta Patmosz szigete. „A létrontáshoz képest a bűn csupán morális rossz, a bűncselekmény jogi műszó, társadalmi vétség. A létrontás ontológiai korrupció. Régebben a vicclapok tele voltak királyok és elnökök karikatúráival. Voltak uralkodók, akik a róluk rajzolt torzképeket gyűjtötték, és azokra büszkéek voltak, mert az egész népszerűségük jelének tekintették. Részben az is volt. Miniszterek, ha a vicclapban nem gúnyolták ki őket, sértve érezték magukat. A senki-korszakban nem azért nem rajzolnak karikatúrát, mert a hatalom humortalan, hanem mert az államfők arctalan lények, nem számítanak, még csak el se kell őket felejtetni...”

Ágnes egy kavicsot rugdalt. Már látszott a Roker-ház. A pálmák bólogattak, hívogattak. De Baglis tovább taglalta félelmetes témáját.

– A senki nem ismeri az ellenállást, s ezért a senki-korszakban mindennemű kompromisszum megszűnt. Nincs mit feladni. A dráma helyett jön a botrány, mely nem bukás, csak szemét. Mégsincs szégyen, mert eleve mindenki mocskos. A senki-korszakban a hatalmat megszerezheti bárki. A karriernek receptje van. Legfontosabb alkatrésze a szégyentelenség. Az arc hiánya. Senkiség kell hozzá. Az arctalanság a feltétele annak, hogy emberi mivoltát valaki semmibe tudja venni. Nagy dolgokat kis szavakkal elnevezni. Bagatellizálni. Az élet vicc, apró bagatell. És Ön mégis azon fáradozik, hogy legyen második kinyilatkoztatás.

– Valamit félreértett. Eszem ágában sincs látszatformátumokba beleavatkozni. Márpedig elavult a gondolat, a hatalom, a nép, a nemzet, a faj. Elavult a politikába párt és a vallás. Mérhetetlenül silány minden szellemi hatás, és az ember „senkiségében megnyugszik”. Kinyilatkoztatás csak akkor létezhetne, ha a létrontás még megállítható.

– Értem.

Baglis további fejtegetése elmaradt. Fegyverropogás, hallatszott, mely pillanatok alatt közelükbe ért. Eszter rohant ki a kapun, feléjük kiabálva.

– Vigyázzatok! Terroristák!

Mire kimondta, Ágnes összeesett. Baglis eldobta a botot, melyre járás közben támaszkodott. Felkapta az ájult nőt, s emberfeletti erővel vitte. Amint kattant mögöttük a kapu, az utcán elszabadult a pokol.

A testvérek pillanatok alatt levetkőztették az eszméletlen asszonyt, de semmi sérülést nem találtak. Baglis leült az ágy mellé, s belekapcsolódott az eszméletlen nő agyáramaiba.

Ágnes előtt hatalmas folyó hömpölygött. Vidám társaság haladt a parton, könnyű ruhába öltözött asszonyok. Az egyik fehér dirndli ruha, mákszemnyi pöttyökkel. A karcsú nő szőke, hullámos haja válláig ért, szeme smaragdöldjében aranszikrák pattantak. Keskeny,

szívalakú arcomskája közepén büszke, uralkodó orr, lágyvonalú, csalogató száj. Ágnes tízéves körüli kamasz és gyermek, az ő kezét fogja a társaság szépe.

A kislány a férfiakhoz vágyódik, akik asszonyaik mögött lépkednek. Nem a Don Juanhoz, nem a Nietzsche-fejű komolyhoz, hanem akit közrefognak. Barnabőrű, barnahajú, barnaszemű, mokány, masszív férfi. Alig ér válláig a másik kettőnek, de sugárzása beragyogja a tájat. Baglis felméri a hallatlan erősségű áramköröket, mellyel a kislányt magához vonja.

Ahogy a gyermek apjához szalad, az megáll, s felkapja. A mozdulat könnyed, és örök. – Az apa messzire néz, egyenesen Baglis szemébe kapcsolódik. Mond valamit, fenyegetőt, komorot, parancsolót.

A Géniusz hátra hőköl. Erejét megfeszítve koncentrálni. Hallani akarja, amit talán neki szántak a kimondás pillanatában, de nem hall semmit.

Az eszméletlen asszony dobálni kezdi magát, emlékképei eltűnnek, hogy újaknak adjanak helyet.

Angol vár. Hatalmas falai alatt vízzel telt árok. Rongyos, éhes, elcsigázott tömeg próbál átjutni a hídon. Ágnes testét alig fedi valami. Ismerős itt, vezeti a rongyosokat. De a várból jóltáplált lovagok törnek elő. Nem engednek senkit a várba lépni. Ágnes kiált. Kiáltására valahol a vár mélyén felfigyelnek. Malomkögalléros, csipkés bársonyruhájában ír egy férfi. Ahogy felemeli fejét, Baglis felismeri. Ugyanaz a hallatlan erős sugárzás. A barna szempár a kézirat címére esik. „ÚJ ATLANTISZ”

Baglis szeme összekapcsolódik az emlékképével. Megismétlődik a misztérium, Bacon a kéziratra mutat, emelt hangon magyaráz, parancsol. Ám a hang elveszett.

– Különös, – vélekedik Eszter. – Az emlékek a hangokban élnek legtovább. Ágnes emlékei némák.

– Nem valószínű, hogy némák. Szerintem saját maga blokkolta le. Előre gondolva az ilyen esetekre.

– Úgy gondolod, még eszméletlenségében is irányítottan viselkedik?

Judit hangja csupa kételkedés. Baglis nem foglal állást. Ágnes agya tovább kavarg. Fiatal férfiként áll egy hegy csúcsán. A hegynek azonban nincs lába, felhők között lebeg. A felhőkből kéz bontakozik lei, majd arc, amit azonnal felismernek. Ágnes apjának arca betölti az égboltot. Könyvet nyújt át, és „János” lenyeli.

– Tehát pontosan ismeri az Apokalipszist, – mélázott el Eszter. – Szegénykém.

– Vér a vérünkéből, – jelentette ki Judit. Illetve, ősibb nálunk.

– Úgy van – helyeselt Baglis. – Sokkal ősibb.

Ágnes tomboló agyának némafilmje iszonyatos gyorsasággal pereg. A kavargásból hirtelen kibontakozik Chitzen Itza. Szikrázó napfény. A maják a Jaguár templomára figyelnek. A lépcsőn felfelé halad egy fiatal lány. Fent karbafont kezű férfiak várják. Ágnes felemeli a fejét, s mögéjük néz. Quetzalcoatl nem jelentkezik. Ágnes felér. Erős kezek ragadják meg, ketten a kezénél, ketten a lábánál ívbe hajlítják a könnyű testet, a mellkas kidomborodik. Látszik a szívdobbanás. A főpap fölemeli az obszidiánkést, s maga is fölneéz. Ágnes fel sikolt. Megismeri az arcot, apja arcát. Aztán agya vált, s törli a képet. A főpap arcát egy felemás koponya foglalja el, amit mindhárman jól ismernek.

– Crowley, mindig is tudtam, hogy köze kell legyen az első emberáldozathoz.

– Baglis, kérem, térítse magához. Szenved, nem látja?

– Nincs fölötte hatalmam. Aminél nagyobb baj, hogy jelen pillanatban saját magának sincs önkontrollja. Nézzék! Megy vissza az Idők mélyére.

Kristályűrrakéta pörög az égbolton. A Naprendszer kavarg. A rakétában azonban semmi pánik. 12 nő figyeli a Kozmoszt. Játékosan cikáznak a bolygók közt. Túlságosan megközelítik a Szaturnuszt. Hirtelen beszipantja őket a gyűrű. A kristályrakéta együtt száguld a kisbolygókkal, melyekről tisztán látni, mesterséges eredetűek.

– Irány a Titán. Leszálláshoz felkészülni, – mormolja Ágnes.

A testvérek izgatottan kattintják be a magnót. Az eszméletlen nő száján dölyfös, mély basszus tör elő.

– Elhagyni a Szaturnusz felségterületét!

Baglis felpattan, mintha kígyó marta volna.

– Poimandréz! A Nagy Tau őrzője! Dehát ez lehetetlen!

Eszter és Judit nem válaszol. Elbűvöli őket a metamorphosis. Ágnes felül, szeme nyitva, de nem lát, nem hall. Csengő hangon adja ki parancsát.

– Mantó, Kleitó, Leuko – egyes draver. Nada, Maya, Zila – kettes draver. Leszállást megkezdeni.

Baglis izgatottan kutat a titkokkal terhes agyban, de váratlanul heves ellenállásba ütközik. Ágnes magához tért. Kezével nyakát szorongatja, mintha önmagát akarná megfojtani.

– Mit beszéltem... össze?

A testvérek megitatják mágneses vízzel. Nem engedik felkelni, inkább Baglist küldik ki a szobából. Borogatást raknak Ágnes tüzelő homlokára, előhozzák az ananász jégkrémet, s apró nyalásokkal belédiktálják. A beteg megnyugszik, és lassan elalszik. Az ikrek őrzik, és töprengenek. Szemük csupa mosoly és megkönnyebbülés.

– Azt hiszem, az áttörés megtörtént.

– Én is azt hiszem.

– Visszament a kezdetekhez, is tiszta aggyal ébredt.

– A Kis Tau 4 600 milliárd fényév.

– És a Nagy Tau ennek négyszerese.

Az ikrek betakarták az alvót, s másik vendégük után néztek.

Baglis a kertben üldögélt, s hallgatta a távolodó tűzharcot. Háta meggörnyedt, tartása eltűnt. A Génusz alig vett tudomást vendéglátóiról, de a Rockerek nem vették zokon. Leültek mellé, és óvatosan megkérdezték.

– Hogy áll a kozmikus reform ügye?

A Génusz legyintett. Gondterhelt arca elveszett reményről vallott.

– Miért nem azt határozta el, hogy örök tavasz legyen a Földön? Miért nem keresi az elveszett paradicsomot? Hamarabb megtalálná, mint a determináció kulcsát... Hogyan juthatott eszébe a Végzet feloldása?

Eszter egyetértően bólogatott.

– Nincs rá példa az Univerzumban?

– Az Univerzum determinált. Tilos az ellenkísérlet. Mert az Univerzum az öröklét hordozója. Minden, mi elromlik, kijavítható.

Judit csendesen mosolygott, de nem avatkozott a Génusz fejtegetésébe.

– A Nagy Lázadónak azonban sikerült a halállal büntetetteket visszaterelnie az öröklétbe.

Baglis elhallgatott, s a fejét csóválta. Eszter álnokul ciccegett.

– Ccc... Én nem adom a halálomat. És te, Judit?

– A világért sem.

A Génusz egyikről másra nézett. Az ikrek állták pillantását. Adogatták apró tömondataikat, mint a pinponglabdát.

– Mert az ember romlandó.

– Nem vagyunk öröklétre teremtvé.

– Itt kezdődik a kozmikus reform félreértése.

– Az ember az a kozmikus lény, akinek befejezése van.

– Van befejezése a dvikoháknak?

– Vagy a szibilláknak?

– Hogy kezdődik egy lunetikus?

– Van eredete a thulerunéknak?

– Milyen unalmas lehet örökké élni!

– Létezni. Az élet más. Az életnek halála van.

A Génusz figyelmeztetően égre tárta mindkét karját.

– Az Univerzum legnagyobb tanítása a Hatalom. Csak azok menekülnek a halálba, akik a hatalommal nem tudnak mit kezdeni. Az embernek azért van befejezése, mert nincs hatalom-tudása.

Az ikrek kissé meghökkentek, de fűrgeszü gyorsan váltott.

– Tehát, ha volna hatalom-tudásunk...

– ...ez esetben nem lenne halálunk?

Baglis a ház felé mutatott, ahol Ágnes pihent.

– Ő tudja.

A Génusz felállt, meghajolt az ikrek előtt, s elment. A Rockerek nem tartóztatták. Tudták, hogy visszajön. Amíg Ágnes a vendégük, sokmindenre kell felkészülniük. Eszter rohant a Bibliáért, s egyenesen János Jelenéseihez lapozott.

– „Ímé, eljő a felhőkkel... trara, trara... szigeten valék, mely Pátmosznak neveztetik. Ezen is túl vagyunk. Tovább, tovább. Itt van. „Elmenék azért az angyalhoz, mondván neki: ADD NÉKEM A KÖNYVECSKÉT. És mondá nekem: Vedd el és edd meg.” Furcsa, nem? Edd meg.

– Utána van egy pontos idő, ha jól emlékszem.

– Igen. A tanúbizonyosság ideje: ezerkétszáz-hatvan nap?

– Hát nem sok.

- Pillanatok alatt is lehet választani.
 - Ezzel nem értek egyet.
 - Hogyhogy? Mennyi idő kell neked egy jó döntéshez?
 - Jó döntéshez! Te mondad! Úgy néz ki, hogy a jó döntéshez ötmillió ötvenötezer esztendő sem elegendő.
 - Honnan veszed ezt az ostoba számot?
 - A majáktól. Nekik is van Apokalipszisük.
 - Tudod, Judit, néha kihozol a béketűrésből. Nem érdekelnek a maják. János első jele: „És láttaték nagy jel az égen, egy asszony, ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona.” Nap, Hold, ez rendben. De a tizenkét csillag rengeteg értelmezésű lehet.
 - Csak kínlódj.
 - Az asszony terhes, és kínlódik a szülésben. Lássuk csak. Terhes. Hordoz valamit. Kínlódik. De miért? Ennek biztosan döntő jelentősége van. Minden mitológiában legnagyobb gáztett, megakadályozni a születést. Ha valamelyik féltékeny istennő felfüggeszti egy nimfa vagy najád szülését, azért teszi, hogy más legyen az elsőszülött. Ez az, Judit. Miközben a napba öltözött vajúdik, megjelenik a másik jel, mely sorrendben mégis az első. A nagy veres sárkány, mely „maga után vonszolja az ég csillagainak harmadrészét.” Tiszta beszéd. Itt van, közeledik a Naprendszerhez, láttuk kylkhorban. A Halálcsillag, mely mögött valóban megváltozik az égbolt.
 - Ezerkétszáz-hatvan napig.
 - Mit akarsz ezzel mondani?
 - Nagyjából négy évet.
- Eszter kábán bontakozott ki a Könyvek Könyvéből, s jól megnézte Juditot. Erős lelke megremegett. A napfény vesztett varázsából, szemét mintha hályog vonta volna be.
- Nem stimmel.
 - Mit akarsz mondani?
 - Hogy nincs meg a fiú, aki vasvesszővel legeltet...
 - Javíthatatlan vagy. Még szerencse, hogy nem te magyarázod a Bibliát.
 - Nincs meg, és kész.
 - Úgy? Talán nincsenek itt a Génuszok? Talán nem most sétált ki egy a kertből? Már réges rég prédikálnak a hamis próféták, sőt, – az antipróféták is! Ha nem vigyázol, hamarosan te is közéjük tartozol.
- Eszter megbántva nézett maga elé. Finom kis arca szomorú lett, keze enyhén remegett. Becsukta a világ legősibb próféciait, s halkan jelentette ki.
- Akkor is itt tartunk időben. Jelenések 12, 4.
 - Vak vagy, süket és megátalkodott. Már rég közöttünk járnak a száznegyvennégyezrek, kik „áron vétettek meg”. Ágnes megszerezte a „harag hét poharát”, és közeledik Babilonhoz.
 - Közeledik Babilonhoz?
 - Vagy az őhozzá.

Eszter lelke mélyén tudta, hogy az igazat hallja. Tudta, hogy nem véletlen a Jelenések világszerte középpontba kerülése. A világ nem maradt tétlen, és Babilon fölkészült. Egyáltalán nem biztos a „Mennyei Jeruzsálem” győzelme. Ha egy forgatókönyvet bárki forgathat, akkor bárki felkészülhet megváltoztatására.

Az ikrek Biblia-értelmezését éles telefoncsengés szakította meg. Eszter emelte föl a kagylót.

- Tessék, Roker-villa.
- Tomasz Baglist keresem.
- Kivel beszélek?
- Daimón Tabris vagyok. Beszélhetnék Tomasszal?

– Sajnálom, elment. Segíthetünk valamiben?

A kagyló óvatosan hallgatott. Judit átvette, és dinamikusan lerohanta a hívó félt.

- Ki beszél, honnan beszél, mit akar?
- Daimón Tabris, Bagdadból. Beszélni szeretnék Tomasz Baglis barátommal.
- Bagdadot mondott?
- Miért?
- Ha Ön Bagdadból hívja Jeruzsálemet, az úgy nem tűr halasztást. Bízzon bennünk, ahogy a barátja teszi. Mit üzen?
- Li-Gaia.
- Tessék?
- Ezt üzenem. Li-Gaia. Ennyi. Átadja?
- Természetesen. Ligéia.
- Nem Ligéia! Li-Gaia. Látja, ezért akartam én magam beszélni vele. Fontos, hogy pontos legyen. És gyors. Mikor megy haza?
- Nem tudom. Semmit sem mondott.
- Keressék meg, menjenek elé. Minden perc számít.
- De miért?

Eszternek eszébe jutott Terg. „Li-Gaia, a titánok tanítómestere... stratégiák stratégiája.”

Kikapta a kagylót Judit kezéből. Izgatott volt, annyira, hogy haja összeborzolódtott, kecses szájvonala fölött izzadt.

– Figyeljen! A teljes üzenet így szól: „Barát Ágnes Li-Gaia inkarnáció. A titánok tanítómestere.”

Daimón szinte dorombolt az elégedettségtől.

– Önök csakugyan olyan okosak, mint hírük állítja. Most elbúcsúzom.

– Várjon!

– Igen?

– Zagen és Haven ott voltak Teu Tron budapesti előadásán. Szóba került Rá Hajója, mely a Szaturnusz Titán mellékbolygójáról érkezett. Csakhogy éppen ma sikerült Ágnes agyába kapcsolódnunk.

Judit bólintott, s felvette a másik kagylót, ezzel belépve a beszélgetésbe.

– Ágnes nem szállt le soha a Titánra, sem mint Li-Gaia, sem mint Ereskigal.

– Sosem lépett a Rá Hajóra! – kiáltotta Eszter.

– Ellenkezőleg, – jelentette ki Judit, – harcban állt azzal.

– Lehetséges, – sietett megnyugtatni őket Tabris.

– Mondja, mi az a draver? Űrjármű?

– Honnan veszik ezt a szót?

– Ágnes agyából. Nagyon fontos lehet. Már küzdöttek a Szaturnusszal, mikor Li-Gaia – most már tudjuk, hogy ő – kétszer is kiadta a parancsot: Manto, Kleitó, Leuko -egyed draver. Nada, Maya, Zila – kettes draver. Leszálláshoz felkészülni.”

Daimón Tabris halkán nevetett. Nem bántón. Jókedvűen. Most már nyoma sem volt kezdeti bizalmatlanságának.

– A draver megoldást jelent. Nyilván vészhelyzetre előre megbeszélt stratégia összefoglaló neve.

– Azt akarja mondani, semmivel sem tudunk többet?

– Hogy csak ők tudják, miről van szó?

– Nem egészen. A nevek beszélnek. Vizionálásra, hölgyeim. Vigyázzanak csavargó barátomra! És Li-Gaiára. A Szövetségre.

A telefon elnémult. Az ikrek egy-egy fotel mélyéről bámultak egymásra. Vigyázzanak a Szövetségre. Könnyű mondani. Milyen Szövetségre?

Gondolat gondolatot kergetett pompás agyukban. Csend volt, puha, keleti éjszaka. Az ikrek nézték a pálmákat, és várták Tomasz Baglist, a Génuszt, aki elvesztette félszemét, félkarját a Harmadik Erővel folytatott küzdelemben. Ahogy erre koncentráltak, valami kattant zaklatott agyukban. Egyszerre kezdtek beszélni.

– A Harmadik Erő a harmadik draver!

– Ki a Harmadik Erő?

– Mi a Harmadik Megoldás?

– A Szövetség. Új Szövetség. Legújabb Szövetség.

– Gaia, a Föld. A Föld Legújabb Szövetsége?

– Mi az a Li? Ez valami távol-keleti fogalom.

Az ikrek nekiestek könyvtáruknak. De fáradtak voltak, nem látták, hogy vendégük sápadt arca kitartóan figyelni őket, míg csak el nem alszanak.

Akkor Ágnes betakargatta őket vastag teveszőr pléddel, és elhagyta a Rocker-villát.

A balra vezető út

Baglis hosszan várakozott a Via Dolorosán. Láta Ágnes szándékát. Láta agyában Ahasvérust, aki nem segített Jézusnak. Via Dolorosa 47. A cipőbolt, ahol a bolygó zsidó elutasította a Megváltót, Heym szerint a megváltást.

Ágnes agyában sokminden kavargott. Lassan közeledett. Meg-megállt, nézte a Holdat. A Jupitert. A Génusz ősi átkokat észlelt, melyek a Nap halálát siettették. Sötét égbolt alá csöppent, mely korántsem volt éjszaka. A Napot elnyelte a Hold.

– Leuko Thea, – mormolta Ágnes. – Adj jelet!

A Génusz izgatottan várakozott. Már megint a Fehér Istennő. Koldusasszony toppant Ágnes elé. Egyik pillanatban még nyoma sem volt, másikban megragadta Ágnest.

– Ne menj a Jobboldali Úton! – suttozta.

Ágnes nekikészült a kérdésnek, de a koldust elnyelte a föld. Baglis nem tágitott Ágnes agyától. Döbbenetet látott, készületlen pillanat hatását. Az érintés misztikus volt. Az írónő tudta, hogy jelet kapott, de nem tudta, kitől. Hamarosan rendet csinált száguldó gondolatai között.

A Génusz rájött, amire eddig nem, – az írónő radioaktív felezésre használja vérét. A koldusasszony érintésének energiái több mint ötmillió évet mutattak.

– Luna, Aradia, Diána, – Ereskigal! Itt vagy.

Ágnes agyában megjelent Telchin, a Fekete Napok ura. A négylényegűek. Baglis gyönyörködött az elé táruló világban.

Ágnes a nephilim-korszakban járt. Baglis számára újdonság volt a két ciklops-város, Agarttha és Shamballah. Tonnás kötömbjeik olyan magasságú épületeket formáztak, melyhez képest eltörpül minden, amit emberek építettek. A nephilimek nagysága elkápráztatta Baglist. Ágnes agyában viszont ki tudja miért megjelentek a koncentrációs táborok, majd az SS titkos páholyai. Baglis rémulten nézte az Agartthából származó mestereket. Az írónő azonban Steinerre, majd Hessre váltott, majd végigpergetett néhány páholyiratot. Egyértelmű volt Agarttha.

– A Jobboldali Út tehát Agarttha. A jobboldali Alfa 17 – páholy nephilim eredetű. Örület. Többet kellene foglalkoznom a hipertér és történelem összefüggésével.

Az írónő megállt Jeruzsálem közepén. Ismét a Holdat fürkészte. Baglis azt tapasztalta, hogy Ágnes agya a Hold Földről sosem látható sötét oldalát tapogatja. Óriási bányák, a nadanium kitermelése. Ágnes akár egy automata beméri a felezési időt, de már nem érdekli az eredmény. Ismét eléje ugrik a koldusasszony, s parancsol: „Ne menj a Jobboldali Úton!”

Baglist félelem kerülgeti. Elátkozsa a percet, melyben amellet döntött, hogy távolról figyeli Ágnest. Az írónő teljesen elveszítette érzékét a valóság iránt. A Génusz látja a laza hálót, melybe fogták. Ágnes nem.

Magában beszél.

– Shamballah, Via Dolorosa, Ka-Li. Érdekes. Akkor most megnézzük a Balra Vezető Utat.

És jobbra fordul. A Génusz figyelmesen kutatja az agyat, s új összefüggésre lesz figyelmes Ágnes agya automatikusan megfordítja az irányokat. Tehát akkor most merre tart; merre?

Fogalmai szerint balra, téridőben jobbra. Csakhogy Ágnes bensőséges rokonságban van Mayával, a kozmikus téridővel. Nem a térre koncentrálnak, hanem az időre.

Baglis gyönyörködik. Micsoda varázslat. Lerövidíti a tér nehézkes arányait a tükörakcióval.

Ágnes andalgását két férfi zavarja meg. Jobbról-balról közrefogják, s tüzet kérnek. Ágnes felkattintja öngyújtóját, udvarias és nyugodt.

– Holló, kettő, kettő, öt, – mondja az egyik.

A másik megkínálja cigarettájával. Ágnes elfogadja, rágyújt. A férfiak tovább állnak. Az író tűnődve néz utánuk, majd visszafordul. Visszamegy oda, ahol jobbra fordult, s most balra indul.

– Oort, Corax, egészen biztos. Biztos, hogy jobbra.

Úgy nézi Jeruzsálem utcáinak ősi köveit, mintha abban lenne az Oort-köd minden magyarázata. Baglis csendben vár. Ágnes agyában szavak kergetőznek. Brahma. Brahman. Abrahman. Ábrahám. Manu. Malkut. Malkizedek.

Homályosan, vízióként két férfi találkozása. Ábrahám és Malkizedek. Vagy Brahma és Manu. Az író nem siet rögzíteni vagy pontosítani a képet. Tudatosan ragaszkodik a XX. századhoz, éppen csak hagyja magában kószálni a múltat. A cigarettája elhamvadt, de még mindig tartja. Hosszú a hamu. Ágnes érdeklődve nézi, hogy merre hajlik.

Míg a hamuba révedt, testet öltött mellette a parampara utolsó láncszeme, Bhaktivedanta Swami Prabhupada. Az öregember meghajolt.

– Nana, – mondta egykedvű, de barátságos hangon. – A kötelességet csak akkor kell teljesíteni, ha eredménye jó. Egyébként „NANA”. Soha-Soha.

Ágnes negyvenezer évet hátrált. Iszonyú tömegek halálát látta, szállt a nukleáris hamu, és beborította a kuruksétra csatamezőt.

– Látod? – kérdezte a Swamitól.

De a hindu, akinek tanítója maga Krisna volt, eltűnt. Most apja állt előtte.

– Non durabit, – mondta az árnyék. – Most már tarts ki, Gólem.

Ágnes Sodoma fölött repült. Iszonyú tömegek halálát látta, szállt a nukleáris hamu, és holtta vált a tenger.

– Látod? – kérdezte alkotójától, de az eltűnt.

Teu Tron lépett elő, teljes testi valójában. Kivette a csikket Ágnes kezéből, s barátságosan hátbaveregette.

– Nem helyes éjszaka kószálni Jeruzsálemben.

Ágnes mintha megörült volna. Kövült lénye mintha belső fényt kapott volna, karonfogta a Tront.

– Patmoszt keresem. Baglis azt mondta, nem az enyém.

– Mit ért ehhez egy Génusz, kedvesem? Patmosz tiéd.

– Az Apokalipszis Harmadik Könyvét nem nyitják ki nekem, – panaszolta az író.

Teu Tron átölelte a vállát.

– Nem vagyok elég talán? – nevetett megnyugtatóan, derűsen, mintha gyermekhez beszélne.

Ágnes hozzá simult, belső vihara csitulni kezdett. Baglis azt észlelte, hogy az író nő nem játszik semmiféle szerepet. Bíz a Tronban. Bíz a Végzetben! És a Tron vitte végig a Via Dolorosán. Nem álltak meg Ahasvérus háza előtt, sem Cyrénei Simon háza előtt. A Pusztító azt tudakolta Ágnestől, hogy történt az Isa-klónok halála.

És míg sétáltak, felelevenedett a múlt.

Először csak a tömegzaj hallatszott, aztán a kereszt hangja. Ahogy súlyosan vonszolják.

Baglis nyugtalanul nézett körül, de nem látott semmit. Ágnes is hátra nézett, futólag. És tovább beszélt. Minden stációnál új transzmutáns vette át a keresztet.

Az írók szokásos aprólékosságával Ágnes részletesen ecsetelte a haláleszköz dübörgését. Teu Tron azonban visszaterelte a lényeghez.

– Az értelmi szerző Krisna volt.

– A kilencedik könyv értelmében igen.

– Krisna – Krisztus? Ilyen értelemben igaz, hogy nem volt „megváltó”. Csak egy sikerültebb Krisna inkarnáció.

– Aminek értelmében nem lehetséges az Anti-Krisztus.

– Csak Anti-Krisna.

A tömeg tovább zúgott, s a kereszt-dübörgés nőttön nőtt. Ágnes most már egyre gyakrabban nézett hátra.

– Mi baj? – kérdezte gyöngéden a Tron.

– A vállamra rakja a keresztet! – suttogta Ágnes.

– Ugyan, kedvesem. Ez az érzékeny lelkek imitatio-Christije. A hajlam, hogy magadra vedd a világ bűneit.

– Nyomunkban van.

– Elküldöm.

A Pusztító fölnézett a csillagokra, s az égbolt összezavarodott. Megmozdult a Kozmosz, mély mennydörgés szakadt ki belőle, melyhez képest a megfeszítés eszközének vonszolása látszólagos zaj volt csupán.

A vihar iszonyú erővel tört ki, s csapott le Jeruzsálem házaira. A szökőár jutott Baglis eszébe, de tán az is semmi ahhoz képest, ahogy pillanatok alatt folyóvá váltak a keskeny utcák. A Génusz tudta, hogy reng az egész bolygó. Japánban a földrengés ezerszámra nyeli el az embereket, Kobe városa nincs többé. Félmillió ember vált egyik pillanatról a másikra hajléktalanná. Több mint hárommillió család hullott szét halottakra-élőkre.

– Hallod még a keresztet? – érdeklődött a Tron.

Baglis azt remélte, hogy a válasz tagadó lesz.

– Hallom, – mondta Ágnes.

A Pusztító bólított. Erre leszakadtak partvonalak, szigetek emelkedtek föl a Csendes-óceánból, és vulkánok mélyvörös tüzet okádtak. Kaliforniában a szökőár gyufaként mosta el a felhőkarcolókat, az utcák hasonlónak váltak a hullámvasúthoz.

– A Nap az ellenfél, nem a Föld, – mondta Ágnes.

Okos, bólított Baglis. Nézzük, mire megy.

– Napkirály, papkirály, a Fény Ura, Világosság fejedelme az Első Könyvben.

– Ostoba dualizmus, – mordult a Tron. – Ha a világosságnak van ura, akkor van a sötétségnek is. Persze, ezért a királyságért nem tolonganak.

– Nem értik.

– Csakugyan? Ennyit ér a Tanítások Tanítása?

Baglis látta, hogy a rettenetes vihar ennek a kettőnek mitsem árt. Aminek nem tudtak ellenállni kontinensek, az a lábukról sem verte le a beszélgetőket.

– Tanítások Tanítása, ne gúnyolódj. Minden szétesett.

Teu Tron gyors, fürkész pillantást vetett a nőre.

– Hogy értsem ezt?

– „Hiszünk abban, hogy Isten földi kálváriája csak akkor tekinthető teljes értékű inkarnációnak, ha annak része a szexualitás és apaság is, tehát ha Jézus megházasodott és gyermekeket nemzett.”

Teu Tron szája fülig szaladt.

– Eredeti.

– „Az evangéliumok és a kereszténység Jézus képe kiegészítésre szorul, hiszen egy olyan Istent ábrázolnak, akinek emberré válása részleges.”

– Nem mondod komolyan, hogy ezt leírták. Nyilván valamely családfát igazolnak vele, és a hatalmat. Egészen elképesztő, hogy a hatalom primitív megközelítése nőttön nő! A legtöbb, amit ki tudtak préselni magukból, az isteni inkarnáció meg az örökölt isteni vér. Kit céloztak be?

– Elsősorban a Habsburg-Lotharingiai-házat.

A Teu Tron úgy nézett Ágnesre, mintha kikérné magának a viccet. De az író nő mitsem látva folytatta.

– Habsburg Ottó persze nem vevő az isteni vérré. Annál inkább Nagy-Britannia Stuart leszármazottai, és Oroszország Romanov leszármazottai. Mindig is céljaik közé tartozott a politikai hatalom megszerzése. Mindig is tudták, hogy a politika és a vallás az érme két oldala.

A Pusztító már nem mosolygott. Koncentrált. Ágnes nem vette észre.

– A királyi vér elmélet valamennyi ezoterikus páholy féltett kincse volt. Mára média-téma. Meglepőn is meglepőbb Amerika Cézárja.

– Amerika Cézárja? Ki az? Ha netán Jézus unokaöccse –

– Messzebből. Merlin leszármazott.

A Pusztító füttyentett, s elkomolyodott. Elengedte Ágnes vállát.

– Merlin itt van? Ki még onnan túlról?

Baglis kezdte nagyon nem-szeretni ezt a párbeszédet. Ágnes agyában Maya lebegett, de Merlint mondott. Persze, az igazsághoz mindkettő hozzá tartozott. Csakhogy van köztük néhány ezer év. Különös, hogy a Pusztító vagy nem tudja, vagy nem akarja követni Ágnes idősíkjait. A Génius egyre több jelét látta a téridő sajátságos használatának. Ágnes az Időt bevezetetlen várként használta, ahová rajta kívül nem léphet be senki. Márpedig, ha ezt a Meta Tron engedi, akkor tudtával történik minden.

Míg saját gondolataival volt elfoglalva, Ágnes témát váltott. Az Orosz Birodalom Kommunista Pártjainak III. Kongresszusáról beszélt, és Shamballachról.

– Különös kettősség alakult ki, mivel ott őrzik az utolsó Romanovot. Aki egyben páratlan genetikus. Olyan tisztán áll előtte az emberiség összetétele, ahogy senki más előtt a Földön. Találmánya, a „MUKU” maga a biológiai Apokalipszis.

– Hallottam róla. Mutánsok Univerzális-Kozmikus Utópiája. Szer, melytől rózsaszínben látják a világot.

– Nos, ezt a rózsaszín ködöt májusig tartjuk...

Ki tudja miért, Ágnes és a Tron egyszerre nevetett föl.

– Ejnye, Ágnes, itt hallgatóznak a Génuszok.

– Nem érdekel. Úgysem szabadulnak.

– Várom parancsaidat.

– Az eddigieket némi módosítással hajtottad végre. Azt tanácsolom, többé ne hibázz.

– Vannak körülmények, –

– Jól van. Nehéz a feladat? Bízzak meg más?

– Szó sincs róla. Élvezem. Csakhogy eddig nem döntöttél. Túl sok emberre kellett tekintettel lennem.

– Shamballach. Ennek értelmében cselekedj.

– Néhány kérdésem azért van.

– Gyorsan.

– Lengyel Rudolf?

– Terhemre van.

– Stefan Olawski és a Kerék Társaság?

– Végezhetsz velük.

– Kellermann?

– Szükségem van rá.

– Úgyis, mint Romanovra?

– Úgy főként.

– Tehát Oroszországra vétó, Magyarországra nem. Nagyon különös fordulat ez, Li. Eddig vétót mondtál Budapestre. Pedig ennél butább, primitívebb rosszindulatúbb népet nem láttam. De te töprengtél. „Egy kicsi népről levenni, az átkot, vagy tartani, feltartani erős karral a süllyedő világot?”

– A magyarokról nem lehet levenni az átkot. Kevés nép éri el az ocsmány szabályok szintjét. Ez a nép soha magába nem néz, mindig másokra mutogat. Keresd meg Vasilescut és Tugurlant. Ők támadnak Románia felől. Egy hónapon belül kezükben lesz a dokumentum, melyre a magyarok „kultúrfölény” gögijükben oda se... Oroszországban a te embered Jurij Szulov. Tanulmányozta Magyarországot. Ismeri a „betegség-módszert”, mellyel ez a nép visszaél. De most kezében van Kellermann. Genetikai hülyét csinál mindenkiből, ha kell.

Baglis nem akart hinni a fülének. Ágnes gépies, indulat nélküli hangon beszélt. Mint aki megszokta, hogy amit kimond, az teljesül. Mégis, iszonyú megbántottság lappangott szavaiban, csak nem lehetett érteni. A Teu Tron azonban mindent értett. Járása könnyed lett, mosolya kedves, biztató.

– Megtartsam a harmadik előadást?

Ágnes és a Tron megint felnevetett. Az író nő megfricskázta a Tron orrát.

– Kár lenne kihagyni. Tedd őket olyan nevetségessé, hogy az egész világ rajtuk derüljön. Aztán zárd le.

– Gondoltam erre. Csakhogy a másik Olawski nagyon közel jár a megoldáshoz. És Varsó?

– Minden segítséget megadni.

– Berlin?

– Tabu.

– Különös. Érzéseid csak a magyarokkal szemben változtak meg. El kellett jönnie a nagy magyar vadászkutyának.

Baglis bólintott. Sejtette, amit a Tron megfogalmazott. Ágnes egy fűszálat tépett le, s megállt. Monoton, lélektelen hangon fogalmazott. Mintha ezer évek óta ezen gondolkozott volna.

– Hazug népnek nincs jövője. A gyilkos is érthetőbb, mint a hazug. Ez a nép hazudik. Hazug a múltja, a jelene. Vője nincs. Elaltatja a gondolkodókat azzal, hogy veri a mellét, mintha bűnbánatot tartana. A gondolkodók életüket és vérüket ígérnek a megoldásért. Amikor megvan; életét és vérét vesznek annak, aki a megoldást megteremtette. Szemét nép. Egyre mélyebbre süllyedt a történelem folyamán, de ezt a mindenekfölötti hazug magatartást még mindig gyakorolja. Érted, amit mondtam? Azért a legbűnösebb nép, mert a leghazugabb. Láttam egyet-mást eredetüktől mostanáig. Nincs rajtuk más átok, mint saját jellemük. Hazug jellemük.

– Vannak őrzőik?

– Mind megölték.

– Vannak helyrehozók?

– Mind megölték.

– Vannak leleplezőik?

– Mind megölték.

– Vannak –

– Mind megölték! Érted már? Bármit kérdezel, amit lehetett, megtettem. De ez a nép a likvidátorok népe. Nem léphetnek be a XXI. századba. Engedélyezd Tugurlan előre nyomulását a Tiszáig. Ne állítsd le a székely apokalipszist. Szükségem van erre az előjátékra. Látni akarom, mikor dőbbsenek rá, hogy ők következnek.

Baglis úgy megrendült, hogy már nem tudott félni, felháborodni. Eszébe jutott az ikek búcsúja Tergtől. „Ne mozduljon Berlinből... Tartsa ott, akit szeret! Gallenburgnak mondják meg, hogy Szu Csong átvette az Adeptus Universalis hatalmát.” És ez a nő kicsoda? Kinek kell lennie ahhoz, hogy precízen és *megakadályozhatatlanul* készíti elő az apokalipszist?

Az elhangzottakból rájött, hogy Ágnes úgy csalja lépre gondolataival, ahogy akarja. Egyszerűen abból indul ki, hogy figyelik a gondolatait. Azt mutatja tehát, amire a néző kíváncsi. Tragédiát akartok? Kész a sztori, nem nyitják föl az Apokalipszis Harmadik

Könyvét! Nem tudom megakadályozni! Belebetegszem! Miközben a Kilencedik Könyvből osztogatja tanácsait. Időhálával halászik Brahmától Quetzalcoatlig. Merlin. Om. Szu Csong. 216 transzmutáns. 144 000 áronvett. Ott, ahol vannak, érik a végső katasztrófa.

– Agneja, – mondta a Tron csendesen.

Baglis rémulten hőkölt. Agneja? Az író nő nem volt tudatában, hogyan szólították. Gépiesen tovább beszélt.

– Ez a nép élt Chitzen Itzán. Ez a nép uralkodott itt a Földön. Tudni akarod, mire voltak képesek? Tudni akarod, kik hozták erre a bolygóra a halált? Tudni akarod, miként süllyedt el civilizációk sora az ő jóvoltukból? Tudni akarod, ki döntött úgy, hogy nem ad számukra több időt? Akkor tudd meg, – ez már semmin sem változtat. Ha a Földet, mint bolygót az emberiség számára meg akarom menteni, akkor ezt a népet el kell pusztítani.

– Tudod, az a Laksmi még beleszólhat a Géniuszaival.

– Senki sem szólhat bele, csakis a Jóság. Ha-ha! Keresd meg a Jóságot, Exterminátor! Fordítsd fölfelé tenyeredet, és koldulj Jóságot. Nézz a szemekbe, melyek elfordulnak, ha Jóságot keresel. Váltsd valósággá a derűt, adj a hangnak dallamot, és az emberek pénzt és hazugságot követelnek majd. Akard jóra használni a hatalmat, és megkínóznak, megvetnek és meggyaláznak. Mégis megpróbáltam. Nem részletezem, nem vallok arról, ami egyébként sem tartozik rád. De ha netán megtalálnád a Jóságot, arra való tekintettel, hogy több millió évet töltöttem ezen a bolygón, mutasd meg nekem. És én esküszöm: alávetem magam egy másik akaratnak, ha ezen a bolygón jóságot találsz.

Baglis arra gondolt, hogy most is színjátékot hall. Mégsem volt biztos ebben. A Jóság volt ugyanis Ágnes agyának titkos pecsétje. Egy-egy merészebb kanyarnál fel-felbukkan a mondat: „Nem fogom a Jóságot definiálni, apám!” Mintha ez volna a legerősebb akarata. Márpedig ha így van, akkor csakis ennek feloldásával bírható másra?

A Tron kiegyensúlyozott nyugalommal felelt.

– Te hívtál. Te mutattad föl az Univerzum nyolcasát. Te vagy tisztában a bio-Möbius-tér összefüggéseivel. Amíg a Földön nem nyílik ki a Kilencedik Rózsa, a te akaratod az én akaratom.

Baglis átélte a csodát, s meglátta Ágnes agyában felszikkadni a Kilencedik Rózsát. De kemény kéz tépte le, mielőtt a Génusz felfogta volna a menekülés utolsó útját. Az író nő arca is felmerült valahonnan, s ez nem egyezett a Végzettel sétáló arcával.

A Pusztító kutatva emelte föl a fejét. Belenézett az Univerzumba, s nem nyugtatta meg, amit ott talált.

– Ami közeledett, most már távolodik, – mondta figyelmeztetően Ágnesnek.

Az író nő a kezében tartott fűszálra meredt, majd bekapta a kis zöld vacakot.

Baglis tudta, hogy a Felejtés Fűvét nyelte le, ami csak Jeruzsálemben található. Látta, hogy a lény, aki nem képes felejteni, megnyugszik. Egyedül volt már, lépteit nem kísérte az Exterminátor, akinek utolsó szavait nem bírva a felejtéshez menekült. Kinyílt lelkében a Kilencedik Rózsa, s elandalította. Nem nézte merre megy, csak ment, míg szembe jött önmaga. A találkozók kitárták karjaikat.

– Leuko!

– Kali!

A két asszony összeölelkezett, s a Génusz szeme láttára új lény született, aki mégis ősibb és kozmikusabb volt mindennél, amit valaha látott.

– Baglis, – hívta szelíden a Génuszt.

– Itt vagyok, Li-Gaia, – lépett hozzá.

– Te tudod, ki vagyok, – mormolta. – És azt tudod, hogy az Olajfák hegye belülről ketté vált?

– A vég kezdete, – mondta Baglis.

Egymáshoz igazították lépteiket, s elindultak visszafelé. A vén koldusasszony nyomukban járt a Rocker-villáig, s látva biztonságukat, – eltűnt.

Magyarország gyanútlan maradt, így az események gyorsan haladtak előre. Debrecenben figyeltek föl a felvásárlásra, de a jó minőségre tippeltek. Eltűnt a cívis-városokra jellemző kitűnő bor és pálinka. Az Aranybikában kénytelenek voltak törölni az étlapról a tiszántúli specialitásokat. Eltűntek a birkák és a borjúk.

– Rántott borjúlábat kértem.

– Az a helyzet, hogy utolsó pillanatig reméltük...

– Nem érdekelnek a magyar remények. Van borjú, vagy nincs borjú?

– Nincs, uram.

– Hallatlan pimaszság. A híres magyar faji öntudat! Meg a kultúrnemzetiség. Megjelentetik a tanulmányaikat, a jövő a kultúrnemzeteké, de egy étlapot sem képesek helyesen összeállítani. Azonnal elhagyom a szállodát.

A pincér, akit jócskán kupánvágott a borjúlábhiány és a magyar faji öntudat összekapcsolása, némán hajlongott. Fogalma sem volt arról, hogy ugyanez játszódik le Szegeden, Szarvason, Békéscsabán, Gyulán, Hajdúszoboszlón.

A Tisza Szálló képtelen volt túrórt szerezni, a hal pedig büdösen érkezett. Eltűnt a halászlé és túróscsusza, és láss csodát, pont most ötször annyian keresték, mint eddig. Szeged terein román turisták korzóztak, kötekedtek, és vég nélkül vásároltak.

Laczassay Lacus Konrád sorra járta az üzleteket. Látta kiürülésüket, hallotta a kötekedést, agressziót. Felhívta barátját Szarvason.

– Murányi Bende Kond urat keresem.

– Nem tudom adni. Hagy számára üzenetet?

– Maga az, drága Tünde?

– Igen, Sárközi Tünde vagyok. Kivel beszélek?

– Nem ismeri meg a hangomat, picinyem?

– Konrád?

– Na látja. Megy ez. Hol a főnöke, édes?

– Jaj, ne! Semmit sem hallott a halpusztulásról?

– Most mindjárt hallok róla. Tehát?

– A Körös tele van döglött halakkal. Ilyet még nem látott a világ. A meder aljáig telis tele. Előbb azt hittük, a felszínen vannak, leszedjük hálóval. De a dögök, – jaj nem bírom! Kavarog a gyomrom...

A titkárnők gyöngye lecsapta a kagylót, mivel halaszthatatlan dolga támadt a női mosdóban.

Laczassay el tudta képzelni a többit. Rendkívüli állapot Szarvason. Akik kézzel szedték ki a váratlan halcsemegét, mérgezésben fetrengenek. Rohannak a mentők, dugig a kórházak. A méltóságos Árpád Szálló hirtelen kiürül. Az üzletekből eltűnik minden.

Helyére tette a kagylót, s újra kiment az utcára. Szeged tele lett eldobált konzervdobozokkal, papírtálcákkal, ételhulladékkal. Megrágcsált szalámik, – áruk ezer forint fölött! – két végén harapásnyomokkal az út közepén. Munkanélküli a járda szélén nézi. A padokon turisták röhögik. „Mennyiben fogadsz, hogy felveszi?” „Ez nem kérdés. A magyarok mindig is hulladékot faltak.” Óriási, provokatív röhej. Az éhes csóró eloldalog.

Laczassay torkában érzi a dühöt. Képtelen tőle beszélni. Kötélként szorítja a nyakát. A szerencsétlent újabb szerencsétlen váltja föl a járdaszélen. Óvatosan, lopakodva közelít, szinte farol. Szája szélén nyál bukik elő. Napok óta nem ehetett.

A padon megy a szöveg.

– Haver, itt a demokrácia újabb kegyeltje!

– Nálunk ilyet nem találsz! Úgy nézd meg, ez a magyar csoda produktuma.

– Tessék, tessék! Ez a szalámi vezet Európába!

– Ha-ha! Hu, huhu, szétmegyek a röhögéstől...

Laczassay látja, hogy az éhezőt már nem lehet megalázni. Elhatározta a szalámi megszerzését.

A padon rojtokban csüngenek a gúnyolódok.

– Milyen messzire jutottak az európaiságban!

Röhej.

– A Himnusznak olyan emlékművet emelnek, ami a világ nyolcadik csodája! Köréje ültetik a hajléktalanokat, mint a világ kilencedik csodáját.

– Nem jól tudod. Davidescu.

– Nem-e, Tatarescu?

– Csak azt mondod, amit közvetítenek.

– Persze, azt én.

– De ez nem Bukarest, ahol a kamera nem hazudik.

– Mért, mán tán Budapestnek más kell?

– Revolverező kamera, melynek senki sem löhet vissza. Hazugságok Kolozsvárról, Aradról! Van pofájuk. Mert ott senki sem éhezik!

A boldogtalan éhező lelépett a járdáról, s kinyújtotta kezét a megviselt szalámiért. Egy parkoló autó csak erre várt. Szinte ugorva rohant előre, szétlapítva a húst. Orrán vidáman lengedezett az autós román zászló. A padon nyerítettek a jó viccen. A Davidescu-nak szólított barátian átkarolta a póruljárt embert, májashurkát nyomott a kezébe. Hangsúlyozta, hogy „román barátaitól”.

Laczassay összeszorított fogakkal fuldoklik. Visszaballag a telefonhoz, Miskolcot hívja. Muhi Ölvedi első csengetésre fölveszi.

– Már vártalak. Öregem, az nem igaz, ami itt folyik. Fél Kassa a nyakunkon. Felvásárlás. Az üzletek egymás után zárnak be. Verekedések, atrocitások. Szerinted mi ez?

- Még nem látom tisztán. De a szervezettséghez nem férhet kétség.
- Van egy politikai vonala.
- Spedig!
- Annak tudatosítása, hogy Magyarország környezetéhez képest jobbra tart.
- Szóval szlovák és román barátaink –
- ...felfedezték a baloldaliságot.

A telefon kattogott, bűgött, hörgött és fűtült.

- Mi a nyavalya ez, Ötöm?
- Vonalban vagy még? Halló! Konrád! Vonalban vagy? Nem hallok semmit. Halló!
- Lépjenek ki a vonalból! Ölvedi ne tedd le!

De Ölvedi letette. Laczassay Lacus Konrád halott őseihez fohászkodott.

Élesen csengett a telefon, annyira élesen, hogy Laczassay szívét megdobogtatta. Felkapta, mert azt hitte, Ölvedi hívta vissza, de Ponori Tewrek összetéveszthetetlenül kimért hangját hallotta.

- Szervusz, Konrád. Milyen szép nap van, igaz? Süt a nap, holott eshetne a hó, fújhatna a sirokkó.
- Sirokkó?
- Meg a fellegek! Itt olyan kolosszálisan szállnak az égen, hogy kedvem lenne odakiáltani: Kapaszkodj a fellegekbe!
- Kapaszkodj a fellegekbe? Huba, te vagy az?
- Miért kételkedsz, Konrád? Csupa csend vagy és csupa kiáltás.

A Csend és kiáltás volt a megbeszél jelszó, melynek elhangzása azt jelentette, hogy Ponori csak virágnyelven tudja elmondani az információt. Konrád vette a lapot.

- Na ja. Vesztettem a lovin. Pedig rekedtre ordítva biztattam. Soha ne játssz Álmodozóval!
- Nincs szándékomban. Képzeld, anyám rosszat álmodott. Jankapuszta gyötri. Azt álmodta szegény, hogy nemzetközi konfliktus támadt abból az értelmezésből, hogy magyar állítás szerint ott képezték ki a királygyilkosokat.
- Drága Janka néni! Bizonyára a neve okozza.
- Bizonyára. De a húgom vőlegénye, aki Szamuely leszármazott is hasonló álmokkal küzd. Ukrajna megszakította velünk a diplomáciai kapcsolatot.
- A húgod vőlegényének álmában? Zaklatott álmú családod van. Ez a feszült politikai helyzet lehet az oka. Pont most gondoltam arra, hogy kiveszem a szabadságom egy részét.
- Jól teszed, pajtás. Ne hajtsd túl magad. Ezt hagyd ránk. Se éjjelünk, se nappalunk. Még a telefonszámaink is megváltoztak. A kulcsainkat lecserélték. Képzelheted. És hol keresselek, ha netán én is pihenni akarok?
- Tátralomnicon. Meglátogatom a családi sírokat. És megnézem a ruzsbachi vulkánfürdőt. A Vág-völgyét. Tudod, egyszer majdnem belefulladtam a Vágba. Azóta keresem az okát. Miért nem a tengerbe? Krátertavak örvényeibe? Miért pont a Vágba?
- Számár. Csak nosztalgiázz. Jó utat!

– Jó álmokat. Neked és családnak.

Egyszerre tették le a kagylót. Konrád leült a tükör elé, s hozzákezdett az átalakuláshoz. Lemosta az arcát, s tiszta szesszel felpuhította. Hullámos szőke haját vörös parókába rejtette. Aztán arcára igazította a gumimaszkot. Néhány perc alatt átöltözött, s elégedetten szemlélte a tükörben Ponori Tewrek Hubát.

Ugyanezt Ponori fordítva játszotta el. Vörös üstökét romantikus aranyszínű, nőiesen fürtös parókával fedte el. Hosszúkás lóarcát derűsen gömbölyű gumimaszk takarta, katonai egyenruháját sportruházatra cserélte.

A két férfi elindult. Laczassay Tátralomnicra. Ponori Jankapusztára. Mindkettő nyomában nagy nyüzsgés támadt. Díszkísérettel utaztak, mint az uralkodók.

XII.

Vathek és John a Férihegytől a Vigadóig egyhuzamban meghívójukat tárgyalta.

„Meghívom a drámaíró tanfolyam harmadik ülésére. A rendezvény zártkörű. Belépőjét másfél millió forint ellenében kapja meg. Csak készpénzt fogadunk el. Ha a Vigadóban felmutatja meghívóját, átadja a készpénzt, megkapja a belépőt.”

– Öregem, ez már nem tréfa.

– Van nálad másfél millió forint?

– Kizárólag újságom jóvoltából.

– Na látod.

– De Bill megkérdezte, miért épp engem tüntet ki a Professzor.

– És mit válaszoltál?

– Kutyafádat! Mit válaszolhattam volna? Nem tudom! Ki lát a Professzor terveibe?

– Világszerte így emlegetik. A Professzor.

– Na és? Édes öregem, már a meghívója maga is csoda. Nézd ezt a kozmosz-szeletet a sarkában. Állandóan változik, mintha rakétában utaznál, ki tudja hová. Mióta megkaptam, a csillagászok egyfolytában ostromolnak érte. Nem másfél millióért, – tízmillióért is megvennék.

– Nem estél kísértésbe?

– Dehogynem. Kétszer is eladtam. Csakhogy akkor ez az átkozott kozmosz-jel eltűnik. Alig úsztam meg élve.

A két fiatalember korántsem volt jó hangulatban. Fáradtak voltak, ugyanakkor feszülten várakozók.

A Vigadó előtt rendőrök tartották távol a tömeget. Parkolási lehetőség egyenlő a nullával.

John kiszállt, s megpróbálta hasznosítani a dollármeggyőzést. A rendőr, akit megkönyékezett, ártatlanképű parasztkölyök, ízes palócosan mérgelődött.

– Ne bosszantson, uram, van nekünk elég bajunk. Nem talál parkolót sem a téren, sem a parton. Menjenek át Budára, onnan a hídon gyalog vissza. Másképp nem megy.

Vathek nem csodálkozott. Követték a tanácsot, amely így sem ment könnyen. Mire visszavergődtek Budáról, – a tömeg négyzszeresére nőtt.

– Nem jutunk át! Most mit csináljunk, John?

Az újságíró vigyorogva nézett fehérhajú társára.

– Kihasználjuk a tömeg tiszteletét. A magyarok mérhetetlenül büszkék arra, hogy a Professzor Budapestet tisztelte meg ezekkel az előadásokkal. Figyelj!

John magasra tartva meghívóját kiabálni kezdett.

– Helyet a Professzor vendégeinek! Engedjenek be az előadásra másfél millióért! Utat, utat!

Jól számított. Az emberek kettéváltak, bámulták a kozmosz-jelet, suttoztak, és összecsukódtak a hátuk mögött. Hamarosan ott álltak a kókusz-szőnyeges előcsarnokban, ahol

az elképedéstől nem jutottak szóhoz. A közönség nemcsak szmokingot és estélyit viselt, hanem drágakövektől szikrázott. Finnyásan, csak két ujjukkal érintve adták le a meghívót és a pénzt. Hanyagot játszva vették át a belépőt. Unott arcot vágtak, lehetnénk máshol is, akár jobb társaságban is; dehát bennünket kiválasztottak, bizony.

– Szeretném tudni, van-e valaki, aki felismeri a meghívó súlyát, s megtartja inkább, ily módon megspórolva másfél milliót?

– Valószínűleg létezik ilyen balek. Úgy fog járni, ahogy az én csillagászaim, abban a pillanatban, mikor a Professzor megjelenik itt, – a kozmosz-jel eltűnik.

A közönség lassan megtöltötte a termet. A levegőt gardénia-illat lengte át, disztíngvált csend uralkodott. Legyezők és díszsebkendők láttán a garbóban feszítő John felnyögött.

– Századot tévesztettem, Vathek. Mindig is vonzott a XIX. század, kastélyok, parfümök, legyezők. Most itt van, és én nem merek belelépni.

– Majd eltűnik a kozmosz-jel, és végképp kirekedünk.

– Nem, nem! Irány a pénztár.

A fiatal emberek minden akadály nélkül megkapták a belépőt. Többdimenziós kártya volt, közepén egyetlen szám: a nyolcas.

– A titkos páholyok száma. Ennek nincs bőr a képén.

– A Végtelen Száma, John.

– Nem, nem, Vathek. A Végtelen száma a Kilenc. Kilenc rétegben tekereg az egész mindenség, melyről annyit sem tudunk, mint kukac a sajtról, melyben falatozik.

– A Nagy Nyolcas kilenceszer tagolódik, de Nyolcas marad. Ami itt a Földön már csak hét.

– Mit zagyválsz, fiú?

– Menjünk be. Kíváncsivá tett ez a szám.

Az ajtónál mélyen meghajoltak előttük, s elvették a belépőjüket.

Úgy nézett ki, a teremben senki nem érdekel senkit. Hiányzott a kapcsolat, senki sem beszélt senkivel.

– Ismersz itt valakit?

– Fogalmam sincs.

– Hogy értsem? Nem ismered, akit ismersz?

– Furcsa érzéseim vannak. Itt senki sem az, aki.

– Badarság.

– A ruhák. Az ékszerek. Sminkek. Valamikor 1910-ben, az utolsó békés évtizedben helyén volna. De most?

– Engem inkább az érdekel, ki a sűgő.

– Miféle sűgő?

– Akinek a hatására kiöltöztek. Mégiscsak furcsa. Nem vagyunk Operában. Bár a fene tud ja. Lehet, hogy bemutatja kozmikus tanítónk az Istenek Alkonyát.

– Mi volna, ha egyszer az életben tíz percig komoly maradnál?

Jobbról-balról rosszálló pillantások szálltak feléjük. A darázsderekű hölgyek méltóztattak félfordulattal hátranézni. Égő szemek pásztázták a fiatalembereket.

Vathek feszengett, John élvezte.

– Végre egy ismerős! Rebecca Söderalm. Hetedik sor, balról második. Uramfia, akár egy istennő.

– Jobb lesz, ha nem fixirozod. Vincéék szerint egész elképesztő hatalmat adott kezébe Om.

– Om? A Harmadik Erő yid-lusa? Istenem, ez a nő kell. Végre valaki, aki felizgat.

– John, azt hiszem, nekünk pisszegnek.

A terem betelt. Halálos csend lett.

Bár dél volt, és napsütés, a teremben úrrá lett a félhomály. A jelenlévők orrukig sem láttak, szomszédjukról semmit sem észleltek. Annál világosabban látták valamennyien a Professzort.

Makulátlan fehér tunikában jelent meg közöttük. Ruházatát görög farkasfog díszítette. Feje klasszikusan görög, rövid és göndör frizura, sehová sem néző szemek, kisportolt test, melynek izmain látszott az Olimpia.

– Ez száz évet fiatalodott, – mormolta John.

– Gyönyörű férfi, – ismerte el Vathek.

– Itt vagy, Vathek? Mit gondolsz, egyenesen felrepített bennünket az Olymposra, vagy kedvünkért alászállt?

– Elválik.

A Professzor egyszerre nézett valamennyiükre.

– Hölgyeim! Uraim! Megjelenhettem volna görkoresolyával, amint az jelenleg fontos drámai kellék. Nagy klasszikusaink nagy alakjai suhannak, esnek és tápázkodnak fel a színpadon. A görkorigal elmondott szerelmi vallomások emelik a nézettséget. De megjelenhettem volna szakadtan, vagyonokat érő topiban, melyeket úgy állítanak elő, hogy kiszabják a korabeli kosztümöt, aztán beteszik egy fűnyírógép alá, hogy összeszaggassa. Ha színhelyül a Niagarát választom, akkor el kellene árasztanom Önöket vízzel, melynek a modern kor nem mindig örül. Vagyonokat vágtak zsebre gerenda-díszlettel, és vannak fénydíszletek, sőt, vannak drámák, melyekben egyetlen hang sincs már, ezeket szeretik, mert semmi esély a megértésükre. (Udvarias, halk taps.) Ó, ez a taps! Hófehér kesztyűk tapsa! Ó, kacsók és glasszékesztyűk, melyek soha nem piszkolódnak be. (Taps.)

– Hölgyeim! Uraim! Önök tetszenek önmaguknak. Imádják az ékszereiket, imádják kiválasztottságukat, és imádni fogják, amit mondok. Mert nem emberek bajáról lesz szó, nem, nem. Hogy vihetném Önöket közéjük! Már a görögök tudták, mindent el lehet mondani istenek által. A sors – isten. A végzet. – istennő. Erynnisek, najádok, faunok, párkák élnek köztünk. Ha a színpadon megjelenik három színész, az maga a mitológia. Vajon kit fogunk látni? A szépség almájáért vetélkedő három istennőt? A fonalat életfonallá fonó és metsző párkákat? A tavasz gráciáit? A hőstriász Hektor-Ajax-Achillest? És akármelyiküket látjuk, nem látjuk-e egyben a természet allegóriáit? Tátra-Mátra-Fátra! Szamos-Maros-Körös. (Udvarias, halk taps, némileg hosszabb.)

– Látom, azt kívánják jelezni, miről beszéljek hosszabban. Magyarországon vagyunk, s itt kevés kivétellel magyarok ülnek. A magyarnak többé nem szimbólum a három halom, noha címerében viseli. Volt idő, amikor ez a nép hatalmas hegyek ura volt. Vezetőjüket a Turán Ura néven tisztelték. Nézzék!

A Professzor boszorkányos kódében hatalmas, ismeretlen erőt sugárzó csúcsok jelentek meg. Termékeny síkságot fognak körbe, melyen hosszúhajú lovasok nyargalnak. A föld, melynek tartanak mintha végtelen lenne, lovak sora dől ki, de se vége, se hossza. A Vezér szinte úszik a levegőben. Arca élesmetszésű, orra akár a keselyű csőre, bőre barna és erős. Fekete haja háta közepét verdesi. Mikor már-már nomádokra tippelnénk, káprázatos drágakőpalota elé érnek. A közönség felmorajlik.

– Látom, felismerik az értéket. Ki ne ismerné a gyémántokat, ha nem Önök, akik viselik?! Szeretem azt a közönséget, mely nem alattomos, és engedi magát vezetni. Hová vezettem Önöket? Shamballahba. Jól nézzék meg, többé nem látják. Turán metropolisa csoda. Talán észreveszik, hogy lakói nem táplálkoznak, nincsenek edényeik, megművelt földjük, és így tovább. Napjaik teremtéssel telnek. Shamballahból indul el a szárnyas ló, szárnyas oroszlán, szárnyas bika. Kedves állatjuk az Unikornis. Nézzék ezt a vágát. A turániak kipróbálják az egyszarvúakat.

A Professzor által felidézett képek vegyes hatást gyakorolnak. Egyesek szeme felragyog. Ezek mindent elhisznek. Mások alig bírják fékezni magukat. Néhányan nem is akarják fékezni magukat. Egy disztíngvált magyar úr úgy ugrik talpra, hogy megirigyelhetik ősei.

– Vegye már észre magát! Azt hiszi, nem tudjuk: mindez utánjátszás. Ügyes kis önigazolása a magafajtnak. Shamballah sosem létezett, legfeljebb az árják agyában.

Többen pisszegnek, még többen helyeselnek. Előadójuk föl sem veszi a sértést. Nyájas, mintha bókot hallana.

– Utánjátszás? Elgondolkoztató. Ámde milyen különös, hogy Önöknek küldött meghívómon nem volt feltüntetve az idő. S mégis itt vannak mind.

A terem felzúg, aztán elcsitul. Rádöbbennek a valóságra, csakugyan, honnan tudtuk, hogy mikor?

– A kozmosz-jel, – vigyorgott John. – Holtbiztos.

A Professzor szeme rávillant.

– Néhányan kezdik felfogni kozmikus lehetőségeinket. Szeretném megelőzni azt a vádat, hogy megfertőzőm gondolataikat. Mielőtt tovább haladnánk őseik ismeretében és tragédiájában, javasolom, tisztázzuk ezt a súlyos utánjátszás felvetést. Kérdezzenek és kérjenek. Egymásban talán megbíznak annyira, hogy nem beszéltünk össze. Nos, Önöké a szó.

A társaságba izgalom költözik. Összesúgnak, keresik egymást a szakadatlanul gomolygó ködben. Magas, szálfá tartású fiatalember áll fel. Látszik, hogy katona.

– Mint a keleti tudományok tisztelője, korántsem kételkedésből, inkább a páratlan lehetőséget felhasználva látni akarom Szergej Szulovot.

S ezzel leül. A teremben síri csend. Senki sem moccan, még a legyezők se. A Professzor bólint.

– A kérdés jogos. Különösen, ha testvér kéri. A sajtó jóvoltából az egész világ tudja, hogy Szergej Szulovot a tauteomék felségterületéről a thulerunék kijuttatták az Univerzumba. Egy ideig fényenergiaként haladt. Aztán a kapcsolat megszűnt. Mi most ezt a kapcsolatot helyreállítjuk. A világon először Önök lépik át a Kozmosznak nevezett tér határát, azt a területet, amit a tudomány követni bírt, és nevesített. Íme, Szergej Szulov!

A Professzor mellett azonban nem jelent meg a várva várt személy. Helyette kilenc thulerune jelentkezett, akiket a jelenlévők azonnal felismertek a samatobryni sajtó jóvoltából.

A szoborszerű kristály emberek szemében a Mindenség. A hetyke közönség nem bírva el pillantásukat – menekül. Egymás hegyén hátán törtetnek kifelé, csak hogy az ajtók eltűntek, ablakoknak nyoma sincs. A Professzor vendégserege – fogoly.

A Terminátor összevonta szemöldökét. Nem szólt, de a valója átalakult. Bármilyen semmiség volt számára az emberek csodálata, rossznéven vette, hogy beleavatkoznak terveibe.

A thulerunék pedig így szóltak.

– Xinxu gompá Xochiyaoyotló Agneja.

Vathek örvendezve ismerte föl az értelmet.

„A Virágok Harcában a Rózsa folyóvá alakult.”

Nem volt ideje barátjával megosztani azt a tudását, hogy a kozmoszpolgárok nyelve érthető számára. Ami azt jelenti, hogy ezt a nyelvet valaha beszélték a Földön, vagy a földi nyelv kozmikus eredetű, s éppen most kapta kézhez a kulcsát.

A thulerunék misztikus pillantása megállapodott Rebeccán. A lány nemcsak megértette őket, mint Vathek, de azt is tudta, a közlés mit jelent. Bizonytalanul, a Végtelennek kijáró tisztelettel szólalt meg.

– Sems-can Akasha Samaya-Tara.

Vathek ismét megértette.

„Az Eszmélőlény Esküt tett a Megszabadítónak.”

John belecsípett a karjába.

– Ébresztő. Megtaláltam az ajtót. Lelépünk.

– Várj! Értem, amit mondanak.

John izgatottan köszörülte a torkát.

– Fenomenális. El ne áruld magad, az Isten szerelmére. Lefogadom a tőlünk bezsebelt másfél millióba, a Prof megpróbálja elkenni.

A thulerunék, mintha csak igazolni akarnák szavait, éppoly váratlanul tűntek el, ahogy megjelentek. Velük együtt megszűnt a köd, meg a Professzor.

A Vigadó nagytermében ott állt egy csomó maskarába bújt ember, akik nem tudták, hogy lővátették-e őket, vagy most jön a java.

Jurij Szulovot ennél sokkal mélyebb aggodalom gyötörted Rebecca Söderalm felé fordult. S milyen szemekkel! Imádat, csodálat, szerelem sütött belőle, s mégcsak nem is titkolta.

– Kisasszony, beavat bennünket –

A Pusztító most materiális valóságában jelent meg, és fenyegető mosollyal közölte.

– Nem, a kisasszony nem avat be senkit. Elméje elborult, vagy ha úgy tetszik meghülyült. Most másokra szorul legelemibb szükségleteiben.

És látták. Rebecca arca eltorzult, szeme elveszítette tisztaságát, zavarosan ugrott ki üregéből. Szája lefittyedt, s a bambák tehetetlenségének nyála csordult belőle. Lépní próbált, de csak imbolygás lett a vége. Hasraesett volna, ha Szulov nem kapja el.

Jurij ölébe kapta a lányt, és szembefordult a Pusztítóval.

– Hallgass! – szurkolt John. – Hallgass, Szulov!

De Jurij nem azért volt az, aki, mint ha valaha meghátrált volna.

– Maga, aki nem tudom honnan az ördögből jött, hogy Shamballach vagy Agarththa szabadította ránk, vagy éppen maga fogja ránszabadítani a samatobryni kolerát, lehet, hogy az emberiség nem fizetett meg még valamiért, de ezek után jól jegyezze meg, kétségbevonom a jogát arra, hogy tőlünk bármit számonkérjen. Nem volt képes túljutni a Poimandrész-körön, nem volt képes elérni a bátyámat, aki túljutott a Poimandrész-körön. És bármit akar csinálni velünk, emlékezzen arra, amit most mondok: ellenfele megszületett, és meg fogja semmisíteni.

A Pusztító felemelte balját. A két embert azonban rohanvást körbevette és testével takarta a tömeg.

– Milyen sztorit írok ebből, – kiáltotta John. – Emberek! A Nyolcason rajta volt az egész Kozmoszunk! És akkor ő, aki itt áll, a Határok Ura, – Poimandrész!

Az embereket félelem kerítette hatalmába, de nem mozdultak. Őrizték Jurijt és Rebeccát, s magukkal vonva őket lépésről lépésre hátráltak. Illetve ezt szerették volna tenni, de érezték, hogy testük kemény lesz, nehéz.

– Kővé változtat, – mormolta Jurij.

– Menjenek! Takaródjanak! Mars! Avollan! Aum!

A Pusztító határt nem ismerő dühe ordításával kifulladt. Johnhoz fordult.

– Most még megúszták. Írja meg, fiam, egyedül a maga kedvéért. Mert felismert.

A Professzor eltűnt. Vendégei egytől egyig megöszültek, s nem Rebecca volt az egyetlen, aki megőrült.

John nem feledkezett meg Ígéretéről. Hatalmas cikket írt „POIMANDRÉSZ” címen. Elhagyta szenzáció-vadászó stílusát, s megpróbált olyan tárgyilagos lenni, amilyen tőle telhetett.

Először is hosszan foglalkozott a szó eredetével, s epésen jegyezte meg.

„Hermész Triszmegisztosz valódiságát soha senki sem vonta kétségbe, holott mára bebizonyosodott, hogy sohasem létezett. A híres Smaragdtáblát Toth írta, akiről azonban senki sem tudta az igazságot. Egészen a magyar Faustig, a kozmikus erővel bíró Hatvani professzorig.

A Professzor (!) – Hatvaniról van szó – német források szerint: birtokolta a Poimandrészt, illetve németesen Poimandert, a Mindentudás Könyvét. De utalás történik arra, hogy lehetséges, miszerint maga Hatvani professzor Poimandrész. A „Mindentudó”.

És kétszáz év múlva Magyarországon megjelenik a Tron, a Terminátor, a Professzor, – Poimandrész. Csakis Hatvanival való azonosságán keresztül lehet megérteni, miért itt, és nem máshol.”

John fűtyülve Közép-Európa kényes egyensúlyára lelkesen dicséri a magyar kultúrnemzetet, mely messze kimagaslik környezetéből.

„A magyarok turáni múltja lehetővé teszi, hogy megértsük az Akasha Feljegyzésekben szereplő Harmadik Birodalom kitélt. Atlantisz és Thule mellett Híva volt a Kali Yuga Harmadik Birodalma. Híva, a drágakőváros kozmikus neve Shamballach volt.”

Vathek megpróbálta lebeszélni a lelkes újságírókat a merész párhuzamokról. John azonban mindennél jobban vágyott a sikerre, s mindenkinél jobban bízott Tronban.

Egyre jobban belelendült.

„A világ nem figyelt föl egy 1963-ban bekövetkező eseményre, amikor – ismeretlen okokból – felnyitották Hatvani professzor sírját. Csontoknak semmi nyoma sem volt, viszont megtalálták azt a ritka kincset, amit a régészek, „Híva Kehelynek” neveztek el. Vajon hogyan került ez az emberáldozathoz használt második Vízözön korabeli tárgy egy debreceni sírba?”

John ezután áttér a magyarországi földrengésekre, a holland és japán szökőárra, beszerzett nem-közölhető adatokat a tengerszintek emelkedéséről, s ő közölte.

„Benne élünk az Apokalipszisben, s nem tudunk róla. Titkosan kezelik a földrengések, cunamik áldozatainak számát. A várható vulkánkitörések idejét. A tengerengéseket. Nem tudjuk az utolsó két évben keletkezett szigetek felemelkedésének okát. A lesüllyedt partszakaszokat. És ami a legfontosabb – titkosan kezelik a Föld felé száguldó Fekete Lyuk, a Nemezis mozgását.”

John maga is olyan volt, mint a Nemezis. Lángoló mondatokkal festette le a thulerunék megjelenését és szavait.

„A Xochiaoyotl más olvasatban Xoxyoyotl a világ legrégebbi írott emlékében, az Akasha Feljegyzésekben Virágok Küzdelmét jelenti. Most aztán megtudtuk, hogy ez a harc most is tart, soha nem szűnt meg, s valószínűleg nem is fog.”

A cikk nőttön nőtt. John oldalakat szentelt a „Rózsa” értelmezésének, továbbá annak az érdekességnek, hogy mióta az emberiség az esztétikát tudja, ehhez a virághoz köti az átváltozásokat. A rózsa tehát nem is rózsa, s nagyon fontos lehet annak tudása, hogy folyóvá változott, hiszen maguk a samatobryni kristálylények tudatták a Tronnal.

Most áttért a folyóra. Folyó kerestetik, mely végzetet hordoz, vagy éppen fordítva, megoldást, békét, világbékét, elhalasztott apokalipszist.

Vathek megígérte, hogy barátja megtölti az egész számot, s különkiadássá fajul. Azt kerekén megtiltotta, hogy őt belekeverje, és ismertesse annak a mondatnak a fordítását, mely Rebecca Söderalm ép elméjébe került.

Így John azzal zárta sorait, hogy összefoglalta a thulerunékról eddig tudhatókat. Felidézte Samatobrynt, ahová űrkatasztrófa következtében kerültek ötmillió évvel ezelőtt. Bemutatta időszámításukat: ötmillió év nekik öt nap... Epébe mártott tollal részletezte, hogy mit is ér a mi matematikánk a kozmoszban.

Egy szép magábaszállással cikkét ezekkel a szavakkal fejezte be.

„A görögök tudták, hogy nem tudnak semmit. Boldog Görögország! Mi mindent nem tudtak! Jól megéltünk az ő nemtudásukból kétezer éven át. Közöttük ott jártak az istenek, s felkészítették őket távozásukra. A görögöknél nem hangzott el, hogy „Elvégeztetett”, de elvégeztetett. És mi nem tudjuk, hogy micsoda.”

A „POIMANDRÉS” rendkívüli kiadás lett, s a világ minden nyelvére lefordították.

Ponori asztalán is ott feküdt a napi sajtó, de nem nézte meg. Mint Laczassay Lacus Konrád érkezett Tátralomnicra, s első dolga volt a lanovkával felmenni a csúcsra. Látcsövével hosszan szemlélte a környező sziklákat, elsősorban a Gerlachot. Aztán az Öt-tó kötötte le.

Délután a szálloda körüli fenyvesben sétált, egyszóval csupa olyan dolgot művelt, amivel lerázhatta követőit.

Az iglói temetőben elárasztotta szeretettjei sírját vörös tulipánnal. Kárörömmel gondolt arra, hogy ezt agyonelemzik, holott a tulipán volt az egyetlen kapható vágott virág.

Aztán nyugatra fordult, felment Árváig meg vissza. Este úgy zuhant ágyba, mint egy zsák.

Másnap ismét igénybe vette a lanovkát. A pálya közepén tartottak, amikor a szerkezet leállt. Aztán megindult visszafelé. Hangosbemondó közölte, technikai okok miatt a lanovka bizonytalan ideig nem üzemel.

Megőrizve álarca álnyugalmát Ponori északnak vette az irányt. Közel a lengyel határhoz, ahonnan már látszott Zakopane, betért egy hegyi vendéglőbe. A juhtúrós sztrapacska, meg a savanyú kecsketej visszaadta jókedvét. Épp indulni akart, amikor két tirolai turista érkezett. Egyikük a nyakába ugrott, s a hátát lapogatta.

– Konrád! Kamerád! Édes öregem! Nem ismersz meg, mi? Én is alig... Sokat változtál. Node, kamaszok voltunk, most meg... Tudod, hogy Málcsika meghalt? Kettőnk nagy szerelme. Itt halt meg, a szanatóriumban, szegény szépségkirálynő...

Az ál-Lacus meg volt fogva. Az egész lehetett igaz is, meg nem is. Bár a két barát kívülről fújta egymás életét, de Konrád sosem beszélt Málcsikaról. Sem tirolai barátról.

Aki tovább heccelte.

– Ne mondd, hogy nem emlékszel Jódli Franzra. Figyelj! Jódli Franz terpeszbe állt, tölcseért formált kezével, s teli torokból rákezdte.

– Hej, jolili, jolili, jolili.

A másik tirolai eközben barátságosan kezét nyújtott, s mintha bemutatkozna halkán tagolta.

– Ne menjen Vágbesztercére.

Ponori szívéről nagy kő esett le. „Megismerte” régi régi iskolatársát, de azonnal el is búcsúzott tőlük. Jódli Franz meghívta hosszabb téli pihenésre, amit hálásan köszönt, de ígéretet nem tett.

Az autóban kinevette magát. Egyszerűen elfogta a jókedv, felüdült teste-lelke. Mostanáig nem hitt a nevetés gyógyító erejében. De az a könnyű érzés, mely szinte visszahozta ifjúságát elragadtatta.

Fenyők, fenyők, fehér sziklák, tátrai havasok... Milyen bájos volt ez a lágyhúsú, kövér emberke, ahogy rezgettette a hangszálait. Bizonyára jó lenne náluk. Elképzelte a kis faházat, sok gyerekkel, birkákkal. A jódli visszaverődik a hegyek közt, nyugalom van, béke.

Aznapi ki sem mozdult a szobájából. Térképeket tanulmányozott, semmit be nem jelölve. Nagyítója a Fehér Kárpátokon állapodott meg, amikor ajtaján kopogtak.

– Tessék, – kiáltott ki, – bújj be, öregfiú.

Istállóczky Deli Árpád teátrálisan tárta szét karjait. A két elhárító tiszt összeölelkezett.

– Nagyon kevés idő áll rendelkezésemre, – közölte Deli.

– Kezdem. Félmillió magyar áttelepülhet. A Fehér Kárpátok aranybányái mellé. Feltétel: a Híva Kehely átadása.

– Továbbá?

– Nincs tovább.

– A Híva Kehely német tulajdon. Nem rendelkezünk vele. Amikor 63-ban napvilágra került a Szabadkőművesek 18. fokán álló Rózsakert Uralkodó Hercege megígérte érte a magyar szent koronát. Ebből lemérheted az értékét.

– Amikor hazajött a Korona, a Rózsakert herceget megölték. Valószínűleg a Kehelyért.

– Az már a Rézkígyó Lovagiáé volt. 25. fok.

– Árpád, a legmagyarabb nevet viseled. A tizenkét legmagyarabb magyar közé tartozol. Köztünk hiába feszül országhatár. Hosszú, nehéz, – nagyon nehéz – munkával elértük, hogy a magyarok komolyan vegyék a szlovákiai befogadó nyilatkozatot. Félmillió embert a Fehér Kárpátokba! Mindössze egy ereklýéért. Egy szimbólumért. Ami mások kezében értéktelen. És nem német tulajdon, hanem Fricker személyes kincse.

– Az egy és ugyanaz.

– Nem, barátom, nem ugyanaz.

– Nem válik meg tőle semmi pénzért. Hallottad varsói előadása visszhangját? Nyíltan használja a „Föld Átalakítói” titulust. A Híva Kehelyhez való hűség, – hűség a Szellemhez! Nagy badarság, de buknak rá.

– Tartod még magad a Kerékben tett eskühöz?

Az egyenes kérdés mellbe vágta Istállóczkyt.

– Azért vagyok itt. De közlöm veletek: megbántam. Bár sosem tettem volna lábamat abba a kretén, önféjű és hebehurgya alakokkal telt –

– Árpád! Nagyhollosi halott. Karagyorgyevics halott. Csengery halott. S lehet, hogy Laczassayt most ölik Jankapusztán. Ezeket nevezed kreténeknek? Hát te mi vagy?! Esküszegő? Áruló?

– Az istenfádat, velem így nem beszélhetsz! Nem érdekelnek a hősi halottak. Semmiféle halott nem érdekel! Élni akarok és győzni akarok. De a magyarok állandóan keresztül húzzák a számításaimat. Huba, én bevallom neked: nem hiszem többé, hogy a világhatalomhoz a magyarokon keresztül vezet az út! Édes Jézusom, miért kell nekem állandóan ebben a csapdában vergődnöm?

Istállóczky Deli Árpád hamuszürke volt a felindulástól, haja csapzott, szemhéja ráng. Ponori hagyta, hadd tombolja ki magát ez a szilaj jellem. Csendesen beszélt hozzá.

– A huszadik század végére értünk, ami azt jelenti: kész a koncepció, kiket engednek belépni a harmadik évezredbe. Százmilliókra mondták ki a halálos ítéletet. Az emberek gyűlölik a titkos páholyokat, minden bajukat bennük látják. Nem nekünk kell eldönteni, igazuk van-e? De mi tudjuk, mi a tét. Tudjuk, be kell bizonyítanunk a magyarság ősi eredetét, hogy bizonyítható legyen kozmoszpolgársága. Ha nem, eltörölnek bennünket a Föld színéről.

Istállóczky hétmérföldes léptekkel rótt a szobát. Bömbölt beszéd helyett.

– A legtöbbet értem el, érted? Szlovákia félmillió magyart fog letelepíteni. Elsőnek nyitja meg kapuit azok előtt, akik saját hazájukban pusztulásra vannak ítélve. Mit akarsz még, ember? A Holdat? A Napot?

– A Híva Kelyhet, mert az vezet a Kettős Kígyóhoz. A Kettős Kígyó Kelyhe Turán Urához. A magyarok őséhez, aki szembe szállt Poimandrészszel.

– És mit adjunk Frickernek, hogy szóba álljon velünk?

– A Gerlachot és az Öt-tavat.

Árpád megtorpant. A szája a szó szoros értelmében nyitva maradt, úgy nézett barátjára, döbbenten és némán.

Ponori mosolygott. Levette ingét, és megmutatta bal lapockája alatt azt a dudort, amit mindenki tudoműtétnek tekinthetett. Apró bőrtáskát vett elő, melyben csillogtak a szikék. Egyet Deli kezébe adott.

– Steril. Végezd el a keresztmetszést. Ott találod a mikrofilmet az „Igazi Kiválasztottak”-ról.

Istállóczkynak nem kellett kétszer mondani. Végigtapogatta a hosszú sebet, megtalálta az alig keményebb borsónyi dudort.

– Kész vagy, Huba?

– Csináld.

Árpád homlokán gyöngyözött a verejték. Nem barátját féltette, hanem a testében őrzött anyagot. Ő bízik bennem, biztatta magát. És én csak ezáltal vagyok meggyőződhető.

Elvégezte a keresztmetszést, s mielőtt a vérzés megindult volna, kezében volt a miniatűr kapszula. Leragasztotta az apró sebet, s feszült arccal kutatta barátja komoly pillantását.

– Az áldóját! Ponori, azt kérsz tőlem, amit akarsz. Tudom, tudom, mondanod sem kell. Öregem, visszaadtad a hitemet. Nem elveszett nép, amelynek ilyen fiai vannak. Megkapod a kelyheidet! De meg ám!

– Lassan, Árpád. Az Igazak Szövetsége kozmikus szervezet. 365 fokozatuk mindegyikéhez két név tartozik. Egyikük fehér, másikuk fekete. Vannak megtartott nevek, ezeket könnyű kiszűrni, viszont annál nehezebb megközelíteni. És vannak az Átváltozók. Az ő azonosításuk az igazi feladat.

– Vannak köztük magyarok?

– Ebben a kérdésben egész valód benne van. Megnyugtatlak, velük győzni fogsz.

– Meddig maradsz? Mert ha nem boldogulnék –

– Itt vagyok.

– Köszönöm.

A két barát megölelte egymást. Istállóczky elszáguldott. Lefoszlott róla a kényszer és kételkedés. Ponori visszaváltozott Laczassayvá, felöltve sportruháját együtt mérgelődött a síelőkkel, s gúnyosan fejtegette nézeteit a „technikai okokról”.

Aztán ráunt falra hányni a borsót. Belevetette magát a fenyőerdőbe. Meg-megsimogatta a tüleveleket, és megnyugodott.

Viszontlátásra, hadnagy úr

Laczassay képtelen volt lerázni követőit. Mint Ponori alteregója a leglogikusabb lépésnek tartotta, ha felkeresi az ősi sasfészket. Elfordult a pusztától és Bajára ment. Itt élt a nagypapa, dédapa és ükapa.

Elemér bácsi alig hallott, Zoltán bácsi rosszul látott, Imre bácsi szinte néma volt. Koruk meghaladta a kétszáz esztendő, mégis, a három öregúr jóban volt a mával. Kis kertjükben a gyümölcsösben tanyázott Elemér, a málnás képezte Zoltán birodalmát, Imrét pedig nem lehetett kicsalogatni a méhesből.

A három férfi nem tűrt meg asszonyszemélyt környezetében. Maguk mostak, főztek, takarítottak. Úgy nézett ki, hatalmas, történelmi családjukban az asszony csak átmenet. Addig kell, míg az utódot biztosítja. Míg más családokban az asszonyok a hosszúéletűek, a Ponoriaknál a férfiak éltek évszázadnyit.

Elemér kedvenc szava az „izgalmas”. Ha összeomlani készült a világ, a nagyapó annyit mondott: „Izgalmas”. Ahonnan más menekült, Ponori Tewrek Elemér oda igyekezett. Szeretett mindenről maga meggyőződni, hogy kijelenthesse: izgalmas-e a téma, vagy szóra sem érdemes. Mint Horthy Miklós katonája bőven irredenta nézeteket vallott. A „Hadúr” temetésén is ott volt, díszmagyarban. Most már minden rendbe jön, – hangoztatta, – a nagy Vitéznek kellett a hazai föld, hogy újra cselekedhessen a magyarokért. Egyébként a kenderesi újratemetés izgalmas volt.

Zoltán nem hasonlított sem apjára, sem fiára. Kicsi, szinte apró, gömbölyű, joviális, jókedvű, nevetős, felelőtlen. Kedvenc szava a „mindegy”. Agyában nincs különbség béke és háború között. Végző fokon mindegy. Az élet lényegét tekintve minden mindegy. Epikureus volt anélkül, hogy ismerte volna az „élvezd a má” parancsát. Újra felfedezte az ízeket, színeket, a hangokat és dallamokat. Mikor látása veszített az erejéből, akkor mindent megtapogatott és mohón evett. Szerette a pocakját, apja és fia hasztalan korholta. Ráadásul keveset mozgott, csak a legszükségesebbet. Olyan volt, mint egy európai Buddha, örökös mosoly ömlött el puha tészta-arcán, és kiálló hasa a világgal való megbékélésről beszélt.

Imre, akinek kora meghaladta a 110 évet, túlélte négy agyvérzést, még mindig nagyon szép ember volt. Óriási szakálla és bajsza fölött nem az öregek vizenyős pillantásával, hanem ragyogó, fiatal szemmel nézte a világot. Elemérrel vadászott, s a trófeákat a gemenci rezervátum múzeumának ajándékozta. Ölt – kedvtelésből. A fácán, a vaddisznó, a szarvas mind azért teremtetett, hogy Ponori Tewrek Imre leterítse.

A Ponori-kúria a Sugovica partján épült, külön lakói zárkózottan éltek. A falakon semmi. A Ponoriak nem túrtek sem fényképet, sem festményeket magukról. A családban mindenki a maga életét élte, csak a vörösbor jelentett közös szertartást. Reggel, délben, este metszett poharakban magasra emelték a bíborszínben játszó italt.

Ha megérkezett a családból bárki, akkor plusz egy pohár köszöntő. A rossznyelvek szerint a vörösbarnak köszönheti sikereit és hosszú életét ez a zord katonacsalád.

A kúria érdekessége a Zöld Szalon. Falait malahit színű kárpit borítja. Hatalmas kandallóján negyven-ágú gyertyatartó. Mesterien elrendezett nyitott könyvek, melyeket tovább lapozni nem szabad. A családi legenda szerint ezeket a könyveket a Ponori-újszülöttek nyitották fel ott, ahol most is nyitva vannak. Ha bárki tovább lapozná, az azóta felnőttek halálát okozhatja.

Ezért a Zöld Szalon valóságos páncélszoba. Csakis itt szülnek a Ponoriak asszonyai. Aztán a bébi kinyitja az eléje tartott könyvet. Aztán bevezetik a napot, az órát, a könyvet és oldalszámát a Naplóba. Aztán lezárják a Zöld Szalont a következő szülésig.

A Zöld Szalonban bábuk is találhatók. Huba fedezte fel még gyerekkorában a házban szanaszét heverő hasonmásokat, és egybegyűjtötte. Sőt, legjobb tudása szerint megformálta őseit. Mégis, a bábuk évről évre változnak. Mintha édes testvérei lennének Oscar Wilde hírhedt Dorian Gray arcképének. Ők élnek az életet, míg az élők érintetlenek maradnak.

Nem csoda, hogy mindig akadt támadó, aki a Zöld Szalont vette célba. De a támadók egytől-egyetlen lebuktak.

A három öregúr nyugalmát nem zavarta semmi. Ide tartott Laczassay.

A Ponori-ház már várta. Elemér kinyitotta a kaput, s gondjaiba vette a megviselt autót.

– Nu, hadnagy, ezt elintézted. Menj, látni sem akarom nyúzott pofádat. Szedd össze magad, ha képes vagy rá.

Zoltán azonnal nekikezdett berétet csinálni. Egyszerű paraszti étel ez, reszelt krumpli, reszelt hagyma és liszt. A palacsintasütőből felséges illat szállt.

– Egy már kész. Kapd el!

A dédi tócsnija helyre állította lelki békéjét. Mire elfogyasztotta, megsült a következő. Felfalta, nagyobb kedvvel és étvágygal, mint a sokcsillagos éttermek kreációit.

Aztán zuhanyozott és aludt. Sötét volt, mikor ébredt. Imre ült a hintaszékben. Hosszúszárú pipájából keskeny csikban gomolygott a füst.

– Örülök, hogy felébredtél. Hol van?

Bár tudta, hogy az Öreg Huba felől érdeklődik, nem vette a lapot. A falnak is füle van.

– Mi érdekel, Üki?

– Valami ehhez hasonló.

Átnyújtott egy hamutálat, melynek alján csendélet. Tó, vadászkutyák, s a vízből kiemelkedő halfarkú Vízöntőkirály. Egyszerű, de nagyszerű utalás a Vízöntő Összeesküvésre. A korona egyetlen rubintból állt. Imre ráverte a pipahamut. Virgonc szemeit a fiatalemberre szögezte, és várt.

Konrád hallgatott. Imre azt adta tudtára: hallgasson. Barátságosan ültek egymás mellett, némán, ahogy Imre ezt az utolsó évtizedben rendszerre emelte. Mégis ő szólalt meg először.

– Mialatt úton voltál, történt néhány dolog. Idegen bolygó lépett a Naprendszerbe, és az amerikaiak lelőtték. Elhamarkodott tett. A bolygó sokkal nagyobb annál, mint ami megsemmisíthető. A lehasított darab por-és gázfelhővé alakult... És most itt a nyakunkon a babiloni sötétség. Ébren vagy, Huba?

– Hallgatlak, Üki.

– Elsőnek Bagdad észlelte. Orgé Hodzsa fegyverkezik. Sellyei azt üzeni, a hadüzenet órák kérdése. Én persze nem hiszem, hogy háború lesz.

– Mire alapozod?

– Sok olyan lépés történt, ami ellene szól. Úgy emlékszem, szereted a spenótot...

– Persze.

– Gyereknél való. Tegnap lőttem egy vaddisznót.

Újabb figyelmeztetés. Idegenek előzték meg, itt vannak Baján. Nemcsak a nyomában, hanem előtte is! Lehet, az útja hiábavaló. Figyelik a Sugovicát, figyelik a nagy folyót, talán a rezervátum minden oldalágát.

– Tudod, hogy nem szeretek vadászni.

– Nem is engednék.

– S ha horgásznánk Dédivel? Csak a Sugovicán.

– Nem tanácsolom. Ezek a halak már nem halak. Egyébként holnap vendégünk lesz.

– Ismerem?

– Kecskeméti Katona Kálmánt?

Konrád kipattant az ágyból, s már Tarzan-üvöltésre készült, mikor ükapja leintette.

– Hát, fiam, ez a te barátod figyelemre méltó. Nem egyedül érkezik. Hoz egy orosz tisztet, meg egy svéd asszonyt. Az utóbbi megőrült Budapesten. Elismerem, hogy Magyarország nem versenyezhet a svédekkel, node beleőrülni mégiscsak túlzás.

– Nem értem.

– Akkor alapos meglepetésben lesz részed. Most pedig aludj. Sok időd már nincs. Amit látsz, nem az éjszaka, hanem a meteorfelhők.

Konrád egy hunyást sem tudott aludni. Próbálta összerakni a kapott információkat, de a részletek nem illeszkedtek egymáshoz. Az világosnak látszott: innen nem jut tovább. Sem Ponoriként, sem Laczassayként.

Minden megegyezést felrúg Kálmán ideérkezése. Nyilván van összefüggés. De lehet, hogy nincs. Lehet, hogy van valami új, ami mindennél fontosabb. Kiugrott az ágyból, s lerohant a kertbe. Elemér nyeste a fákat, s remekül szórakozott az alsógatyás tréningen.

– Nu, hadnagy, a nyulak rágiák a kérget. Beste állatok. A nyúl, hadnagy, korántsem gyáva. Bejön az a kertbe. Nézd-e, hogy néznek ki a fáim!

– Nem látom jól. Sötét van.

– Izgalmas, mi? Hogy milyen az ember. Napfény nélkül megfagyunk és éhenhalunk. Fuss csak tovább. Fuss, mint a nyúl. Ha van hova.

Futás helyett gyökeret eresztett. Fuss, mint a nyúl. Elemér nem látja itt biztonságban. De elképzelni sem tudja, hová mehetne?

Bandukolva indult a ház felé. Lendülete eltűnt. Nem reggelizett, csak megivott egy pohár vörösbort. Kinyitotta a zsalukat, s azon tűnődött, hogy az ablakon kilépve lemegy a Sugovicához. Néhány szimat látványa eltérítette ettől a szándékától.

Az eget kémlelte. Sűrű kiömlött-koszos-tejszínű felhők rohantak. A napfény mégcsak nem is mutatkozott. Fülledt, párás meleget szippantott, üvegházakra emlékeztette. Aztán rájött, hogy pontosan erről van szó. Üvegházhatás. Vajon mennyi idő alatt melegíti fel a sarkok jégtömegét?

Egy Audi kanyarodott a ház elé. Kocsi, amit világszerte ismertek. Kálmán gondterhelten intett barátjának, s Konrád rohant kaput nyitni.

A három öreg egy eltűnt generáció utánozhatatlan eleganciájával fogadta Jurijt és Rebeccát. A lányt támogatni kellett, képtelen volt megállni a lábán. Szépsége így is lenyűgözően hatott.

Zoltán elmeséltette, mi történt. Mikor odaért az elbeszélés, hogy Poimandrész elvette a lány józan eszét, Kálmán a dédihez fordult.

– Zoltán bátyám sok eszement katonát megmentett. Lehet, hogy a világ sorsa azon fordul meg, képes-e ezt a lányt magához téríteni.

A kövér emberke csücsörített, s ujjával ajkait pengette, ami nála a nagy dilemmát jelentette.

Jurij könnyörögve nézett rá. Mindenki könnyörögve nézett rá.

– Vigyétek a Zöld Szalonba. Aztán hagyjatok vele egyedül.

Rebecca Söderalm tágra nyílt szemekkel feküdt a kanapén. Nézte, de nem látta a bábukat, úgy érezte, haja a földhöz szegezi. Feje rettenetesen nehéz volt, lassan csúszott le a párnáról.

Zoltán visszaigazította, s gyakorlott kezekkel leszedte róla a ruhát. Rebecca ismeretlen dalt dúdolt, inkább dünnyögött és vonított. A férfiak a másik szobában megdermedtek. Elemér sietett megnyugtatni őket.

– Ennek köszönhetem az életemet. Ne féljetek. Ha a CHIREN nem menti meg, akkor menthetetlen.

– Chiren? – figyelt föl Kálmán. – Honnan ismerem?

– Anyám neve volt Chiren Selin. Apám nem bírta nézni, ahogy szenved velem. Három nap és három éjjel vajúdott a törékeny teremtés, képtelen volt szülni. Akkor még gyermekcipőben járt a császármetszés. A Selinek mint hithű mohamedánok egyébként sem egyeztek volna bele. Apám akkor állította össze ezt a kenőcsöt. Gyengéden bekente vele anyámat tetőtől talpig. Esküszöm nektek, én éreztem. Igen, igen, éreztem a Chiren illatát. Megszülettem.

– Különös, – mormolta Kálmán. – Chiren Selin. Nem tudtam, Huba, hogy a nagymamád török volt.

– Nostradamus – mondta Jurij reménnyel telve. – Beszél Chirenről! Nem lehet véletlen. Ő meg lesz mentve! Érzem és tudom, ő meggyógyul!

Zoltán minden parányi pontot gondosan bekent a balzsammal. Mikor végzett az egész testfelülettel, ráadott egy fürdőköpenyt, és várt.

Rebecca agyában a zűrzavar heves fejfájásba ment át. Öklendezni kezdett, sugárban hányt, egy pillanat alatt romhalmazzá változtatta a szalont. Borzalmas erejével letépte magáról a ruhát, földre söpörte a fétiskönyveket, összetörte a bábukat. Tombolása hallatán Jurij berontott.

– Becky, – szölongatta a lányt. – Én vagyok.

– Te, – mormolta a beteg. – Te vagy, akit választottam.

Megragadta Jurij kezét, a magáéval összekulcsolta, s magasra emelte.

– Íme, akit választottam. Itt állok meztelenül, ilyen leplezetlen a lelkem is.

Jurij szólni akart, de Zoltán tagadóan intett. A lány a szavak nyomán rájött a meztelenség értelmére, s magára húzta a vastag frottírköpenyt. Nehezen engedelmeskedő ujjakkal megkötötte az övet, s úgy, ahogy volt, mezítláb, bomlott hajjal átment a másik szobába.

Nem nézett senkire. Tovább ment az üvegezett hallba, mely máskor napfényben fürdött, most azonban sötét volt és fénytelen. Kinyitotta a kertajtót, s kilépett a fák közé. Szelíd szél kapott a hosszú hajba, de a lány keze oldala mellett csüngött, nem védekezett.

– Utána... utána... – suttogta Jurij.

– Nem! – parancsolta Zoltán. – Hagyni kell, mindjárt jobban lesz.

– Magához tért? – érdeklődött Kálmán.

Zoltán nevetve vállon veregette.

– Éhes lesz, barátom. Jó ételeket kell ennie. Vörösbort innia. A kertben sétálgatnia néhány napig.

A férfiak nehezen fordították el szemüket az önfeledten sétáló lányról. Kecskeméti áthívta az ál-Ponorit a Zöld Szalonba. Egyiküket sem érdekelte a csatatérre vált szoba, sem Zoltán, aki igyekezett eltüntetni a megrázkódtatás nyomait.

Kecskeméti egy kanapéra nyomta hatalmas barátját.

– Istállóczky üzent. Az Istenek Genezisét ellopták.

– Nem hiszem. Kőrösi Csomától napjainkig meg tudtuk őrizni. Nem hiszem, hogy ellopták. Áruló van közöttünk. Tudom, hogy ki az!

– Tartsd meg magadban. A lényeg azonban az időpont. Nem adhatod tovább.

– Éreztem, Kálmán. Hiszed, hogy megéreztem? Egész idő alatt tudtam, hogy ez az út az ördögé.

Zoltán letette a vödröt és a seprőt, s hozzájuk lépett.

– Nem tanácsolom, hogy változtassatok a terven.

– Miért, dédi?

– Ha az Istenek Genezisét ellopták volna, akkor maga *Laczassay* üzent volna.

Az öregúr kacsintott a súlyosan ejtett névhez. Többre nem maradt idő, mivel Jurij lépett a szobába.

– Elnézést, de akaratomon kívül mindent hallottam. Úgy értendő, hogy van egy Kőrösi Csoma Sándor által írt anyag, mely egyértelműen bizonyítja a teremtés-mítoszokat?

– Azt is feltüntetve, honnan származnak isteneink.

– Fantasztikus.

– Az. De kétségbevonhatatlan.

– Távol álljon tőlem. Van egy testvérpár ismerősöm, Stefán és Andrej Olawski. Egész életükben ezt keresték.

– Minket is az Olawskiak inspiráltak.

– Engem még az is, ahogy szembe szálltál Aenobarbusszal, – mosolygott Kálmán. – Megkésve, de annál őszintébben gratulálok.

– Én tartozom köszönettel. Rebecca gyógyulásáért.

Jurij meghajolt Zoltán előtt, aki megsimogatta fürtös fejét, s magukra hagyta a fiatalembereket. Kálmán komolyan fordult Jurijhoz.

– Mától befogadtunk. Összeköt bennünket a CHIREN... Talán így kellett történnie, és azért kellett így történnie, mert ti tudjátok a legtöbbet a negatív térről. Kőrösi, akinél realistább ember kevés élt a Földön, azt írja, hogy a „666 pedig nem személy, hanem a teremtés végnapjainak száma. Ahogy 6 nap kellett az alkotáshoz, úgy 6 év, hat hónap és hat nap kell Armageddon-hoz. Ez az az idő, mikor megérkezik...”

– Értem... a 666 – idő, s a ti olvasatok szerint jelen idő. Amikor megérkezett. Dehát ki és mikor?!

Konrád és Kálmán a szemükkel kértek egymástól segítséget. Jurij agya lázasan kutatott.

– Lehetséges, hogy van erre utalás?

– Úgy van. „Amikor az esküvőn átnyújtja a tálat, a visszaszámlálás megkezdődött.” Nekünk van adatunk egy rendkívüli esküvőről, ahol először jelent meg a Tron. Kozmikus eredetű tálat adott nászajándékba, ez nem zavarta abban, hogy nászútján kővé változtatja az ifjú párt, ahogy hajsza hímjén megtette most is, az előadáson.

– Értem. Nagyon is értem!

Konrád a fejét rázta.

– Nem hiszem, hogy érted.

– Mikor volt az az esküvő?

– Ha látod, hogy nem érted. A lényeg az apokalipszis mint negatív idő! A visszaszámlálás mint negatív történet.

– Minden, ami eddig pozitíve történt.

– ...megtörténik negatíve is.

– Kvázi!

– Pszeudo!

– Anti!

Fehér arccal néztek egymásra, betegesen fájdalmas vonások vésődtek rájuk.

Jurij halántékára szorította mindkét öklét.

– 6 év, 6 hónap, 6 nap. Micsoda hatalma lehet!

– A pusztításhoz nem kell sok idő, Jura.

– De igen! De igen! Figyeljete! Állandóan az jár az eszembe, hogy a CHIRON 2060 neve mennyire hasonlít a CHIRENhez. Ez az objektum látta a Manu Birodalom pusztulását, ahol 64 millió dvikoha pusztult el. Azt üzenték: „Az Iker radioaktív.” Azt elmondani sem tudom, hányféleképpen értelmezték. Hasztalan. De most, amikor készültem Aenobarbus előadására, azt mondja Romanov...

– Az a bizonyos Romanov?

– Az. Szóval csak vigyorog. „Steiner is Budapesten tartotta az előadásait. Plutónium-szindróma. Az iker radioaktív.” Kértem, mit akar mondani? Egy szót sem értettem a válaszából. A Mu-katasztrófa 64 millió dvikoha életébe került, akiknek reinkarnációs ikre viszont ma is él!

– Reinkarnációs iker?

– Azt hiszem, erre megy ki a játék.

– Az arche-kulturák nukleáris katasztrófáktól pusztultak el?

– És a radioaktív fertőzés öröklődik.

– Megtaláltuk a halálalapot.

A fiatal emberek szava elakadt.

Becky sétált be közéjük. Pillantása tiszta volt, mint a hegyi tavak, melyeknek hazájából érkezett. Hosszúcombú lábain semmi, frottírköpenyén szétterül sötét hajsátra.

– Köszönöm, amit tettek értem. A Chiren csodálatos. Újjászülettem tőle. És ezek a bábuk! Őrzik az arcokat. Nekem is van egy gyökéremberkém.

Becky habozva állt meg a mondat közepén. Kecskeméti összefüggést szimatolt és rákérdezett.

– És kinek az Arcát őrzi?

A lány bizalommal fedte föl gyógyítói előtt.

– Ő nem egy Arc, hanem kettő. Tudják, nagyon nagy harcba keveredtünk. A Kozmikus Elsősülött kérdésébe. A fehér energiák és fekete energiák egymásba való átalakulása meghatározza az anyag szerkezetét. A Fehér Úr, másnéven Emanátor, s a Fekete Úr, más néven Mahakala küzdelme időmutációt hozott létre. Negatív téridőt. Ez is apokalipszis.

– Hogy jön ehhez az emberiség?

– Az emberiség összetett. A kozmikus eredetű endokrácia a fekete ellentéte.

– Tehát fehér.

– A fekete ellentéte. Majd később megmagyarázom.

– Az evolúció által létrejöttek: a fehér ellentéte.

– Pontosan. És eddig nem lenne baj. De van a Harmadik Erő. Sokféle megfogalmazásban találhatók. A pythagoreusok. Félistenek. Nephilimek. Titánok. Atlantidák. A lényeg ugyanaz. Kozmikus eredetű apa, földi eredetű anya – és fordítva. Ez az ember.

A Ponori-kúria Zöld Szalonjában beállt a csend. Kecskeméti ocsúdott leghamarabb.

– A szövetségkötés, amivel tele van a világ, világképek jövőjét dönti el. Mert amellé állunk, ami számunkra jó. Csakhogy a szövetségkötés nem ilyen alapokra épül.

Konrád izgatott lett.

– Meg kellene akadályozni *minden* szövetségkötést!

– Úgy van, hadnagy, – mosolygott rá Becky. – Nincs tisztázva a jóság fogalma. Ami nem azonos azzal, hogy kinek mi a jó. Egyszerűen a történelem folyamán kialakult hivatalos elvárások teljesítését nevezik jóságnak. Pedig csak önként vállalt teherviselés, a kötelesség teljesítése.

– A kötelességek pedig az emberi természet hanyatlásának ideig-óráig tartó megakadályoztatásából keletkeznek. Meg van ez alkotva rendesen! Mikor emberi kötelességeinket teljesítjük: ellene mondunk az egész Univerzumnak.

– Legalább értem miért tiltakoznak egyre többen a jóság megfogalmazása ellen, – szögezte le Jurij.

– A földi jóság az inkarnáció determinációjából született, – nézett vissza a múltba Becky. – A Kozmoszban az inkarnáció választható, csak itt fajult reinkarnációvá. Szembe kell néznünk azzal, hogy azokat az isteneket, akikre többezer éves reinkarnációs körforgást kényszerítettünk, – el kell engednünk.

– Mert így, és csak így lesz az ember jóságossá – tette hozzá Katona Kálmán.

– De akkor mi lesz belőlünk? – esett kétségbe Konrád.

– Újabb mutáción esünk át, – összegezte Jurij. – Meglesz az Új Ember. Meglesz a hatodik faj! Kezdem érteni. Mondd, Becky, mi volt annak a beszélgetésnek az értelme, ami úgy felbőszítette a Tront?

Imre jött be, diót és mogyorót tett az asztalra. Okos szemeivel végigpásztázta a társaságot, és leült közéjük. Erős ujjai egyetlen roppantásával törte fel a héjakat.

– Töletek összedőlhet a világ, igaz?

– Miért, mi történt, Üki?

– A Nemezis, amire barátságtalanul rálőttünk, nagyrészt plutóniumból áll. Az ENSZ bejelentette a válságállapotot. Egyelőre senki sem mozdulhat katonai engedély nélkül sehová. Hogy tetszik?

– Erről beszéltünk, – bólintott Becky. – A negatív történelem kezdetéről. Negatív szövetségek elleni védekezés lehetőségéről. A Tront az háborította föl, hogy érkezése előtt megkötötték a Végso Szövetséget.

Érdekes módon az Ősapa kapcsolt leggyorsabban.

– Nem lesz akkor semmi baj. Ha vannak, akinek a jelek csupán előjelek, akkor van megoldás is.

– „A vég Franciaországban kezdődik.

Titkos előjel egy olyannak, mint a Párkák” –

idézte Kálmán. – Sokszor hivatkoznak erre a kitételre. Úgy néz ki, Nostradamus egyértelmű utalást akar adni arról, hogy az emberarcok mögött mások is rejtőznek.

Jurij egész valója felcsillant. Ezt skandálta.

– „Szláv nép, énekek, dalok és követelések.

A börtönökben foglyok a vezérek és főurak által.

A jövőben együgyűek, fejetlenek szavai.

Lesznek elfogadva isteni beszédként” – Megkezdődött. Akárki adta a parancsot a Halálcsillag megsemmisítésére, – együgyű és fejetlen volt!

– Ez már-már beugratásnak tűnik, – mondta Konrád metsző élesen.

– Van egy új szekta, mely kifejezetten a hatalom akarását tanulmányozza, – avatkozott közbe Kálmán. Vezetője „az utolsó előtti prófétának” nevezi magát, s Diána, azaz a Hold napján, hétfőn tart ünnepnapot. Hisznek a „Hold Angyalában”, akinek vezetésével az „ég és a föld közeledik” egymáshoz. Vezetőjük felvett neve mit gondoltok hogy hangzik?

– Chiren Selin, – fodrozódott mosolyra Becky ajka.

– A mindenségit! – mondta elégedetten Imre. – Ez a mi családunk oldalága. Benne vagyunk az apokalipszisben.

– S nem akárhogy, Imre bá’ – mondta Kálmán. – Chiren a „győző” melléknévvel szerepel, aki megállítja Aenobarbust.

Lövés csattant. A lövedék közvetlenül Kálmán mellett fűrődött a falba.

– Feküdj! – ordította Imre, mintha az első világháborút vezényelte volna.

Valamennyien engedelmeskedtek. Ideje volt, mert a szoba sorozatot kapott. Ha állva maradnak, mind halottak.

– Imre bá’ – súgta Kecskeméti, – itt nem maradhatunk.

– Nagy vadászat, – dörmögte vissza az Öreg. – A fene essen beléjük. A Szigetről lőnek, a Sugovicán túlról. Nem valószínű, hogy bejönnének.

Konrádot elhagyta a türelme. Felugrott, s átrohant a szomszéd szobába. Pergőtűz. Elemér, aki ugyanazt gondolta, mint Konrád, testével fogta föl a Konrádnak szánt golyókat. Megrogyant, s akár egy lassított felvétel, elterült a padlón. Laczassay mellé térdelt.

– Nu, hadnagy, nem megmondtam... Fusson, mint a nyúl...

Száján vérhab bukott ki. Egy mélyet sóhajtott, – vége.

– Az Isten verje meg! – ütötte a földet Konrád. – A rohadt mindenit! Ennyi az élet? Ennyi?

A hall felől nesztelenül kinyílt az ajtó. Előbb senki sem látszott, aztán Zoltán érkezett kutyakúszással.

– Imre, – erőltette félhangon. – Viszem a vendégeket. Itt vannak a puskák.

Lábaikkal lökdöstek egymásnak a fegyvereket.

– Elemér hol van? – kérdezte az öregúr.

– A mennyben, – csuklott meg Konrád hangja.

A sorozat végigsöpört a foteleken, s egy lövedék eltalálta Jurijt.

– Semmiség, – nyugtatta a társaságot, – csak feltépte az alkart.

– Bekötöm, – kúszott hozzá Rebecca.

– Lelépni, – kiáltotta Imre, s megcélozta a sziget fáit.

Mialatt lőtt, a három ember átrohant Laczassayhoz, majd ugyanazzal a lendülettel ki a hallon át a kertbe.

Zoltán a méhesbe vezette őket, s felnyitotta a padlót.

– Gyorsan, gyorsan, igyekezzetek! Az erdőből nem kilépni, míg nem int a csónakos! Viszontlátásra, hadnagy!

Az alagút nem volt biztató, de más lehetőség nem maradt. Sorra megölelték a gömbölyű emberkét, aki a ház felé figyelt.

Imre mélyhangú puskája elhallgatott.

– Istenem, istenem, – sóhajtotta, s rájuk eresztve a csapóajtót, – rohant, a tőle telhető legnagyobb sebességgel.

Jurij kötése átvérzett, Rebecca vacogott egyszál frottírköpenyében. Kecskeméti haladt elől, Konrád zárta a sort.

– Abbamaradt a lövöldözés, – mondta Rebecca.

– A föld alá nem hallatszik, – reménykedett Kálmán. 1

– Esküszöm mindarra, ami szent előttem, megbosszulom a halálukat, – sziszegte Laczassay.

– Hátha élnek, – vetette ellen Kecskeméti újra.

– Nem, – foglalta össze tömören Konrád. – Visszamegyek.

– És az történik, amire várnak, – figyelmeztette Kálmán. Rebecca a falhoz lapult, s maga elé tessékelte Konrádot.

– Itt maga a tét. Hogy akar bosszút állni, ha meghal?

A földbe vajt út egyre tágult, és sziklabarlangba torkolt. Mindenfelé nyílások tátongtak, semmi sem jelezte, merre kell továbbmenniük. Az egyik hasadékból friss forrásvíz tört elő, s fűgén sietett távoli világosság felé.

– A Török-csermely, – sóhajtott a Laczassay. – Baja alatt olvad a Sugovicába. Mellette kell haladnunk.

Nem tartott soká, és kiértek. A kis tisztáson, ahol a forrás napfényre bukkant, ott várt az Audi. Mellette Laczassay. Az ál-Laczassay egyben igazi Ponori Tewrek.

A három barát összeölelkezett. Többre nem volt idő. A két személycserés fiatalember bevetette magát a parthoz vezető reketyésbe.

Kecskeméti pokrócokba csavarta a didergő lányt, újra átkötötte Jurij kezét, s baj nélkül eljutott hazáig.

Az újságok nem hallgatták el a bajai hármass gyilkosságot. Az országot mélyen megrázta a Ponori-ház pusztulása. Sokan most jöttek rá, szimbólum volt ez a három öreg. Ajtjuk mindig nyitva állt minden náció előtt. Ez most jól jött oknak. Az újságok szerint leszámolás volt ez, elrettentés mindazok számára, akik segítenek a Délről menekülőknél.

Rebecca hamar talpra állt. Gleccser völgyekben edződött szervezete megmentette a meghűléses gyulladástól. Nem mozdult Jurij mellől, akit hiába kezelt orvos, láza magasra szökött. Félrebeszél.

Patmosz szigetére kívánt menni, mely hol kedves volt számára, hol borzalmas. Lázálmában szárnyas bikával küzdött, majd előbukkant Henry Green neve.

– Telchin üzen, – suttogta a beteg kicserepesedett szájával. – Telchin üzen...

Mintha a név varázserővel rendelkezett volna, a beteg felült, s teljes öntudatával nézett Beckyre.

– Barátom, – simogatta félre homlokából a csapzott haját a lány, – megismersz?

– Te vagy, akit feleségül veszek, – dobta le magáról a takarókat Jurij. Ölebe kapta a lányt, s magasra emelte. Aztán összevissza csókolt.

– Képzeld, megálmodtam, hogyan kell szembeszállni az Exterminátorral. Crowley! Poimandrész leszarmazott. Messze került a Föld megismerésében. De egy alapvető dolgot nem tud, nem tud, nem tud!

Rebecca kicsi, fehér borogatásokat rakott Jurij csuklójára.

– Nyugalom, barátom, Crowley fekete mágus.

– Annak is Legnagyobb.

– Nem szabad kockáztatni.

– Álmomban láttam egy csodaszép asszonyt. Henry Green bemutatta. Manto, a Fekete Asszony. Sokáig élt közöttünk... Gyönyörű. Soha ilyen szép nőt nem láttam.

– Udvarlásnak nem éppen meggyőző álláspont.

– Te más vagy. Illetve, te én vagy...

Kecskeméti Katona Kálmán lépett be vendégeihez. Felkiáltott örömeiben, ahogy egészségesen látta járni-kelni a beteget.

– Hát ez nagyszerű! Ki sem tudom mondani, mennyire aggódtam.

– Mindent köszönök, – rázta meg a kezét Jurij. – Van egy kérésem.

– Ha teljesíthető, teljesítem.

– Szeretném megismerni a Barát családot. Teljesíthető?

Jurij mosolyt várt, ehelyett Kálmán elkomolyodott.

– Hogy jutott eszedbe? Itt fekszel seblázban, és első értelmes szavaiddal a Barát családot követeled. Megálmodtad?

– Meg! Hiszed vagy nem, Manto, a Telchin Úrnője tanácsolta.

Kecskeméti barátságos természet volt, akkor is mosolygott, ha tengernyi baja volt. És most nyakáig értek a bajok, Ponori és Laczassay eltűntek, mint vízbe dobott kő. Istállóczky az egész rendelkezésére álló apparátust az Igazak Szövetségének felkutatására állította. Az anyagnak ugyan avatatlanok kezében lehetetlen a megfejtése, de ha van olyan ezoterikus páholy, mely képes volt nyomon kísérni és ellopni a Genezist, akkor van olyan is, mely képes a megfejtésre. Ők csak egyet ismertek, Andrej Olawskit. Mikor értesítették a történetekről, első kérdése az volt, hol van Barát Ágnes? Most ugyanerről érdeklődik Jurij. Mint kozmikus sugallatról...

– Miért hallgatsz, Kálmán?

– A Barát-család szétszóródott. A férj Berlinben vendégprofesszor. Három évre meghívták egy szenzációs előadássorozatot után, amit az iker-kutatásról tartott. Volt egy fiúk, aki feleségestül odaveszett a thesszalóniki szökőárban. Volt egy lányuk, India-imádó, felajánlottak neki egy ösztöndíjat Kalkuttában, s elfogadta. Az író pedig valamit kutat Jeruzsálemben. Így hát, drága barátom, nem tudlak bemutatni a Barát családnak, bárhogy szeretnék.

Becky, aki eddig szótlán és szórakozott volt, most hízelegve átfonta karjával Jurijt.

– Megismételnéd, mit mondott Manto? Hátha félreértetted? Végülis álom volt.

– Becky, álom és álom között fényévnnyi különbség létezhet. Azért nevezem álomnak, mert nincs rá jobb szó, hogy ők felvették velem a kapcsolatot, csakhogy erre én képtelen vagyok. Neked magyarázzam?

A lány szeméből apró szikrák pattantak elő.

– Tehát míg én ápolalak, megcsaltál Mantóval. Mákvirág vagy Jurij Szulov. Megyek vissza Morrabára. Vár a Hakkizár, hűségesebben, mint te valaha...

Kálmán gyönyörködött Becky játékában. Hullámos haját önkéntelenül kisöpörte homlokából, nyúlánk, arisztokratikus teste, mely nem ismerte a nyugtalanságot, most energiával telt meg. Jó értelemben vett enerváltsága, mely ezerévek dekadenciájából származott, helyet engedett a rácsodálkozásnak.

– Alig várom, hogy elrontsd a játszmát, Jura. Hátha engem is észrevesznek azután.

Szulovot azonban nem lehetett visszaráncigálni a valósághoz. Transzcendens kapcsolata tovább hajszolta. Néha se nem látta, se nem hallotta környezetét.

– Nem értitek. Persze, hogy nem. Nekem Manto a vezetőm. Azok készítettek fel, akiket ő készített fel. Csak eddig nem láttam. Manto egy dallam volt, fantom. Most láttam teljes valójában. Csodálatos. Gyönyörű.

– És amit mondott?

– Crowley nem tudja, hol van az Omega pont.

– Kitalálom a folytatást! Barát Ágnes tudja.

– Ez az! Értitek, miről szól a mese?

Kecskeméti képes volt örülni mások örömének, lelke legmélyéről nevetett. Aztán eszébe jutott Andrej Olawski figyelmeztetése a Kerékben, s továbbadta.

– A Végső Szövetség az Omega Szövetség. Aki ismeri az Univerzum Omega-pontját, nemcsak térnek-időnek lehet birtokosa, hanem a Végső Szövetség eszmei létrehozója.

– Ezt nevezik Eszmélőlénynek, – közölte Becky.

Mindkét férfi Poimandrészra gondolt, akit nemcsak kihozott sodrából az Eszmélőlény említése, de azonnal támadt, mikor felmerült annak lehetősége, hogy vannak olyan kozmikus kapcsolatok, melyeket nem ismer. Beckyre való tapintattal Juriiban érdeklődés támadt Kecskeméti Katona Kálmán városa, Kecskemét iránt.

Hosszan álltak a drámaíró szobra előtt, aki nemzetének egy Bánk bán-t adott, de „hasztalan esett füttyörészése”, elhallgatott. Megnézték az emlékkövet, amit halála után állítottak: „Itt hasadt meg a szíve Kecskemét legnagyobb fiának.”

A svéd lány megérintette keskeny cipellőjével a követ.

– Ez választja el a magyarokat Európától. Más nép sem bánik jobban nagyaival, de arra, ami a fejükben születik, odafigyelnek.

Kecskeméti nem talált mentő szavakat. Felvitte vendégeit Pestre. A Lidérc utcába igyekeztek, ide hívta őket Andrej és Konkordia.

A kis Audi megállt a ház előtt.

XIV.

A közeledő tavasz nem tett jót Gallenburg kimerült szívének. Fiai rémülten figyelték kapkodó-akadozó lélegzését. Hildegard épp ellenkezőleg döntött, elszántan jókedvű volt, s ha csak tehette megsimogatta férje sovány kezét.

Axel Terg nem vett észre semmit. Nem azért, mintha szívtelen lett volna. Inkább azért, mert számára Gallenburg beteg volt, amióta ismerte. Megszokta, hogy barátja ágyban fekvé konzultál vele. Nagy lendülettel beljebb tolta a paplant, leült az ágy szélére, s ontotta az adatokat.

– Crowley pofátlanságának nincs határa. Kinevezte magát Pittmann utódának. És még meg is indokolta! Nincs többé nyugati rózsakeresztesek, feloszlatták magukat a szabadkőművesek, ezáltal a titkos tudományok szervezetei Európa számára elvesztek. Tehát túlsúlyba került Kelet.

– Igaza van.

– Ne mondd! És én akkor ki vagyok?

– Te nem nevezheted ki Pittmann utódát. Egyébként hazahívtam Stellert. Majd ő helyre teszi Crowley barátunkat.

– Egy hónapja ezt hallom, és Steller sehol.

Ez fáj a betegnek. Titokban azt remélte, barátja segíteni tud rajta, s ha nem is képes meggyógyítani teljesen, de legalább rövid időre talpra állítja.

– Nekem minden nap ajándék. Mordecháj tudja ezt, s ha nem jön, akkor nem is jöhet.

Terg agya messze járt. Nem volt erőssége a visszajelzés. Gondolatai ezerfelé futottak szét, s csak azt hallotta meg, amik ezekhez az ösvényekhez kapcsolódtak.

– Crowley, mint adeptus! Botrány. Megtámadom a sajtóban. Felteszem neki a beavatás legelső kérdését. Fogadom, hogy megbukik!

– Erre semmi szükség. Tudod jól, hogy nagymester. Fekete mágus. Sokkal több hatalommal, mint a fehéreké. Őszintén szólva rég vártam már valami hasonlót, valami jelet, mely egyértelműen a fekete hermeneutika megerősödésére utal.

– Igen? Szóval te vártad? Csalódtam benned, Gebhardt. Csalódtam. Nem akarod te Zru-agyú Buddha-inkarnációnk érkezését. Lehet, hogy el sem küldted a levelet! Szándékosan adtok teret ennek a transzcendens banditának!

– Uralkodj magadon.

– Én? Uralkodj magadon te! Crowley a bolygó végzete lesz. De ti hagyjátok garázdálkodni...

– Adj egy kis vizet.

– Nem adok! Játszod itt a beteget, holott csak lusta vagy, mint a lajhár. Ki az ágyból, hallod! Ki az ágyból!

Terg őrvongve ráncigálta az ágyneműt. Gebhardt tudta, hogy minden ellenállás haszontalan. Nehézkesen fölült. Kissé megszédült, kétszer is visszahuppant, míg papucsába bújt. Az Adeptus diadalmasan adta rá a köpenyt.

– Most kapsz vizet is.

Esetlen örömmel hozta a poharat, mintha most már minden a lehető legnagyobb rendben volna. Gebhardt szíve megesett rajta.

– Te magad mondtad, hogy az ŐSÉRDEK mozgat mindent, és ha a fekete hermeneutika egyre nagyobb területen érvényesül, akkor az annyit jelent, hogy többet tud az őserdekről, mint a fehér páholyok. Hol tartasz a finalizmussal, Axel? Hol van a hatodik emberfaj, a Vízöntőkor lángeszű, tiszta-szívű gyermekei? Mit tudsz a Harmadik Erőről azon kívül, amit Alef leírt számotokra?

– Igazságtalanul támadsz engem, – kiabálta Terg. – Széthullott a Rex-csoport, pont Bejcsaszvili levélözöne adta föl az utolsó kenetet. Még hogy Alef! Sátán, érted barátom? Sátán.

– Mert többet tudott Crowley felségterületéről? Mikor akarod megérteni, hogy itt kegyetlen harc dúl?

– Igazad van. Lemondok.

Gallenburg nagyot sóhajtott.

– Most meg a másik véglet. Miért mondanál le? Te, aki kezeden tartasz minden szálát!

De Tergnek megtetszett saját ötlete. Öltözött és ment.

– Lemondok! Nesze neked őserdek! Aha! Meglátjuk mire mentek nélkülem!

– Hová mégy!

– TV-be! Teljes nyilvánosság előtt! Le én!

Gallenburg egyedül maradt. Roskadtan ült, háta fájt, feje szaggatott. Ömlött róla a verejték. Így talált rá Barát Viktor. Az orvos egy szót se szólt, levetkőztette és visszafektette. Ablakot nyitott. Nemcsak friss levegő jött be, hanem friss, életerős madárfütty.

A beteg hálásan nézett a jó orvosra. Aztán a felhőket kísérte figyelemmel, s játékosan mozgatta az orrát.

– Hóvirág...

Ez volt Gebhardt Gallenburg utolsó szava. Megszűnt élni. Viktor ott ült mellette, míg Hildegard hazaérkezett. Az asszony hóvirágot hozott. Viktor elámult ennek a két forró léleknek harmóniáján.

Hilde nem sírt. Fogta a halott kezét.

– Hogy történt?

– Elaludt.

– Nem szenvedett?

– Semmit.

Az ajtóban karcsú, magas férfialak állt meg. Viktor sosem látta, nem tudta, miért torzul el az arc a keserűségtől. Hilde felugrott, az érkezőhöz futott, s az ágyra mutatott.

– Elkéstél... Hogy várt téged. Minden nap emlegetett. Ernst nem írt? Nem telefonált? Már úton lehet. Hol voltál Ernst Steller? Miért hagytad, hogy meghaljon?

– Nem tudtam jönni.

– Még ez is. Pontosan ezt mondta. Hilde, ő nem tud jönni. De egyet mondhatok. Ha én lettem volna a helyedben, nincs az az akadály, ami visszatartott volna.

Ernst nem védekezett. Kezet fogott Viktorral. Nevének hallatára árnyék futott át egyébként is komor arcán.

– Gebhardt sokat írt nekem a feleségéről.

– Azt akarta, hogy Önök ketten találkozzanak.

Steller elgondolkozva tanulmányozta Viktort. Vajon mit sejt mindabból, hogy a fél világ akadályozta útját. Hogy nagyon sokak érdeke ennek a találkozásnak megakadályozása.

– Mikor indul haza?

– A temetés után azonnal. Hosszabb szabadságot kérek, meglátogatom a feleségemet Jeruzsálemben.

– Elkísérhetem?

Ha Viktor meglepődött sem mutatta. Mindketten Hildét nézték, aki lehorgonyzott a telefon mellett, s intézkedett. Ludwig vágta haza, s már a lépcsőn kiáltozta.

– Apa, kapsold be a TV-t... Terg lemondott!

A három felnőtt hagyta rohanni a fiút. Ludwig elejtette hatalmas sportszatyráját, s térdre esett az ágynál.

– Nem igaz! Nem igaz! Apa, apa!

Ernst hozzá lépett, megsimogatta keményszálú haját. A fiú a széles vállon zokogott tovább, csuklott, de kimondta, amit sejtett.

– Az Adeptus ölte meg... Lemondott Crowley javára! Az állat. Azt hiszi, övé Európa! Biztos, hogy megmondta Apának... Ezt csinálta mindig. Folyton felizgatta.

– Csissss... Apádat senki sem menthette meg.

– De nem kellett volna siettetni!

Ludwig haragja nőttön nőtt. Megállt anyja előtt, és gyűlölettől visszafogottan tagolta.

– Ha Axel Terg beteszi ide a lábát, megölöm. Kétszer ölöm meg, egyszer, mint Gallenburg fia, egyszer mint német. Úgy engedd ide azt az embert, hogy én figyelmeztettelek.

Hilde visszakézből vágta pofon a fiút. Szeme szikrázott, arca kigyúlt. Hangja oktávokkal volt magasabb a normálisnál.

– Ne hozz ki a sodromból apád halálos ágyánál... Ide Axel Terg akkor lép be, amikor akar. És te, Ludwig, köszönteni fogod őt. Apád mindenkihez jó volt, szerette az embereket. Ha látták, arcuk felvidult, és én ezt akarom látni, ha rád néznek, akkor is.

Ludwig fehér volt, mint a lepedő. Ernst magához vonta.

– Gyere velünk a dolgozósobába. Bíz rád a fiút, Hildegard.

Gebhardt dolgozósobája magán viselte jellemének szikárságát. Csak könyvespolcokból, asztalokból, székekből állt. Barát Viktor és Ernst Steller nagyjából itt töltötte azt a hetet, amit várniuk kellett a temetésig.

Sok kérdést volt idejük megbeszélni. Viktort az érdekelte legjobban, hogyan lehetséges, hogy a rendkívüli képességekkel megáldott Buddha-reinkarnáció – elkésett. Mordecháj nem titkolózott.

– Miután Poimandréz felfedte magát a budapesti harmadik szeánszon, a még létező kozmikus reinkarnációk rendkívüli képessége egy csapásra eltűnt. Nehezen fogtuk fel. Eddig

is egyre jobban korlátozott a gravitáció, most úrrá lett fölöttünk. Dhupában a lámák is kijöttek a sodrukából, hiszen eljött az idő, amiről tudtak, s féltek. A Maitreya azért nem hagyta el soha a Himaláját, mert a hegytömeg útján könnyebben idézhette Telchint, Golokát. Most kapcsolata megszűnt.

– Poimandrész első csapása.

– Sokadik csapása. Csak szökőárra, földrengésre, vulkánkitörésre mint tudatos cselekvésre nem gondolunk. Neki is csak olyan, mint egy terepszemle. Felméri a bolygót. Pontos mérnökként dolgozik. Elzárt bennünket kozmikus környezetünktől. A harc azok között dől el, akik itt vannak a Földön.

– De ha mind elveszítették kozmikus képességeiket?

– Azokat a kozmikus képességeket, amiket Poimandrész ismer. Ne feledje, hogy ő a Nagy Tau őrzője, egyfajta határ. De az univerzum nemcsak 4 600 milliárd fényév, hanem ennél sokkal több. Kayeshát azért őrizte 39 számjegy, mert ő túljutott a Nagy Taun. S lám, a Földnek szava sincs erre a mennyiségre, legfeljebb azt mondhatjuk – ennyi és ennyi milliárd-milliárd-milliárd, stb.

– Mint az afrikai bennszülöttek, akiknek három fölött minden összeg egyszerűen – sok.

– Tudjuk, hogy heten megérkeztek Poimandrész határán túlról. A Génuszok, akiknek játékát az egész civilizált világ láthatta. Fölöttük nincs hatalma.

– Miért nincs?

– Egyszerű. Nem reinkarnáltak.

Ernst elmagyarázta Viktornak a lélekvándorlást. Nem annak halvány mását, hanem a kozmikus. Mint érdekelt mesélt Atlantiszról, a második Hold lelövéséről, melynek darabjai a legcsodálatosabb Kozmikus Kikötőt süllyesztették el. Elmondta, hogy ez a tett aktivizálta a Coraxot, s törvényen kívül helyezték a Földet.

Heinrich és Ludwig be-bejöttek, de keveset hallottak Ernst szavaiból. Mindkét fiú apás volt, vesztességükön nem tudtak túljutni. Ludwig néha megjegyezte, keressék föl Adolf Masthot. Heinrich pedig egyszerűen elhozta.

Mastho maga volt a szellemi Eldorádó. Ontotta az ötleteket. Meg véleményeket.

– Egy Adeptusnak nem szabad lemondania, ez a véleményem. Axel Terg nem holmi vezérigazgató vagy miniszter. Az Adeptus Exemptust már születése előtt kiválasztják. Vervonalának kozmikusnak kell lennie, generációk tudásának felhalmozódnia. Még nem is tud róla, de már kiválasztott. Olvassa az étert, s azt hiszi, mindenki olvashatja. Aztán rájön a különbségre. Ettől kezdve Adeptus.

Hildegard fáradtan ült le közéjük. Örült vendégeinek. Feltehetette a kérdést magának: Gebhardt mit tenne most? Védené Terget. Hilda is ezt határozta el.

– Terg már Kalkuttában foglalkozott a visszavonulással. A sardonix élet felismerése, a translucid szellemiség megriasztotta. Samatobryn sokkolta. Pittmann halála reménytelenséggel töltötte el. Férjem haldoklásának látványa meghaladta az erejét. A szó szoros értelmében kísértésbe került, a halál kísértésébe.

Ernst bólintással jelezte egyetértését. Mastho viszont tagadóan rázta a fejét.

– Az Adeptus Exemptus végső feladata az Akasha olvasásának megtanítása. A többi előjáték. Terg az igazi feladata elől futott meg. Megbocsáthatatlan.

Hilde elszántan védte a finalistát. Elmesélte a budapesti útját, ahol kylkhor-élménye volt. S nemcsak a Nemezissel való találkozás rendítette meg, hanem az, hogy utána senki sem az volt, aki.

– Azt mondta Gebhardtnak – mától eltévedtem. Nem az a probléma, hogy a holtak visszajárnak, végülis ezt kétezer éve hirdeti a Biblia. Az a baj, hogy négyszereződnek, tízszeresednek, sokszorozódnak. Az új faj keletkezése nem ellenőrizhető.

– Tehát mutációtól tartott.

– Egy rettenetes mutációtól.

Mastho azonnal belemerült a témába. Provokálta Viktort, s töviről hegyire hallani akarta az ikerelmélet paradigmáit. Az orvos készségesen válaszolt, nem volt titkolnivalója. De azért megkönnyebbült, mikor lezajlott a temetés.

Gallenburgot hatalmas tömeg kísérte utolsó útjára. Három nap és három éjjel égtek a fáklyák, váltotta egymást a díszőrség. Fiatalok voltak legnagyobbrészt, Heinrich és Ludwig korosztálya.

A fiúk nem köszöntek el régi barátjuktól. Ernst sokért nem adta volna, ha fejükbe és szívükbe lát, mint régen. Ha kozmosz síkokon olvashatna, ha tudná a jövőt. Ha csak néhány pillanatra kapcsolatba léphetne a Hold sötét oldalával, vagy belenézhetne a Szaturnusz időtükreibe. De ahányszor megpróbálta, annyiszor csalódott.

A vonaton követte Viktor példáját, újságot olvasott napi információkról. Ember lett visszavonhatatlanul.

Két nap pihenőt iktattak be Budapesten. Steller először járt itt. A város ontotta a legkülönbözőbb benyomásokat. Piszkos volt és tiszta volt, szegény és gazdag. Álmos és éber, alázatos és gőgös.

– Hogy tetszik a város? – kérdezte Viktor, aki hagyta, hogy az egykori Mordecháj szabadon kószáljon.

– Valami nagy várakozást érzek benne.

– Lehetséges.

– Tudja, ez az Atlantisz-szindróma.

– Az biztos, hogy közel állunk a pusztuláshoz. De pont azért fogunk elpusztulni, mert senki sem veszi komolyan. Kér kávét?

Ernst nagyon sok kávét ivott. Nem szokta meg az emberi agy korlátait, s a kávé némi korlátlanságot hozott vissza kozmikus énjéből.

Míg Viktor készítette, Ernst beleolvasott Ágnes készülő regényébe. A bio-Möbius térnél szeme felcsillant, a finalizmusnál gyorsabb tempóra váltott. A két nooszféránál kapkodni kezdett a lapok között, aztán észrevette magát, összerakta a kéziratot, már amennyire össze lehetett rakni. Ágnes néhány helyen megsemmisítette amit leírt, néhány lapon pedig kulcsmondatokat törölt.

Viktor az asztalig hozta a kávét. Steller mohón esett neki.

– Miről szól ez a regény?

– Miről szól az élet?

– Komolyan kérdeztem.

– Én éppúgy válaszoltam. Ágnes érdekes fej. Az apja egy XX. századi Nostradamus volt, vagy maga Nostradamus. Elképesztő nevelést adott a feleségemnek. Mindenfajta kozmikus síkok szerepelnek benne, valami univerzális matematika, amivel plusz-mínusz egy nap eltéréssel meg lehet jósolni a bekövetkező eseményeket. Nem untatom?

– Van fényképe róla?

Viktor a fotóalbumokhoz lépett, s kibányászta Ágnes szüleiről készületeket. Ernst fellapozta. Nem Ágnes érdekelte, hanem az apja.

– Elfogulatlanul nézi, vagy előítélettel? – érdeklődött Viktor. – Apósom Ágnes szerint az egyik legfontosabb inkarnáció a Földön. 1963-ban történt valami, ami az egész család életére kihatott. Ágnes megbetegedett, az apja meghalt. S a hagyatéka jobban hatott, mint ő maga. Ágnes kezdte megírni.

– A hagyatékat?

– Azt hiszem. Biztosan nem tudom, nem is fogom tudni. Időnként azt hiszem, hogy értem, mit csinál. Később rájövök, hogy csak azt értem, amit megír, ami korántsem azonos azzal, amit csinál.

– Mondana néhány példát?

– Amennyit akar. Ismerve a betegségét, nem akartam gyereket. Egyszer csak azt mondja, gyereket akar. S mintha átröntgenezett volna, hozzáteszi, nem engem folytatnak majd, hanem apámat. És csakugyan, Frici apósom mása lett. Mikor megnősült, kertünk úgy nézett ki, mint egy Prosperosziget.

– Varázslatos, úgy érti?

– Reflektorok, lampionok, zöld kristályok... Szép volt. Ágnes, aki nem sokat ad ruhákra, háromszor öltözött át. Ma sem tudom, honnan vette az ezüstruháját, miért pont éjfélkor vette föl. És nem fogja elhinni, mi történt. A lámpák hunyorogni kezdtek, a fény önállósította magát, mindenfajta színben játszott. Aztán belépett közénk valaki, akit senki sem ismert, de nászajándékot hozott.

– Egy tálat.

– Honnan tudja?

– Folytassa.

– Persze. Engem a hideg lelt a látványától is; Ágnes viszont nevetett, s azt mondta, – most figyeljen – végre visszakerült a régi családi kincs, Magóg földjéről! Érti ezt?

– Igazat mondott. Apósa abban a korban Tubál fejedelme volt.

– Igen? Hát ez nekem semmit sem mond, akkor sem mondott, Ezékiel rémlett messziről... Csakhogy Ágnes a reinkarnációkat úgy váltogatja, mint más a fehérműt. Apja volt már a Zöldtollas Kígyó Chitzen Itzán, de az is lehet, hogy csak a főpapja, aki elsőként mutat be emberáldozatot. Volt Turán Ura, Muból vagy Hivából. Nem is figyelnek rá, ha nem származna innen is egy tálka, a Híva Kehely. Apósom felnyitatta Hatvani professzor sírját, – maga az egy regény, hogy volt képes véghez vinni. Tény, hogy innen is előkerült egy „családi ereklye”, az ember azt hinné, ezt aztán soha ki nem adná a kezéből.

– Nem így van. A szimbólumok Időben élnek.

– Rosszul vagyok, ha az időről hallok. Néha azt hiszem, egy mondat érvényes istenverte korunkra, – „Mindennek rendelt ideje vagyon.”

Ernst Steller egyetértően bólintott. Térdén az albummal figyelmesen hallgatta Viktort. Együttérzése nőttön nőtt. Nagyon kell szeretnie a feleségét, hogy hagyta a számára ismeretlen és érthetetlen múltban kószálni. Megpróbálta közelebb hozni a hallottakat a jelenhez.

– Abban az értelemben csakugyan mindennek rendelt ideje van, hogy a jelenlegi civilizáció a végéhez érkezett. János Jelenései nem azért keletkezett, hogy kétezer éven át riogassa az emberiséget, hanem azért, hogy lehetőséget adjon az Apokalipszis elkerülésére. Feleségének a családja ezt meg is próbálta, úgy látom, a Hermész-lánchoz tartoznak.

– Nem tudom.

– Mit nem tud?

– Hogy érti a Hermész-láncot.

– Főleg lelki táplálékon élnek. Mindaddig foglyok, míg inkarnációjuk be nem tölti feladatát.

– Borzasztó. Így legalább értem, hogy Ágnes milyen életkényszerről beszél. Mert én már hozzásegítettem volna az öngyilkossághoz is, nem bírom nézni, ahogy szenved. És tudja mit válaszolt?

– Ha nem fejezem be, újra kell születnem.

Viktor kortyolt a kihűlt feketéből. Ernst Steller tovább kérdezte.

– Hogy hatott Ágnesre a fia halála?

– Sehogy. Mintha nem is az anyja volna. Mikor megsirattam, azt mondta, semmi baj. Találkozni fogunk vele Patmosz szigetén. Patmosz szigetén! Ahonnan indul a végső katasztrófa. Addig el kell készítenie a feljegyzéseit.

– Tehát ez a több száz oldal nem regény.

– Nézőpont kérdése. Nekem az, mert nem hiszek az apokaliptikus inkarnációban. Szerintem ezek nem „feljegyzések”, amit rendszeresen vagy rendszertelenül visszatérő lelkek készítenek egymásnak.

Ernst a szemével mosolygott az orvosra. Mennyire a valóságban él! A hermeneutika számára tudomány, az ezoterika pedig egy új divat. Ki-bejár bennük-belőlük Ágnes kedvéért, de saját lelke érintetlen.

– Ma már a tudomány is elismeri, hogy a lélek materiálisan létező. Mérhető, súlya van, és energiái. Bizonyára ismer embereket, akik bármilyen nyájasak és jószágosak, társaságukban ürességet érez, mert elszívják azt az energiát, amit lelkierőnek nevezünk. És vannak egyszerű csavargók, akik gazdagabbak a királyoknál, annyit képesek adni, amennyit egy monarcha soha. Atlantiszban ezt centrifugális és centripetális létállapotnak nevezték. Ha olyan élet jön létre, melyben az elszívás, a „kifelé haladás” dominál, akkor a lélek elmerül az anyagban. Ez olyan méretű lehet, hogy civilizációk bukását okozhatja. Ilyen esetben a Kozmosz segítséget küld. Képzeld el azt kozmikus humanoidot, aki többmillió éve küzd...

– A kifelé haladással?

– Hihetetlennek tartja. Megértem. Hiszen csak ezt ismeri. De az Eredeti Állapot más. Igaz más az anyaga.

Viktor felállt, s előhozta Ágnes parányi vörös ládikáját. Kinyitotta, s elővette a szarvasbőr zacskót. Szétbogozta a csomókra kötött szíjat, s elővette a szikrázó rubintégelyt. Leemelte a tetejét, s odaadta vendégének.

Buddha egykori reinkarnációja azonnal felismerte. Mély tisztelettel vette át, vigyázva, hogy ne érintse tartalmát.

– Látja, ez maga a bizonyíték. A Brist-Y2 anyaga. A Föld Ikertestvére. Csak két lény birtokolhatja itt: egy férfi és egy nő. Csak ők ismerhetik a szövetségekötés paramétereit. Gebhardt rájött, hogy az egyik az Ön felesége.

Viktor elcsomagolta "titkát". Nem lepődött meg túlságosan, valami hasonlóra rég el volt készülve. Ernst vidáman folytatta.

– A másik a Fekete Úr, Mahakala, Meta tron. Nem érthető, miért nem jött rá, ki nyitotta ki az Időkaput a Génuszoknak. Van itt még titok, sőt valószínűleg két alapvető titok van, egyik az egyik, másik a másikuk kezében.

– Ami a szövetségekötés akadály.

– Meglátjuk.

A két férfi átbeszélgette a pihenésre szánt időt.

Ezoterikus zenét hallgattak, Mordecháj nem tudott betelni velük.

– Kozmoszteremtés zenéje. Figyelje, ez az egyhangú zúgás a Vörös Törpe. Kegyetlen, kietlen, ostoba. Ezért vált szimbólummá. Körülötte ezer és ezer formában kínálkozik az ösélet. De a Vörös Törpék nem törődnek az Élettel. Ezért kell a kozmikus humanoidok beavatkozása. Ez a mély, ellenállhatatlan lélegzés a Li. A mindenütt jelenlévő. Ahol megáll, megjelennek a Fehér Napok. Hallja, Viktor? Ezek a kazetták rajta van a Világmindenség.

Viktor félfüllel figyelt csak, a másikkal rádiót hallgatott. Két napjuk az ország polgári átalakulásának ünnepére, március 14-15-re esett. A fáklyás felvonulások, ahol a kormányfő lemondását követelték, a lövöldözések, emberellenes intézkedések parlamenti szinten folytatott tárgyalása szomorú összegzésre készítették Ernst Stellert.

– A magyar és a magyarság furcsa keveréke az iszlám, a német, a szláv és székely hagyományoknak. Nem értem, hogy lehetséges ennek nem tudatában lenni? Az egész ország egy Patyomkin-falu. Más a külseje, más a lényege. Felszínén a megoldottság reklám-kirakata, és a mélyben – enyhe legyek – a megoldatlanság.

– Tegye hozzá, Ernst, a kritikus szemlélőnek itt nincs talaja. Magyarország a különböző kultúrák olyan találkozási pontja, mely szükségszerűen robbanáshoz vezet. Ezért érkezett ide, és nem máshová Poimandréz.

– A nemzeteknek is van horoszkópja. Tudtommal ez az ország az egyetlen, mely nem javít baljós horoszkópján. Ismer erre valamilyen magyarázatot?

– Hát van erre magyarázat?

– A Nap Lovagjai tervbe vették annak az összeurópai társadalomnak a létrehozását, melyben a gazdasági, jogi és szellemi hatalmak egyensúlyban vannak, s társadalmi esélyegyenlőséget nyújtanak. A Nap Lovagjai – magyar rend.

– Akkor, barátom, keresztet vethet erre az álmra is.

– Valóban úgy néz ki. Magyarország horoszkópja egyre rosszabb. És eltűntek a panditok.

– Ne haragudjon, nem értem.

Ernst szétnézett, s pillanatok alatt a következőket rakta az asztalra. Menóra, tör, jogar, füstölő, illatrudak, gyertya, amit meggyújtott, majd erről illatrudat égetett. Kellemes rózsailattal telt

meg a levegő. Steller elővette Ágnes kétfejű kígyógyűrűjét, s felhúzta bal kezének kisujjára. Belenyúlt a füstbe, s az alaktalanság betűkké rendeződött.

– Mit jelentsen ez? – hökkent meg Viktor.

– A felesége is pandit. Összekötő a különböző kozmikus humanoidok között. Látja, milyen egyszerűen szanaszét hagyja eszközeit. Kit érdekel ma egy tör formájú levélbontó? Csakhogy ez plutónium. Ki figyel illatrudacsákra? Csakhogy ez *kozmosz rózsai*, mellyel az Ön felesége megmentette az életemet.

– Hiszen sosem találkoztak!

– Tény. De az is tény, hogy innen képes volt Kínáig nyúlni. Olyan gyorsasággal mozgott a kozmikus síkok közt, hogy Szu Csong sem volt képes utolérni.

– Szu Csong! Ne nevezze emberi néven. Azazel.

– Rengeteg inkarnáción ment keresztül. Már több, mint Azazel. A Génuszokon kívül ő az a valószínű egyetlen, aki semmit sem veszített kozmikus erejéből.

– Akkor Tergnek igaza van, hogy lemondott. A Föld egyetlen legendája Szu Csong maradt. És Ágnes neki adta a Hattyú-köveket. Növelte a hatalmát!

Steller lehúzta a kígyógyűrűt, átfogta vele a gyertyát. A láng olyan magasra csapott, hogy Viktor hátraugrott tőle. Valami átsüvöltött a szobán, lesöpörte a könyveket, darabokra törte a vázakat, poharakat. A rózsaiatú füst aranysárgásan gomolygott, s kiröppent az ablakon?

Viktor megtörölte a homlokát. Elestetten nézett vendégére, aki a hall felé sétált, s maga után intette. Együtt nézték Ágnes rózsáit. Az aranykód hatására villámgyorsan kirögyeztek, majd virágba borultak.

– Csodálatos, – derült föl Viktor.

– Ez a Li, Viktor. Egy icipici teremtőerő. Míg Ágnes a birtokában van, nem kell tartania sem Azazeltől, sem Crowleytól, de magától Paimandréstől sem.

A rádió egyre csüggedtebb hangon közölte a semmit. Steller bekapcsolta a televíziót, s szokatlan szemlének vetette alá az ország vezetőit. Ágnes gyűrűjét használta. Viktor is átpillantott a kétfejű kígyó által bezárt téren, s látta, hogy pereg benne a jövő.

– Tehát ide vezet a reálpolitika. Ha a demokratikus átalakulás a tőke jelenlétén vagy beáramlásán múlna, Magyarország rég felvirágzott volna. De nem azon múlik...

– A reálpolitikát sokan úgy értelmezik, mint helyes politikát. A reálpolitika mindössze a tények ismeretét jelenti, s a tények szorításában való vergődés enyhítésére törekvést. Éppen ezért reálpolitikából helyes politika sosem következett. A taktika, az igen. Ahhoz nem kell bátorság. A stratégiához kell. Csakhogy önöknek ehhez nincsenek politikusaik.

– Egyetértek. Itt ezerévek óta ugyanaz a barát és az ellenség. Ezért lett a magyar legyőzött minden háborújában. Nincs történészünk, aki erre felfigyelt volna. És nincs politikusunk, aki történelmet csinált volna.

– Foglalkozott ezzel valaki érdemben?

– Bíró Lajos a Szolgák országa művében. Itt van. Alig ismert, de én kiválasztottam.

– Vékonyka kötet.

– Elég arra, hogy bemutassa a magyar önzést. Ahogy a hatalom utólag átír minden történetet, s az ország asszisztál hozzá. Mert nincs magasabb eszméje, csak a saját bőre. Ebben az országban senki sem úgy halt meg, ahogy állítják. Soha senki sem értette meg a különbséget a

gazdasági és szellemi cél között. Senki sem azért élt, amiért a szíve dobogott. Ezért nincs történelmi igazságunk.

– Holott az őseik elsőik közt kötöttek vérszövetséget.

– Valami alapvető trauma érhetett minket a nemzetté válás folyamatában. Ahogy sosem lesz teljes értékű felnőtt, akit gyermekkorában gyógyíthatatlan sokk ért, úgy sosem lesz egészséges nép, amely számára az önállósodás és függetlenedés brutálisan megakadályozott folyamat volt.

Ernst rátette kezét a kissé zilált kéziratra.

– Talán még nem késő. Ágnes tudja, hogy a történelem az emberi méltóságból táplálkozik. Regénye kétszáz szereplője kétszáz szempontból világít rá. El lehet mondani kezdetben volt a regény. S ha megfelelő az értelmezés, az eredmény lehet egy boldog ország.

A vendég ezután visszatért az ezoterikus zenéhez. Míg belemerült a Vörös Törpe halálának hallgatásába, Viktor szobáról szobára haladva lezárta a házat. Dacot érzett magában, ami az előző párbeszéd nyomán támadt.

Sokáig tett-vett Ágnes szobájában. Helyükre kerültek a könyvek, eldobta az összetört kerámiákat. Lapról-lapra összerakta a regényt, – „kezdetben volt a regény” – rendezte a hozzá tartozó jegyzeteket, – ”megfelelő értelmezés” – legalább négyféleképpen interpretálható. Modellek, rendszerek, korszakok, stádiumok sora kapta meg az értelmét. „Az eredmény lehet egy boldog ország.”

Elfogta az a mindent elsöprő érzés, hogy Ágnesnek haza kell jönnie. Nem neki kell utána menni, hanem visszahívni. Mordechájnak mindegy, Ágnesnek nem az. Úgy érezte, mirigyei felrobbannak az indulattól. Szövetségkötés. Ernst egyből felfedezte, hogy a regény hatalmas íve ide tart.

– Erről van szó, – csillant föl – a szövetségről.

Aki nincs velem, az ellenem van

A nagy fához igyekeztek. Lopakodva haladtak. Az üldözők is. Gemenc állatai meglapultak. Nem futottak el, mintha pontosan tudták volna, nem rájuk vadásznak.

Laczassay és Ponori időnként megállt. Előbb álarcaikat égették el, aztán fölösleges ruhadarabjaikat. A hamut szétkotorták, beletaposták a földbe.

Párhuzamosan haladtak a Dunával, de bent a sűrűben. Az aljnövényzetet váratlanul letaposva találták. Nem messze emberi ürülék, rádobott lapulevelekkel.

– Bekerítették.

– Nem hiszem.

– Akkor bujdosók.

Magyarországon öt évvel a XXI. század előtt újraéledt a kurucvilág. Puszták, lápok és rezervátumok megteltek hajléktalanokkal, nincstelenekkel, menekültekkel. Muhi, a Fertő-tó nádasa, Orgovány, a Kőrösök nádasa, Gemenc területe elveszítette biztonságát. Itt kerestek menedéket azok, akiknek az állam elvette a létalapját.

A két férfi nem ment tovább. Át akartak jutni a folyó túlsó partjára. Ott, ahol lapultak, korhadt fatörzset vetett ki a víz. Ennek kell a csónakot helyettesíteni. Szótlanul vártak az alkonyra.

Laczassay behunyta szemei előtt újra és újra végigpergett a Ponoriak pusztulása. Nyomasztó szorongás fojtogatta.

Minden lelkierejét összeszedte, hogy csüggedése ne hasson barátjára. Épp elég a család ősi ágának megsemmisülése.

– Odanézz!

A parton fiatal cigányfiú bukkant elő. A vizet fürkészközve pontosan ott állt meg az orruk előtt, övéből hajlított pengéjű tört vett elő. Belegázolt a vízbe, s lecsapott. Fegyverén sebzett hal fickándozott. Kidobta a partra, s újra lesben állt.

Annyira lekötötte őket a fiú, hogy későn vették észre üldözőiket. Észak felől érkeztek, s szerencsére őket is a fiú kötötte le.

– Hé, te!

A halász éppen újabb zsákmányát dobta a többi közé. Nem látszott rajta sem meglepetés, sem félelem. Megnézte a két jövevényt, különösen a vállukon átvetett puskát.

– Mit akarnak? Sajnálják ezt a néhány halat?

– Cigány vagy?

– Az, az.

– Mióta halászol?

– Fél éve, csak fél éve.

– Ökör. Azt kérdeztem, mióta vagy a parton?

– Két órája? Talán annyi. Nehéz munka ez.

– Láttál erre két férfit?

– Itt? Két férfit? Hát magukat látom.

– Ez egy barom.

A két férfi alig öt méterre tőlük fordult az erdőnek. Laczassay és Ponori fellélegzett.

Nem tudták, hányadán állnak a fiúval, aki tovább szigonyozta a halakat. Egyre messzebb dobta a parttól, és nagyot ugrott utánuk. Mikor majdnem fejükön plattyant a hal, a fiú egyenest a szemük közé nézett.

– Most menjenek a nagy fához. A többi a folyás alatt van, hamar ideérnek.

– Kösz, kölyök. Hányan vannak.

– Azt nem tudom. De ezeken kívül négyet láttam.

A menekülők nagyot nyeltek. Indultak volna, de a hal visszatartotta őket. A fiú megértette, s Ponori kezébe nyomott egyet.

– Nyersen egyék. Ne gyújtsanak tüzet sehol!

Laczassayt újból görcsbe rántotta a félelem. Mert ez nem pusztán szorongás volt, mely elől akaratahoz menekülhetett. Pánik szabdalta belsejét, s nem tagadta maga előtt. Vacogó fogakkal kérdezte segítőjüktől, nem lenne-e jobb, ha átmennének a túlsó partra.

– Nem jutnak át. Itt nagyon nagy a víz. Aztán meg maguk után mennek. Menjenek a nagy fához. Fél kilométer és biztonságban lesznek.

– Köszönjük, öcskös.

Nekivágtak a sötétedő erdőnek. Valószínűtlen csend volt. Csak a félre hajtott ágak csapódása hallatszott.

Ponori átérezte barátja vergődését. Az egyik fánál leült, kibelezte a halat, s keskeny csíkokat vágott a húsból. Silány lakoma volt, Hubát nevetésre készítette.

– Ha ezt látná Misi úr! Meg Jancsi úr!

Laczassayt kicsit felrázta a Kerékre való emlékezés. Hej, ha mind itt lennének! Ha nem lennének ilyen egyedül...

– A fiúkra gondolsz?

– Igen.

– Gondolj Melindára. Gondolj arra, ha ilyen kiszolgáltatott helyzetbe kerülhet egy férfi, milyen kiszolgáltatott lehet egy asszony. Ezért volt jelszó a neve. A jelszó: Melinda.

Hallgattak egy kicsit. Elkaparták a hal maradványait, de még nem tudták rászánni magukat a továbbindulásra. Csaknem sötét volt, az erdő éjszakai zajokkal telt meg. Ponori a halottakra gondolt, látta ükapja hatalmas alakját. A puskáját. Imre olyan valóságosan hívogatta, hogy belehökken.

– Lehet, hogy meghalunk? Ha bekerítenek, kettéválunk. Annyi idő lesz, míg fel tudom tartóztatni őket. Vigyázz, élve ne kerülj a kezük közé. Az a két fejetlen holttest azt bizonyítja, tudják, hogy a fogakat kell megnézniük.

– Nyomorult bujdosók. Helyettünk végeztek velük.

– Gondolj Melindára. Mondd utánam, Konrád. Esküszöm Melindára, ki jutok a gemenci erdőből.

– ...kijutok a gemenci erdőből...

- Nem esem üldözőim rohadt mancsába...
- ...mancsába...
- Megbosszulom a Ponorikat, s azokat, akik értem és miattam haltak meg.
- ...haltak meg.
- Így, pajtás. Rögtön jobban érzem magam.

Laczassayt helyre rázta Ponori szilajsága. Ereje visszatért. A mellettük lévő bokor megzörrent. Reccsent egy léptek alatt eltört gally.

Ponori ragadozóként vetette magát előre. Ütött. Aztán Laczassay mellé dobta zsákmányát.

Sűrű, göndör haj, rémulően forgó szemek.

- Az öcskös!
- Megvesztél, fiú? Majdnem megöltelek!
- Minek jöttél utánunk?
- Nem mehetnek a nagy fához. Csapda.
- Úgy érted, ott vannak?
- Ott is. Mindenütt. Át kell úszniuk mégis.
- Most már nem nagy a víz, mi? Most már nem jönnek utánunk, igaz?
- De. Figyeljenek! Hallják?

A távolban fények kószáltak, s a csatárlánc jellegzetes vezényszavai.

- Most már csak egy út van. Úszni. Nem a túlsó partra, nem a korhadt fával. Csak le a sodrással.
- Vezess.

Nem kellett kétszer mondani. A fiú szemmel láthatóan féltette a bőrét, szolgálata így kétszeresen értékes volt. Kúszással nem vesztegették az időt, kétrét hajolva futottak. Percek alatt tették meg az utat a partig.

Csobbanás nélkül simultak a lassú méltósággal hömpölygő folyóba. A fiú elől, kimérve a távolságot, ahol a parttal párhuzamosan fordulva úszni kezdett. Mögötte Ponori, aztán Laczassay. Konrádra életelixírként hatott a víz. Annak tudata, hogy egész teste védve van és fejét is védi a sötétség, visszaadta életkedvét.

„Kijutok a gemenci erdőből” – ismételte esküjét.

Benjámín Fludd visszavonulása óriási port kavart. A csillagász közismert volt az úrkolóniák létrehozása iránti elkötelezettségéről. Az emberiség benne látta a túlszaporodást megoldó megmentőjét.

Az újságok mindent elkövettek, hogy közelébe jussanak, de a csillagász senkivel sem állt szóba. John és Vathek törte a fejét, hogyan juthatnának át a „Fludd kordonon”.

- Ernának biztosan van használható ötlete.
- Ezt verd ki a fejedből.
- Ti transzmutánsok vagytok, vagy mi fene. Stratégák. Szállítsatok valamilyen stratégiát Fludd megközelítésére, vagy menten megőrülök.

– Ernának megvan a maga stratégiája.

– Az aztán meg. Az utolsó Adeptus Tenet. Agyamra megy minden kínai. Szu Csongról a kutya sem tudott semmit. Most meg. Nézd meg ezt. „Az Azazel-inkarnáció”. Meg ezt. „Shamballah a jövőnk”. De ez mindenen túltesz: „Kozmosz-szerelem”. Bolond ez a nő. Így kiadni magát! Figyelje, analizálja Szu Csongot, ha már nem tud nélküle élni, de kíméljen meg saját pusztulásának leírásától!

– Whisky?

– Tele a literes bögrémet! Be akarok rágni.

Vathek nem prédikált. Hagyta inni az elkeseredett újságíró. John bírta az italt. Nagy mennyiségtől is legfeljebb jókedvre derült. Mióta belső körökben ráragasztották az „Apokalipszis tudósítója” szlogent, állandó mámorban élt.

Vathek jól látta az Erna és John között kialakuló versenyt. Kelet és Nyugat összecsapása volt ez, kétféle „noosz” küzdelme a finisben.

– A nő! Ez az előnye velem szemben.

– Nemrég pontosan ez volt a hátránya veled szemben. Ne légy igazságtalan? John!

– Ismerem. Elfelejtet, hogy ismerem, mint a tenyerem. Nem is szereti Szu Csongot, csak átveri.

– Na, tudod, ha az Adeptus Tenet átverhető, úgy kell neki. Erna szenvedélyes nő. Emlékszem, Delano szigetén...

– Megvan. Delano szigete. Hogy nem jutott eszembe. Te hívod fel Fluddot. Ha ezt a horgot nem kapja be, akkor nem az, akinek sejtem. Ide figyelj. Azt fogod mondani...

John nem siette el Vathek előkészítését. Most, hogy az ötlete megvolt, inkább lelassult, s gondosan kidolgozta a részleteket. Az eredmény nem késett, a csillagász fogadta a két fiatalembert.

Fludd albinó volt. Fehér haja, rózsás arca, vörösen izzó szeme ismert volt az egész világ előtt. Mégis, aki személyesen találkozott vele, képtelen volt kivonni magát a hatása alól. Az újságírók visszakapták átmenetileg kisfiús rövidnadrágjukat. John rájött, hogy ezzel kell kezdenie, ha nem akar nevetségessé válni megszeppenésével.

– Köszönjük, hogy fogadott minket, annak ellenére, hogy mitsem értünk a Kozmoszhoz. Bár az emberek nagyrésznél többet, de ez nem több szakmai ártalomnál. Ha kérhetem, így beszéljen velünk.

– Halljam, mit akar.

– Miért vonult vissza? Miért adta föl az űrkolóniák tervét? Mikorra várja az apokalipszist? Menjünk sorra. Tehát az első kérdés: mi az oka visszavonulásának.

Fludd keskenyre húzta égő pillantását. Robbant.

– Évek óta tudjuk, hogy a 2060 Chiron mesterséges égitest. Kb. 400 km hosszú 20 km átmérőjű objektum, mely a Szaturnusz és Neptunusz között helyezkedik el. Előjelzéseket kapunk róla, amit zárolnak. A hivatalos verzió szerint a Chiron a Szaturnusz elbitangolt Holdja. Nem kozmikus humanoidok terméke, hanem egyike a mellékbolygóknak. De kozmoszkutatás nemcsak tudományos berkekben folyik. A hermeneutika többet tud a csillagos égről, mint bármely hivatalos csillagász. 1963-ban úgy döntöttem, hogy felveszem velük a kapcsolatot.

– Elismeri, hogy Adeptus?

– Nevezze, ahogy akarja. Húsz éve kerestem a Corax-üzenetnek nevezett dokumentumot. Meg is találtam. Egyértelműen tartalmazza: a Chiron ürállomás. Az volt a görögök idején is. Csak olvassa ilyen szemmel a görög irodalmat. Az istenek háborút akarnak. Az istenek egy része Trója mellett, más része Athén mellett. Az istenek hatalmat adnak egyebeknek. Médea sárkányfogakból teremt parancsvégrehajtókat, és így tovább. Legfontosabbak a szirének.

– Akik énekükkel zátonyra csalják a hajósokat?

– Ne kotyogjon közbe. Füttyölök az énekükre. A lényeg a halfarok. A szirének a Coraxról érkeztek.

– És az énekük...

– Nem az énekükkel, hanem radioaktív testükkel, érti? De mit tudhatott erről Odysseus meg az Argonauták? Azt, hogy állandóan eltérítik őket eredeti útvonaluktól. Hogy ha Kirké úgy akarja, akkor disznókká változnak. Rájöttek ugyan, hogy a Földet nemcsak emberek lakják, de tudásukkal nem tudtak mit kezdeni. A pontosság mentett meg minket.

Az újságírók egyszerre kiáltottak föl.

– Pontosság?

– Mindent leírtak. Mindent pontosan írtak le. Ki ki mellett áll. Miért harcolnak az istenek. Axel Terg beprogramozta ezeket a háborúkat, s eredményt akár Malthus is írhatta volna. Háborúról háborúra *szelektált* minket a kozmosz. A folytonosságot ugyan meghagyták, de ki merné azt állítani, hogy a mai görög ugyanaz, mint Homérosz korában volt? Közben van Styx, melyen *Charon* visz át.

– Azt akarja mondani, hogy Charon...?

– Chiron volt.

A csillagász elégedetten malmozott ujjaival. Vathek agya felforrt gondolatai sebességétől.

– Akkor a Nemezis közeledése a Corax második kísérlete?

– Korántsem. Köztük van a Nereida, a Neptunusz holdja. Gonoszul viselkedő, kiszámíthatatlan objektum. Nostradamus idején megtámadta a Chiront, – amely vagy aki! – gyorsan pályát módosított, s átment az Uránusz másik oldalára. Úgy képzeljék el, mintha a Szaturnusz védelme alá helyezte volna magát.

– És akkor a Nemezis...

– Nem, nem. Földönkívüli intelligencia termékeként megjelent a Mars két holdja: Phobus és Deimos. Ezek katonai bázisnak is nevezhetők. Nem támadnak, de felügyelik az egész Naprendszert. Azt a szondát engedik át, amit jónak látnak, ami nem tetszik, azt megsemmisítik. Semmilyen próbálkozásunkra nem hajlandók kapcsolatba lépni velünk. Erre Hattaway, ez a megszállott, ez a buzi, ez a... ez a...

– Látom, gyűlöli Hattaway tábornokot.

– Az nem kifejezés.

– Visszavonult. Nem tudta?

– És maguk tudják, hogy mit csinált előtte?

– A hírzárlat ránk is vonatkozik. Semmit sem tudunk a Hattaway-akcióról.

– Meghiszem azt. Ide nézzenek! A Mars. Itt is, de ez a kör: rakétarobbanás. Nagyjából akkora, ami itt, a Földön tengerbe söpörné Ausztráliát. No kérem. Erre lett válasz a Nemezis. Ez az angolszász felsőbbrendűségi betegség ajándéka az emberiség számára. Kegyelemdöfés.

John gyorsan felhajtott egy pohár vizet. Nem élt ilyen egyszerű itallal, most is inkább azért iktatta be, nehogy valami marhaságot mondjon.

Vathek újra meg újra szemügyre vette Fludd fényképeit. A csillagász dühét kiváltó becsapódás igen kicsinek látszott, nem volt nagyobb egy mogyorónál. – Összefügg ez a Jupiter-katasztrófával?

A csillagász elismerően nézett rá. Beletúrt gyapjas hajába, olyan volt így, mint Popeye, mikor saját hajába kapaszkodva kiment a tengerből.

– Az Merlin akciója.

– Merlint mondott?

– A nyilvánosság elé persze Sagramor le Desirons neve került. Csak addig tárták föl a Grand Kanyon titkát, míg az a katonai fölény bizonyítását szolgálja. Csakhogy emögött az Excalibur-szindróma lappang, a legyőzhetetlenség fegyverének birtoklása. Atlantisz öt városa készíti az űrfegyvereket: Titlan, Mayapan, Tulaplan, Aztlan és Tenoclis.

John elszédült a beláthatatlan perspektívától. Széles szalagcímek cikáztak az agyában. „Készítik a titánok fegyverét” vagy „Merlin Amerikában” vagy „A Nemezis a kozmosz kihívása”. Óvatosabban: Legyőzhető a Nemezis?!

Vathek egészen mást értett meg, s abba belesápadt.

– Megszűnt a Naprendszer fegyvertelenítésének lehetősége.

– Látom, érti. A világűr militarizálása befejezett tény. Sosem lesznek űrkolóniák. Azt is mondhatnám, fajtánk nem üti meg a béke mértékét. Az ember háborúkon keresztül jut előre. Ilyen értelemben teljesen új értelmet kap az apokalipszis. Istenek akarata, noná, ha isteneknek nevezzük a kozmikus humanoidokat. Ideje lenne szétválogatni őket. Legalább annyival legyünk tisztában, mint a trójai háború idején voltak, ki kivel tart.

John égnek emelte mindkét kezét.

– Várjon, várjon. Nem tudom követni. Ne feledje, minderről én a nagyközönséget fogom tájékoztatni, de ha azt írom le, amit eddig elmondott, akkor csak felhergelem.

A csillagász menten visszavágott.

– Ahogy a cikkeit ismerem, ezt rég megtette, nem? Vagy nem magát nevezik az Apokalipszis tudósítójának? Nos, kérem. Amivel eddig játszott, az most a valóság. Megalomániások plutónium aszteroidákra lövöldöznek. Tessék megírni. Minden nagyhatalomnak van „Úrtitkok Ügyosztálya”. Tessék megírni. Az emberiség legkevesebb három eredetű, ahogy ezt Poimandrész szemünkbe vágta. Vajon hogyan különbözteti meg a kozmikus eredetű endokráciát, az evolúciós eredetű zookráciától? Tessék megírni. Mert ha nem, majd megírja egy nephilim. És mindent összezavar. Szavaival pillanatokon belül visszaállítja az őskáoszt. Mert az ő egyik szülői ága isteni eredetű, másik szülői ága földi. Li-Gaia.

A két újságíró tanácstalanul nézett össze. Fludd kajánul szemlélte hervadásukat.

– Úgy látom, nincs több kérdésük.

– De, de. Nagyon sok kérdésünk van. Ez az izé... a Ligéia...?

– Sosem hallotta. Nem csodálom. Ők sem magukról. Most kezdik felfedezni, feltérképezni, megérteni saját valójukat. A LI a kozmosz alapanyaga minden égitesten. A GAIA az a sokat keresett Omega-pont, mely maga a Föld.

Vathek izgalomba jött. Delano szigetén hallott a nephilimekről. Mesterük, Ann Bronwell az inkarnáció és reinkarnáció közti különbséget magyarázta velük. Nem kevesebbet állított annál, hogy az inkarnáció nélküli reinkarnáció az ösbűn. A mesterstratéga jól ismerte az endokráciát, akik kényszerből maradtak a Földön. Más helyzet a nephilimeké, akik tudatos kísérlet eredményei.

– Ismer nephilim személyiséget?

– Biztosan, csak nem tudok róla. Tanácsolom, keressék meg őket. Mielőtt megkezdődik az apokalipszis szelekciója. Mielőtt lezárul az istenek elrendeződése, ki kivel tart ebben a végső háborúban. Ha van az újságírásnak morálitása, akkor mutassák meg ennek a kérdésnek őszinte – hangsúlyozom! – őszinte feltárásával.

Benjamin Fludd elálmosodott. Vöröslő szemei lezárultak, gyapjas feje előre billent. A két fiatalember kíméletesen távozott, nem zavarták álmát. Éppen eléggé megzavarta az övéket.

Kábán jutottak az utcára, ahol kihordók tömege árulta az újságokat. Harsogott a főcím.

– „Megtalálták Shamballachot!” Itt az újság! Páratlan szenzáció! Megtalálták Shamballachot!

John kitépte az egyik rikkancs kezéből a lapot. Az első oldalról Erna nevetett rá, a másodíkról Szu Csong. John a járdához vágta a páratlan újságot, és megfontoltan megtaposta.

– Vesztettem. Vathek, nézz rám. Megverték. Ezek ketten legyőztek.

– Ugyan John. Mikor Fludd kezébe adta Charon-Chiront? A bizonyosságot a földönkívüliekről?

– Az a Neptunuszon van. Shamballach meg itt a Földön.

– Nagy baj lenne ránk nézve, ha Charon ladikja idáig vitorlázna. Szöget ütött a fejembe Li-Gaia. Félre kellene tenni a többi információt, és előre hozni a nephilimeket. Rájuk bízták a végső tudást, melyben Shamballach csak egy tétel.

– De szeretik egymást!

– Kik?

– Erna és Szu Csong.

Felkapta a megtaposott újságot, és Vathek orra alá dugta.

– Kamerába néznek ezek? Egy frászt. Egymást nézik. Egymást látják mindenben. Adeptus ez? Megmondjam ki ez? Szerelmes férfi!

Vathek nem világosította föl barátját Erna Schmidt Kirké képességeiről. Nem szólt Badr el Din Oweis-ről, sem az alexandriai kongresszus eltaposott rajongóiról, magáról már nem is beszélve. Azon törte a fejét, mit szól majd Mordecháj, akinek Erna ezt a játszmát feldobta. Hová tűnt? Törődik-e Shamballach-hal? Vagy nagyon is más úton jár.

– John, gondoljuk át újra az egészet.

– Jó, – mondta letörten az Apokalipszis tudósítója. Teljesen kiborult. Nyámmogva ette a pizzát, és ivott.

Vathek tisztában volt vele, hogy nem érzései sérültek, sokkal inkább szakmai gögje. Ha sikerül a whisky fedezékéből kipiszkálni, nyert.

Felvette az újságot, s nekiesett egy-egy gondolatnak.

– A kezdés nagyon hatásos. „Az emberiség mindig álmodozott egy hatalmas földalatti birodalomról.” Honnan veszi ezeket a magabiztos mondatokat? Tény, hogy az olvasó máris eldöntötte, hogy ezt végig fogja olvasni.

– Végig.

– És be is tartja, amit ígér. Nemcsak Dante járt BIS városában, nemcsak Conway járt Shangri La-ban. A hermetikus kutatások most tárják föl, hogy a második világháború végcélja Agarttha volt. A mágnesváros. Ahol úgy élnek a tellurikus áramok jóvoltából, mint a Kék Hold völgyében, csaknem halhatatlanul”. Ügyes. Ki ne akarna élni? És Erna itt összeköti Shamballah megjelenését a halhatatlanság ígéretével, noha még egy szót sem mondott róla.

– Ugorj csak a földrengéshez!

– „A híres Alvó Oroszlán barlang beomlása hatalmas földrengést indított el. A Himalája sok helyen beomlott, míg más helyen kinyílt. Egy ilyen nyílásban jelent meg Shamballah. Érdekes módon az ősi városra kozmikus fény mutatott. A műholdak előbb ezt a fényt észlelték, s ennek nyomán határozták meg a pontos földrajzi koordinátákat.”

John előre húzta alsó ajkát, ami nála a legnagyobb izgalom jele volt.

– És most!

– A kínai kormány a tudósokhoz fordult. Miért fordult a tudósokhoz szerinted?

– Mert azok már figyelmeztették. Szu Csong keze benne van a feng-shui mesterek exodusában is. Benne van az mindenben!

– Azért én ezen még meditálnék.

– Vathek, te nagyon jó barát vagy, de néha szeretnék megbokszolni. Pont azért, hogy ne meditálj. Ne húzd az időt.

– Szóval én húzom az időt. Ki fürdik itt napok óta whiskyben? Pajtás, te egészen másvalakivel boksolsz, s az bizony kiűtött.

– Csak várd ki a végét! Kedvencem, O’Henry minden idők apostatainak üzeni: várd ki a végét! És most!

– „A kínai kormány a tudósokhoz fordult. A világhírű csillagász, Nan-csüan tanácsára kérték föl az ezoterikus tudományok Adeptus Tenetjét, Szu Csongot a feltárási munkát vezetésére. Azok számára, akik számára önmagától kék az ég és zöld a föld, röviden összefoglaljuk, hogy a titkos tudományok legnagyobbjai sosem mondtak le arról a meggyőződésükről, hogy a Naprendszer tudatos Univerzum építés eredményei. Az ősi civilizációk, mint Atlantisz vagy Thule, Agarttha és Shamballah ezért fontosak az emberiség számára. Szu Csong adeptus nyilatkozata alapján Shamballahban találkozni fogunk kozmikus őseinkkel. Az arche-város lakott!”

John felugrott kényelmes pózából, s felordított.

– És ha nem? Istenem, kinek adjam el a lelkemet, hogy megállíthassam ezt az ezoterikus hazardőrt?

Kopogtak. Vathek nyitott ajtót. Bénultan meredt az aszimmetrikus arcra, a fékezhetetlen erőt sugalló izmokra. Az idegen mély torokhangon mutatkozott be.

– Alaister Crowley vagyok.

John megragadta és becibálta.

– Crowley! Akinek Terg átengedte az Adeptus Exemptus címet?

– Nem jelent semmit.

– Beszéljen a maga nevében! Nekem nagyon sokat jelent. Mit szól a kínai sztorihoz?

Crowley becsípte jobbszemét, s a ballal az újságíró veséjébe nézett. Száját keményen összezárta, egyben a füle felé húzta. John-nak nem tetszett az ábra.

– Ne mosolyogjon nekem ilyen bensőségesen, maga nem a Mona Lisa. Nem azért jött, hogy vigyorogjon.

A fekete páholyok adeptusa tovább szemlélődött. Felmérte Johnt is Vatheket is. Öntött magának a whiskyből. Vathek, aki legalább olyan alaposan nézte a vendéget, mint az őt, úgy látta, az ital elveszíti természetes színét, és vörösen izzik. Felkiáltott.

– Rózsakeresztes! Nézd az átváltozást! Vért iszik.

Crowley legyintett.

– Kicsit szentimentálisak, de megteszi. John, magának egy interjú van a birtokában Benjámin Fluddtól. Úgy néz ki, nem tud vele mit kezdeni.

A fiatalember a feje búbjáig elvörösödött, s hebegett valamit a keletiek találékonyságáról.

– Pedig Poimandrész megmondta merre haladjon. Hagyja a keletieket Keleten. Fludd a Kaukázusból érkezett, mégis a Grand Kanyon érdekli. Írja meg Atlantisz öt városát, úgy, ahogy Fludd elmondta. Egészítse ki azzal, hogy velem is készített egy interjút, s én „Rá Hajójának” nevezem azt.

John kijózanodott. Egyből tíz füle nőtt, s egyszerre kagylózott mindegyikkel.

– Meglesz. Sejtettem valami hasonlót. Esküszik rá?

– Esküszöm, ha ez megnyugtatja. Ne menjen viszont bele a Li-Gaia taglalásába.

Vathek azt gondolta magában, bár olyan biztos tippjei lennének ruletten, mint amilyen biztos volt abban, hogy ez el fog hangzani. John agya is vészjeleket küldött, de kimerültebb volt annál, hogy kapcsoljon. Emlékezett arra, hogy Vathek pont Li-Gaiát emelte ki. Szeme Crowley-ről Vathekra vándorolt, meg vissza. Az Adeptus úgy tett, mintha nem látna semmit.

– Rá Hajója szimbolikus elnevezés. Azokat az űrrakétákat nevezik így, melyek átvágnak az Univerzum sötét felén, hogy Fehér Óriásokat hozzanak létre. A bolygókban megalkotják saját földjüknek ikermását. Első mindig a kozmikus kikötő, Atlantisz. Amelyik bolygón nincs Atlantisz, azt messze elkerüli minden kozmonauta. Abban a pillanatban, mikor sikerül napfényre hozni Rá Hajóját, a Földet bekapcsolhatjuk a mindenség körforgásába. Teljesülhet Fludd álma, lehetnek űrkolóniák. Ha nem, – a Föld meghal.

Crowley szenvtelen nyugalommal beszélt. Minden ujján gyűrűt viselt, összetéveszthetetlen adeptusgyűrűket. Tergét a kisujján viselte, a férfikéz legfeltűnőbb helyén. Balkezén ugyanezen az ujjon hármas tekeredésű kétfejű kígyógyűrű vont magára a figyelmet. Vathek látott ilyet, de nem tudta hol. A kígyó le nem vette róla a szemét. Él, riadt meg a fehérhajú. Borzalom. Messziről ismét hallotta mesterét, Ann Bronwellt. „*A kígyó nem földi eredetű. Taszít, de nem szabad, hogy taszítson. Segít.*”

A fekete mágus rajta tartotta egyik szemét.

– Látom, felismerte a gyűrűmet, Vathek.

– Nem, nem egészen. Csak azt tudom, nem földi.

– Ahogy vesszük, barátom. A Brist-Y2-n készült, a Föld iker földjén. Legyen ez a végszavam. Viszlát!

Alaister Crowley mindkettőjükkel kezét fogott. Vatheknek tréfásan előbb a balkezét nyújtotta, s vidáman felnevetett, mikor a fiatalember hátra hőkölt.

– Phü! – törölgette homlokát John. – Hol az írógépem... Szegény öreg Terg. Jól tetted, hogy lemondta. Drága öreg faszi, Benjamin. Ez már nem a te világod. Bejön ide egy szörnyszülött... Bekopog... És koppan ajtó. Honnan érkezik? Természetesen a Brist-Y2-ről. Rá Hajóján. A plutói vizeken. S azt üzeni: SOHASEM.

Vathek felnevetett. Csillogó szemmel figyelte, hogy tér vissza Johnba az életkedv. Asszociációról asszociációra haladt, hagyta, hogy áthassa a pillanat.

– Ne említsem Li-Gaiát. Rendben. Úgysem tudom, ki az. De Poe ismerte... Ligéiának nevezte... És szerette. Ligéia nem hal meg, csak átalakul. Micsoda mű az, szenzációs. És ízig-vérig amerikai. Az se mindegy, hová tűnt el Poe? Hogy lehet, egy világhírű író csak úgy eltűnik... Ő sem hal meg, lefogadom. Valahol élnek ketten. Legszívesebben letenném a tollat...

– A legrosszabb, amit csak tehetsz. A Crowleyek Poimandrész leszármazottak. Ha ők kiválasztottak téged, nem menekülhetsz. Az Arany Hajnal, amit Crowley valamelyik őse alapított, adeptusát „666”-nak nevezi.

– Hogy jövök én ehhez, barátom? Nem vagyok mintaember. Szeretem a piát meg a nőket. Node „666”!!! Igaz, nem értem a budapesti előadásokat sem. Tudod te azt, hogy ott valami belharc folyik egy dátumért? Kapcsolatban van a 666-tal. Van egy csoport, aki tudja...

John elgondolkozott. Annyira, hogy elfelejtette befejezni saját mondatát. A fotelból a régi tettekre szimat állt fel, és csomagolni kezdett.

– Utazunk, Vathek. Foglaltass két jegyet Pestre.

– És a cikked?

– Pillanatok alatt megírom. „Vendégem volt 666”. Hogy tetszik? Sajtót kíván a Sötét Király? Megkapja. Csak hadd villogjanak egymás ellen. Mi meg röpdülünk. Pontosan oda megyünk, ahová Crowley nem akarta.

John verte a gépet, Vathek telefonált. Sikerült.

– Jegyek rendben.

– Szólj Billinek, egy óra múlva jöjjön a kéziratért.

John verte a gépet, Vathek telefonált. Sikerült.

– Bill rendben. Nyerő szériában vagyunk.

– Főzzél egy liter kávé.

John verte a gépet, Vathek kávé főzött.

„Új korszak kezdődött. Új játszma kezdődött. A sakktáblán nyeresre áll a Sötét Király. Sötét kezekbe kerültünk. Crowley nem tréfált, mikor azt üzeni – vagy az ő játékszabályai, vagy a Föld meghal. Akinek van füle, hallja.”

Kitekerte az utolsó lapot, Bill kezébe nyomta, irány a reptér, épphogy elérték a gépet, tele voltak izgalommal, nyomában az Apokalipszisnek.

XVI.

A San Francisco-i vendégeknek halvány fogalma sem volt arról, hogy tudnak érkezésükről. Kedvenc szállodájuk kedvenc lakosztályát rózsákkal díszítették, mivel ez Mulory úr kedvenc virága. Még a Feneketlen-tó is profitált, az önkormányzat rendbe szedette az egész környéket.

Utasításokat kaptak a konyhában, s a szakácsoktól a pincérekig mindenki örvendezett. John Mulory úr kellemes érzéseket váltott ki az emberekből. Aki egyszer látta, nem felejtette el. Rohanó korunkban ő is rohant, mégis igyekezett kialakítani valamiféle állandóságot. Ezek közé tartozott a korántsem luxushotel, mindig itt szállt meg, mellőzve a rongyrazást.

A rózsáról elterjesztette, hogy nem földi eredetű.

– Addig nem nyugszom, míg nem találok meg a rózsák földjét, – nyilatkozta a személyzetnek.

Tett róla, hogy ne felejték el. Volt, amikor elutazott, de lakosztályát fizette. Külön összeget hagyott rózsákra, s kijelentette, úgymint rájön az illatból, betartották-e utasításait.

Miután Poimandrész direkt az ő kedvéért megkegyelmezett egy csomó baleknek, Mulory iránt érdeklődni kezdett a különleges ügyosztály. Megnyílt a Rózsa-dosszié, ahogy Diószeghy őrnagy némi malíciával elnevezte. Hosszan tárgyalt a 614-essel, fedőnevén Skorpióval.

Doktor Morvai Miklós Ipafán született, 1950-ben. Anyja nevét viselte, mivel családjának sosem sikerült kideríteni, Piroska számos kedvence közül ki lehet az apa. Piroska nem szorgalmazta. Szertelen, vidám teremtmény volt, aki úgy szerette az életet, ahogy van. 1956-ban elhagyta az országot, s többé nem hallottak felőle.

Miklóst nagyszülei nevelték, s ez szeretettel teljes, de szabadságra és függetlenségre kapható életvitel volt. A Morvaiak szívvel-lélekkel kötődtek a szülőföldhöz. Ki sem ejtették szájukon, hogy hazaszeretet, mégis, az unoka úgy szerette ezt a csöppnyi országot, ahogy kevesen.

Miután befejezte a gimnáziumot felvették a katonai akadémiára. Nagyapja az ipafai pipák füstje mögül bólintott rá. Nagyanyja sírdogált egy kicsit, hogy így, meg úgy, van ennél veszélytelenebb pálya is. Aztán vajas-tepertős pogácsával etette kedvencét.

Miklós hamar összebarátkozott Szabó Jóskaival, aki elhárítónak készült. A Szabó-fiú kerekarcú, örökké mosolygó, tenyeres-talpas megjelenésű személyisége maga volt a megtestesült „pontosítás”. Addig nem szállt le egy témáról sem, míg többé nem volt mit „pontosítania”. S akkor az úgy többé nem volt úgy. Megoldotta.

Morvai ennél sokkal elvontabb elme volt. Felettesei leesett állal meredtek doktori disszertációjára a titkos páholyokról. Megvédte, 614-es számon, s ez lett azonosító száma is. Jókor érkezett, nem korán, nem későn.

A különleges ügyosztály kezdettől figyelte a drámaíró tanfolyamként kezdődő eseményeket. Feltérképezték az áldozatok életét, de azok közt semmilyen azonosságot nem találtak.

A 614-es ott volt mindhárom előadáson. Míg a közönség figyelt, Miklós dolgozott. Fényképei helyett azonban egyetlen arc nézett vele szemközt, – az előadóé. Mintha tudatni akarta volna vele, ismerlek, nem érdekel.

Miklós megjegyezte magának Muloryt. Azt hitte, azért jön Magyarországra, mert a drámaíró tanfolyam folytatódik. Rosszul esett, hogy neki nem küldtek meghívót. Kezdett belemelegedni az ügybe, melynek számai hihetetlenül messze vezettek.

A Rózsa-dosszié dagadt. A San Franciscó-i újságíró kebelbarátja, Vathek, elvezetett a transzmutánsokhoz. Morvai sosem tapasztalt érzést fedezett fel magában: irigykedett. Akit nem vonzott semmilyen gazdagság, hírnév vagy siker, azt foglyul ejtette Delano szigete. Morvai fölkereste a jereváni fehérhajúakat. Kursymurtnak köszönhetően látta a „lemuri rózsát”, s megértette, hogy Mulorynak igaza van: a rózsza nem földi eredetű.

Konrad Schlange nyomán eljutott a Solonghoz. A Skorpiót megelőzte a híre. A tengeralatti bázis megkülönböztetett figyelemmel fogadta. Morvai mégis sietett haza, egyenesen Ipafára, a fehér-meszelt szobához. Úgy ölelte magához nagyszüleit, mint tikkadt vándor a vízzel telt kulacsot. Aztán sietett vissza a fővárosba.

Az újságírók már a repülőtéren lerohanták világhírű kollégájukat. John vidáman sütkérezett a közszeretben, hajlandó volt nyilatkozni is.

– Nem, nem hívtam senki, magamtól jöttem. Nem tudom, hol van Poimandrész... Nem, tudtommal nem tart előadást. A Nap Lovagjai érdekelnek. Igen, ez a nevük. Két titkot ismernek, amit én is szeretnék megismerni. Nélkülük nem mondhatok semmit. Nagyvonalakban? Kollégák, mit értek a „nagyvonalakkal”? Pardon, bocsánat... Elnézést...

Vathek segítségével kivergődött a tömegeből. Az újságok persze azonnal lehozták, hogy az Apokalipszis tudósítója újra hazánkba érkezett. A magánút a Nap Lovagjainak szól. A jólétesült Kurír azt is hozzátette, hogy ez a társaság egy mulatozó banda, a Kerék vendéglőben esznek-isznak, és van annyi pénzük, hogy az egyre inkább elnyomorodó magyarság „Napjának” érezzék magukat. Ezért kár volt Mulory úrnak San Franciscó-tól Budapestig repülni.

A 614-es természetesen ismerte a Kerék társaság vérszövetségének történetét. Tudott Csengery és Nagyhollosi haláláról, Selleyi és Osztrokányi iraki tartózkodásáról, Ponori és Laczassay érthetetlen mozgásáról. Adatai szerint valóban van a birtokukban egy Kőrösi Csoma anyag Tibetről, Szabó Jóska azt mondaná „pontosabban” Tibetből, de a magyarság eredetére vonatkozik.

Így még kevésbé világos, mit is akar John Mulory. A Skorpió a közvetlen kapcsolat mellett döntött. Elhatározta, hogy meglátogatja Poimandrész kedvencét.

Ellenállásra számított, de John azonnal fogadta. Kék selyemingben feszített, ezüstmetál öltönyben. A Skorpió, aki látta megérkezni garbóban, látta Poimandrész előadásán farmerben, nem győzött csodálkozni ezen az igyekezeten. Csak nem neki, az ipafai fattyúnak öltözött ki?

Érezte a hatást, ami John közelében mindenkit levesz a lábáról.

Na és a rózsák.

Fullasztóan sok volt belőlük. Vörösek, fehérek, sárgák. Lángoló pirosak, és kékek! Honnan az ördögből szerezte? Mennyibe kerülhetett? Morvai szegénységben nőtt fel, és élete delén sem szűnt meg a fölösleges dolgok hihetetlenül magas árán csodálkozni. Sokszor azon vette észre magát, oszt és szoroz magában, akár egy Harpagon. Az érzelmeket helyettesítette ezzel a közömbös számolgatással, mire befejezte, „pontosan” tudta, hová kell a vele szemben állót besorolnia.

A 614-es most nem tudta mit gondoljon. Mulory szeme lázasan csillogott, mosolyogni igyekezett, akár egy kamaszlány. Egész valójával udvarolt a tisztnek, amellettszettelettudóan tartotta a távolságot, amit a Skorpió teremtett kettőjük között.

Igazi hím volt, tetszeni vágyó, szeretetéhes, barátságos, aki csak azok előtt nyílik meg, akiknek mindez mond valamit. „Micsoda emberek keverednek ebbe az ügybe” – gondolta kicsit bosszúsán, de lefegyverezve.

Kinyúlt az italért, amivel John kínálta.

Személyes jellegű, könnyed hangon kezdték. John résen volt. Munkája során számtalan helyen megfordult, nem először szondázták hivatalosan. Morvai szimpatikus volt, és azt a szerepet szánta neki, hogy információit bővítse általa. De a tiszt nélkül tervezett. A 614-es megunta a tisztelet-köröket, s pont azt kérdezte, amit John akart megkérdezni tőle.

– Alaister Crowley többször járt Magyarországon, útját nem követtük. Nem volt miért. Ön, akinek vendége volt, meg tudná mondani, mit keresett itt az Adeptus?

– Ha tudnám, higgye el, megmondanám. De nem tudom. Őszintén szólva épp Öntől akartam megtudni.

– Tehát felkeresett volna, ha én nem keresem?

– Minden bizonnyal.

– Hiszen nem ismert.

– Személyesen nem. De láttam mindhárom előadáson. Szakmámmal jár, hogy kitaláljam, kivel van dolgom.

– Nem csodálom, hogy Ön lett az Apokalipszis tudósítója.

A két férfi között oldódott a feszültség. Mulory vigyázott arra, hogy a következőkben ő nyisson.

– Csodálkozom a Hatvani-kutatásuk zártkörűségén. Ennek az egész világ előtt kellett volna zajlania. Ha tudnánk, kik nyitatták föl a sírját, közelebbit is tudhatnánk a Híva Kehelyről.

– Történetesen rendelkezésére tudom bocsátani ezt az adatot. A sírt a Kozmikus Kombinatív Koherencia nevű matematikai társaság nyitatta föl.

– Kozmikus Kombinatív Koherencia! Sosem hallottam.

– Ahogy én sem. Fiatal voltam még 63-ban. Az akkori falu számára óriásiak voltak a távolságok. Debrecenről sem tudtam, nemhogy Hatvanról és a kozmikus matematikáról. Később, mikor beleütköztem a Híva Kehely történetébe, senkit sem tudtam ebből a társaságból megtalálni. Elnyelte őket a föld.

– Fantasztikus! Nem lehetetlen, hogy ők készítették elő az Exodust. Elnyelte őket a föld? Lehetséges. Van itt egy Muhi pusztá nevű hely, ahol csakugyan elnyelt a föld öt tudóst. Tud róla?

– Sajnos, nem.

– Pedig egyre inkább az a meggyőződése, az volt a kezdet.

– Minek a kezdete?

– A titkos páholyok versenyfutásának kezdete. Ide utazott Rochlitz Robert, a Rex-csoport feje, Lengyel Rudolf, a Követ.

– Őket ismerem. S kiket nyelt el a föld? Ismeri a nevüket?

– Valahol megvan, de fejből nem tudom. Egyedül Peter Greenre emlékszem, mert később az ő testvére, Henry Green távozott a Telchinre. Ekkor már napirenden voltak a képtelenebbnél képtelenebb események. Mallorcáról landolt 11 sybilla, s velük Henry pajtás. Önszántából. Bár a rossznyelvek azt beszélik, a sybillák olyan csodálatosak voltak, hogy inkább az meglepő, csak egy férfi ment velük.

– Láta Muhit?

John csak egy percre habozott a válasszal. Nem tartotta szerencsésnek, hogy bármit elhallgasson Morvai előtt. Figyelmeztető fedőneve, a Skorpió, nem véletlenül született.

– Muhi az egyik pusztá, amit szeretnék megnézni.

– S a másik?

– Janka-pusztá. Látja, nem titkolok semmit. Egyébként a fél világ tudja, hogy ott kell napvilágra kerülnie az Apokalipszis idejének. Rosszul teszik, ha megpróbálják megakadályozni.

Morvai megnyerően mosolygott. Biztosította Mulory urat, Magyarország demokratikus állam. Igaz, az ezoterikus tudományokban kezdőnek számítunk, de pótoljuk.

– Mondja, John, ez a Követnek nevezett Lengyel Rudolf hol van most?

– Van telepátia! Szavamra, ezt akartam kérdezni?!!

– Úgy látom, számítunk egymásra.

– És ugyanarra tapogatózunk.

Miután ezt barátságosan tisztázták, csöppnyi csend állt be. Morvai a kék rózsán legeltette a szemét, néha Johnra is rásiklott tekintete. A fiatalember egy kutya hűségével és bizalmával nézett rá. A Skorpió döntött.

– Lengyel Rudolf Belezsnán született, szűkebb értelemben vett családja most is ott él. Amikor hazatér, ritkán hagyja ki Belezsnát. Persze, elfelejtettem mondani, hogy Janka-pusztá egy ugrás Belezsnától.

John szeme felragyogott. Biztosította Morvait, hogy most rögtön odamegy. S mivel a Skorpió is oda tartott, elhatározták a közös utazást.

Véletlenül vette volna az irányt a Lidérc utca felé? John egyszercsak nagyot kiáltott.

– Rebecca Söderalm! Álljon meg!

Morvai szó nélkül engedelmeskedett. Becky zsebre vágott kézzel gyönyörködött Krysis kertjében. John, a maga szeles stílusában hatalmas, cuppanós csókot nyomott az arcára. Kezébe fogta a lány csöppnyi arcát, s a szemét kutatta.

– Istennek hála! Magának semmi baja! Szeme tiszta és meggyőző. Hogy csinálta ezt? Azt hittem, Poimandrész egy életre elintézte!

A lány idegenkedve bontakozott ki.

– Az tetszene magának... Engedjen már el. Hallotta?

John leforrázva hátrált. Megérezte, hogy a lány a Pusztító emberének tartja. Ebből a szemszögből még nem látta magát. Végtelenül szomorú lett, és nem tudta, mit mondjon. Panaszosan fordult Morvaihoz.

– Azt hiszem, rossz helyen álltunk meg.

A 614-es bemutatkozott a lánynak, s udvariasan megkérdezte, kit talál itthon.

– Senkit. Andrej és Jurij átmentek Barátékhoz. Konkordia bevásárol. Rám bízta a házat.

– Átadna egy üzenetet Szulovnak?

Becky kutatva nézte. Amit látott, megnyerhette. Beleegyezően bólintott.

– Lukács, 11;23.

– Mikor? – kérdezte a lány.

A Skorpió elismerően szorította meg keskeny kezét.

– Ettől a pillanattól.

Becky szelíden megállította a menni készült.

– Szeretném, ha tudná, hogy a Ponoriaknak köszönhetem gyógyulásomat. Jurij az életét.

– Tudom.

– Ez az ország összeomlik. A városban tüntetnek. A kormány tehetetlen. Sehol a világon nem láttam még olyan megoldásnak nevezett intézkedéseket, mely öregek, gyerekek, betegek, hajléktalanok és nincstelenek ellen irányul. Megjegyzem magamnak ezt az országot.

John már kiheverte a fogadtatást. Egész bensőjével követte a párbeszédet. Becky utolsó mondatát nem értette, bár sejtette, hogy semmi jót nem jelent.

A Skorpió arca elszürkült. Nagy erővel uralkodott magán. Fekete szeme Beckyre tapadt.

– Egy napot adjon. Egyetlen egyet.

– Közelébe sem jut.

– Kinek? – avatkozott bele John. A tavaszi szél frissre csípte jólápolt arcát. Mindkettőjükhöz szólt. Egyikük sem vette figyelembe.

Becky elindult a kerti lak felé.

– Jöjjenek.

John afeletti örömeiben, hogy az invitálás neki is szól, csaknem tánc lépésre váltott. Morvai egy medve nehézkességével követte. Becky átvezette őket Krysis meghitt tanyáján. A Holló szobra előtt megállt. Az óriási fekete madár türelmesen nézett a semmibe. Az újságíró nemcsak egyszerű tisztelője volt Poe-nak. Imádta. Ennek köszönhetően tudta, hogy ez a szobor az övé volt.

Becky egészen mást mondott. Arról beszélt, hogy a fekete mágia alapanyagából készült Tenet közvetít a Corax és BIS között. Amiből következően Mahakala az ítéletvégrehajtó.

– Mindent újra kell értékelni. Poimandrész nem az igazi Pusztító. Ezzel szemben a Meta tron millió évek óta építi új Atlantiszt. Ha elkészül, a fölötté levő kérget meg fogja semmisíteni.

– Hogy jött rá?

– Minden üzenet Omegáról indul.

– Tehát a Föld az Omega?

– Nem, – villant föl Johnban a megértés. – Mahakala az Omega. Becky, erősítse meg! Rájöttem.

Becky megerősítette. Elmondta, hogy a Nemezis és a VÁNDOR nevű űrhajó találkozása óta keresi a kulcsot.

– A VÁNDOR-t az Időbolygó megsemmisítésére küldték. Nem tette meg, noha leszállt a Szaturnuszra. Aztán a Föld felé fordult. Olyan egyszerű. Azért jött ide, mert az Idő Ura már itt volt.

– Rá kellett volna jönnünk! – szikrázott John.

– Voltak, akik rá is jöttek, – mondta nyugodtan Morvai. – A Kozmikus Kombinatív Koherencia matematikusai. Akik tudták, hogy a Híva Kehely pont ennek a szövetségkötésnek az edénye.

A két férfi egész úton Tenet szobrával foglalkozott. Az újságíró el volt ragadtatva attól, mi minden sűrűsödik össze ebben a parányi országban. Morvai kevésbé örült. Szívesen lemondott volna a Híva Kehelyről.

– Vathek olvasta valahol, hogy ez a misztikus tárgy már a németeké.

– Nem a németeké.

– Ha szörszálat akar hasogatni, akkor Frickeré. Egy író adta oda, vagy adta neki... Milyen jogon?

A 614-es rágyújtott, s közben félkézzel vezetett. Szürke, megviselt arcával makacsul előre nézett. John azonban kívárt a választ.

– Milyen jogon? Azon a jogon, hogy a Kozmikus Kombinatív Koherencia társaság feje az ő apja volt. Hatvani leszármazott, és Hatvani professzor az új kutatások szerint nem kevesebbet tett, mint megkötötte azt a sokat emlegetett szövetséget.

John segílyt kérően nézett maga köré, aztán a rá jellemző hangulat-hullámmal kurjantotta.

– Juhé! Hosszabban maradok, mint akartam. Ugye, ennek semmi akadály?

A Skorpió nem felelt. Akadály ugyanis van. Az ország széthulló állapota. A robbanásig feszült helyzet. Ki felel ezért a felelőtlen újságíróért, aki csak rohan a sztori után?

A főváros határánál közlekedési dugóba kerültek. Rendőrök sehol. Az emberek nyomták a dudát, a legkülönbözőbb stílusú káromkodások röpködtek a levegőben, de a stílustól függetlenül káromkodások maradtak, melyek arra voltak kihegyezve, hogy a népet romlásba döntötték. Morvai és Mulory megfeledkezett Tenet szobráról.

– Forduljunk vissza, és menjünk egy másik úton, tanácsolta az újságíró.

– Nézzen hátra, – felelte lakonikusan a 614-es.

John hátra nézett, és rájött, hogy innen se be, se ki.

– Mondja, nincs valami adóevője, vagy hasonló? – érdeklődött az amerikai.

Mielőtt a választ megkaphatta volna, sportruhás fiatalember kocogtatta meg az ablakot. Csupamosoly arca tele himlőhelyekkel, de jól állt neki. Markánsa tette egyébként kamaszos képét. A hírszerző kipattant helyéről.

– Hogy kerülsz te ide?

– Gondoltam, csatlakozom hozzátok. Mint látom, ti fogtok csatlakozni hozzám. Hagyd itt a kocsit, indulás.

Nem mondták maguknak kétszer. Elegáns ezüstmetál Honda várt az ötszáz lépéssel alattuk lévő bekötő úton. A Skorpió bemutatta egymásnak Szabó Józsefet és Mulory urat. A két fiatalember rögtön szimpatizált egymással. Elöl ültek, míg Morvai elnyúlt a hátsó ülésen, s megpróbálta rendszerezni gondolatait.

– ...bomba csaj, be fogom mutatni neked, – ígerte Szabó új barátjának, mikor megállították őket.

Három zöld-fehér terepjáró egyenruhájú katona, vállukon átvetett fegyverrel. Ahogy mentek a kocsit felé, kibiztosították és csípőmagasságban rájuk szegezték a fegyvereket. Szabó óriási

lendülettel indított. A golyók a fejük körül pattogtak. A Skorpió visszahunyta, de előtte elismerően dűnnyögte: „Szép volt.”

Székesfehérvárig zavartalan útjuk volt. Az Alba Régia előtt Morvai magukra hagyta a fiatalembereket. Két óra szünetet engedélyezett. Szabó Jóska örömmel csapott föl idegenvezetőnek. Végigcipelte John a Romkerten, büszkén az Árpád-házi királyokra. Megetette az Ősfehérvár Étteremben, elvitte a Csitáry-forráshoz. John engedelmesen kortyolt a vizet.

– Prima, – lelkesedett új barátja kedvéért.

– Szabadszénsav tartalma literenként 2124 mg. De nem ez az igazi érdekessége, hanem az, hogy kapcsolatban van a Yucatán-félszigettel. Chitzen Itza és a Csitáry-forrás vízyanaga egy és ugyanaz.

Az újságíró jól ismerte Yucatánt, de vizére nem emlékezett. Megpróbálta elképzelni, melyik forrásról lehet szó, de nem ment semmire. Kérésére kiürítettek egy colás üveget, s vízmintát vett a Csitáry-forrásból.

Az idő röpült, két óra gyorsan eltelt. Morvai kőkemény arccal foglalta el a hátsó ülést. Elmondta, hogy az úticél módosul. Előbb Gemencre mennek. John visszafordulhat. Visszavinni sajnos nincs idejük.

Az amerikai fiú velük tartott. Szavak nélkül is megértette, hogy a Nap Lovagjai veszélyben vannak, s még mindig nem tudták elhagyni rejtekhelyüket. Hallgatta a szórakoztatására közölteket Gemencről, ahol szarvasok és vaddisznók élnek, a Duna több ágra szakadva szigeteket alkot. 12 kilométeres a kisvasút, és ugyanennyi a sétahajózási lehetőség.

John óvakodott Disneyland-nek becézni ezt a parányi országot, ahol zsebkendőnyi területekre vágnak föl. Igaz, a Mississippit annyit szabályozták, hogy saját maga sem találna vissza eredeti medrébe. Itt viszont maradt valami az őstermészetből. Szomorúság fogta el az elmulasztott lehetőségek miatt, amelyek csak most tudatosultak benne.

– Mindig csak a gondolatok után rohantam, – fordult a Juszufnak becézett Jóskához, – sosem néztem meg egy mocsári ciprust vagy vizilovat. Azt hiszem, ezért nem értek most bizonyos dolgokat.

– Mire gondolsz?

– A rendelt idő melletti rendelt helyre. Miért ott történnek a dolgok, ahol, nem pedig másutt?

– Jó kérdés. Elárulja, hogy nem sokat forgattad a Könyvek Könyvét. John, ezt pótolod! Sürgősen. Az egy forgatókönyv. A rendelt idők és helyek forgatókönyve. Minden benne van, minden! Rejtve. Számos más forrás kell hozzá, hogy értsük.

– Juszuf, ezt azért konkretizáljuk. Például benne van-e a Bibliában Belezna?

– Marhaság. Már mért lenne...

Morvai hahotázott, s először avatkozott a beszélgetésbe.

– Maga, John, képesztő transzcendentális képességekkel rendelkezik. Ha rám hallgat, sosem olvassa el a Szentírást. Kiváló rávezető. Ne csodálkozzon, azt mondtam, amit hallott. Rávezető.

A Skorpió hosszas elbeszélésbe kezdett, melyben bőven szerepeltek párhuzamok Dávid királyról, meg Szent Istvánról. John egészen új színben látta a leszármazásokat. Nem ismerte a Baigent-Leigh kutatásokat, nem ismerte azt a versenyfutást, mely a szent vér körül

kezdődött. Morvai összefoglalta annak adatait, amit a szerzők „Az abbé titka” címen írtak meg a Szent Grálról.

– Ami Rennes-le-Chateau a franciáknak, az nekünk Jankapuszta. A XVII. században hatalmas akácos volt a helyén, erről a méhészek őriztek meg adatokat. Mézes Erdő akkor még nem volt határterület, ez Trianon utáni helyzet lett. Katonapolitikai okokból az akácot kivágták. A meglepetés nem sokkal ezután jelentkezett, amikor lovak és kutyák nyalogatták, sőt ették a puszta földjét. Érdekes, mézszerű folyadék borítja a földet, amiről a felkért geológusok sem tudtak egyebet mondani, mint azt, hogy valóban méz. Az itt élők őrzik a titkot, nem a Mézes Erdőt, hanem azt, aki eszik ebből a mézből, az megérti az állatok nyelvét, megért minden nyelvet, amit ezen a sárgolyón kitaláltak akár most, akár a múltban. A mézes föld legendája mégis kiszivárgott, s találkahelye lett mindazoknak, akik elsőként kívánnak értelmezni múltat vagy jövőre, genezisre vagy apokalipszisre vonatkozó adatokat.

– S hogy jön ehhez a Biblia?

– Sámuel I. könyve 14;24. És az egész nép eljutta az erdőbe, hol méz vala a föld színén.

– És jóllaktak mézzel!

– Szó sincs róla. Először is megtiltottak nekik mindenfajta étkezést, amit az engedelmes ókoriak be is tartottak. Egyedül a király fia, Jonathán eszik belőle. A hatás nem marad el, Jonathán szemei felragyognak a *lépesméztől* –

– Kitűnő! – nevetett John és Juszuf. Jobbra-balra dőltek, nyilván egészen más jutott eszükbe a lépesmézről, mint a genezis.

– ...s nyomban meglátja, hogy rossz a vezetése „Atyám bajba vitte az országot”, jelentette ki a királyi sarj. Meglátja, hogy a népnek is enni kell. Ezt úgy látszik, addig nem tudta. A nép szóból ért. Támad és győz, és húst eszik, amitől az Isten úgy megharagszik, hogy aznap nem szól ezt a butaságot előidéző Saulhoz.

– Mi ebből a tanulság? – dobta föl Juszuf.

– Többször kellene mézet enni! – vágta rá John.

– Mi hasznunk, ha a méz nem a Mézes Erdő méze, kérdezte halálos komolyan a Skorpió. – Laczassay és Ponori akkor is el fog jutni a beleznai határhoz, ha minden lépéssel a fejüket kockáztatják.

– Érdekes ország ez, – komolyodott el John. – A víz olyan, mint Mexikóban, a föld olyan, mint Izraelben. Hogy állnak a növényeikkel? A rózsákkal?

Juszuf a visszapillantóból kacintott barátjára. Ebben a pillanatban egy fogadást nyert meg. Száz az egyhez tartotta, hogy John felteszi ezt a kérdést.

Morvai ismét rágyújtott. Egész valójából sugárzott, hogy John-nak mindent megenged, amit másoknak soha.

– Gemenc szívében található egy fa, amit „nagy fának” neveznek. Ez megfelel a bibliai „életfának”. Tizenkét gyümölcsöt terem csupán, minden hónapban egyet. A gyümölcsöt meghatározni lehetetlen. Leginkább rózsához hasonlít. Minden hónapban más-más színű, más bajokon segít, akár a „titkos értelmű rózsza”.

– Fantasztikus. – lelkesedett az újságíró. – Analizálták?

– Amihez hozzáfértünk, azt igen. A levelek gyógyítanak minden nyavalyát. Akár teaként, akár borogatásként. Totális gyógyító. De a gyümölcsöt nem lehet tanulmányozni. Amikor elér egy érettségi fokot, eltűnik, köddé válik, volt – nincs.

– Akár a mesében, – csillogott John szeme.

– Valóban sok mesénk foglalkozik hasonlóval, – hagyta rá Morvai. – Meséinkben az almafák aranyalmát teremnek, és tündérek vigyáznak rá. Valójában az életfát nem őrzi senki, a semmi védelem a legjobb védelem.

Johnt elképesztette az Életfa. Sosem hallott más 12 termésű fáról. Tartózkodóan érdeklődött, láthatná-e? Hiszen Ponori és Laczassay oda tart.

– Nem tartanak oda, – állította le Morvai.

– Nem? Akkor minek mentek Gemencbe?

– Mert Ponori jól ismeri minden zugát. Nagyapja és ükapja vadász volt. Amire ők megtanították, azt nem pótolhatja semmilyen kiképzés.

Az újságíró először gondolt arra, hová tartozhat a 614-es? Az ezoterikus egységek valóban különlegesek. Nem parancsol nekik senki. Most már mindegy, biztatta magát, most már benne vagyok nyakig.

Hatalmas pusztához érkeztek. Juszuf magyarázott valamit a „nemzeti temetőről”, arról, hogy a magyarok itt szenvedtek döntő vereséget a törököktől, több mint négyszáz éve.

Most is úgy festett, mint egy csatatér. Tele katonákkal és helikopterekkel. A távoli horizonton más egységek lapultak. John fényképezett, de nem értett semmit. Juszufhoz fordult.

– Kik azok ott?

– Magyarok.

– S ezek itt?

– Szintén.

A megfigyelő helikopter zúgása elnyelte a további eszmecserét. Fiatal katona kiabált le Morvainak.

– Jönnek. Ott!

A két férfi a senki földjén bukkant elő a folyóból. Tántorogtak, egymásba kapaszkodtak. A távolból tüzet nyitottak rájuk. Ponori és Laczassay hasravágódott. Nem lehetett tudni, hogy találat érte-e őket.

Morvai szenvtelenül kiválasztott öt embert.

– Elējük mentek. Idehozni őket élve vagy halva.

A katonák elindultak. Erre az örülségre pergőtűz volt a válasz. Két ember a sebesültek jellegzetes fájdalomkiáltásával dőlt ki. A többiek továbbmentek.

A távolban megmozdult az egész harcvonal. Kihasználták, hogy erre senki sem várt, csaknem kétszáz métert haladtak előre.

– A szentségit! – káromkodott az a tiszt, aki jelentett Morvainak. – Megelőznek!

Morvai távcsőn figyelte, hogy hullik el az előre küldött egység maradék három katonája is. Laczassayék a földhöz lapulva kúsztak előre. A Skorpió letette a távcsőt.

– Élnek. Márpedig ha élnek... – kissé elgondolkozott, aztán előre ment az egyik helikopterig. Beszállt.

A gép felröppent. Idétlen szúnyog módjára billegett, szinte a föld felett suhant a menekülőig.

– Ki vezeti? – érdeklődött Juszuf.

– Az Ördög Unokaöccse! – vigyorgott a megszólított. A helikopter fel sem vette, hogy célpont. Alacsonyan repült, talpa szinte súrolta a talajt. Lágyan ért földet, s a Skorpió kiugrott a menekülők felé. A gépről kattogva szólt a fedező fegyver. A Skorpió elérte embereit, vagy legalábbis azokat, akiket meg akart menteni. Csak egyikük sebesült meg, a másik segített cipelni társát. Elérték a helikoptert, s a hatalmas dongó magasba röppenve eltűnt a szemük elől. A katonát egyik oldalon az örömtől, másikon a kudarctól tomboltak. Merő feszültséglevezetőként lövöldöztek, hullák és sebesültek sorát szedték össze.

– Hová mentek Morvaiék? – érdeklődött John.

– Az első kórházhoz! – válaszolt vidáman Juszuf. – Ne izgulj, John. Most már minden rendben.

Az ígéret bolygója

Miután Törökország megtámadta Irakot, a Hodzsa alig titkolt örömmel sietett a háborúba. A sok zsoldost éppen elég volt kordában tartani. A béke, ha nem más, mint előkészület a háborúra, borzalmasabb tud lenni magánál a háborúnál. A katonák fosztogattak és gyilkoltak, a közbiztonság csak álom, melyből óráról órára fel kellett ébredni.

Sellyei időközben a Hodzsa barátja lett. Ezt a helyet Tabris magának szánta. Rosszul számított. A Hodzsa nyájasan bánt vele, de soha semmibe be nem avatta. Tanácsot meg végképp nem kért senkitől. Tabris megpróbált kéretlenül is segíteni, ám számítását a Hodzsa nélkül tette, és közeledése végképp kudarcba fulladt.

Nem így Sellyei, akinek eszében meg sem fordult a barátkozás. Hét lépés távolságot tartott maga körül. Mint Árpád-házi leszármazott, akinek küldetése van. Küldetéstudata átforrósította egész lényét, s a Hodzsa megértette szavak nélkül is, hogy Laksmi ehhez misztikus kulcs, semmi több. Indulás előtt rábízta a lányt. Ezzel szemben magával vitte Tabrist és Osztrókányit, akiknek semmi kedvük nem volt találkozni a törökök legújabb világbirodalmi terveivel.

Az arabok alig hagytak katonát a főváros védelmére. Sellyei tiltakozott, de a Hodzsa megnyugtatta, hogy a törököt nem engedik Baghdadig.

Laksmi nagyon unalmasnak találta a várost. Nem találta a helyét, pedig kereste. Sellyei mindenütt a nyomában járt, de soha hívás nélkül nem közeledett. A lány tökéletesen kiábrándult az ezeregyéjszaka városából. Bekövetkezett, hogy napszámra ki sem mozdult szobájából.

Sellyei ügyesen elhelyezett egy-egy kérdést, és Laksmi válaszolt. Mesélt távoli naprendszerekről, kozmikus humanoidokról, akik évmilliók óta ugyanazok. Ezzel szemben azok, akik elindultak a Brist-Y2-ről a nekik ígért naprendszerbe, tragédiák során mentek keresztül. Minden állomásukon nem voltak többé azok induláskor, mint az odaérkezéskor. Eleinte tetszett. A lány jó elbeszélő volt, színesen elevenítette fel a szirének halfarkának beszerzését, a kentaurok lópatáit, a sakálfejet, a radioaktivitás elvesztését, az átalakulási képesség elvesztését, s mikor a láthatatlanság eltűnéséről beszélt, hangja elcsuklott, nehezen szedte a levegőt.

A férfi rózsákkal halmozta el. Laksminak ez a virág a titoktartás virága volt. Mikor elolvasták John „Poimandrész” cikkét, Laksmi elmagyarázta, hogy a thulerunék azt közölték a rózsza folyóvá alakulásával, hogy a titoktartást megszegették. Beszélt a nyolc titkosértelmű rózsáról, Pszichéről, Szibilláról, Gaiáról, akiket még értett Sellyei, de Zila, Tenet, Androgün lényegét már nem tudta követni, Szunrutasztól és a Heliaque metamorphosistól pedig meghátrált.

– Mindez összefügg a Fogollyal, – mondta búsan a lány. Jól látta, hogy a férfi nem tudja követni, és segítségül hívta a görögöket. – Demokritosznak engedték meg, hogy leírja, minden bolygón él egy kozmikus filozófus, akinek gondolatai alapján alkotják meg az életet. Ez a filozófus a Fogoly. Addig nem szabadul, míg bolygóját be nem kapcsolta a Kozmoszba.

– Borzasztó, – vélte Sellyei. – Egyedül van?

– Nem egészen. Rendelkezésére áll a Követ.

– Csak egy követ? Hisz ez kész abszurdum! És akkor te, királynőm, aki nemcsak ismered, hanem át is élted a tökéletesedés útjának 365 fokozatát, te ki vagy?

- A Génuszok érkezéséig Őrző voltam. Tőlük kaptam az Emendátor fokozatot.
- Az mit jelent?
- Helyreállító, egyensúlyhozó, kiegyenlítő.
- Tabris: Génusz?
- Úgy van.
- Hányan jöttek?
- Heten.
- Mind a rendelkezésedre áll?
- Ha kérem.
- S miért nem kéred?
- Előbb döntenem kell a feladatról. És fel kell ismernem a Foglyot és Követét. Nem olyan könnyű, mint hiszed.
- El tudom képzelni, – komorodott el Sellyei.

Neder ópiumpipát hozott, és Laksmi belemerült kedvenc időtöltésébe. Sellyei félt ezektől a lebegésektől, de megakadályozni nem tudta. A lánynak kellett a bódulat az emlékezéshez. Az út, melyen vezette a férfit, sorsdöntő volt.

Elérkezett a pillanat, amikor Laksmi szeme előtt felmerült a bolygó, ahová emlékeivel igyekezett.

– A Fehér Napok közt haladva hirtelen ismeretlen erejű vonzással találkoztunk. A Halszög befogott minket. Rohamosan közeledett felénk a sziklával tűzdelt talaj. A becsapódás azonban nem következett be. Pályára állhattunk és szabadon dönthettünk arról, leszállunk vagy sem.

– Miért az előbbi választottátok?

– Utunk során ez volt az első Fekete Naprendszer. Szépsége olyan volt, amit komoly szépségnek lehet nevezni. A Fehér naprendszerek derűsek, könnyelműek, felelőtlenek.

A Fekete Naprendszerben a derűnek nyoma sincs, hiányzik a könnyedsége is. Egészen egyedülálló érzést vált ki, amire az emberiségnek addig nem volt szava.

– És utána?

Laksmi nem törődött a kérdéssel. Öntörvényei szerint haladt emlékeiben.

– Mikor leszálltunk a harmadik bolygóra, mámorosak lettünk szépségétől. Azok a sziklák! A Himalája csupán tengerparti homokhegy hozzájuk képest. A növények! Talán ha el tudnánk képzelni egy Afrika nagyságú melegházat. Párás, forró, meleg, homályosan derengő Fekete Nap, melynek felszínén állandóak a robbanások. A növények ennek ütemére változtatták helyzetüket, s úgy alakultak, hogy utat mutattak számunkra.

Laksmi behunyta szemét, hogy jobban lássa a lelkében felmerülő képet. A hegyekből faragott határtalan birodalmat, melynek szépségéhez foghatót nem látott. Nincs államhatár, a Jupiter méretű égitest magát Samaya-Tara néven ismeri, ami annyit tesz, „Esküvel Megszabadító”.

– Ereskigalt a negyedik napon ismertük meg. Az, hogy szép, nem mond semmit. A gyönyörű, a csodálatos elveszíti értelmét, kevésnek bizonyul. Ereskigal *méltó* volt az élet minden alapkérdésére méltó. Nem lepett meg, hogy naprendszerében ez az égitest az ígért Bolygója. Ereskigálhoz érkezett a Fekete Napokról mindenki, aki úgy érezte, születésével ígérték

számára valamit. Voltak, akik három-négyszáz évesen hagytak el mindent, hogy felkeressék. Vele találkozni a lét nagyszerű ajándéka volt.

– Mégis milyen volt a külseje? – tudakolta Sellyei.

Laksmi nem nyitotta ki a szemét, úgy válaszolt.

– Jellemző kérdés. A külseje. Mérhetetlen Fényű, így becézték. Mert sugárzott. Ruhája fehér, eleme a tűz, kezében tavirozsát tartott, bokáján apró gyémántcsengő csilingelt. Kíséretében tíz molha, tíz pholha, tíz sroglha járt, ezek többlenyegű életistenek, akik önként szolgálatába szegődtek. Fekete-fehér köveket szórtak eléje, amerre járt, s ezekből rózsák lettek, ahol Ereskigal lába érintette. A rózsákból olaj, melynek illata beburkolta Matát, az ígéret Bolygóját.

– Mata, – mormolta Sellyei. – A Valóság.

– Ereskigal valósága, ezt akarom mondani. Mata lakói az első kozmikus halandók, akikkel találkoztunk. Élettartamuk 7-800 földi évnél felel meg. Az első száz évben erősödnek és növekednek. Képzett vezetőkkel beutazzák az egész bolygót, megismerik minden szegletét. Egyetlen feladatuk eldönteni, mit akarnak tanulni a következő száz évben, mert az a képzés ideje.

– Száz év, mint képzési idő! – Sellyei kínosan nevetett. Eszébe jutott, hogy a Föld ötmilliárd lakosából több mint kétharmad analfabéta. Képzési idő!

Laksmi gúnyosan biggyesztette le rózsaszínű ajkát.

– Nem a Földről van szó. Nem avult és drága iskolákról. Az ígéret Bolygója nem szószegő, nem hazug, és főleg nem pimasz. Nem ismerik az egymáson uralkodás elméjét, nem abból áll a nevelés, hogy engedelmeskedj az erősebbnek, mert ott ennek nincs értelme. A növendék még tanulási ideje előtt a lehető legfelelősebb döntést hozza, mivel meg kell indokolnia, hogy tanulmányai által miben kíván változtatni, javítani, segíteni. Magával a választással felhívja a figyelmet olyasmire, ami addig senkinek nem jutott eszébe. Ez bizony megér száz év utazást. És ne gyere azzal, hogy velencei gondolák, holland fapapucsok, meg svéd fjordok. Ezek évszázadok óta ugyanazok, míg Mata folyton folyvást változik, és nem pusztulása, hanem épp ellenkezőleg, az építése miatt. Az építés Mata egyik kulcsszava. Ha öröklétet akarsz, – építkezz. Nem látsz a Földön semmi összehasonlíthatót városaikkal. Semmi, de semmi hasonlót!

– Elsősorban építészmérnökök? – érdeklődött a férfi saját fogalomkörében. – Tudom, hogy botor kérdés, de másképp nem tudom megkérdezni.

– Nem szakmát tanulnak, nem diplomát kapnak, ha ez érdekel. Vedd alapul, hogy kezdetben ők is tiszavirág életűek voltak, s a 70-80 éves kurta létet tudásukkal hosszabbították a tízszeresére. Ahol nincsenek háborúk, sem járvány, sem éhség, ahol mindig mindenki az életminőség szakadatlan jobbításán fáradozik, ez is elérhető. Az építést egyszerűen szeretik. Ötven-hatvan évig képesek tanulmányozni a természethez legjobban illő formát. Soha olyat nem hoznak létre, ami árthatna Matának, azaz bolygójuknak, melyet élőlényként tisztelnek.

– Egykor mi is így tiszteltük Gaiát.

– A Föld ott vesztette el lehetőségeit, amikor ettől eltért. Az a felfogás, miszerint a természetet le kell győzni, miszerint csak *ellenére* lehet emberhez méltóan élni, megalkotta a Pokolbolygót. Erre még visszatérek.

Sellyei kényelmetlenül érezte magát a kemény szavaktól. Kimondatlanul is tudta: Gaia halott. Holt bolygón él egy csomó hullajelölt, akikből sosem lesz kozmikus halandó. Nem véletlen, hogy Laksmi épp az ígéret Bolygójánál időzik, s nem a halhatatlanokén. A Mata azt az utat

járta be, amit a Föld is bejárhatott volna. A halál jelenléte nem indok arra a pusztulásra, ami itt van. Elvégre az egysejtűek a Földön is örökéletűek. A halál a többsejtűekkel jelent meg, tehát alakítható, mint a Matán.

– Náluk nincs ellenség, nincs egyenlőtlen fejlődés, mely mesterségesen létrehozott borzalom. Ennek alapja, hogy nincs irigység, és nincs gőg, az emberellenesség ismeretlen. Nincs bizonyítási kényszer, ugyan mit kellene bizonyítani annak a kozmikus humanoidnak, akinek minden gondolata a másik?! Hiába keresnél hadsereget. Avult és tudatosan törölt fogalom, történelmük nem a háborúk története, hanem úgy tartják számon a korszakokat – „Hmbil építésének ideje” avagy „a matalin feltalálásának ideje” és így tovább. Feltaláló zsenik sora olyan anyagokat hozott létre, melyért itt a Földön az energiaforrások urai eladnák testüket-lelküket. Ott a bolygó tökéletesítésére fordítják.

– Te elsajátítottad valamelyik képességüket?

– Igen, barátom, és megpróbáltam a lehetetlent.

– Javunkra fordítani.

– Úgy van. És semmi, de semmi foganatja. Akkor jutott eszünkbe idehívni Ereskigált. Nem is sejtettük a következményeket. Szemünk előtt az ígért Bolygója lebegett. Ha csak egyszer láthatnád könnyed, egyszemélyes léghajóikat, amivel játszva közlekednek. Nincs környezetszennyező energiahulladéka, melynek itt rettenetes betegségek sora köszönhető. Ereskigal megtanította a hangenergia felhasználását, ehhez fogható erejű és tisztaságú energia nem sok van. Tíznél több módszerük van a napenergia hasznosítására, de további tíz új módszert akarnak. Ehhez nem kellenek agyalágyult költségvetések, ez a bolygó ügye.

– Úgy látom, a Matán megtaláltátok a „Foglyot”. Ha igaz a tétel a Kozmosz bolygóin található fogoly filozófusokról, akkor a Mata filozófusa Ereskigal.

A mesélő nem válaszolt azonnal. Mélyen leszívta az ópiumot, kezéből kicsúszott a pipa. Aludni látszott. Sellyei mellette ült, s őrizte. Elnézte a karcsú testet, a hosszú szempillákat, melyek tömörsége és puhasága állatok prémjére emlékeztette. A lány ellentmondásos természetén merengett, hol jószágos volt, irányítható, magabiztos, hol támadó és kibírhatatlan. Ki számíthatatlansága pedig külön műfajt hozott létre, a vibrációt. Néha csak úgy létezett kapcsolat, ha a Laksmihoz közeledő képes volt hullámhosszára hangolódni. Ha ez nem következett be, a kapcsolat megszűnt, mielőtt létre jöhetett volna. Sellyei jól tudta, hogy Laksmi erről nem tehet, ahogy az ember nem tehet arról, hogy lába kicsi vagy nagy. Elsimított az alvó arcából egy makacs fürtöt, és Laksmi teljes öntudatával felült.

– Igazad van, a Mata filozófusa Ereskigal volt. És figyelmedbe ajánlom, hogy nőnemű filozófusról van szó, aminek hallatlan jelentősége van. Gondold meg, hány tanulmány született arról, hogy akár gyerekek, akár nők kezébe került volna a hatalom, ugyanoda jutunk, mint a férfiuralom által. Ez a Föld legnagyobb hazugsága. Az ígért Bolygóján megfékeztek a technikát, nem tévesztették össze a kényelemre szolgáló tárgyakat a szellemi fejlődéssel. Nincs hadsereg, mert nincs ellenség, viszont van életfejlődés.

– Hogy érted az életfejlődést? Meghosszabbított életidőként?

– Például. De sokkal érdekesebb annak felhasználása. Gondold el, mit jelent egy évszázadon keresztül egy gyönyörű világ csodálatos eredményeivel ismerkedni. Majd rábízzák, azt tanul, amihez kedved van, amihez késztetést érzel. Aztán kétszáz év alkotás. Itt munkának neveznék, de nem az. A munka alkotójellege abban a pillanatban megszűnik, amikor a társadalom jelöli ki, hogy neki milyen célirányos tevékenység szükséges. Ez az igazi férfiproduktum, ez az igazi kirekesztő tényezőnk a kozmikus humanoidok köréből. Mert ez szükségszerűen nem vezet máshová, mint az eltartás-elmélethez. A roppant embermennyiség

minőségében egyre silányabb, mivel háborúk, járványok és éhség pusztítja. Ezzel a masszával nincs életfejlődés. Vegetáció, az igen.

– Nem vitatkozom.

– Nem tudsz vitatkozni, mert nincsenek érveid. Itt van a kutya elásva. Egy nő a száját sem nyitja ki, ha nem képes mondani valamit. Még a locsifecsi, szájtépő asszonynak is van mondanivalója mondjuk a halról, amit megvásárolt. A férfinak nincs. Neki a hal az evés célja. Majd csak azután nyilatkozik, ha megette a számára elkészített terméket. Látszólag semmi különbség. Valójában történelmi zsákutca.

– És akkor szerinted négymilliárd embert fel fognak tálalni?

– Talán ezt eddig nem tudtad?

– Nem egészen.

– Nem tudom, mi az, hogy nem egészen. Talán nem árulnak emberhúst a mészárszékekben? Talán nem Swift tanácsolta, hogy fejlesszék ki a gyermekhús iránti keresletet, mert a hozzá való ízlés és gyilkolási hajlandóság megvan?! Talán nem tárolt Bokassza császár emberhúst a fridzsiderben? Talán nem tartanak fenn titkos kutatásokat a biológiai fegyvereknek, melyek nem egyebek megállíthatatlan fertőző mikrobáknál? Talán nők találták föl a vegyszerekkel tartósított évekre tárolt kőkemény és mérgező konzerveket? Mit gondolsz, az ezek által létrehozott mutációk mennyire épületesek?

– Nehéz kérdés. Inkább mondd tovább, mit csináltak az ígéret Bolygóján az első négyszáz év után?

– Éltek. Mert mindazt a szépséget, amit létrehoztak, mindnyájan, feltételek nélkül élvezik.

– Csodálatos.

– Ereskigal alkotása, annak a filozófusnak az alkotása, aki szerint az élet ígéret. Az ígéreteket pedig be kell váltani.

– S mindezt azért, hogy a bolygót élőlénynek tekintette.

– És szerette. És megszerettette.

Neder gyümölcsszörpöket hozott, és Laksmi elé tette. Meztelen lába nesztelenül simult, fegyverét csupaszon az övsálba dugva hordta. Abban a pillanatban, mikor keze felszabadult szolgálata alól, megragadta a fegyvert. Kérdően nézett Laksmira, s ha az int, habozás nélkül lelövi Sellyeit.

Aztán kérdően nézett Sellyeire, s ha a férfi parancsol, lelövi Laksmi. Mindketten tudták, hogy Neder igazi ura a Hodzsa. Mindent hall, semmit sem reagál le. Mindaddig nincs hatalma, míg nem képes egymás ellen fordítani urait. Utána viszont hatalmának nincs vége.

Mivel semmilyen parancsot nem kapott, Neder kihátrált. Laksmi féktelenül vetette rá magát a gyümölcsökre. Csupa komolytalan ételen élt, ha annak lehet nevezni a kávé, a szörpöt, fagyaltot, gyümölcsöt, gumókat és bogyókat. Nem tudta, hogy a lány nemrég mindezt maga teremttette magának, hogy elég volt karcsú ujjáival megsimítani a faleveleket, s azok ölébe pottyantották a termést.

Sellyeinek ezer kérdése lett volna még, de úgy érezte, Laksmi átlátja rajta. Hiszen a világon semmit sem adott, de mindent akart. A lány joggal fogalmazná meg magában azt az újabb igazságot, hogy míg megy a színvonalatlan verkli, addig jó bárki a vezetés gondolatának alakítására. De amikor itt a válság, akkor egy Laksmi kell, azonnal, rögtön, már tegnap. Mégis, mégis.

– Azt mondtad, a Pokolbolygó kialakulására visszatérsz.

Laksmi ránézett. Szomorúság, csüggedés, szánalom játszott a kozmikus szempárban.

– Gaia „Foglya” is nő volt, Sellyei.

– Erről beszélj. Miért nem vállalod „rózsa-tudatodat”. Hiszen te vagy Gaia Ezüst Rózsája, akit felajánlottak birtoklásáért. Miért nem vállalod?

– Először is azért, mert akaratomon kívül történt. Másodszor azért, mert általam játszották ki a Fogolyt.

A lány szeme gyanúsán fénylett. Ugyanakkor távoli villámok cikáztak benne, haragja kitörőben volt, mesélő kedve végetért.

– Akkor fordultam Ereskigalhoz. És ő, aki sosem hagyta el a Fekete Naprendszereket, eljött. A Fogolynak joga van az ítélethez. Gaia Foglya ezt nem tette meg. Annál inkább Ereskigal. Az ő ítélete beborította a Halszöveget, elpusztította a bolygók mellékbolygóit, melyek helyébe újakat állított.

– Azt akard mondani, hogy a mellékbolygók a mi naprendszerünkön belül mesterséges műholdak?

– Ereskigal megfigyelő bázisai. Nem ismered te őt. Ő kezdte a küzdelmet az albákért, azaz a kozmikus eredetű nőkért. Összezavarta azt a bio-Möbius csillagvonalat, amelyen végső kísérletként a thulerunék megpróbálták a befagyott inkarnációt legalább reinkarnációval helyettesíteni. Megakadályozta, hogy a csillagértelmek rávezessék az emberiséget a mágneses tér jelentőségére. Szilárd bázist épített ki a Holdon, amiről az ember holdsétája óta tud minden úrhatalom. Persze, ez a szó gyermek, és csak a Földön van értelme.

– Ha jól értem, akkor mindaz a pozitívum, amivel áldást hozott Matára, s beváltotta ígéreteit, az a Fehér Naprendszerben visszajára fordult. Itt a halál és könyörtelenség istennője lett.

– Ehhez a Fehér Napnak semmi köze! Gaia elpusztítása az ok. Ereskigal ítélete: az ember gyilkos főreg, kozmoszpítésre méltatlan és alkalmatlan. Elpusztítandó.

– És te, a beavatott, aki 364 fokon át tökéletesedtél, aki ismered a Világmindenség Építőmestereit, te, te, az Őrző, semmit sem mondtál az emberiség érdekében?

– Semmit.

– Hogy lehet az, hogy ennyi tökély mégis hiányos? Hogy hiányzik belőled a könyörületesség?

– Hiába beszélek neked, semmit sem értesz. Legjobb, ha saját köreidbe utallak. Kérdezd meg az áldozatot, megbocsát-e valaha a hóhérjának? Avagy nem ismered annak bizonyosságát, hogy az áldozat fejét nem azért borítja csuklya, szemét nem azért borítja kendő, mert netán könyörületesek hozzá, hanem azért, mert a hóhérok nem bírják el áldozataik utolsó pillantását. Még a kendő meg a csuklya is a hóhért védi! Ezt magyarázd meg Sellyei!

– Nincs magyarázat.

– Bizony, nincs. És mégis volt könyörület valakiben, aki kozmikus. Akit gyalázatosan kijátszottak, akinek pusztulásán Ereskigal haragja nem ismert határt.

– Ki volt az?

– A Föld Foglya.

– Uramisten!

– Most is csak ennyi a mondanivalód? Tudod, meddig él a Föld? Ameddig ő. Gaiat már meggyilkoltatok. Hullagyalázásnál nem több a földi lét. Vajon miért létezik még? Amire

Ereskigal kimondja a végső szót, az elpusztul. Növeljétek csak a szakadékot, éljétek csak egymás rovására, „Nem tart soká!”

Sellyei hőkölt, mintha királykobra merült volna föl előtte.

– Az Igazak Szövetségének jelmondata.

– Így van. Non durábit. Vagy netán azt hiszed, ez a néhány ezer földi év valami?

– És a Fogoly vállalta.

– Ugye, milyen hihetetlen? Te – megtennéd?

Laksmi most nevéhez méltó fenséggel nézte a férfit. Mosolyában ott volt annak a tudata, hogy egyetlen férfi soha meg nem tenné, amit megtett a Fogoly.

– Hogy lehetséges, hogy nem ismered?

– Csalódtam volna, esküszöm, ha nem így válaszolsz. Gyere, picinyem, játszunk egy kicsit. Gyere, te férfi, hadd használjalak arra, amire való vagy!

Laksmi nevetett, s csókokat cuppantott Sellyei felé. Közben gúnyolódott.

– Na, ne félj, nem azonnal. Végigjártsszuk az összes szokásos rítust. Előbb föltétlenül kell a bújócska. Ha megtalálász, elfutok. Aztán jön a fogócska. Ha utolérsz, ne félj, megvárom kívánságodat, ugyan, mit kíván az én uram? Az ezeregyéjszaka meséit? Salome hétfátyoltáncát? Sok-sok felsőbbrendűségi sztereotípiát? Mi lenne, ha egyszer, csak egyetlen egyszer Ereskigált akarnád?

Sellyei egész valója fel volt dűlva. A görbe tükör, amit Laksmi tartott eléje, jogos volt. Mégsem tudta azt mondani, hogy látni kívánja Ereskigalt. Erős keze remegett, akár egy gyermeké. Felkelt, és kibotorkált a szobából. Laksmi elégedetten nézett utána.

Másnap Sellyei azon kapta magát, hogy a lányt következetesen Dórának szólítja. A Fekete Hattyú először nevetett, aztán határozott. Behívatta a férfit Nederrel együtt.

– Úgy döntöttem, elutazom. Ehhez némi bevásárlásra van szükségem.

– A Hodzsa... – kezdte Neder.

– Spórold meg a szavaidat, fiam. Hozzá utazom.

Árnyas pillái alól Ajtonyt figyelte. A hatás nem maradt el. A férfi elsápadt, s egész valójában összeborzadt. Dóra folytatta.

– Szükségem van samponra, szappanra, fürdősóra. Parfümre, krémre, testápolóra. Rózsaolajra. Manikűr-és pedikűrkészletre. Fésűre, hajkefére, hajlakkra. Dezodorra, intenzív és halvány illatban.

Neder segítségkérően nézett a másik férfire, de az cipője orrát szemlélte. Dóra folytatta.

– Mindenem koszos, rendetlen és használhatatlan. Fel kell frissítenem a ruhatáramat. Eddig más dolgom volt, megfelelt néhány tartós rémség. De most a Hodzsához megyek. Szükségem van szandálra, cipőre, csizmára, a legfinomabb bőrből. Kell harisnya és harisnyanadrág, bugyi, melltartó.

Neder elpirult, Sellyei kutatva nézett föl. Nem lehet így megváltozni egyik napról a másikra. Laksmi, az isteni inkarnáció bugyit rendel. Dóra folytatta.

– A ruhákhoz vidd magaddal Corát. Nagyjából egyformák vagyunk alkatban. Mindent próbáljon föl. Kell három fehér blúz, két szoknya, egyik mini, másik maxi. Ruhából egyelőre elég egy, inkább két nadrágkosztümnél maradok.

Neder megkockáztatta, hogy ez rengeteg pénz. Dóra fütttyentett.

– Magamtól nem is tudtam. Csakhogy, fiam, egy földi nő pénzbe kerül. Köszönd, hogy nem nevezem meg a márkát, amit minden kis valamirevaló hetéra orrod alá kenne. Folytatom.

Dóra végignézett sportdresszén, s fejét csóválta.

– Rongyokban járok. Kell egy melegítő, két fürdőköpeny. Egyik frottír, másik bársony. Pizsama és hálóing. Hálóing kettő. Selyem és fátyol. A Hodzsa ízlése nagyon jó. Legyen három hálóing. A harmadik egy tangadrág. Erről jut eszembe, kissé megfáztam. Rendbe kell jönnöm az utazásig. Szükségem van hat doboz antibiotikumra, orrspray, fülspray, fájdalomcsillapító, bélfertőtlenítő, mert az, ami itt van, szegény. A konyhát még ma ellenőrzöm. Ha nincsenek megfelelő tisztítószerek, hűtőszekrényes tárolás, fehér köpeny a szakácson, – végetek.

Sellyei közbeszólt.

– Királynőm.

– Ja, igen. Még ez is. Királynő. Meg kellene határozni, ezt a fogalmat. Pénzben. Az istennő ingyen van. Mivel nem földi lény, nem is kell neki, ami földi. Nade. A királynő uralkodik. Palotában lakik, többszáz léhűtő áll a rendelkezésére. Úgy tudom, minden nap más ruhát vesz föl, és a neki járó reprezentációs összegeket a parlament szavazza meg. Én királynő? Egy szál melegítőben? Pénztelenül? Kiszolgáltatva? Nem pirulsz, ó, magyar?!

Sellyei Tornynos Ajtony nemcsak pirult, hanem a guta kerülgette. El kellett ismernie, Dóra Schwan igénytelen volt, – egészen a mai napig. Környezete elfogadta kopott melegítőit és meztellábra húzott papucsát. Az istennő ingyen van. A királynő uralkodik. Ki akadályozhat meg egy uralkodót, hogy rangja szerint éljen? A lány leckéje félelmetes.

És Dóra folytatta.

– Remélem, egyértelmű, hogy nevem Dóra Schwan. A 365-ös. Egy a sok közül. Csakhogy minél lejjebb szorítom egzisztenciámat, annál többre van szükségem azokból a civilizációs termékekből, amit mostanában kultúrának neveznek.

– Nem értem, – védekezett a férfi.

– Pedig nem mondtam kínaiul. Meglátogatnak. Dóra Schwant. Itt, ebben a lyukban. Míg a harctéren járok, hozasd rendbe, Sellyei. A falakat meszelni, festeni, a szobámat tapétázni, vagy lambériázni. Ízlésedre bízom. Elegem volt a szőnyegen üldögélésből, úgyis kopottak, dobasd ki, és hozass újakat. Továbbá szükségem van székekre, normális, egyszerű, de kényelmes valamikre, amin ülni lehet. Remélem, van jogom a széken ülésre, akkor is, ha nem vagyok királynő? Mi a véleményed erről?

– Lesz széked.

– Igazán megnyugtató. S ha már van szék, kell asztal, meg ágy. Egyszerű ez. Ha lesznek ruháim, akkor tartani kell őket valahol. Ez a szekrényszempont.

Dóra vidáman felkacagott, picit kiöltötte piros nyelvét.

– Muu! Nem vágtok valami értelmes arcot. Mit mondtam, ami nem felel meg a fenséges, tiszta, makulátlan férfiúi szempontoknak?

Neder meztelen felsőteste verejtékben fürdött. Azt a parancsot kapta, hogy teljesítse a nő minden kívánságát. Csakhogy –

– Csakhogy Bagdadban mindez nem beszerezhető!

– Mit hallok! Fiam, ezen a földön tizenkétezer évvel ezelőtt egy királynő várta Jeruzsálem királyát. Öltöztetőnői, csupa csodálatos tartományi hercegnő, már reggel elkezdtek a készülődést. A fürdőmedencét megtöltötték számartejjel, s annak tetején sárga rózsáolaj illatozott. A királynőt vörös korallok szivacsával dörzsölték, majd átvitték a másik medencéhez, ahol a víz bugyborékol a melegforrásoktól. Megmosták gyönyörű, bokáig érő haját, s meleg levegőt fújtak rá elefántcsontcsőn keresztül. Mézesdiólevél krémmel eltávolították szőreit, míg teste hasonlónak vált az alabástromhoz. Apró ecsetekkel tisztították meg szemhéját és orr lyukait, újabakkal a füleit. Ekkor már délre járt, de a királynő az előkészületeknek felénél sem tartott. Mit részletezzem, hogyan masszírozták órákon át, aztán újra megfürdették, s hogy belseje is felüdüljön, citromot, maracuját, papaját kapott szopogatni. Ugye, Neder, látod magad előtt az üde, bársonyos testet?

– Látom, – mondta komoran az arab, s keresztbe fonta izmos karját.

– Persze, mindez semmi. Mellbimbóit bíborral festették, testét hétszínű fátyolba csavarták. Fekete hajába ezüstsálakat kötöttek, nyakát és karját aranyékszerekkel borították. A fülében a keleti nők legfőbb dísz, a drágakőfüggő, melyből meztelen vállaira kékrózsá párlata csöppent.

– Hagyd abba, – kérte halkán Sellyei.

– Kedves Ajtony, ez csak egy tanmese arról, hogyan öltöztettek fel az archeorban egy királynőt. Nem vagyok képes megszokni azt az életfejlődésnek nevezett nívótlanságot, mely meg sem közelíti a 12 ezer év előttit. Azt kell hallanom, hogy Bagdadban be sem szerezhető az a néhány dolog, amit csak úgy kapkodva, szerényen felsoroltam. Hát akkor mit védtek ti itt, fiú? Legjobb lenne a törököket idáig engedni. Igazán. Azoknak van fantáziájuk. Imádják a tenyerükön hordani az asszonyokat. Ha kimondom a szót, Isztambul, rögtön elfelejtem az elami királynőt, a sumér hercegnőket és akkád papnőket. Isztambulban minden asszony királynő.

Neder szeme összeszűkült, akár az ugrásra készülő ragadozóé. Dóra oldalvást szemlélte, apró kis fogait mutatva tovább böszítette, de testőre meggondolta magát, sarkon fordult, és távozott.

– Kedves fiú, – vélte Dóra. – Ha vásárlása megfelelő lesz, rajongani fogok róla a Hodzsá előtt.

– Amivel megölnöd, – vágta rá Sellyei.

Elszánta magát, hogy megleckézteti Dóra Schwant. De a sors nem hagyott rá időt. Csengett a telefon, és a lány egy atléta rugalmasságával kapta fül.

– Halló!

– Dóra, itt Tomasz Baglis. Egyedül vagy?

– Egy magyar önkéntessel. Elküldjem?

– Megbízható útitárs lenne Jeruzsálemben?

– Szükségem lehet rá. Bár nehézfejű és sértődékeny, de nélküle aligha keveredek ki innen.

– Mikor indulsz?

– Nem tudom. Bár épp most beszélünk meg egy utazás feltételeit. – Dóra csilingelve nevetett, és Ajtonyra kacsintott. – Van határidő?

– Ne tégy felelőtlen lépéseket. Mi megpróbáltunk eljutni hozzád, de nem sikerült. Még nekem sem sikerült. Az író nő pedig beteg. Valami azt súgja, a találkozások megakadályozásához komoly érdekek fűződnek.

– Ragyogó! Pont az ilyen feladatokat szeretem.

– Dóra, el kell jutnod Jeruzsálembe. Ha nem tudod megtenni, megpróbálok eljutni vele Budapestre. Bizonytalan vagyok, melyik út járhatóbb.

– Az akció neve?

– A Fogoly kiszabadítása.

Dóra sikított. Toporzékolt. Ragyogott. Könnyezett.

– Köszönöm, Tomasz. Nem fognak megállítani.

– Vigyázz magadra, Emendátor.

Ahogy letette a kagylót, leült és rágyújtott. Helyet mutatott Sellyeinek, s hosszan hallgatott. El is felejtette.

XVIII.

Mivel el akarta hagyni Jeruzsálemet, azonnal megbetegedett. Judit szerint ugyan a két dolognak semmi köze egymáshoz, de Eszter úgy döntött: nagyon is lehet.

Ágnes heverőjének szélére ült, és felelevenítette a múltat.

– Úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. De 89-ben történt, hat éve már. Ingeborg von Weizsäcker feküdt ezen a heverőn, sápadtan, gyengén, szenvedve. Az orvosok egymásnak adták a kilincset. Tanácstalanok voltak mindannyian. Ha kérdezték, mi fáj, azt mondta, hogy a lelke, s ezzel persze senki sem tudott mit kezdeni.

Judit morózusan vágott közbe.

– Itt a limonádé, Ágnes. Kérlek szépen, idd meg.

Ágnes olyan gyenge volt, hogy csak félig-meddig bírt felülni. Inkább csupán a fejét emelte föl, de ez nem volt elég, s a limonádé fele párnájára ömlött. Szeme könnybe lábadt a szégyentől.

– Haza kell mennem. Nem maradhatok a nyakatokon ilyen betegen.

Eszter megsimogatta a láztól száraz homlokot.

– Egy lépést sem ilyen állapotban. Minket nem zavarasz, sőt, jobban el tudunk látni mint a férfiak. Akik egyébként úgymint idejönnek. Elintéztém. Hamarosan itt lesz mindkettő.

Ágnest megnyugtatta, hogy Viktor jön. Álomba merült. Így találta dr. Broener Sebastian. Az orvost az autoimmunizáció kutatása tette világhírűvé. A Rócker-ikrek barátja volt, kedves, megnyerő férfi, aki váltig sajnálta, hogy Eszter és Judit pilótákért és tengerészekért rajong. Szelíden ugratta őket, az ikrek pedig hagyták játszani. Most azonban az arcán nem volt mosoly. Esztert a hideg rázta attól a tekintettől, mellyel Ágnest figyelte.

– Te láttad Ingeborgot, Sebastian. Gondolod, hogy most is...?

– Szó sincs róla, Eszterke. A kimerülésükben ugyan van valami hasonló, de a szubsztancia teljesen más.

– Ingeborg passzív volt, igaz?

– Tehetetlen volt.

– És Ágnes?

– Nem tudom mit mondjak.

Eszter bátorítón sürgette.

– Semmi sem fog meglepni, Sebastian. Beszélj.

– Hm. Kódolt lény. Nem könnyű elemezni, mégkevésbé gyógyítani. Már maga a vére is nonszensz. Hideg – meleg. Kozmikus vér keveredése a földivel. Agyáramaiban is keveredik az ibolyántúli és infravörös.

– Tíz évvel ezelőtt nem mondtad volna.

– Hol van az már, Eszterke. Az utolsó évtized nem tíz évből áll. Az ő agya számára 800 esztendő. Nem lehet ilyen súllyal élni. Mégsem ez a baj. Sokkal inkább egy kegyetlen parancs, melyen nem látok át. Nála ősbibb időlény hatása alá került.

Judit nem avatkozott a beszélgetésbe, de véleményét azonnal megalkotta. Ha Ágnes valóban idegen hatás alá került, akkor azt maga kereste. Ebben áll Arcanum-voltának legnagyobb hatalma. Korlátlan Közvetítő. Önpusztító módon rendelkezésére áll mind az átadó, mind az elvezető energiáknak. Kettős időlény, kész csoda, hogy még él. Valószínűleg Baglisnak köszönhető. Judit tanulmányozta a Génuszt, és jószándéka felől nem maradt kétsége. Tomasz Baglis őrzi az írónőt, de nem lát át minden tervén. Ezt bizonyítja az is, hogy idehívta Dóra Schwant.

Viktorral jön Mordecháj. Zitával pedig Maitreya. És Daimón Tabrisszal egy Turán Ura inkarnáció, Sellyei Tornýos Ajtony. Ha befejeződik addig a török-arab háború, akkor itt lesz Orgé Hodzsa. Akit világszerte úgy emlegetnek: a Likvidátor. Ez aggasztotta a legjobban. A Hodzsa agya éppúgy akciórádiusszal működik, mint sajátjuk. Ezt rajtuk kívül nem tudja más. Mikor Felina O'Hara hat évvel ezelőtt feltalálta az akciórádiust, mindössze tíz ember kapta meg. Öt férfi és öt nő. Gyenge utánpótlás az atlantiszi jelölteknek, de a mához mérve mégis valami. Judit megborzadt, ha társai pusztulására gondolt. Egyetlen hét leforgása alatt nyolcukkal végeztek a Likvidátorok. Amellett megkaparintották az akciórádiust, ezt Felina üzentte meg halála előtt. Egyetlen előnyük Orgé Hodzsával szemben, hogy a Likvidátor nem is sejti ismerik titkát. Csakhogy ezen kívül ez az ember transzmutáns is, fehérhajú, aki részesült a nyelvadományban. Kvadratlény.

Eszter és az orvos ezalatt a halál jelentőségéről beszélt. Sebastian tisztelte a halált, nem félt tőle.

– Egyre inkább az a meggyőződése, a halálnak sok rendkívüli jelentősége van. Néha úgy érzem, valami iszonyú verseny folyik, aminek csak kevesen tudják a jelentőségét. A Jézus-halált állítom, hogy máig sem fejtettük meg. Nem véletlen, hogy a holocaust után újrarendezték a Jézust elítélő pert, és felmentették.

– Az ő vére ne száradjon rajtunk. Értelek. Annak, hogy ki hol hal meg, óriási a jelentősége. Erre gondolsz?

– Igen, Eszterke, erre. És nagyon félek az olyan emberektől, akik Jeruzsálemben akarnak meghalni.

Judit agya száguldani kezdett. Lehet, hogy Sebastian rájött a lényegre? Miért is jött Ágnes Jeruzsálembé?! És miért is jön ez a rengeteg ember látni a halálát?!

Csengettek. Judit kisietett ajtót nyitni, s hamarosan a nyakában csüngött az egész Hulda-csoport. Raguel meglátta a lány zavarát.

– Nem jöttünk jókor, igaz?

– Semmi baj. Lehet, hogy nagyonis jókor jöttetek. Csakhogy elég sok vendéget várunk, s ti, kik heten vagytok, mint a gonoszok, kiszorultok a kerti házba!

– Éppen, mint hat évvel ezelőtt! – mondta Jasszer.

– Mi leszünk a kertész, a szakács meg a kukta! – rikkantotta Asea. – Hasszán a változatosság kedvéért sofőr! Kimbra, Fanuel és Tamiel takarítanak!

Raguel csoportja nyerített a gyönyörűségtől. A Roker-villába – hazatértek.

Miért borulnak virágba a fák? Miért ez az izgalom tavasszal? Miért hiszik ilyenkor az emberek, hogy még rendbe jöhetnek a dolgok? Miért nem tudják, hogy tavasszal van a legtöbb haláleset, s ezek oka a könnyelműség? Mindenki óvakodik a hótól, jégtől, ám senki a virágba borult fától.

Mordecháj a Végzetfa alatt állt, s szemét Ágnes kertjén legeltette. A fa fölője hajló vastag ága hirtelen levált, és az alatta állóra zuhant. A rettenetes ütéstől azonnal elveszítette az eszméletét.

Viktor nem hallott semmit a házban. Csomagolt. Semmi kedve nem volt hozzá. Lelke mélyén úgy álltak a dolgok, hogy Ágnest várta változatlanul, még akkor is, mikor már megvoltak a repülőjegyek.

A kézirat előtt állt, éppen azon töprengve, vigyen-e magával egy példányt, amikor süvöltő szél kerekedett. A hall ajtaja becsapódott, az üvegablakokból miszlik sem maradt. A kézirat lapjait szélörvény kapta föl, pörögve repültek a kertbe. Viktor a nyomukban.

Mordechájt teljesen beborította a virágzó faág. Békésen feküdt, s az életnek legkisebb jelét sem mutatta. Szemét behunyta, arca és feje látszólag sértetlen volt, mégis vérben feküdt, mely ki tudja honnan, mióta csordogált. Az orvos megpróbálta elmozdítani az ágat, de ez tíz embernek is elég munkát jelentett volna. Megpróbált átlépni az ágakon, hogy legalább megérintse a testet, de ez sem sikerült. Ami vendégén feküdt, csaknem a fél fa volt.

Viktor visszament a házba. Riasztotta a mentőket, a tűzoltókat, akiktől a faág elmozdítását remélte, felhívta kollégáit, elsősorban Kristófot, akitől tegnap vált el az elutazás reményében; Elmagyarázta a helyzetet, és barátja csak annyit mondott – „jövök”, ettől Viktor szíve megnyugodott, nem vert összevissza.

A kert olyan volt, akár egy sportpálya baleset idején. A tűzoltók nagyon nehezen tudták leemelni a terhet, még az utcán bámészkodók is fellélegeztek. A Végzetfa letört darabja levegőbe emelkedett. Csodálatos volt a sok-sok himbálózó virág, közöttük a kézirat szállongó darabjaival. A szél ismét begorombult, meglengette a hatalmas terhet, mintha hamut szórna csupán. Az emberek felhördültek.

– Elszakítja!

– Siessenek már, siessenek! Itt az északi szél!

– Ha mégegyszer ráesik, hát akkor...

Nem esett rá. Ahogy hozzáférhető lett, a mentőorvos mellé térdelt. Felemelte a szemhéjakat, majd a szív fölé hajolt. Döbönt mosollyal állt föl, s fordult Viktorhoz.

– Él. Hihetetlen, de él.

Az emberek felsóhajtottak. Él! Él! Hihetetlen, adták tovább szájról szájra. Kristóf átdolgozta magát közöttük, egyenesen a mozdulatlan testhez sietett. Aztán Viktorhoz fordult.

– Nagyon súlyos, öregem. Nem szállítható. Négy bordája eltört, a balkaron izomszakadás. Sok vért veszített. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy itt történt. A te kezeden meg fog gyógyulni.

A mentősök munkához láttak. Csigalassúsággal vitték be a hordágyat, s mivel Ágnes szobája volt legközelebb, az ő ágyán helyezték el a sérült embert. Ezután a három orvos órákig dolgozott a sérüléseken. Tetőtől talpig verejtékben fürödtek, mikor munkájukat befejezték.

Mordecháj nem nyerte vissza eszméletét. Lélegzése megkönnyebbedett, de szeme csukva maradt. A mentősök távozása után Kristóf azt javasolta, hívják ide a hozzátartozókat. Viktor a fejét rázta.

– Tudtommal nincs senkije. Volt egy barátja Berlinben, aki a kezeim között halt meg. Dr Gallenburg, meséltem róla. Náluk ismertem meg.

– Nem haragszol, ha kérdezek valamit?

– Ne gyerekeskedj.

Kristóf az ágyhoz lépett, és a fejtetőre mutatott, ahol a sűrű haj keleti formával takarta a zrut.

– Sohasem láttam ehhez foghatót. Mi ez?

Viktor nem tudta. Hosszan tanakodtak az inkarnáció kézzel fogható csodáján. Kristóf elfésülte a haját, és csinált néhány fényképet.

– Barátom, mátol másképp nézem a világot. Beszélhet bárki bármit, ez az ember nem biztos, hogy ember. Legalábbis valamikor nem az volt. Megengeded, hogy a betegemnek tekintsem?

– Erre szerettelek volna kérni. Egyedül túl nagy a felelősség. És rengeteg elintéznivalóm van.

– Tudom. Az utazást le kell mondani.

Mialatt Viktor az út visszamondásával volt elfoglalva, Morvai arról töprengett, hogy mit csináljon. Ernst Steller balesete futótűzként terjedt a városban, mégpedig Vathek jóvoltából. A transzmutáns exclusiv interjút adott a Kurírnak. Elmondta a beteg kapcsolatát az Adeptusokkal, és megjósolta, hogy azok a betegágyánál találkozót adnak egymásnak. Kitért Mordecháj és a csillagértelmek kapcsolatára, s úgy mutatta be, mint az egyetlen csillagértelmet, aki a Földön maradt.

– Miért tette? – szögezte neki a kérdést a kolléga.

– Az Igazak Szövetségét keresi. Azt a kozmikus eredetű társaságot, akik soha időpontokat nem jósoltak a világ végéről, viszont folyamatosan megakadályozták az Apokalipszist.

– Hogy jön Magyarország a képletbe?

Ettől a kérdéstől a Skorpió epéje felforrt. Felhívta Szabó Jóskát, de ez némi körtefont jelentett. Barátját megviselték a gemenci események, és a szaunába menekült. Morvai onnan cibálta elő.

– Hogy hívják azt a csillagászt, aki ott volt Barát Frigyes esküvőjén?

– Pán Albert. Valami baj van?

– Azt mondtad, ez az ember más időpontra számolta ki a Vízöntő Korszak kezdetét, mint az ezoterikusok. Ismered a dátumot?

– Te Skorpió, egyszál törülközőben állok itt. Egyébként felöltözve sem ismerem Pán úr dátumait.

– Öltözz föl. Keresd meg. És kérj számomra időpontot.

– Meglesz.

– Ne kapkodj. Meg fogja kérdezni, mit akarok.

– És mit akarsz?

– A KKK csoport általa ismert feljegyzéseit.

– Ez jó bejelentés lesz számodra?

– Próbáld ki.

– Rendicsek.

Morvai ezután a Gyöngyösi házba telefonált. Konkordia sajnos nem tudta odahívni sem Jurijt, sem Rebeccát, mivel vendégei elutaztak. Meg volt lepve, hogy vendégeit mások is ismerik. Andrej Olawski itt van. Igen. Adom.

- Andrej Olawski.
- Morvai Miklós. Szeretném, ha beszélhetnénk.
- Természetesen. Csak éppen nem ismerem önt. Mit akar tudni?
- Szeretném tudni, hogy azok között a kelyhek között, melyeket ismer, melyiken található ábrázolás a Jupiterről?
- Az istenről, vagy a bolygóról?
- Bolygóról.
- Jöjjön ide. Addig átgondolom.

A Skorpió vette a kabátját. Félig már belebujt, amikor csöngött a zöld telefon.

- 68 501. Sagramor le Desirons Önhöz indult.
- 614. Rendben.

Tudta, hogy minden mást el kell halasztania. Magyarországra jön Amerika Cézárja. Kiadta a biztonsági utasításokat, gyomra kissé remegett. Tudta, hogy a Grand Kanyonból érkező vendég Ernst Steller miatt érkezik.

Vathek legnagyobb dilemmája volt, hogy értesítse-e Ernát, vagy hagyja a dolgokat öntörvényeik szerint haladni. John minden erejével lebeszélte.

– Mit törődik ő Európával? Ha még nem vetted volna észre, kínai lett. Majd bement a neked egy gépi hang, hogy épp most tartja az esküvőjét Szu Csonggal. Az ifjú párt a „Vágyom egy nő után” dallamára vezetik elő, miközben rózsaszirmokban gyalognak szügyig.

– Ne komolytalankodj.

– Jó. Lehet, hogy esküvő nincs. Shamballah viszont van. Most tárják föl, most készülnek a találkozóra archeőseinkkel. Azt hiszed, hogy ezt otthagyja Ernst Steller kedvéért? Ember, gondolkozz!

– Azt teszem.

– Meghalt Steinbach és Weydrung. Egyszerre a Berkeley két nagysága. Nem véletlen. Általában átok ül a génkutatáson. A genezisen. Mert, fiam, Qumranban nem úgy szerepel az a bizonyos kinyilatkoztatás, hogy én vagyok a Kezdet és a Vég. Egy icipicivel másképp. Ahol a Kezdet, ott van a Vég. Ez az az Ige, mely vala a Kezdetben. Akár a Skorpió, mely a saját farkába harap. Ahol a Kezdet, ott van a Vég. Felvettem az arcomba dobott kesztyűt, Erna Schmidt! Majd meglátjuk, ki játszik jobban.

Vathek nem telefonált, nem táviratozott. Elhatározta, hogy meglátogatja Mordecháj, és azután dönt. Az is lehet, hogy Erna a világsajtóból úgyszólván értesül a balesetről, s néhány óra múlva betoppan.

Sade márki megtestesül

Három évvel a Katasztrófa előtt életbe léptek a végső idők. Elindult az Apokalipszis négy lovasa négy világtáj felé. A járvány és az éhség rettenetes volt, de az emberek nem ettől féltek.

Először fel nem ismerhetően, aztán nagyon is nyilvánvalóan pusztítani kezdett a *libertinizmus*. Az erkölcsi normák többé nem voltak normák. Minden szabad lett, amit korántsem lehet a szabadság diadalaként ünnepelni. A szabadszelleműség kicsapongást jelentett, az erkölcsi törvények tagadását.

Az első sérült a felelősség elve volt. Mindazt, amit az emberiség felépített történelme folyamán, kétségbevonták, meggyalázták és megölték. Az állam többé nem ismerte el, hogy felelős a civil társadalomért. Azt hirdette, – csak politikai társadalom létezik, – azaz olyan emberek halmaza, akik ki vannak szolgáltatva az ő akaratának.

Ízléstelen és erkölcstelen álláspont, de volt benne valami félelmetes erő, amit az Antikrisztus erejének neveztek el.

Az emberek persze nem estek fejük lágyára. Megfigyelték ellenfelüket, mert immár az állam és élén lévő léhűtői nem segítőjük volt a bajban. Öt évvel a XXI. század előtt létrejöttek tekintették az Antiállamot.

Az államelméletek sorra kudarcot vallottak, de ezt senki sem kívánta beismerni, – felülről. Mikor Wilson 1903-ban, a század elején megalkotta a politológiát mint az államvezetés tudományát, pontosan tudta, hogy az elmúlt kétezer év zsákutcába hajszolta az emberiséget. Új elméletre volt szükség, de ezt a politológiának nem volt ideje kitermelni. Az első világháború a kudarcok háborúja volt. Ez a háború volt a „Nagy Szlemm”, a megbukott játék, ahol a tétek elveszítették értelmüket, és a tömeghalálnál nem lehetett tovább licitálni.

Ebben a miliőben fogant egy lény, kinek jobb lett volna, ha soha meg nem születik. Már fogantatásának körülményei is ijesztőek. A Romanov család rég lemondott, és fegyveres örök felügyelete alatt élt Jekatyerinburgban. A cárné egyfolytában Raszputyinra gondolt, a szent muzsikra, aki elmulasztotta főfájását, s megnyugtatta-elaltatta beteg gyermekét.

Miközben őrei csizmájának koppanását hallgatta, a cárné visszaidézte a Szent szavait. Raszputyin megjósolta, hogy halála után a cári család is elpusztul, és Oroszország összeomlik. Varvara Ignatyevna, egyik szimpatizáló örök kedvese hordta a híreket. Beszért Leninről, aki kijelentette: „Oroszországot nem hagyjuk összeomlani! Ki kell adnom a parancsot a Romanovok likvidálására.”

– Miki, bennünket meg fognak ölni. Nem engednek emigrálni. A Szent megmondta, és úgy is lesz.

Romanov megsimogatta asszonya dúlt vonásait.

Raszputyin nélkül is tudta, hogy a Romanovok pusztulása történelmi érdek. Márpedig az mindig beteljesül. Kedvesen csitíttgatta asszonyát, de a cárné nem kért ebből a gyengeségből. Halála előtt meggyűlölte Raszputyint, akinek mindig igaza volt. A Szent olyan színben tűnt fel előtte, mintha bukásuk okozója volna. Minek mondta ki az igazságot? Babonásan hitt abban, hogy a kimondott szó beteljesül. Magában már-már elhagyva hitét Raszputyint de Sade márki megtestesülésének tartotta. Ahogy ezt a lehetőséget fontolgatta, a Szent megsúgta a feladatot. Fogantassék egy törvénytelen Romanov, anyja méhében hagyja el az országot, s

térjen vissza mint törvényes leszármazott. Ebből is látszik, hogy minden uralkodócsalád fantasztá volt, s a lehetetlenen kívül más nem érdekelt.

Az azonban döntő dolog, hogyan fogan az ember. Az utolsó Romanov a gyűlölet eszközeként szereplő gondolat formájában nyert körvonalakat. A cár és a cárné számba vette a lehetséges anyát, aki gondolataikban mindössze a bosszút kihordozó anyaméh volt. Aztán beavatták Varvara Ignatyevnát, aki nélkül minden megbukott volna. A cárné ettől tartott a legjobban, de szerencsájukra a lányt lelkesítette az ötlet, hogy bolondját járathatja mindazokkal, akik megölik „Atyuskát”.

– Meglátod, Miki, meglátod, hogy szeretnek minket. Egyszer még vágyódni fog Oroszország az után az államforma után, amit mi képviselünk. És a gyermek fiú lesz, érzem és tudom, hogy az lesz. Hatalma lesz élőkön és holtakon.

A cárt nem lelkesítette az ötlet, hogy tenyészcsödörként szerepeljen. De felesége kedvéért belement a játékba. Minél többet beszéltek a jövőről, annál konkrétabb formát öltött lehetséges utódának szerepeltetése. Mint háromszáz éve uralkodó dinasztia, rengeteget tudott a hatalom mibenlétéről. Kissé bosszantotta, hogy Raszputyin mindent tudott a tömegek kiábrándulásáról, de semmi tanácsot nem adott arra nézvést, hogyan kellene ezt a kiábrándulást új államformációval áthidalni. Ha a Szent csak félannyi tanácsot adott volna, mint amennyi jóslatot, nem jutottunk volna Jekatyerinburgba. Persze, az is lehetséges, hogy Raszputyint nem érdekelt röpke félszáz esztendő. Romanov ennyire taksálta az őt félresöpítő kommunizmus uralmát. A világ nagyjából ötvenévenként teljesen kicserélődik. Ha addigra készen állna a hatalom átvételére egy Romanov... A fattyú. Világuralom birtokosa is lehetne.

Mert addigra ezek felzabálják egymást. Most elvesznek mindent, aztán koppannak. Nem tudják, még Lenin sem tudja, hogy a kincstári államok kora lejárt. Gyűjteni nincs mit, teremteni kell. Csak hajtogatják, hogy munka, munkás, de azt, hogy a munka nem azonos a termeléssel, nem tudják. A válság tehát elkerülhetetlen. A „Mongol” persze elég okos hozzá, hogy megkeresse Preobrazsenszkij grófot, még az is elképzelhető, hogy felismeri a felhalmozás és eredeti tökefelhalmozás közötti különbséget, de elfogadtatni nem tudja majd, mert az én halálom ellene fordítja mindazokat, akiknek segítségére szüksége lenne. Amellett őt is meg fogják ölni, mivel ő megölt engem.

A cár néhány feljegyzést készített, amit halála után megtaláltak. Harsány röhej kísért a „Fiamnak” szóló tanácsokat, mert azt hitték, Romanov a vele együtt kivégzett trónörökösre gondolt. Nem tudták, hogy Marija Alexandrovna Vaszilcsikova grófnő megértette Raszputyin sugallatát, és Varvara segítségével bejutott a baljóslatú házba.

Marija már nem volt fiatal 1918-ban, de nem volt öreg sem a szüléshez. Sokkal inkább az aggasztotta, hogy a cárból hiányzott a fogantatáshoz szükséges természetes tűz. A grófnő fél éjszakán át tanácsokat és utasításokat hallgatott. Miklós gyengéden simogatta a vállát, csókolgatta a nyakát és mellbimbóit, aztán arról kezdett beszélni, hogy Franciaország soha meg nem tartja a szövetségesének tett ígéretet, Marija a németeket válassza, vagy az angolokat. Marija nem tudta rábírní az ölelés megismétlése. Kapkodva öltözött, reszketett attól, hogy áldozata hiábavaló, s még az is lehetséges, hogy együtt végzik ki a Romanovokkal, ha elfogják.

Varvara ruhája nehéz volt számára, dörzsölte gyöngé bőrét. Kétségbeesésében sírt, ugyanakkor dühös volt. Legszívesebben körömmel esett volna a hidegen mosolygó cár arcának, aki nem szűnt meg egy pillanatra sem rendelkezni, utasítani, tanácsolni. Ehelyett azt kérte, a cár írja le gondolatait, híveik kijuttatják hozzá. Miklós meg is tette, de a feljegyzések a Kremlbe kerültek, és nem Marijához.

A „Romanov-feljegyzések” túlélte a második világháborút, s csaknem az egész világot a fasizmus uralma alá hajtotta. Sztálin, aki egyébként fütyült minden tanácsra, ronggyá olvasta a cár végrendeletét. Szövetsége Hitlerrel Romanov Miklós sugallatára kötött, ezzel aztán vége is volt a feljegyzések tanulmányozásának. Megsemmisíteni mégsem akarta. A Borgolin családra bízta, azon kevés megbízható embereinek egyikére, akiről pontosan tudta, hogy halála után is parancsai szerint járnak el.

Dmitrij Borgolin számára többet jelentett a feladat, mint megbízója gondolta. Felmerült benne a kétely a Romanovok utolsó napjait illetően. Maga a háttérben maradt, de Kaszvinovnak megadott minden segítséget, hogy feltárja a Romanovok végnapjait.

„Az Ipatyev-ház vécéjében a cső felső részében találtam egy kis könyvecskét az uralkodó és uralkodóné rejtjeleivel. Angol nyelvű kód volt. Ábécé sorrendben tartalmazta azokat a kitalált szavakat, amelyekkel a szükséges fogalmakat álcázták. Elég belenézni ebbe a könyvbe ahhoz, hogy tisztába jöjjünk vele, milyen óriási befolyást gyakorolt az uralkodóné a forradalom előtt az államirányítás ügyeire. A könyvecskébe az uralkodóné saját kezűleg jegyezte be rejtjelesen mind a kormányzással kapcsolatos kérdéseket, mind pedig államférfiak és közéleti személyiségek neveit.... Ugyanakkor olyan szavakat is rejtjelezett mint „szerelem”, „csók” stb.”

Mire elkészült a „Huszonhárom lépcsőfok a halálba”, Dmitrij Borgolin megfejtette a cárnő kódjainak jelentőségét. Különös súllyal bírt az Ipatyev-ház pincéjéből felásott képkeret, melynek túloldalán ez a magánpecsét állt: „Eduard Ackermann, Berlin.” Ezt, és azt a topázgyöngysort, melyet még Raszputyin ajándékozott a cárnőnek, gondosan elkülönítette a többi tárgytól.

A gyöngysor sérült volt, csak a csathoz tartozó két vége maradt meg, közepe hiányzott. Ez azonban nem szakadás volt, a nyakék szalagját átvágták. Borgolin összevetette a rejtjelezett „szerelem”, „csók” szavakkal, és felállította a hipotézist, hogy nem egyértelmű a Romanov dinasztia kihalása.

Borgolin ezután áttért annak elemzésére, hogy Miklós cár utolsó olvasmánya Hugó „1793” c. regénye volta, melynek lényegi főszereplője három gyermek. Miközben lángba borult Franciaország, miközben a szemben álló felek gátlástalanul gyilkolják egymást, a három gyermekre mindenki vigyáz, s azok *túlél*ik a kataklizmát. A nyomolvasó követte a cár gondolatait, látta, hogy a cár azzal foglalkozott: ilyesmi nemcsak Oroszországban történhet. A franciák előbb megkezdték. A munkástömegek dühe egy korszak nyitánya. A regény végére szórakozottan hullámvonalakat rajzolt, mintha a tenger hullámaint rajzolgatná. Mellette egymásba kapcsolódó köröket, melynek értelmezéséhez Borgolinnak sokáig nem volt támpontja. Ezt fia, Anatolij Borgolin fejtette meg, akit az apa lépésről lépésre a dekódolásba vezetett be.

Anatolij a Fekete Elefánt nevű Titkos Páholy egyik alelnöke volt. Hatalmas hermetikus tudással rendelkezett, s azt terrorista módszerekkel kombinálta. Leolvasta, hogy Romanov a hullámvonalakkal a Vízöntőt jelezte, míg az egymásba kapcsolódó, laikusok számára megbonthatatlan körök az összeesküvéket.

Romanov Miklós utolsó üzenete: „Vízöntő Összeesküvés” volt.

Csöppet sem hangzott megnyugtatóan. Egy uralkodó, aki a Kozmoszhoz apellál. Annak idején, 1918 július 13-án bejelentett halála mint gyilkost és hóhért jellemezte, aki szökni akart, s elárulni Oroszországot. A beavatottak azonban tudták, hogy a Romanovok nem kísérelték meg a szökést. Szverdlov gyorsan így folytatta:

– „Térjünk át a közegészségügyi tervezet napirendi pontjának ismertetésére...” És áttértek.

Anatolij Borgolin többször elátkozta munkája során az orrukig sem látó politikusokat. Példaképe Wilson volt, aki az amerikai földrészről diktálta Európa vesztés államainak sokpontú ultimátumait. Tanulmányozta gesztusait, magát a mosolyt, mellyel szórakozottan megtisztelti környezetét, s arra a meggyőződésre jutott, hogy Wilson fél a nyughatatlan Európától, igyekszik szétszabdálni, hogy soha ne forrhasanak össze egy Amerika-ellenes egységbe.

Átlátott azon az igyekezeten is, hogy mindezt tudományos mezbe öltözteti. Annál rosszabb Oroszországra nézve, minél lassabban követi az amerikai politológiai manőverezéseit.

Mi sem volt természetesebb annál, hogy gondolataiba beavatta a Fekete Elefánt nagymesterét, Vjacseszlav Makszimovics Auerbachot.

– Van ellenfele, – mondta röviden és velősen a nagymester. – Ackermann neveli.

És nevetett. Pompás ragadozó fogai nem voltak ugyan, sőt, egészen kicsi rizsszemfogak mutatkoztak ajkai közt, de Borgolin mégis hatalmas ragadozó támadását sejtette meg ebben a nevetésben.

Ettől kezdve nemcsak a páholytagság, hanem barátság fűzte össze őket. Auerbach német származású volt, őseit még Nagy Péter telepítette le Oroszországban. Úgy mozgott a titkos tudományokban, mint hal a vízben, csak hogy ez a hal cápa volt. Maradéktalanul felfalt minden számára szükséges adatot, feljegyzést nem vezetett semmiről, és legjobban azért sajnálta Romanovot, mert az képtelen volt ellenállni a feljegyzések tűnékeny varázsának, s ezáltal nyomokat hagyott titkosnak remélt tetteiről.

Rábírta Anatolijt a Romanov-kutatás abbahagyására, mivel a fattyú útját Németországban készítik elő. Hamarosan megjelent a képletben Herr Kellermann, az orvos. Kellermann élő embereken kísérletezett a második világháborúban, mely által elnyerte a „Sade márki megtestesülése” ragadványnevet. Kellermann morál nélkül született. Mintha fogantatásának körülményei mindörökké determinálták volna jellemét, örökös versenyfutásban volt a Véggzettel, nem törődött a róla alkotott véleménnyel, mivel neki is megvolt a véleménye erről a „trágyadombról.”

Ackermann kapcsolta össze benne a két Sade márkit, és tudatosan Raszputyin utódjának nevelte. Nem volt könnyű feladat. Míg az első világháború áldozatainak száma „mindössze” húszmillió volt, a másodiké már 66 millió. Az iparosított emberirtás, a korlátlanul bevethető vegyifegyverek, melynek létezését tagadták ugyan, mégis voltak, a bevetett atombomba, mely egyetlen akció alatt többet pusztított, mint az inkvizíció az ezerévet számláló középkorban, körülbelül így hangzott az Ackermann tanításban.

– Mint láthatod, pusztítani nem könnyű. Az ember az a lény, mely semmi egyebet nem akar, mint élni. Soha be ne csapjanak öngyilkos hajlamai, nem egyéb az, mint a morál nosztalgiája. Ezek kihullanak a létezésből, marad a felelőtlenek hadserege, ezeknek mindegy az életminőség, mindegy az élettér megsemmisülése, mindegy, hogy lehetőségeik nullára szűkülnek. Csak élni akarnak, és soha-soha oda sem figyelnek azokra, akiknek ez a fogalom nem azonos a mindenáron való létezéssel. Éppen ezért, de Sade, te nem lehetsz más, mint libertinus, az eddig összehordottak tagadója. Ha csak egyszer is meginogsz, ha csak egyszer is elgyöngülve arra gondolnál, hogy a kozmikus élet itt is létrehozható; saját kezemmel pusztítalak el.

Erre nem volt szükség. Kellermann belesimult a létezésbe ugyanúgy, mint a kaméleon, de közben az idejére várt, illetve készült a nap minden percében. Nem volt legyőzhető, mivel a nap 24 órájában a győzelemre gondolt, annak taktikáját és stratégiáját dolgozta ki. A „MUKU”, a mutáns-szer tette föl tevékenységére a koronát.

1949-et írtak a naptárak. Kellermann harminc éves volt, és olyan hatalom birtokosa, melyről álmodni sem tudott senki. Ackermann helyét Fricker vette át, aki gondosan előkészítette a fiatalember lelkivilágát. Amikor késznek ítélte, útjára bocsájtotta.

Az ifjú orvos telve volt indulattal és látomással. A Fattyú fattyúkat nemzett, harmincra volt szükség, tehát annyit. Kellermann már mutáns volt, mutáns géneket örökölt tovább.

1950-ben született Szaúd-Arábiában Abdullah, Franciaországban Gersou Tomasz, Japánban Micui Takakage, Angliában Cyon Tintagel, Romániában Ignis Tugurlan, Magyarországon Morvai Miklós, Egyiptomban Badr el Din Oweis, Németországban Frieder Blaschta, Amerikában Percy Vale és Bors de Ganis Lamorak.

A Harminccal külön szövetség foglalkozott, a Smaragd Kukoricacső. Nevét a Sahta hegy romvárosától nyerte, amit néhány tudós Agarthával azonosított. Egyszer két régész eltévedt a még feltáratlan részen, egy hónapot töltöttek Agarthában, s a bejáratától negyven kilométerre bukkantak elő. Kezükben két smaragd kukoricacső volt, amit mindenáron meg akartak enni. Fogaik törését nem érezték, senkire rá nem ismertek, s minden ápolás ellenére meghaltak anélkül, hogy az általuk látottakról beszámolhattak volna. A Smaragd Kukoricacső azonban szimbólum lett, annak az elhatározásnak a jelképe, hogy egyszer olyan egység lesz a Földön, mint a kukoricacső.

A Harminccat „KR-leszármazottak” címen tartották nyilván. Útjukat gondos kezek egyengették, s születésük után 45 évvel valamennyien kulcspozícióban voltak. Nem mind tudta, hogy apjának tartott személy nem az apja, s ereiben a Romanovok vére csörgedez.

Volt, aki apját ismeretlennek tartotta, mint Morvai, és igen meglepődött volna azon, hogy az „ismeretlent” a hermeneutikusok nagyon is ismerik.

A Fattyú harminc fia közül egyedül Tugurlan ismerte eredetét. Anyja, Horia Marinkó a Hargita körülrajongott szépe volt, nagyratörő, büszke, féktelen. Horia imádta a lányát, egészen különös reszkető-féltő gondoskodással vette körül. Amikor Sabru Sadoveanu meglátta, ugyanígy járt. Kiment fejéből mindaz, amit valaha akart és tudott. Helyét Marinkó képe foglalta el, s nem nyugodott, míg a felesége nem lett. Az asszony nem érezte jól magát Kolozsváron. Visszajárt a havasokba, vagy Mamaián, a tengerparton játszott a vízzel, olyan mélyen úszva a parttól, hogy a parti őrséget a frász kerülgette. Rég külön élt Sabrutól, mikor rátalált Kellermann. Marinkó elvitte a Hargitára, s itt, a tiszta hó birodalmában fogant Tugurlan.

Az orvost elbűvölte Marinkó. Az egyetlen asszony volt, akinek mindent elmondott, aztán továbbállt. Marinkó büszkén viselte állapotát, és kétségbeesett családjának továbbadta, amit megtudott. Azt kereken megtiltotta, hogy Sabrunak tudomására hozzák a helyzetet. Szült, és fiát Ignisnek, azaz Csillagnak nevezte el. Aztán fivérei letaszították a Hargita mélyére.

Anyja nem sikoltott, de Ignis abban a pillanatban felült bölcsőjében, mikor Marinkó szörnyethalt. A gyermek egyenesen a tűzhelyhez ment, s felgyújtotta nagyapja házát. A tűz rohanva terjedt, sok ház leégett, egész hegyoldal vált hamuvá, fekete lett a fehérből. Horia ekkor a „megfékezhetetlen” nevet adta unokájának, így lett belőle Ignis Tugurlan.

A Horia család elporladt, de élt a Tugurlan köré szövődött mítosz. Amit havasi ember ki tud találni, azt mind ráaggasztották. Nem fogja a golyó, nem cseppen a vére, ereje nagyobb a vérmedvéjénél, úgy fut, akár a szarvasok, a farkasok befogadták a falkába, és Tugurlan beszélget velük.

Ignis nem pályázott vezéri szerepre. Hatalmas erő vonzotta a láthatatlan erőkhöz, a Smaragd Kukoricacső nagy öröme. Tugurlan legenda lett, a „Román Legenda”, aki egyszer meg fogja váltani népét, és naggyá teszi.

Amikor a Különleges Ügyosztály élére került, kezdte feltérképezni és megszervezni a Harmincakat. Bukarest kezei hamarosan messzire nyúltak, s gyakran szolgáltak áttekinthetetlen érdekeket. Mikor Románia engedte Kellermannt Moszkvába repülni, Tugurlan sárga szemében smaragdszikrák villóztak.

– Így, apám. Tetthelyen vagy, s ezt nekem köszönd.

Itt állunk a háború küszöbén, melyben „Castor és Pollux egymás ellen küzd” majd. Újra lángolni fog a világ, hó és jég megolvad, s elismeri a tűz uralmát. Jusson eszedbe Ignis, Marinkó fia.

Castor és Pollux alatt mindig magát és Morvait értette. A Skorpió szédületes pályája, a Nap Lovagjai szövetség, akikre úgy vigyázott a 614-es mint szeme fényére, ingerelték. Kezdetben küzdött ellene, hiszen az ő kezében sokkal nagyobb hatalom összpontosult. Aztán már nem küzdött ellenszenve ellen. Úgy érezte, kell okának lenni ennek az ellenszenvnek, vigyázott rá, dédelgette, s megengedte, hogy növekedjék.

Tugurlan részt vett Ceausescu utolsó éveinek vérengzéseiben. Semminek tartotta, egy elmebeteg dühöngésének, akit megfelelő pillanatban meg kell állítani. Méghogy ez a pszichiátriai eset akarja kézben tartani a jövőt?

Frieder Blaschta csillapította le. A két féltestvér gyakran találkozott. A szőke, kékszemű, karcsú német és a hollófekete, barnahajú, masszív román Európa érverésén tartotta a kezét. Bizonyítani nem tudta, de feltételezte, hogy Morvai ismeri a Fehér Kígyó szövetséget, akik 1989-ben léptek a történelembe.

Az állam-és kormányfők sorozatos halála, a történelmi képlet megváltozása gondos előkészítésre vallott. És nem volt megállás. Lemondások, gyógyíthatatlan betegségek szedték az államférfiakat. Az élő sakktáblán kibontakozott egy hatalmas játszma. Soha ennyi miniszterelnök, pártelnök, kancellár nem követte egymást az elhalálozottak listáján, mint 1989-től hónapról hónapra. És jött a mendemonda, Kádár János él, Ceausescu szintén.

Frieder Nessebarban várt Kemál Chirenre, török féltestvérére. Szerette a burgaszi öbölnek ezt a csendes félszigetét, mely messze kinyúlik a tengerbe. Szeszes fagyaltot evett, török kávét ivott, és a láthatárt fürkészte, ahol a Nap, mitsem tudva a giccsről, vérvörösen készült elmerülni a hullámokban.

Kávészínű kéz nehezedett a vállára, s Kemál vigyorogva veregette hátba. Saját jachtján jött, ahová rögtön elcipelte Friedert. Mikor már a minden kényelemmel ellátott hajón itták a limonádét, Kemál Chiren azt mondta.

– Néhány országot kénytelenek leszünk észére téríteni. A magyarok parlamentje röhög, mint a fakutya, eközben öngyilkossági hullám söpör végig az országon. A baloldal támogatása hiba volt, Frieder, nem tudom, ki jelölte ki a Balra Vezető Utat, de azonnal konzultáljatok vele. Addig is néhány vezetőjüket rá kell bízni a Likvidátorokra. És ne mondd, hogy ez kegyetlenség, mert az a kegyetlenség, amikor egy teljesen nyilvánvaló összeomlást nem képesek elhárítani.

– Igazad van. Tugurlan adomaként adja szájról szájra, most már nem kell Erdély a magyaroknak, most az az érvényes stratégia, hogy csak nézzék a németeket, az egyesítés micsoda életnívó süllyedést jelentett, ezt Magyarország nem bírná el, ha Erdély és Magyarország egyesülne, Erdély felfálná, ami még létezik. Már nincs „Édes Erdély itt vagyunk”, nem szárnyal a Turul madár, és nem Gyergyó felől fúj a szél!

Kemál Chiren nyugtalanul fészkelődött, no ha teljes kényelemben ült. Dinamizmusa hasonlított apjáéhoz, Kellermann sem tudott két percig nyugton maradni.

– Emlékszel arra, hogy én kezdettől azt tanácsoltam, – Morvaival tiszta lapokkal kellene játszani. Ezt még most is fenntartom. Olyan országban él, ahol a jóindulatnak semmi nyoma. Ahol minden a visszájára fordul. Láttál már olyan országot, melyben magát baloldalinak nevező párt „építi a kapitalizmust”, és lábbal tiporja a szociális eszméket? Nézd meg Magyarországot! Te, a legjobb baloldali politikusuk az a jobboldali unikumgyáros, akitől egykor mindent elvettek. Hát ez az, amihez nem találok szavakat. Amiért itt a tisztázás vérrel kell, hogy lemosódjon. Beszennyezik a nyitást, hulláktól bűzlik az ország, s miközben nagyrészüik számára a halál már ajándék, másrészüik milliárdos építkezéseket folytat, persze a „fizetéséből”, s nem szégyell ilyet a szájára venni.

– Rendben. Nem kell tovább részletezni. Főörök regisztrálva az agyamban. Ne gyötörd magad.

– Hogyne gyötörném, mikor a családom ősei közt magyarok is találhatók.

– Ajaj, Kemál, máris megbízhatatlan vagy.

– Tudom. Vedd úgy, hogy mostantól ki sem teszem a lábam Karacaköyből. Ha kellek, ott találtok.

A két fiatal férfi egy ideig feszülten nézte egymást. Blaschta tudta, hogy Kemál Chirennek igaza van.

– Karacaköy várhat. Néha irigyellek gyönyörű nejedért, s a fiad! Ha nekem ilyen fiam volna!

– Úgy beszélsz, mintha nemcsak rajtad múlna.

Frieder nem vágott vissza. Nem világosította föl, hogy az ő életébe is nagy szerepet játszott Magyarország. Volt egy nő, aki a világjáró időfizikus életében a NŐ volt. Néha álmodott vele, néha elővette az egyetlen róla készült fényképet, amit titokban készített róla, illetve RÓLA.

– Térjünk vissza találkozásunk lényegéhez. Megváltozott az összes időpont.

– Ne haragudj, nem értem. Mi változott meg?

– Az idő.

– Még most sem értem. Hogy tud az idő változni? Lehet, hogy ez neked semmi, azért vagy időfizikus. De én egyetlen időt ismerek, melyen belül ugyan lehet tologatni az időpontokat, de ettől az idő nem változik. Ha azt akarod, hogy követni tudjalak, hozd közelebb valamilyen példával.

– Elég veszedelmes kérdés. Gondolom, nem azt akarod hallani, hogy az egyetemi tanulmányok ideje öt év, de ha a delikvens megbukik, akkor hat.

– Tényleg nem.

– Kár. Ugyanis erről van szó. A Naprendszerünk nem jól vizsgázott, a mi időnk lejárt.

– Jó, jó. Ezt eddig is tudtam. Ezért van szükség a Harmincak beavatkozására. Azt hittem, kapok egy címet és egy feladatot, meg határidőt.

– Kapsz. De előre vesszük a határidőt. A Végso Idok ugyanis nem jövő idejűek, hanem itt vannak.

– Miként bizonyítható az állításod?

– Nem az én állításom. Néha heves vágy fog el, hogy abbahagyjak mindent, és csak az idővel foglalkozzam. De én csak: az Omega-sík és a Föld azonosságára jöttem rá.

– Csak? Azt mondtad: „csak”?

– Tudod, Kemál, a te tanácsod a Balra Vezető Út újragondolásáról ér ugyanannyit. Ugyanis a naprendszerünk megtévesztő összetételű. A bolygók jobbra fordulnak, és gravitációjuk így plusz előjelű, kivéve a Földet és a Jupitert, melyek balra pörögnek, s így fizikánk-matematikánk mínusz előjelű. Szakmai körökben úgy foglalják össze: fizikánk a csőd civilizációját hozta létre, mivel ezt a tényt későn ismerte föl.

– Milyen későn?

– Mindössze húsz éve. Akkor született az időfizika. „Titkos előjel egy olyanak, mint a Párkák.”

Kemál felfigyelt a Nostradamus-idézetre. Betéve tudott sok részletet, ebben a Harmincak megegyeztek. Villámgyorsan összekapcsolta a hallottakat, és rájött, hogy az adeptusok matematikusai beláthatatlan előnyt szerezhettek a jobbra és balra forgó bolygók kozmikus kombinációjával.

– Azt hiszem, értem.

– Az Univerzum kettős térmozgása kevesek előtt ismert. Nagyra voltunk a Doppler-effektussal, miközben kiderült, hogy van fordított-Doppler! És nemcsak Fehér Törpék, hanem Fehér Óriások is. Ugyanígy nemcsak Vörös Óriások, hanem Vörös Törpék is. Mindez a kettős téridő eredménye, amit mi csak húsz éve ismerünk.

– Nem hiszem, hogy ebben a témában hasznatokra lehetnék. Semmit sem értek a fizikához, pláne ezen a fokon.

– Pontosan erre van szükség. Ugyanis a fordított-Doppler-elvet egyetlen ember vetette föl a Földön még azelőtt, mielőtt az időfizika rájött volna a gravitáció változására jobbra- illetve balraforgás esetében. Őt kell megkeresned és megnyerned.

– Ki az?

– Vjacseszláv Makszimovics Auerbach. Jurij Szulov közvetlen munkatársa. Azé a Szulové, kinek bátyja Sugárázóként halad az Univerzumban. Azé a Szulové, aki megszervezte dr. Kellermann útját Moszkváig.

Kemál elgondolkozott. Ismeretlen névre számított, és meglepte, hogy ezt a nevet már hallotta valahol. Egy páholy tagja vagy vezetője, mely csütörtökre teszi üléseit. Nyilván nem véletlenül.

Nem akarta bizonytalan ismereteibe belerángatni Friedert. Néhány jégkockát tett a limonádéba, s hallgatta a tanácsokat.

– Végülis nem tudod pontosan, milyen veszély fenyegetheti a Fattyút Auerbach részéről.

– Nem tudom, de ezért nem is akarok kockáztatni.

– S mindössze annyit kívánsz: védjem meg attól, ami felől senkinek nincs fogalma.

– Megteszed?

– Ezért jöttem. Örülök, hogy cselekedhetek.

A két férfi elbúcsúzott. Kemál jachtja, melynek saját nevét adta, nem Délnek, hanem Északnak fordult.

XX.

A meteor-raj olyan sebességgel száguldott, melyre meteor – jelen ismeretek szerint – nem képes. A Jupiter megsebzését már senki sem tartotta véletlennek. A meteort senki sem tartotta meteornak, új jelenségről volt szó, és az Idő, a legnagyobb ellenfél, nem árulta el, mit akar.

Hosszan elnyúló alakja egy régi istenségre emlékeztetett, kinek halfarka volt. Dágonnak nevezték, s most, kétezer évvel később a felfoghatatlan gyorsasággal közeledő kozmikus támadót, a gyilkos meteorokat szintén Dágonnak könyvelték. Volt ugyan kódja is, de olyan kevesen ismerték, hogy ettől nyugodtan nevezhették ismeretlennek.

Három évvel a Katasztrófa előtt a Dágon-alakzat a Mars felségterületébe lépett. És megállt.

Pán Albert elővette maga-alkotta csillagtérképét a bio-Möbius-térről, s gondosan bejelölte a Dágon-állást. Sárkánykígyót látott, melynek figyelő szemei, elnyelésre vagy okádásra nyílt pófája a Földet célozta meg. Egyelőre szakmabelieken kívül nem látta senki.

Belemerülve gondolataiba észre sem vette azt a karcsú árnyékot, mely akadálytalanul közeledett felé. A csillagász éjjel-nappal nyitott ajtó mögött élt, nem fárasztotta magát a biztonság hamis látszatával.

– Moment, – mormolta szórakozottan, mikor háta mögött torkát köszörülte a késői látogató.

Az árnyék leült, és rágyújtott. A csillagász mélyet szippantott a szantálfa illatból.

– A mindenségit! – ugrott ki a papucsából egyenesen látogatója nyakába. – Ignis Tugurlan Budapesten. Öregem! Elment az eszed? Ha figyelnek? Fütyülsz rá? Nem értem. Persze, világos, az események váratlan irányt vesznek. Nézd meg ezt a pófát. Dágon. Pontosan olyan, mint azokon a pergameneken, ahol lerajzolták. Az egyetlen isten, akit Jehova saját kezűleg semmisített meg. Más főrangokkal nem strapálta magát. És most, mikor az ezredforduló szorításában amúgy is napirenden a Végző Idők meghatározó jegyének keresése, most visszajött a Halfarkú.

Marinkó csillagszemű fia vetett egy pillantást a csillagász rajongásának tárgyára, de csak udvariasságból. Tovább szívta az indiai füstrudacskát. Mást nem nagyon tehetett. A kicsi ház tele volt könyvekkel a szó szoros értelmében. Látszott, hogy évtizedekkel ezelőtt még polcokat képzeltek elégnek. Aztán a könyvek benyomultak a fürdőszobába, konyhába, előszobába. Aztán kezdtek halmokat alkotni a sarkokban. Aztán a csillagász száműzött mindent, ami helyet bitorolhatna a Gutenberg-galaxistól. Úgy közlekedett a könyvek között, ahogy a telkes gazda ágyasai között.

Tugurlan nem először járt itt. Tiszteletben tartotta a könyvek szentségét. Hosszú ujjai közt meg-megforgatta a szantálrudacskát. Tudott várni.

A csillagász óvatosan kimanőverezett a konyhába, és két csészébe öntötte a termoszban tárolt meleg vizet. Egy kanálnyi mézes hársfateát kevert belé, s visszamanőverezte magát a türelmes vendéghez.

A poros könyvek szaga fölött átmenetileg hárs- és szantálillat lett úrrá. Egészen kellemes volt, nagyon emberi. Tugurlan sárga szeme azonban belső feszültségről vallott. Pán Albert egy darabig beszélt hozzá, aztán elkedvetlenedett. Vendégéről lepattant minden szó, nem érdekelt semmi mindabból, amit Pán közölt vele. Hangja zord és hihetetlenül mély volt, mikor végre megszólalt.

– A Vízöntők döntése alapján az isteni reinkarnációkat el kell engedni a Földről. A Végző Idők: istenek nélküli idők. Őt állam nem fogadta el a határozatot. Köztük van Románia. Mi, Albert, ellenszegülünk.

– Hova tettem Az istenek stratégiáját? Egy részlet.

– Hagyd a részleteket. Ellenszegülünk.

– Jó, jó. Mi közöm ehhez?

– Sokkal nagyobb elme vagy annál, hogy kockáztassunk. Települj át Kolozsvárra.

A csillagász szeme hirtelen beesett, bőre elszürkült, nehezen vette a levegőt. Hallott a világtrenddé váló áttelepítésekről, agyelszívásról. Nem tudta, mi áll a háttérben, szokásos szórakozottságával nem jegyezte meg azokat a nemzeteket, melyek erőn felül növelték az agykapacitást. De még ha megjegyezte volna is, Romániában nem gondolkozik. Vajon miért nem? Ignis szavaira sokminden a helyére került, amit nem értett eddig.

Tugurlan folytatta.

– Tudnál nálunk élni, Albert? Vagy vannak előítéleteid? Jössz magadtól, vagy el kell rabolni? Megkapod a Sadoveanu-villát teljes könyvállományával.

Pán Albert szétnézett saját könyvein, s magában úgy döntött, nincs szüksége másra. Nőttön nőtt benne az ellenállás, gyomra hirtelen fájni kezdett az idegességtől, és fogaival foszlányokat tépett a szájából. Váratlanul vonítani kezdett a szomszéd kuvasz. Kint mozgás támadt, tompa puffanás hallatszott, s a kutyahang megszűnt.

– Te nem vagy egyedül.

– Nem is mondtam.

– Megöltétek Tutyt.

– Marhaság. Tutya csak elkábult. Egyébként jó neve van. Tutya. Annyi kutyát tarthatsz, amennyit akarsz. Az állam eteti. Annyi áttelepülőt adunk ki érted, amennyit nem szégyellsz kérni. Te egymagad megoldhatod a román-magyar repatriációt. Ehhez csak a szavad kell adnod nekem, hogy áttelepülsz. A forma a mi dolgunk.

Ignis szenvedélyek nélkül beszélt, de aranypöttyös szemének csillogása nem tűrt ellentmondást. A csillagász nem kérdezte meg, mi lesz, ha nemet mond. Míg a tagadás gondolatával játszott, Tugurlan elégedetten nyugtázta, hogy Pán Albert nem ejti ki azt a kézenfekvő mondatot, miszerint semmi köze a kozmikus reinkarnációkhoz. Kérésről áttért a gúnyolódásra.

– Ilyenek vagytok mind, önmagátokat nemzetközinek valló elmék. Amint döntésre kerül sor, elég, ha elvakkantja magát a szomszéd kutyája, kész a hazafiság nosztalgiája. Micsoda süllyedés Lemurhoz, Golokához képest! Mi lakik a szívedben, a bio-Möbius-tér, vagy Tutya?

A két szempár szimpátia nélkül kapcsolódott egymásba. Most már ellenségek voltak, nem csupán ellenfelek. Tugurlan sokat tudott róla, ismerte azt az esztelen rajongást, amivel nővérét, Goleát szerette. Golea miatt engedte Ignist közel magához, akinek páratlan horoszkópja felizgatta képzeletét. Tugurlan rajta keresztül ismerte meg Ágnes, s bármibe fogadni mert volna, hogy a gyanús ajánlat valamilyen módon az író bikerítésére szolgál.

Száguldó gondolataival sem volt képes a vendég kártyáiba látni. Intuíciói, melyek soha be nem csapták, azt súgták, – Ágnes elfogadná az ajánlatot. Mindig is megkülönböztetetten figyelte Romániát, s ha tehetné, belenyúlt a sorsba értük.

Lelke kezdett átalakulni. Szorongása eltűnt, vidám lett és felszabadult. Valahonnan fentről, iszonyú magasból látta a Kárpátok karéját, zuhant, zuhant, hogy közelebből láthassa, – mi a fene van velem, – aztán meglátta a havasokat, „ÍGY ÉRKEZTEL” dűnnyögte a lelke, illetve lelkében valaki, milyen gyönyörű, itt akarok élni...

– Igen, – mondta határozottan, – áttelepülök Kolozsvárra.

– Kitűnő! – állt föl Tugurlan. – Nem fogod megbánni.

Különösen mosolygott, mintha csodálkozna az eredményen. Még mindig ujjai között a szantálfüstölő, elmélyedten forgatja, mintha abban lenne a magyarázat.

Albert lelkében esik a hó. Puhán üli meg a rengeteget. És üvöltenek a farkasok.

Ignis Tugurlan elégedetten figyelte az átalakulást. Művét még nem fejezte be. Megelőzte Morvait, de ki tudja mit tartogat fejében Pán Albert a Kozmikus Kombinatív Koherencia társaságról, erről a semmiből fölmerülő szervezetről, melyről évezredek óta senki sem tudott semmit. A kozmikus matematikusok létezését az időfizikusok fedezték föl, mindössze húsz éve, amikor a KKK csoportból már senki nem élt, leszármazottaik pedig hallgattak.

Hogy jutott a nyomukra a Skorpió, felfoghatatlan. A Csillag parányi előnyhöz jutott, és kihasználni készült. A csillagász szerencsére naiv. Nincs fogalma tudásának jelentőségéről. Mindent, amit tud, azt saját koncepciójában használja, ami védtelenné teszi a más típusú koncepciókkal szemben. Ignis elmosolyodott arra az énjére gondolva, ami valaha ő is volt, s aminek Pán Albert örökre maradt.

Mintha menni készülné, elindult, aztán megtorpant. Ártatlan, baráti hangon tette föl a kérdését.

– Majdnem elfelejtettem, mit tudsz a Kozmikus Kombinatív Koherencia társaságról? Úgy értem, azon kívül, hogy a Híva Kehely őrzői voltak. Világos, hogy amit ez a John Mulory, írói nevén Terra, összefirkál erről, az csak fregmentum. Mi a teljes igazság, érted, Albert? Teljes igazságot akarok.

A csillagász érezte, hogy valaminek a hatása alatt cselekszik. Ösztönei arra biztatták nyisson ablakot, és ezt a keserűdes illatot száműzze. De egész valója ellenállt, szervezete meg akarta adni magát, s meg is adta.

– Tudom, hogy kihasználsz, Ignis. Nem szép dolog.

– Ennyire szívügyed a KKK? Megsértettél. Azt kívánom neked, amit az „Erős Angyal” Jánosnak, vedd a könyveidet, ezt a sok apokalipszis-előkészítőt, és edd meg.

– Az én könyveim nem apokalipszis-előkészítők!

– De a kozmikus matematikusoké igen.

– Ők a Jupiter hatálya alá tartóztak. S nem könyveikben, hanem mágikus négyszeteikben rejtették el tudásukat. Ide nézz!

Felütött egy könyvet, mely archaikus gót betűkkel íródott, tele érthetetlen ábrákkal. Ingerülten lapozott, türelmetlenül, amiből látszott, hogy most már ő akar a kérdés végére járni.

– Itt van.

Ignis a lap fölé hajolt. Az oldal tele volt mágikus négyszögekkel, melyek négyszer négyes osztásban tagolódtak. A csillagász ujjá arra mutatott, amelyiket sarkait érintően újabb négyszög zárt, majd ezt a külső négyszöget kör fogta körül.

Tugurlan nézte az első sort.

– Tizenhat, három, Z, tizenhárom... Mi az, hogy Z, nem értem.

– A Z a Terrához vezető út kozmikus kódja. Látod a körbe írt Y -t? Ez a Föld ikertestvérének kódja. A tizenhat a Jupiter száma a kozmikus matematikában. Első helyen állása azt jelenti, hogy rajta keresztül vezet az út őshazánkig. Ez a Z-metszésnek nevezett alapelv, amit Barát Ágnes apja fedezett föl.

Tugurlan hevesen elfordult a számoktól. Izgalom járta át tetőtől talpig, egy pillanat alatt átélte az emberiség teljes gondolkozástörténetét. Kulcsot kapott a kezébe, és azonnal fel is használta.

– Ki volt Barát Ágnes apja?

– Hatvani professzor reinkarnációja. A magyar Faust.

– És előtte?

– Verulami Bacon, az Új Atlantisz írója.

– És előtte?

– Quetzalcoatl, a Fehér Kígyó társaság alapítója.

– És előtte?

– Poimandrész.

A kis szobában beállt a csend. Ignis Tugurlan ugyanis nem talált szavakat. Összevissza dűnyögött magában, amiből a csillagász csak annyit értett: ...apja...az apja..., és mint hibás barázdába tévedt megakadt tű, képtelen volt továbblépni. A döntő láncszem megtalálása lesújtóan hatott rá, mert bár fülkészült mindenre, de az utolsó pillanatig remélte, hogy nem Magyarország a végzet kulcsa.

Pán Albert rájött a lelki vihar okára, s folytatta.

– Bizony, bizony. Ő Fenrir, ő Teu Tron, ő a Terminátor. S mivel a Genezisben a dolgok nagyon furcsán keverednek, az ő leszármazottja Crowley is, aki 666-nak nevezi magát. Az Istenek Genezise azonban messzebből indul, mindennél messzebből indul, amit mi eddig ismerünk. S így lehetséges, hogy Barát Ágnes idősebb saját apjánál, mivel a Poimandrész körön túlról érkezett. De a lelkét apja uralja, de még hogy!

Ignis letörölte gyöngyöző homlokát. Nem látott a belső feszültségtől, szeme előtt fekete pontok ugráltak, mint az agyvérzés előtti fázisban.

A csillagász most már megállíthatatlanná vált.

– Hallottad valaha beszélni Ágnest? Először kedves és vidám, arcán derű, szemében értelem, hangja simogató, melynek elhiszed, hogy minden megoldható. Aztán fokozatosan elkomorodik, szeme összeszűkül, szája mellett két lemondó, szomorú, vonás jelenik meg, hangja elveszíti a csengését, fakó és monoton, akár egy roboté. Az ember szeretne segíteni neki, olyan kiszolgáltatott. De akkor megszólal belőle egy hang, hihetetlenül mély basszus, a kozmikus Möbiusé, a Fekete Nyolcasé, s mindenki felismeré benne a Határok Urát, Poimandrészt.

A Csillag lassan összeszedte magát. A hallottakat összekapcsolta a Fogoly-elmélettel, s megértette, hogy az író a Föld foglya, a felfoghatatlan távolságból érkezett Vándorinkarnáció, akit újra és újra reinkarnációra kényszerítenek. És vállalja, mert felelősséget érez a bolygóért, mert szeretné, ha a Terra éppúgy az ígéret Bolygója lehetne, mint a Mata, ahol Ereskigal stratégiája kozmikus paradicsomot teremtett. Ignis saját anyja sorsán okulva a szájalom fogékonyságával szemlélte a nőket. Hirtelen más színben látta a Harmincak

létrehozását, most meg tudta volna ölni a Fattyút pusztán a tenyésztő-nászok miatt. Látta magát kívülről, ahogy használja a kezébe adott mutáns-szert, felismerte, hogy ő is fogoly, a Fattyú foglya.

Nemes érzések ébredtek benne. Azt a tisztaságot, ami a csillagász szemében volt, utolérni már nem tudta. De mindenkinél gyorsabban megértette az Y-genezis lényegét, a VÁNDOR fekete-fehér sugárzói asszonyokká váltak a Földön, amivel új irányt adtak a végnapjait élő bolygónak.

Anyjára gondolt, s kedvét lelte abban, hogy Horia Marinkó vére legyőzi a Romanovokét. Két kezét a csillagász vállára tette, s maga felé fordította.

– Barátom, te MUKU-t szippantottál.

– Mit?

– Mutáns-szert, mely átalakítja az emlékeket. Aminél még a teljes felejtés is jobb. Nem kell áttelepülnöd Kolozsvárra. Ígéreted semmis, mivel idegen hatás alatt álltál.

Tugurlan menni készült.

– Mikor jössz? – kérdezte a csillagász.

– Lehet, hogy nem jövök többé.

Tugurlan rég messze járt, mikor Pán Albert magához tért döbbenetéből. A mutáns-szer leleplezése kiforgatta önmagából.

Tudta, hogy emlékei legmélyén tengert kellett volna látnia, és nem havas hegyeket. Tény, hogy zuhant, s ezt úgy élte át, hogy közeledik hozzá bolygó egész tömege. ÍGY ÉRKEZTÉL”.

Tutya ugatni kezdett, s a csillagász kirohant kutyabarátjához, akinek csakugyan nem volt semmi baja.

Morvai tíz negyvenre volt bejelentve a csillagászhoz. Pontosan érkezett. A házigazda érdeklődve mérte végig. A Különleges Ügyosztály feje macskára emlékeztette, nagy, fekete macskára, mely szelídítetlenül fekete párduc. Sima mozgása mögött állandó támadókedv lapult, el sem lehetett képzelni, hogy ez az ember alszik, vagy pihen. Úgy gondolta, vissza fogja utasítani a mézes hársfát, az egyetlen, amivel pillanatnyilag kínálni tudta, de tévedett, Morvai örömmel fogadta a párologó csészéket, korántsem udvariasságból, hanem annak az embernek a hozzáértésével, aki maga is gyakran enged ennek az élvezetnek.

– Bocsásson meg, kérem, hogy a magam szakmájától az Önéhez fordulok. Elhiheti nekem, nem teszem gyakran, sőt annyira ritkaság, hogy ez az egyetlen.

– Való igaz. Tíz évvel ezelőtt elképzelhetetlen lenne ez a beszélgetés.

– Így van. De ezalatt az utolsó évtized alatt robbanásszerűen hívta föl magára a figyelmet a hermeneutika. Ez az évtized a dekódolások évtizede. És egyszercsak megjelenik az apokalipszis minden tényezője. Közeledik a Nemezisnek nevezett Halálbolygó. Közeledik a Dágonnak nevezett meteorraj. Üzen a Chiron. Üzen az Algol. Üzen a Corax. Génuszok érkeznek az Univerzumból. Megtalálták Schamballachot, s ez az amiről a véleményét kérem.

– A világon semmit sem tudok a feltárásokról. Asztrológus vagyok és nem régész.

– Schamballach ásatásának anyagát rögtön a behatolás után zárolták.

– Ugyan miért?

– Több okból. Csupa olyan okból, ami a mundánasztrológia része. Először is bebizonyosodott, hogy a Fekete Napok döntenek a Fehér Napok naprendszerének létrehozásáról. Az az isteni tűz, mely különbözik a földi tüztől, nem más mint a fény. Emlékszik, hányan és hányan próbálták megfejteni a Biblia idevonatkozó részét?! Hiszen az Úr, a VAGYOK, tízezerrel pusztítja el azokat, akik maguk gyújtanak tüzet az oltárán. Mára tiszta képlet, hogy a fényenergia használatáról van szó.

– Várjon, várjon, várjon. Ennek az állításnak beláthatatlanok a következményei.

– Igen?

– A kozmikus szövetség alapelve a tűz.

– Az utolsó 17 milliárd évben. De 3 000 milliárd évvel ezelőtt a szövetségekötés alapja a víz volt. És a Kis Tau-nak nevezett csillaghalmazaton belül ez az idő az Inkarnáció Kora.

– Várjon, várjon. Hová siet? Nem tudom követni. Honnan ezek az adatok?

– Schamballachból.

– Akkor valamilyen formában jelen kell lennie ott BIS-nek, a Biológiai Átalakulás Városának szövetsége valamelyik Fekete Nappal. Feltehetően a Telchinnel.

– Mitől ilyen izgatott?

– Mitől, mitől! Attól, hogy a Telchin a Sybillaké. Ha Schamballach bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a Föld velük lépett szövetségre, akkor, barátom, itt az istenek kétszer haltak meg! Akkor érthető a halfarok hallatlan jelentősége, érthető Dágon!

A csillagász az ablakok közötti polchoz lépett, ahol tekercsek sorakoztak. Leemelte a legfelsőt és Morvai elé nyitotta. A Skorpió azonnal felismerte, hogy az égboltnak azt a szegletét látja, amely felvillant a Muhi pusztai szeánszon, és őt kutatót sodort a Fekete úr birodalmába. Azóta Poimandrész jóvoltából sokféle szempontból felvillant az Univerzum, és Pán Albert játszva feltérképezte.

– A két hullámvonal közül a vörös a Nemezis útja. Körülbelül 4-5 milliárdnyi Fehér Napot oltott ki, s velük hullt a Naprendszer. Teljesen egyértelmű, hogy nálunk is a Nap a célpont. A Nemezis fénykioltó űrobjektum. Nem mesterséges égitest, hanem mesterségesen irányított bolygó, melyen lépésről lépésre fel lehet készülni az új és új feladatra. A zöld hullámvonal a Vándor. Ő már kozmikus humanoidok tudatos konstrukciója. Egybefonódásuk hasonlít a DNS-hez, a spirálok ott futnak egybe, amikor a Vándor leszáll a Nemezisre, s bizonyos időt ott tölt. Feltehetően az agy szerepét tölti be, de az is lehet, hogy csak felderítő. Akárhogy van, a Nemezis az ilyen találkozás után új utakra indul. Az a pánik, ami most van születőben a Földön a Kozmosz számára évmilliárdok szisztematikus gyakorlati fénykioltásából származik.

Pán Albert elégedetten vetette magát kopott bőrfotelébe. Aki ennél tömörebben képes összefoglalni, mi történik az Univerzumban, az hazudik.

A Skorpió újra kisodorta a csillagtérképet, és csaknem óra hosszat tanulmányozta szótlanul. A csillagász nem sürgette. Türelemre szoktatták a csillagok.

Miután befejezte a jegyzetelést a Skorpió megváltozott. Halántéka behorpadt, nyakán kiduzzadtak az erek. Az ablakhoz állt, s kezét a hátán összefonva kibámult a kertbe, ahol szőlőtőkék hirdették a csillagász földművelő hajlamát. A tiszt nyaka megvastagodott, feje két válla közé süllyedt. Arcán sötét sörte nőtt, kékes árnyékot adva bőrének. Hangja rekedt volt, amikor megszólalt.

– Úgy tudom, Ön ott volt azon az esküvőn, amikor az Exterminátor megjelent. Úgy informáltak, kemény vita folyt arról, hogy mi a megváltás materialista alapja. Hogy a

Rózsakereszt igazi jelentése: Nő + Férfi. A Nő a Rózsa, és a Férfi a Kereszt, ami azt jelenti, hogy Krisztus eddig csak a Lélek hímnemű elemét, az Animust váltotta meg, nőnemű elemét, Animát még nem. Az úgynevezett Második Eljövétel tehát a női princípiumé, ettől „titkos értelmű” a Rózsa.

– Hová gondol! Szép is lenne, ha ilyen egyszerű lenne! Az tény, hogy Barát Frigyes esküvőjén érkezett a Pusztító, de a Kozmikus Kaput előbb nyitották meg, anyjának, az Arcanumnak huszezedik napján. Ezen keresztül érkeztek a Génuszok is, s ezen át fognak távozni az isteni inkarnációk. Nemhogy Második Eljövétel nem lesz, hanem azok is távoznak, akik eddig sikeresen elhárították az Apokalipszist.

– És ha én fönntartom, hogy a hatodik emberfaj már létezik, hogy övük lesz a Föld minden eddigi javával?

Pán Albert nem tudta, hogy Morvai fedőneve Skorpió, most mégis megérezte milyen is lehet a skorpió csípése. Taktikát változtatott.

– Ha ennyire biztos a dolgában, akkor annak nyitja Schamballachban kereshető. Nyilván találtak valamit, ami ezekre a szavakra ragadtatja...

A csillagász a hangsúllyal tette föl a kérdőjelet. Aki nem akarja, az nem veszi észre. Morvai visszafordult hozzá.

– Schamballach az az eddig ismeretlen és láthatatlan központ, mely kozmoszkapcsolattal rendelkezik többmillió éve. Műszerei befogják a Szaturnusz-jeleket, a Hattyú Denip-bolygóját, a Lira Ozma-bolygóját, a Szíriusz Tron-bolygóját. Pont azt a területet, amit az ezoterikusok úgy tartanak számon, mint a Szinkronplazma Övezet Szellemi Ráhangolásának Óriásbolygói.

– Végre! – sóhajtott a csillagász. – Ne értsen félre, de én már mindenben kételkedtem.

– Elismeri, hogy Hermész Triszmegisztosz törvényei ma is érvényesek, és az van lent, ami fönnt van, fönnt, az Univerzumban?

– Juhé! – rikkantott a csillagász. – Juhé!

Morvai elnevette magát, s valamit visszanyert egyensúlyából. Albert föltett négy tojást, s csillogó szemmel rohangált konyha és szoba között. Lágytojásnak szánta, de addig kutatott a csorba és csorbább tányérok között, míg a tojás keményre főtt, de ezt egyikük sem nehezményezte.

– Az Apokalipszis, – mondta a csillagász, – szellem által előidézett végső katasztrófa. Ez a lényeg. Nem tűz, nem víz. Szellem!

– És az atomfegyverek? A H-bomba? Neutronbomba? Földrengés? Mi az nekik? Vízözön, tűzözön szellem által mind előidézhető!

– Csakhogy nem erről van szó. Az Akasha Feljegyzések szerint az Apokalipszis a Virágok, – értsd: Nők – háborúja. Az Akashának több változata van, erre most nem térek ki, de valamennyi a nemek körül forog. A Kozmoszban a nemek közt nincs uralkodó nem, ami Fönnt van, az az egyenjogúság. Mi, mármint a Föld, eltértünk ettől, s az itt a kérdés, miért van ez így?! Öt civilizáció – Mu, Tule, Híva és a két Atlantisz pusztult el szinte nyomtalanul emiatt! Ami itt Lent van, egyszerűen nem érthető!

– Bizony.

– Van megint Arthur-leszármazás, s tudja mit tartanak kezükben a Kerekasztal Lovagjai? Titlant, Tulaplant, Mayapant, Aztlant és Tenoclist! Titánok, thulerunék, mayák, atlantidák dolgoznak úrfegyvereken. Maga is tudja, igaz? Ők az angol haditengerészet kulcsemberei és

addig működtek, míg Telchin úrnője, Manto, a Fekete Asszony és szibillái távoztak a Földről. Meg kell bolondulni. Telchin, az álmok álma. A szépség. A jóság. Az öröm és a boldogság. És elkergetik!

– Mert női princípium alkotta. Nincsenek háborúik, tehát nem elég izgalmas. Ne eméssze magát, Albert. Hermész Trismegisztosz szerint a világ tudásának három része van. Amíg mindhárom nem érvényesül, nem érvényesülhet egy sem.

– Nem érzi, hogy épp ez hozza el a Végő Időket?

– Nemcsak érzem, hanem tudom. Nemsokára beszélni fogok Sagramorral. Ide jön.

A csillagász tetőtől talpig végigmérte vendégét.

– Magához eljön Amerika Cézárja?

– Nem egészen hozzá. Ami érdekli, abban Ön is benne van. Meg Ernst Steller, az egyetlen csillagértelem, aki nem távozott a Földről. Az események felgyorsultak Schamballach feltárásával. Fizikusok, régészek, archeológus kozmológusok, asztrológusok, nyelvészek, finalisták, s ki tudja hányféle szakember dolgozik ott. Minden vonalon azonos eredmény: az Anima, az örök női princípium volt a szellemi elsőszülött. – Most vagy megjön az eszünk, vagy a harmadik s egyben utolsó világháború előtt állunk.

– Látja, minden egyezik; Szellem okozza az Apokalipszist. Elmondhatom előre mi lesz a Vég.

– Hagyja ezt Nostradamusra meg Henochra. Szeretném, ha a következő kozmikus útvonalra koncentrálna: Sírirus – Altair – Vega, – Regulus – Spica – Riegel – Deneb – Béta Centauri – Gemma – Cape Tawn – Delfin.

– Milyen szempontot akar?

– A Kozmikus Kombinatív Koherenciáét.

– Más adata nincs?

– Szorzás kétszáz millióval.

– Kétszáz millió fényévvvel?

– Azt hiszem.

A csillagász másodszor nézte meg alaposan vendégét. Lehetséges, hogy ő az a sorsfordító, akire várunk.

– Lehet ez a Vándor útja? – sürgette Morvai.

– Hiszen rajta van a térképén!

– És a szellemiségük?

– Mind női princípium hordozók.

– Honnan tudja? Honnan lehet ezt tudni?

Pán Albert magába hullt. Nem, ezt nem mondhatja el. Vagy épp ma van rendelt ideje annak, hogy elmondhatja?! A végkifejlet még nem dőlt el. Igaza volt Morvainak, hogy jóslatokra nem kíváncsi. De mit fog szólni ez a kemény koponya egy kozmosztörténeti átértékeléshez, amit a legnagyobb titokban tartanak?

– Ember, elfelejtette, hogy itt vagyok?

– Rosszabb. Azt kívánom, hogy bár ne lenne itt.

– Abban a pillanatban elmegyek, amikor válaszolt. Válaszolnia kell. Ne tartsa vissza semmi. Gondoljon arra, hogy a titkoknak számtalan útja van felszínre törni. Lehet, hogy mások is tudják, amit Ön, és a titok rossz kezekbe kerül. Gondolkozzon! Tisztességesen gondolkozzon!

A csillagász érezte a zuhanást. Az Óceán közeledett. „ÍGY ÉRKEZTÉL”. A sellők és nereidák boldog népe kitarja felé a karját.

– Nem!

– Nem? Nem hajlandó tisztességesen gondolkozni?

– De igen. Bocsásson meg. Tehát. A bolygók szellemisége olyan erős, hogy az uralkodó princípiumtól a kozmonautáknak szellemi tartózkodási engedélyt kell kérniük. Ez a SADE.

A Skorpió úgy ugrott fel, mintha skorpió csípte volna meg. Ujjai kifehéredtek az erőtől, amivel az asztalt szorította. Kétszer is szólni próbált, de hang nem jött ki a száján. A csillagász szelíden nézett rá. Kitalálta a gondolatait.

Morvai agyában most kattant be igazán, hogy a biopolitikának miért a „nem” és a „faj” az alapja. Tudta, hogy a „SADE” nem véletlenül nyert a Földön rettenetes értelmet, és többet nem akart tudni. Hirtelen kezét nyújtott házigazdájának, s kifelé indult. Nekiment az ajtófélfának, és visszatántorodott.

Pán Albert emlékezett Tugurlan szavaira. Morvai meggyötört arca láttán képtelen volt azt mondani, te is a Harmincak közé tartozol. A nagy Fattyú fia vagy, De Sade márki megtestesülésének leszármazottja, ismernek, és egyengetik utadat. Vagy azt hiszed, tiéd az érdem?

A tiszt gyorsan regenerálódott. Meneküléspánikja eltűnt, gyors, velős kérdéseket tett fel.

– A SADE itt van a Földön?

– Igen.

– Megtagadtuk a szellemi tartózkodási engedélyt?

– Igen.

– Ahogy az általam felsorolt csillagok?

– Igen.

– Mert a Terra szellemisége nőnemű?

– Csak volt, Morvai úr. Csak volt.

A két ember kezét fogott újra. Hosszan álltak így. Aztán a csillagász egyedül maradt. Elgondolkozott két vendégén, s pontosan arra a következtetésre jutott, mint Tugurlan. Lehet, hogy az apák nem meghatározó jellegűek, csak futó megtermékenyítők a determináns anyai ágon. Hiába minden patriarchátus törvényben és gondolkodásban, a lényeket az Anyák hordozzák.

Vagy a Nők. Nem mindegy, nagyon nem mindegy. Egyszer már megkezdte ennek végiggondolását, s meglepve tapasztalta, hogy az ezoterikus páholyokban sokkal több a nő, mint a fér fi. Mint szabad szellemet nem zavarta, hogy a női páholyokat a férfi páholyok nem ismerik el. A nők nem fárasztották magukat ilyen jellegű tagadással, csak nem foglalkoztak a férfi-páholyokkal.

Szibillák és Pythagorászok harca ez, s nem kétséges, ki rendelkezik Ősibb tudással. Elég a Fattyúra nézni, a Pythagorasz-hadművelet végtermékére, s nyilvánvaló, miért fordultak a

Szibillák saját teremtményük ellen. A bűn a rosszra használt tudás, minden más bűn ebből következik.

1963-ban a szabadkőműves nagymesterek láncza megszakadt, s egy kódolt név – „CUMAE” – szerepel a helyén. Milyen egyszerű! A cumae-i Szibilla könyveit a hatalom szolgálatába kívánta állítani, s átadta Tarquinius Superbusnak. A király azonban megrettent a rábízott tudástól, – nagyságától? mélységétől? milyenségétől? – erről nem szól a fáma. De arról igen, hogy a Szibilla-könyveket katonaság védte, s csak a királynak adhatták oda. A tudás és a hatalom kérdése örökre összeforrt.

Pán Albert ebben a pillanatban odaadta volna az életét a Szibilla-könyvekért. Megsejtette, melyik az a tudás, mely avatatlan kezekben Apokalipszist jelent. Biztosra vette, hogy a cumae-i Szibilla nem hagyta el a Földet, nem hagyhatta el, mivel a mallorcai távozók inkarnációk voltak, míg ő reinkarnáció. Kiemelte Morvai csillagait, körülrajzolta. Egy Arc nézett vissza, oly erővel, hogy a csillagász megtántorodott. Nő volt, a 11 csillag Asszonya, amint épp a 12. csillagot választja ki.

Szívükből a kufárokat

Fricker varsói előadása a Híva Kehelyről mérföldkő lett a hermeneutikában. Az agg tudós kettéválasztotta az arche-kultúrákat MU-típusúakra és RÁ-típusúakra. Bizonyítékok sorát sorakoztatta fel, hogy az elsőhöz tartozik bolygónkon Mu és Thule, a másodikhoz pedig a két Atlantisz.

A Híva-kultúrát mint harmadikat emlegette, legújabb a Galaktikában, jelentette ki. A három nyolcas időáttörés, úgy fonódnak egymásba a kelyhen, mint a Möbius-szalagok. Alattuk tűz és víz megfékezve, ami utalás arra, hogy a Mu kultúrákat pusztító láng és az Atlantiszokat elnyelő özönvíz a Híva-szövetség jóvoltából ismétlődni nem fog.

A legújabb szövetség jele a három egymásba fonódó nyolcas, meghalad hét eget és hét földet, s megnyitja az emberiség számára az utat a kozmikus humanoidok végső számrendszerét tartalmazó szimbólum, a 999 felé.

Kitért arra, milyen nehéz lesz elfogadni ezt a három nyolcast, és értelmét lépcsőről lépésre megfejtetni. A tudós hangsúlyozta, hogy az arche-kultúrák kelyheihez kultikus hely is tartozik, s a rátalálás általában velük kezdődik. Az, hogy kezünkben van a Kehely, de lelőhelye ismeretlen, arra enged következtetni, hogy hamarosan fel fogják tárni a Híva-kultúra valamelyik központját.

Szenzációs nyilatkozata beigazolódott, mikor alig húsz nap múlva megtalálták Schamballachot.

A kozmikusba belefáradt kutatók, a magukat feloszlató nyugati Rózsakeresztesek, az adeptusaikat sorra elvesztő ezoterikusok és hermeneutikusok új erőre kaptak.

Terg homályos szemei a régi tűzben égtek. Látni akarta Schamballachot, s ezzel a vágyával nem volt egyedül. A világméreteket öltő gazdasági válság azonban fűtyült a megtalált romokra. A Föld haldoklott. Hétmilliárdnyi ember a legkülönbözőbb módon haldoklott, nem volt már szép halál. Amikor a Rex-csoport újra összeült, döbbenten néztek egymásra. Úgy néztek ki, mintha egy csontváz némi bőrbe bújna. Baloldaluk nagyobb a jobbnál, mely a lassú kiszáradást zsugorodással tetézte.

Rochlitz túltette magát a külsőségeken, s örömmel közölte, Micui Takakage mindannyiukat meghívta Schamballachba, melynek ásatásait vezeti. Költségeiket fedezi, csak egyet kér – induljanak minél hamarabb.

– A sürgetés ez esetben nem jelenthet mást, mint azt, hogy mecénásunknak szüksége van a segítségünkre, – foglalta össze Rochlitz, s büszkén tette hozzá, – mindig tudtam, hogy ez így lesz..

Rachel Söderalm epésen támadott, s néhány jólirányzott mondattal beolvasott Rochlitznak arról, hogy a Rex nem ismerte föl időben a finalizmus jelentőségét, s nem itt tartanának, ha időben tagjaikká emelik a keletieket. Mióta nővére férjhez ment Jurij Szulovhoz, és Moszkvában élt, Rachel semmit sem tartott jónak. Érdeklődését lekötötte Kelet-Európa, amit Európa egyetlen fejlődőképes részének tartott.

Lengyel Rudolf, akinek ajánlatára rég hozzájuk tartozott Andrej Olawski és Konkordia, mint mindig, most is a békéltető szerepét töltötte be.

– Te, Rachel, meg te, Robert, úgy veszekedtek, mint a szerelmesek. Halasszátok akkorra, amikor nem éppen életünk legnagyobb lehetősége előtt állunk. Ha csak a fele igaz annak, ami

Schamballachról a sajtó útján kiszivárgott, akkor ott kell lennie a Híva Kehely párjának, a Búbánat Kelyhének! Ott kell lennie Aradiának, s Albertus Magnus aranygyermekeinek, akiket csak mi azonosíthatunk. Van-e nagyobb feladat annál, hogy végre valahára megismerjük a Kozmoszban általában elfogadott életformát?

– Nincs! – vágta rá egyszerre Andrej és Konkordia. Aztán nevetve néztek egymásra, s kezüket egymás derekára fonták.

„Ezek ám a boldog emberek! -gondolta Aphrodité Kowin, aki egyben Cézár Kewin volt, s gyakran nézegette magát különös ezüsttükreben. – Semmi szükségük új életformára, mégsem magukra gondolnak.

A csoportot Della Rosa bírta megmozdulásra. Nem filozofált, nem indokolt, nem érvelt, hanem cselekedett. Hamarosan egy magán-rakétarepülőben találták magukat, melynek birtokosa Don José Ramirez a Halló, halló Univerzum! élő adásából ismert stratégia-iker volt.

Ramirez egyetlen feltételt szabott: őt is viszik Schamballachba. Az úton kellemesen fecsegett, laikusnak tüntetve föl önmagát, aki alig várja a régészeti szenzációt.

A Rocker-villa és a Barát-ház között állandó lett a telefon-kapcsolat. Mordecháj balesetéről értesülve Krysis elhagyta Sinait, és Viktor engedélyével éjjel-nappal a beteg ágya mellett ült. Az ősi módszerhez folyamodott, megállás nélkül cserélte a borogatást a lázas homlokon.

Ágnes napról napra gyengült. Szervezete nem fogadott be semmit, kihányt mindent, ami a gyomrába került. Broener doktor újra és újra megvizsgálta a testet, s minden alkalommal lemosta folyékony tömjénnel. Egy nap Ágnes ujján utolsót ágaskodott a Fehér Kígyó, levált róla és kimúlt.

– Győzelem! – sikoltotta Ágnesre borulva Eszter. – Most két korty Szezám-koktél. Meglátod, benned marad.

Valóban fordulat következett be. Ettől kezdve abbamaradtak a hányások, parányi limonádé, egy-egy gerezd narancs már nem jelentett nehézséget a szinte nulláról építkező anyagcserének. Mire megérkezett Zita és Zila, a beteg képes volt felülni, megtartani a kezébe adott poharat, s kiinni annak tartalmát.

A Maitreya és Ágnes találkozása megrázott mindenkit. A két nő, egymás tükörképe, csendesen fogta egymás kezét, szavakra nem volt szükségük, szavak nélkül értették a másikat. Mégis nagyon eltértek. Míg az Igazak Feje nő volt, addig Ágnes elsősorban Asszony és Anya. Zita azonnal apját hívta, de Viktor csak csókjait küldte, s azt az örömteli üzenetet, hogy Ernst Steller magához tért.

Sebastian és Kristóf ettől kezdve telefonkonzultációkat tartottak, s csaknem teljesen áttértek a tibeti gyógymódra. Betegeiket myrrhával kenték, ginseng és gyömbér péppel etették.

Maitreya sokat mesélt Ágnesnek Mordechájról. A Zaddik tudta, hogy Ágnes megmentette a férfit, de ezt tőle szerette volna hallani. Ágnest azonban a VÁNDOR foglalkoztatta, Lilith, Leviathán, Nemezis, Niké, Justizia, Sophia, akik távoztak. Maitreya türelmesen újra és újra visszatért a reinkarnációra.

– Te nem egyszerűen alba vagy, nem a kozmikus eredetű döntő, hanem Arcanum voltod. Közvetlen Közvetítő nincs több a Nagy Tau-n belül, csak te tudod egyeztetni az időket.

– Tévedsz, – mondta halkan Ágnes.

– Rendben, tévedek. Mondd meg, miben tévedek?

Ágnes alvásba menekült. Maitreya szíve gyorsabban vert. Hosszan nézte az alvót, akinek arcán keserű rángások futottak át. Zita nesztelenül lépett be, suttogva szólt.

– Ő nemcsak a delta, théta, omega síkon mozog, nemcsak a kis és nagy Tauig olvas az éterben, hanem sokkal tovább.

– Tovább? Tudod te, mit állítasz?

– Én csak azt tudom, hogy igazat mondok.

– Akkor megvan a magyarázat. Ha Ágnes képes túljutni négyszer négyezerhatszáz milliárd fényéven, akkor más időt ismer és szolgál, mint Mahakaláét. És Mahakala ezt nem tűri el. Figyelj! Nagyon figyelj, mert ettől a pillanattól mindketten veszélybe kerültünk. Anyád előbb érkezett mint a Fekete úr. Ősibb a Meta tronnál, aki nem az egyetlen idő, de az kíván lenni. Igen, igen, lassan minden a helyére kerül. Nagá Tron meghívása kolosszális húzás volt. Csakhogy Nagát Om nem engedi el Keletről, mivel Rebecca Söderalm lenyelte.

– Brrr, – rázkódott meg Zita. – Nem lehetett volna gusztusosabban megfőkezni?

Maitreya felnevetett. Zita sok derűs percet hozott életébe. Lányaként szerette, és a lány sokszor közelebb érezte őt magához, mint saját anyját.

– A kígyókat le kell nyelni, Zita.

– Aztán kijön kézen-lábon, mint anyámon a Fehér Kígyó. Tényleg, hol van az a ronda dög?

Zita puhán megfogta anyja két kezét, s némán bámult rá. Eszter lépett be, s hozta a telefont.

– Apád keres.

A lány mindent felejtve röpillt a kagyló felé.

– Halló, apa! Anya jól van és alszik. Felébresszem?

– Ne. Ernsthez vendégek jönnek Amerikából. Kristóf nem akarja engedélyezni. Kérdezd meg Broener doktort, mit csináljak?

– Sebastian elutazott. Azt mondta, anyának már nincs rá szüksége. Ha úgy látod, hogy Ernst jól van, állj a sarkadra, s ne engedd elzárni a külvilágtól. Én engedélyezem.

Viktor vidáman nevetett.

– Büszke vagyok rád, lányom. Szervusz. Csókold meg anyát helyettem.

Zita be akart számolni Maitreyának, de sem ő, sem Eszter nem maradt a szobában. Fehérhajú, vékony férfi jött be, többször látta messziről. Társaival lakott a kerti házban. Szemében olyan tűz lobbant, ahányszor a lányra nézett, hogy Zita inkább lemondott a virágszedésről. Most itt állt virágcsokorral, s szótlánul nyújtotta át.

– Köszönöm, – kis habozás után hozzátette, – Raguel.

– Az édesanyjának hoztam, – mondta a transzmutáns. Ugye, meggyógyul?

– Hol jobban van, hol visszaesik, de az életveszély elmúlt.

– Jót tenne neki a sósvíz. Hallatlan regeneráló képessége van. Tulajdonképpen azért jöttem, hogy felajánljam, elviszem Önöket a Holt-tengerhez.

Ágnes szemhéja megrándult. Hajszálnál keskenyebb résen át figyelte Zitát és Raguel. A lány vázába rakta a virágot, s mélyen beszívta illatát.

– Honnan tudja, hogy a sárga rózsá anyám kedvence? Nem mediterrán virág, s mégis szebb itt, mint bárhol másutt.

– Csak következtettem. Az érdem nem az enyém. Judit termesztí, s azt a sztorit kerekítette köré, hogy a rózsát, pontosabban ezt a rózsát a Sybillák hozták az Univerzumból. Évezredekken át generációk őrizték a Sybilla-rózsát, mely a legtitkosabb páholyjelkép.

– Az meglehet, – mélázott el a lány. – Bár eddig csak a Sybilla könyvekről hallottam, azok is eltűntek.

– Dehogyan tűntek el. Ugyan miből írta volna jóslatait Nostradamus?

– Csak nem azt állítja, hogy Nostradamus birtokában voltak a titkos tudás könyvei?

– Sajnos, csak egy része. Nos, eljönnek a Sós-tengerhez? Megszervezem. Tudja, Izrael nagyon kicsi ország, de nem veszélytelen. Ma már határai könnyebben átléphetők.

– Nem tudom, Raguel. Képtelen vagyok kirándulástervekre összpontosítani, mikor pont most tudtam meg, hogy anyám többet tud az Apokalipsziszról, mint Nostradamus. Ő Szibilla. A tudás és hatalom papnője.

– Látom, nem tud ettől a témától elszakadni.

– Azt hiszem, anyámnak Schamballachban a helye.

– Vagy a Grand Kanyonban.

Raguel jó elbeszélő volt. A titánokkal, atlantidákkal teli objektum magával ragadta Zita fantáziáját, nyelte a szavakat. Kisétáltak a kertbe, rájuk esteledett, de Raguel még mindig beszélt.

Alig maradt egyedül Ágnes, magához húzta a telefont és saját számukat hívta Budapesten. A vonal süket maradt.

Ezután Pán Albertet kereste. A vonal süket maradt.

Most kissé megpihent, koncentrálni próbált, kutatott a legegyszerűbb sík, a delta után, de túl gyenge volt még, kapcsolat nem jött létre.

A Gallenburgokat tárcsázta. A vonal süket maradt. Mozdulatai felgyorsultak. Hívta Brüsszelt, hívta Londont, hívta Moszkvát. A vonal süket maradt.

Tisztában volt vele, hogy ez nem véletlen. Csüggedten tolta el magától a készüléket. Azonnal csörgött.

– Ez a... Rocker... – suttogta reménytelenül.

– Li! Útban vagyunk hozzád! Laksmi vagyok! Halló! Emlékszel még rám?

Ágnes széthullóban volt. Lassan tagolta.

– Nem-em-lék-szem.

– Tarts ki, szedd össze magad! Jönnek a Génuszok, akiket hívtál. Emlékszel a Génuszokra?

– Nem-em-lék-szem.

Kiesett kezéből a kagyló, s összeesett. Magával rántotta a Sybilla-rózsákat, s azok tetőtől talpig beborították illatukkal.

Schamballach a Bramaputra eredetétől északkeletre magasodó eddig névtelen hegycsúcson bukkant elő. A tibetiek ugyan adtak neki nevet, Hum-nak becézték, ami Éjfeletét jelent, de ezt idegenekkel nem közölték. A Hum elütött a Himalája jeges hóval fedett, szikrázó csúcsaitól. Most visszafelémenőleg mindenki okos volt, mindenki arról beszélt, hogy tudni kellett volna: ekkora hegy szükségszerűen eljegesedik, s ha nem, akkor alatta lenni kell valaminek.

A Hum nevet kapott most, egyszerűen azonosították a benne talált lelettel, így lett belőle Schamballach-csúcs. Különös, hogy rengeteg platót találtak benne, melyeket „az Isten is leszállópályának teremtett” szlogennel tiszteltek meg. S ki tudja? Talán így is volt.

Tény, hogy rakétarepülők, helikopterek, tehergépek egy kukkot sem panaszkodhattak. Volt hová leszállniuk.

A mélyen a hegy gyomrában elhelyezkedő bejárathoz azonban nehéz út vezetett. Ramirez hegymászó csizmákat adott védenecének, igazságosan elosztotta a terheket, s megkezdte az alászállást. Biztonság kedvéért összekötözte a kis csapatot, ő kezdte a sort, s Andrej végezte.

Hamarosan elfogyott tüdejükből a levegő. Éles késként hatolt beléjük a magasság, ziháltak és hörögtek. Ramirez nem vette komolyan a botladozásukat, na-még-egy-kicsit, na-még-egy-kicsit, – biztatta őket. Nincs olyan messze, hogy ne bírják ki, még ha egész életüket könyvek között töltötték is.

Senki olyan megvetéssel nem tudta kiejteni a könyv szót, mint Ramirez.

A tudósok kihúzták magukat, s nem panaszkodtak többé. Egyébként csakugyan nem volt messze, mindössze fél napig tartott, míg elérték a katonákkal védett bejáratot.

A tiszt, aki megállította őket, ismeretlen egyenruhát viselt, s Mordred Lucan néven mutatkozott be. Rochlitz képzeletét megmozgatta a sárgásbarna kezeslábas, ami a katona testére feszült. Kozmonauták viselnek ilyet vagy mélytengeri búvárok. Hegyen nem alkalmazták, – legalábbis eddig.

Mivel engedélyük nem volt, Micui Takakage meghívó levelére hivatkoztak. Mordred Lucan vezetőt adott melléjük, s végre beléphettek a feltárás területére.

Schamballach kapuja négy oszlopon nyugvó Fekete Napot formázott. Az oszlopok 100-150 méter magasban helyezkedtek el egyik oldalukkal a hegyhez tapadva. Sehol építésnek vagy köillesztésnek semmi nyoma, mindet a sziklából faragták ki.

A hatalmas Fekete Nap nyolc sugarat bocsátott ki magából. Kettesével egy-egy oszlophoz kapcsolódtak. A konstrukció azt az érzetet keltette, hogy az oszlopok egy hatalmas kéz négy uja, mely magasba emeli, amit meg akar mutatni.

Terg megrendülten állt. Élete csúcspontja volt, jutalma és értelme ez a nap. Schamballach bizonyíték volt arra, hogy a Földet és galaxisát be akarták kapcsolni a Kozmosz általánosan elfogadott rendjébe, mely két Napot hordoz. Még nem tudta, mit találnak odabent, de már megfogalmazta: ezért érdemes volt élni.

Blaes Kay, a vezetőjük elmondta, hogy a feltárás teljes egésze abból az éjsötét anyagból készült, amiből a Fekete Nap Kapuja. A simára csiszolt falak energiasugárzása nem tűri az elektromos világítást. A kutatók fáklyafénynél dolgoznak.

– És a Szobor fényénél, – tette hozzá, amikor beléptek az első terembe.

A kis csapat búvólten torpant meg. Senki sem mondta, hogy álljanak meg, de a látvány parancsolt. A többszáz méter magasba futó boltozat közepén állt a Szobor. Anyaga – vagy teste – kékes fényben derengett, nagysága meghaladhatta a rodoszi Kolosszusét, melynek bokái közt suhantak el az acháj hajók. Harangszoknyája csípőben testhez simult, lent megkövült libbenést mutatott. A felső testen csak fátyol takarta, – illetve nem takarta – a melleket. A két kar a magasba nyúlt, s karcsú ujjai hegyével érintette, – vagy tartotta – a boltozatot. Az arca nem nézett se föl, se le,... bámulatosan vibrált tíz, húsz vagy harminc dimenzióban. A fej így élni látszott, a szemekből egy-egy mintha irányt mutatna: mit kell nézniük a falakon.

Ramirez nagyot füttyentett.

– Ez ám a Nő! Kiszáradt a torkom. Szabad itt némi alkoholt magamba dönteni?

Blaes Kay nem méltatta válaszra. Terg gyermeki áhítatát figyelte. Az ex-adeptus nem látta azt a hatalmas törmelékmenyiséget, amely a földrengésnél keletkezett, s most exkavátorok dolgoztak eltakarításán. Nem észrevételezte az ábrák és jelek pulzálását a falon, csak a Szobor kötötte le.

Micui Takakage halkán és udvariasan köszöntötte vendégeit. Rochlitz rögtön afelől érdeklődött, hol van Szu Csong.

– Az igen tisztelt Szu Csong úr a személyzetet tanulmányozza, – válaszolt a parányi emberke.

– Tudtam, – súgta Andrej Konkordiának. – Rá Hajója.

– Nem hiszem, – súgta vissza a lány. – Rá a Fehér Napokhoz tartozik. Itt minden fekete.

Lengyel Rudolf is ezen töprengett. A „személyzet” persze sokmindent megmagyarázhat. Ha él! Ami csoda lenne. Valószínűleg eszük ágában sem lenne tanulmányozni hagyni magukat. És a sajtó rég kiszivárogtatta volna. Tehát Szu Csong halottakat tanulmányoz.

Takakage összeérintette két tenyerét, tapsolt. Az egymás közt megilletődötten suttogó emberek ránéztek.

– Néhány percen belül megkezdhetik munkájukat a Schamballach-feltáráson. Azt szeretnénk, ha a Szobrot Terg úr nevezné meg, illetve nevet adna neki. Meggyőződésünk, hogy a legjobban képes összefoglalni azt a szubsztanciát, amit a Szobor jelképez.

A gépek leálltak, a falaknál dolgozó tudósok is, a fáklyatartó munkások is. Mindenki Tergre nézett, és az Adeptus nem késlekedett.

– Ereskigal, – mondta határozottan.

Az emberek éljeneztek, hurráztak, tapsoltak.

– Ereskigal! – szállt szájról szájra, ami sokaknak nem volt több pusztá névnél, mások nagyon jól tudták, hogy a Matáról érkezett, sokáig a Holdon tartózkodott, ahonnan a Jupiterre ment, s máig sem hagyta el a Naprendszer.

A taps előcsalogatta Szu Csongot. A Tenet Adeptusa gondterheltnak látszott. Szó sem volt rivalizálásról, egyenesen Terghez sietett, s kezét nyújtott. Kissé félrevonta, s bizalmas egyszerűséggel foglalta össze, amit más aligha érthetett volna meg.

– Nem Ereskigal, hanem Szunrutasz. Nem a Fekete Nap asszonya, hanem a fekete Holdé. Ő az, akit megsemmisítették a Lunáról, s a Földre hulló mellékbolygó darabjai megsemmisítették második Atlantiszt. Kevesen éltek túl. De ők igen!

Terg már nagyon lassan gondolkozott. Pompás agya tiltakozott az újdonságok ellen. Nem szólt semmit, annál inkább a körülöttük állók, akik felkapták Szunrutasz nevét és szájáról szájra adták.

– Én csak nevet adtam neki, – mordult végre Terg.

– Hagyjuk ezt. Továbbmegyek. Lehet, hogy valóban Ereskigal is, meg Szunrutasz is. Együtt a Nap és a Hold. Ne feledjük, hogy a Naprendszerünknek volt egy olyan szakasza, mikor a Szaturnusz átvette a Fekete Nap és Hold szerepét. Jöjjön velem.

Szu Csong oda indult, ahonnan érkezett, s Terg készségesen követte. Mögöttük összezárultak Kay katonái. A két tudós zárolt területre lépett. A méreteiben jóval kisebb teremről senki sem mondhatott mást: vezérfülke. Nyolc nő tartózkodott benne, egytől egyig a Szobor hasonmásai.

Úgy tűnt, vagy halottak, vagy alszanak. Fejük káprázatos dimenziói azonban egyhuzamban sugároztak, s a gépek ki tudja hová továbbították.

Terg azonnal megértette – az ismeretlen energia nyomára bukkantak.

– Mi ez? – kérdezte felélénkülve a méltó feladattól. Azt várta, Szu Csong beavatja, de az Adeptus bánatosan lógatta a fejét, s kimondta, amit életében soha.

– Nem tudom.

– Sebaj, – váltott az öregúr a régi gyorsasággal. – Marad Crowley. Ide kell hívni.

Szu Csong a fejét rázta.

– Nem lehet. Crowley világhatalmat akar. Schamballach meg is szerezne számára. Nem kockáztathatunk ekkorát!

– Márpedig nem látok más kiutat. Eddig két szaturnuszi fajt sikerült megismernünk, a thulerunékat és a tauteomékat. A thulerune sardonix lény, sosem hagyja el bolygóját. A tauteomé annál inkább! Könnyen változtatja valóját, s ebbe belefér az a lehetőség is, hogy ők itt nyolcan... hm.

– Azt hiszi, – tauteomé?

– A mi Naprendszerünkön belül csak a Szaturnuszon él Kozmosz által elfogadott humanoid.

– Nagyon keveset tudunk róluk. A thulerunék talán nem is szaturnusziak. Még mindig nyitott kérdés a tizedik bolygó, Thule pusztulásának oka. Kezd kialakulni bennem egy olyan variáció, hogy talán a Föld is hasonló pusztulás előtt áll. Valamilyen erő, talán épp ez itt, minket is szétrobbant, és nem marad más belőlünk, mint egy meteoritraj.

Terg hümmögött. Nem lehetetlen. De lehet az is, ezek a bio-energiák még sokszáz évig végzik megfigyeléseiket, s akkor lennének veszélyesek, ha megtámadnák őket.

Szu Csongon a levertség jelei mutatkoztak. Nem szokott hozzá az érthetetlenhez. Szellem nemcsak szárnyaló volt, hanem a galaxis minden tudásával teljes. Legszívesebben azt mondta volna Tergnek, ha én nem tudom miről van szó, akkor nem tudja senki.

Terg magától is kitalálta ezt. Máskor talán édes kárörömet érez, mely kifejezetten Tenet Adeptusának szól. Most nem ért rá. Ébredezett benne egy gondolat, mely önmaga számára is megtelepítés. A Chiron 2060 üzenetéből egy, az Ikerről, hirtelen a helyére került.

Megragadta Szu Csong karját.

– Az Iker – az Északi és Déli pólus. Csak az egyik mágneses, a másik radioaktív. 8,6 milliárd év alatt cserélődik. Ez szükségszerű folyamata a kozmoszépítésnek, melyben Brahma Éve 311 trillió év.

Szu Csong felderült. Elismerően nézett Tergre, mely akár sértő is lehetett az öreg tudósra nézve, mert arról vallott, hogy eddig ilyen teljesítményre nem tartotta képesnek.

– A Kozmosz összehúzódása és tágulása. Külön számon tartottuk, összefüggéseiben nem. Az emberi agy eddig nem volt képes saját bolygóját belehelyezni a kozmikus történelembe. Két galaxis egymáson való átúszása nekünk földrészek eltűnése, özönvíz, földrengés.

– S ez még nem minden. Az út sokkal több, mint az anyag. A Kozmosz Építése egyben anyagteremtés is. Az emberek számára ez olyan csoda, amelyre csak istenek képesek. Pedig akiket itt látunk, – a Kozmosz legegyszerűbb munkásai.

Szu Csong gondolataiba merülve hallgatott. Nem akarta megosztani Terggel erőinek szertefoszlását. Mióta előkerült Schamballach, gondolatai lassan tapogatóztak. Örült, ha képes volt elhagyni a deltát, s a béta frekvenciáit alulról súrolta.

Képtelen volt az őszinteségre. Inkább a megalázkodás, úgyszincs sok hátra. Tudta, hogy Schamballach első áldozata lesz.

– Azt gondoltam, Axel, ide BIS tudósai kellene. Együtt voltunk Új Atlantiszban. Mahakala mindenre felkészült.

– Az igaz. De nem barátunk! Hogy jut eszébe! Azért az emberiség nem nyamvadt felszíni vegetáció! Hívja ide a 68 501-es objektum szakembereit. Az ő műszereik terhet az egész Föld nyögi. Most törleszthetnek. De Mahakalát semmiképp sem engedhetjük az Ikrek Termébe. Ha nem vette volna észre, ő döntött a radioaktivitás mellett.

Szu Csong előtt felmerült a Plutoniumvár, az Aion-tenger, Új Atlantisz Fekete Napja. Ismerte a Grand Kanyon kutatásait is, s elmosolyodott Terg naivitásán.

– Mit gondolt, kit nevezett ki az ENSZ Schamballach feltárásának irányítására?

– No, persze. A régi nóta. Biztos, hogy bővelkedik mindenben, csak lelkiismeretben nem. Sosem ismeri majd föl, – nemhogy a tudományos kérdőjeleket, – semmilyen külső befolyást nem lesz képes hipotézissé gyúrni.

Szu Csong mulatott a velős jellemzésen.

– Téved, Axel! Az ENSZ ezúttal pontosan úgy gondolkozott, mint Ön. Csak keletit ne! Csak ázsiait ne!

– Mit sajnálhatja magát? Talán én közlekedem elektromos jelháttérrel? Szabadon az Aydingkol vizében, tektitek között? Önt nem kell kinevezni semmivé. Ön valaki.

Terg mély empátiájával ráérezett, mire van szüksége Szu Csongnak. Tenet Adeptusa élete végén barátira talált. Nézték a Fekete Nap flottát, de érdeklődésük csak pislákol. A halálról beszélgettek, és Terg bevallotta, hogy nem tudja elfelejteni Pittmant, Gallenburtot, Arepot és a többieket, akik távoztak a Földről.

– Azt hittem, az Emanátor még az én életemben megérkezik, – szakadt ki Szu Csongból.

– Mindannyian ezt hisszük, – bátorította Terg. – Van egy költői megfogalmazása, várjon, talán nyersfordításban:

...Bizony ma már, hogy izmaim lazulnak,
úgy érzem én, barátom, hogy a porban,
hol lelkek és göröngyök közt botoltam,
mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak
vendége voltam.

Az Adeptusok képletekhez és bizonyításokhoz szokott nyelve nehezen örölte a verssorokat. Még mindig ezzel voltak elfoglalva, mikor rájuk köszöntött Percy Vale. A tisztnek láthatóan kisebb gondja is nagyobb volt a művészetnél.

Megköszönte az ezoterikusuk felbecsülhetetlen értékű munkáját, s rövid úton kitessékelte őket Schamballachból.

– Elnézést, uraim. Természetesen bármikor visszatérhetnek ide, de nem akadályozhatják a mi munkánkat. A Föld tengelye újabb két fokkal megdőlt. 1989 óta tudták, hogy ez be fog

következni, s nem szóltak róla! Ne várjanak udvariasságot. Vészhelyzet van. A kéregmozgások szerint az is elképzelhető, hogy a Föld ketté fog szakadni.

Ramirez éleset fütyentett. Mordred Lucan és katonái gyors, szakavatott mozdulatokkal fegyverezték le Percy Vale embereit. A civilek nem tudták követni, hogy mi történt. Blaes Kay tisztelgett Ramirez előtt.

– Végeztünk, uram. Schamballach az Öné.

A tudósok védtelen nyájként tömörültek a kijáratnál. Nagyrészüknek fogalma sem volt, ki ez az ember. André Olawski alig állta meg nevetés nélkül. Mulatott azon, hogy az Anarchia Fővezérét pilótának nézte. Hányszor okította öccse, ne higgy a látszatnak, főleg pilóták esetében, mert ők a hatalomátvitel eszközei. Magához ölelte Konkordiát, s halkán a fülébe súgta.

– Nem szabad ellenkezni velük. Érted?

A lány reszketve bólintott. Alig állt a lábán. Ugyan mi múlhatna rajta? Indulás előtt elkészítette horoszkópját. A csillagok azt jósolták, hogy része lesz a Föld sorsának alakulásában. Egyelőre a kutya sem törődött vele.

Mordred Lucan Ereskigal lábához terelte Percy Vale elitkatonáit. Az amerikai tiszt rekedten kérdezte.

– Miért tette, Lucan?

Ramirez nem nevetett a kérdésen, sőt, talán ő volt az egyetlen, aki komolyan vette. Durva kezét Percy Vale előtt lengetve összefoglalta.

– Pénzért tette. Annyi pénzért, amennyiről maguknak nincs fogalmuk.

Az amerikai csodálkozva kérdezte vissza.

– Pénzért?

– Nem hiszi? Csak a magafajta felsőbbrendű seggfejek várnak arra, hogy hasonlónak váljanak az istenekhez.

– Eh! – szaladt ki Percy Vale száján. – Schamballach a maguk kezében nulla! Semmit sem értenek hozzá.

A Don legyintett. A Rex-re mutatott.

– Én magam hoztam ide őket. Nem ismeri ezt a fajtát, Percy. Ezeknek mindegy, hogy maga vagy én, Percy. Nézzen rájuk. Dideregnek a saját tudásuktól. Alig várják, hogy lerakhassák magukról a felelősséget. Nézzük ezt a kicsikét.

Ramirez megragadta Konkordiát, s mintha kismacskát emelne, kirántotta Andrej öleléséből. A lány reszketve állt a nagy Királynő lábánál. Segélykérően nézett szét, de társai messzire voltak. A Don biztos kézzel választotta ki a leggyöngébbet.

– Nem bántom, picim. Csak be akarom mutatnia Konkordia, az egyetértés és harmónia. Kylkhor-szakértő. Így van?

– Igen, Don Ramirez.

– Akkor, picim, láss hozzá. A Telchint akarom, a Szibillák aranybolygóját.

Konkordia döbbsen meredt Ramirezre. Andrej Olawski ezt a pillanatot használta föl, hogy elterelje Ramirez figyelmét, s a Don és a lány közé lépett.

– Maga egy tudatlan senki. A maga elméje beteg, Don José. A Telchin nem tartozik a Tronokhoz. Nincs az az „akarat-szellemiség”, mellyel megközelíthető!

A Tron szóra egész Schamballach megremegett. Ereskigal teste megmozdult, harangszoknyája meglibbent. Feje fölé tartott keze lassan leereszkedett. A katonák elvesztették a fejüket, megtették a megbocsáthatatlant, löni kezdték az élő Szobrot.

– Az EMBER, – sóhajtotta a Mata úrnője. – Támadó állat. Aranyat akarsz? Atlantiszból sem okultatok?

Ereskigal forró aranyat öntött Ramirezre, akinek ordítása csakugyan állati volt. Az izzó fém pillanatok alatt aranyszobrokká változtatta Mordred Lucan katonáit, Schamballachban már nem volt szükség fáklyákra, – világított az arany. Percy Vale ámulatlan nézte az istennőt. Szemében nyoma sem volt félelemnek. Ereskigal keze megállt fölötte, s eltűnt belőle a gyilkos fémfolyó. A Szobor ismét mozdulatlanná vált, de Konkordia mellett megjelent emberi mása. Kezében tükröt tartott, a Szaturnusz-tükröt, melyben azok a szellemek látszanak, akik képesek voltak nyomot hagyni a Kozmosz építésében.

– Leányom, – fordult Konkordiához, – a Föld nem méltó.

Mindannyian tudták, mire nem méltó. A kozmikus humánusra, az Univerzum szellemiségére, a fényből alkotott individuumra.

Szu Csong arra az éjszakára gondolt, amikor Barát Ágnes megjósolta, az ember nem lehet Ak-As-Ha, nem lehet kozmikus tudata, mert képtelen a kozmikus létállapotra. Az ember nem a mindenség evolúciója, épp ellenkezőleg, maga a devolúció. Szívében gonosz, gondolataiban lusta, igényeiben lefokozott a Kozmoszhoz képest, épp ezért a Mindenséggel eggyé válni nem tud.

– Nem egészen így van, – fordult hozzá Ereskigal, aki játszva olvasott környezete gondolataiban. – A szellemnek volt becsülete. S most alá kell írnotok kilépési nyilatkozatát.

Az emberek nagyon sápadtan néztek maguk elé. Egyetlen szó sem hallatszott Schamballachban.

XXII.

Az Aion-tenger látványa elvette az utasok szavát. A Fekete Nap protuberanciái megvilágították a szigetvilágot, a Fekete úr birodalmát. Órákkal ezelőtt hagyták el a Plutóniumvár karcsú tornyait, s még jó félórát repültek, mire meglátták az űrhajót.

Erna visszafojtotta lélegzetét. A TAU-449 több mint négyszáz emelet magas volt, s homokórához hasonlított. Anyaga vörös-fekete-fehér színekben villózott. Ablakok világítottak spirálszerűen a felső részen, míg az alsón üregek látszottak. Nyilvánvalón ide érkeznek a bolygórepülőgépek.

Pilótájuk feljebb emelkedett, aminek következtében látni lehetett, hogy a TAU-449 teteje homorú, s felső, személyszállító része nagyobb mint az alsó. Hatalmas kelyhet formáz, mely két fordított félholdon áll. Lenyűgöző nagysága, pazar fényei legyőzhetetlenségét és gazdagságot sugároztak.

A gömbhajó simán landolt, így ült a zsiliptérben, mint apró magocska a hatalmas dinnyében. A lift a 365. számon állt meg. Erna és Badr vörös kókuszszőnyegre lépett, akár egy luxusszállodában. Az enyhén ívelt folyosóból jobbra és balra ajtók nyíltak, melyekből rohanvást jöttek köszönteni az érkezőket.

Ott volt Dina és Frici, Edmund Myr, William Lux, akik eltűntek a thesszaloniki-i szökőárban, Bejcsaszvili, akinek meggyilkolása ügyében még mindig nyomoztak, és a legnagyobb öröm, hogy itt voltak a fehérhajú stratégiák, akik 1989-ben megküzdöttek a Likvidátorokkal.

Erna egyiktől a másikig száguldott. Úgy söpörte magával a mesterstratégiákat, hogy azok nevetve dőltek halomra.

– Faiz és Ali! Már akkor sejtettem, amikor feltűntetek az Univerzum-adásban! Nan-csüan és Vu-men! A yid-lusok útja is a csillagokba vezet! Martin és Thomas! Elég volt BIS-ből, igaz? Inge! Ann! Drága mesterek! Mi lesz a Földdel, ha mind elmentek?

Az ujjongás alábbhagyott. Erna kapcsolt. Hisz ezek az emberek nem élnek. Mármint a Föld számára.

Ingeborg von Weizsäcker rámosolygott a zavart újságírónőre.

– Azt javasolom, menjen mindenki a szobájába. Erna és Badr meglátogatnak minket.

Ann Bronwell a szárnyai alá vette az újoncokat. Megmutatta a pazarabbnál pazarabb lakosztályokat, melyek között válogathattak. Egy közös fürdőszobába nyílt választottak, s Badr magukra hagyta a hölgyeket.

A mesterstratégá belesüppedt az egyik óriáspárnába, s komolyan fordult tanítványához.

– Megérkezett?

Erna bólintott. Torka úgy elszorult, hogy hangot nem tudott kiejteni. Erős volt egész életében, most gyengeség fogta el. Szerette az embereket, most arra készült, hogy itthagya őket. Azt hitte magáról, nem számítanak a Föld végőrái. Megy az Eredethez, a Brist-Y2-re, ahonnan az emberiség származik, ahol a lét: pszichikai rendszer, ahogy ez az elmúlás utáni újrendeződéssel már a TAU-449-en nyilvánvaló.

Abban a pillanatban, amikor a mesterstratégá kérdése elhangzott, a Rocker-villában napok óta eszméletlenül fekvő Ágnes felült, s halkan mondta ki a bizonyosságot.

– Megérkezett.

Judit a tiszta szemekbe nézett, s megkönnyebbült. A beteg magánál van, s bármi legyen is, amiről beszél, tudja, hogy mit mond. Segített felkelni, s magában ujjongott, mikor látta, hogy Ágnes megáll saját lábán. Kezét fogva jártatni kezdte, s Ágnes járt, miközben lelke legmélyéről vallott.

– Én mindent megtettem... A bizalom is megvolt... 17 milliárd éves generációs hálózat... Azt hittem, sosem lesz vége... Hogy játszva megcsinálom... Mert ami szimbólum, az legitim, de megfordítani nem lehet... Itt tévedtem.

– Nyugalom, Ágnes. Hagyd ezeket a nehéz dolgokat. Látod a madarakat meg a fákat?

– Persze, hogy látom. Mind meg fognak halni. Tudod, a magunk halála semmi. De látni mások halálát, az minden.

Judit nyelt egyet, mégis kibuggyant a könnye.

– Nem tudtam létrehozni a világtársadalmat, – fantáziált az író, – pedig a javak akkor állnak véges mennyiségben rendelkezésre, ha a hozzáférhetőséget az országszempont korlátozza. A szűkösség akkor jön létre, ha saját jövője érdekében valaki másokat távol tart a lehetőségektől. A műveletek kétirányúak. A pozitívum fenntartja a negatívumot, a gazdagság mint birtoklás a szegénységet, mint nem gazdagságot.

– Igyál egy kis mágneses vizet, – kínálta Judit.

Ágnes kiürítette a poharat. Körbe-körbe járt, úgy tűnt, keres valamit. Othello, akinek szabad bejárása volt gazdájához, lógó fejjel követte. A kutya búskomorra vált Ágnes betegsége alatt.

– Milliók Likvidátorok, – tárgult nagyra a beteg szempár. – Elmegyek, Judit.

– És ki az, aki megjött?

– Ereskigal.

– Hm. Nem ismerem, – tréfált Judit. – Nem ennél egy mangót? Vagy papayát? Zita kiment a reptérre Viktor elé. Nem akarod meglepni őket egy erős, magabiztos Ágnessel?

– Viktor jön! Viktor jön!

Ágnes ledobált magáról mindent, rohant a fürdőszobába. Judit nevetve szólt utána.

– Na, ugye, más is megérkezett, nemcsak Ereskigal.

Meglepte a metamorphosis. Ágnes úgyszólván haldoklott, most pedig kutya baja. Honnan ez a hallatlan regenerálódó képesség? Jegyzeteihez lépett, s felírta, összellem.

Egyébre nem volt idő. Lärmás csoport érkezett. Eszter maga elé engedte Viktort, és egy másik férfit, akinek láttán Ágnes megtorpanva elgondolkozott.

Viktor nem vette zokon. Az orvos és a férj szemével egyszerre látta Ágnest, tudta, hogy kitárt karja, ragyogó szeme neki szól, míg a másik isten tudja hányadik század hányadik inkarnációját juttatja eszébe.

– Drágám, – ölelte magához feleségét. – Elhoztam Ernst Stellert. Ő is nagyon beteg volt.

Mordecháj és Ágnes szótlanul állt egymással szemben.

Maitreya magával vitte a többieket. Hadd mondja el egymásnak végre az a két ember mindazt, amit évmilliókon át akart!

Ágnes és Ernst félig szavakkal, félig bioáramaikkal kommunikált. Ágnes második Atlantiszt idézte, Steller kimondta, azért maradt a Földön, hogy azt a tévedést jóvá tegye.

– Szunrutasz szétrobbantása megbocsáthatatlan...

- Mindent előkészítettünk a harmadik nem létrehozására.
- Anélkül is beszippantotta volna a Föld... Szunrutasz a legveszedelmesebb mesterséges égitest volt...
- Ez nem mentség, Ernst.
- Ott álltál az ametiszt-kupola alatt. Te, a Sybilla! Talán egyetértesz azzal, amit Crowley állít, hogy megszegtem Poimandrész parancsait?
- A kozmikus vér akkor még csak a nőké volt.
- Tévedsz.
- Ne feledd, láttam! Ti, nők, hordoztátok a kozmikus eredet minden ismervét. Ti albák voltatok, de ők nem voltak álteridák.

– Nem, mert Tronok voltak! Ernst, te még most sem tudod, mit csináltatok!

Zita bekukkantott a felemelt hangra, s ott maradt. Anyja és Mordecháj BIS-t taglalta szenvedélyesen, amiből a lány csak az indulatot érezte meg.

Mordecháj az asztalra tette azt a kis szelencét, amiben a Brist-Y2 anyaga volt.

- Miért nem hordod magaddal az ősi földet? Nélküle megöl az időmutáció. Te tanítottál rá, mikor Pythagoras voltam.

A feszültség oldódni kezdett. Ágnes tekintete megnyugodott. Nem kérte számon a pythagoreusok útját. Nem akarta hallani annak a kolosszális küzdelemnek történetét, amit az emberi lehetőségek bővítéséért folytattak. Nincs autonóm ember, tehát nincs kozmikus ember.

- Hogy is mondja Arisztotelész? „Mint midőn ha a saját arcunkat akarjuk megnézni, tükörbe tekintünk, hogy lássuk, ugyanúgy, midőn megismerni kívánjuk önmagunkat, a barátunkra tekintve ismerjük meg.” Amíg ezek a szavak nem világosak, addig minden kapcsolat hazugság. Milyen nyájas és nyálas művek születtek a zokogásról a Másikért. De benne megismerni önmagunkat. Csodáltatok az atlantidákat; és nem ismertétek fel a tükörképeteket! Ide hozod a kicsi kozmoszanyagot, s nem tudod, hogy ebből áll a Föld magja! És a játszmának vége, barátom! A Metatron győzött. Annyi vagy, amennyire Ernst Steller vagy. A materializmus, az emberiség legrettenetesebb betegsége felfalta a lelket. Mit gondolsz, nyolcmilliárd emberből hányan hiszik el, hogy újraszületnek? Hogy eljutnak a Kozmoszba? Hogy lesznek űrkolóniák? Hogy felemelkedhetnek az egykori istenek szintjére? Barátom, csak egy hit van a Földön, annak hite, hogy az emberi élet a halottas ágyon véget ér. Hiába mondtam: vetítsd az égre a Pentagrammát!

Maitreya, aki szintén bejött Zita után, nem tudott tovább hallgatni.

- Ne ragadd el magad, testvérem. Megtettük.
- És?
- A TAMASZ, az Univerzum legsötétebb pontja nézett vissza.
- És?
- Mi az, hogy és? Mit kezdünk a TAMASZ-szal?

Ágnes fölnevetett. Aztán elkomolyodott, s fojtott bosszúsággal kérdezte.

- Szóval mit kezdünk. Ragyogó. Ez lett abból, hogy a materializmus blokkolta az analízis képességét. A TAMASZ, ugye, mindenben más. Az egyik azért nem kell, mert hasonló, másik azért nem kell, mert más.

Ernst Steller rég elfeledte Golokát, elfeledte, hogy kozmoszlény, hogy inkarnáció. Bámulva nézte azt az asszonyt, aki mindezt nem felejtette el. Viktor jól tudta, hogy az író nő rohamainak legsúlyosabb fázisa a „nem-em-lék-szem” szakasz. Ember úgy nem reszket semmitől, ahogy Ágnes az emlékek hiányától. Azt hitte, csak szép emlékei vannak, vagy elhatározta, hogy csak a szépre emlékszik. Most bontakozott ki előtte, mennyire nem így van.

A TAMASZ túl van azon a kétszáz milliárd lakott naprendszeren, melyek közé az ADAM KADMON is tartozott. Mozdulatlanul uralja a körülötte hatalmas iramban változó Univerzumot. Újabb és újabb Napok robbannak ki belőle, néhány csillagász álláspontja szerint csak áthaladnak rajta. Ágnes hangsúlyából többre következtetett.

TAMASZ az Alkotó. A lények közé, akik onnan jöttek, tartozik a Meta Tron. Túl a Nagy Tau csillagrendszerén vajon mi van? Miért hagyta el Mahakala?

Egykor mint Pythagoras kapta meg ezt a feladatot. Máig sem oldotta meg. Félrevezette a Vértóvonal, a Fekete Úr és a Fekete Asszony kapcsolata. Manto, a Sybillák úrnője nem egyszerűen nővére az Időnek.

Ernst hosszan nézte Ágnest. Azt a régi énjét kereste, aki letépte a saisi fátyolt, aki megmagyarázta, hogy nem egyetlen idő létezik.

– Nem tulajdonítottam jelentőséget annak, hogy a Fekete Úr a TAMASZ-ról jött, – foglalta össze Ernst.

– Elfelejtteni valamit, *mielőtt* rájönnek a jelentőségére, – vágta rá Ágnes; – ez az, amitől félek.

– Miért mondtad, hogy győzött? Még itt van a TAU-449, még a Génuszok rávehetik a távozásra! Igen, igen? Maitreya, gyere. Nincs veszteni való i...

A hang megállt a levegőben. Nem volt képes kimondani az Idő szót. Talán abban a pillanatban értette meg, hogy az egész földi gondolkodástörténet az időre épül. A korlátolt, percekre meg másodpercekre szabdalta időre, aminek semmi más jelentősége nincs, mint az, hogy fönnyel kell tartani.

Ernst Steller kirohant a szobából. Raguel és csapata már várta. Két perc leforgása alatt nyomuk se volt.

A jegeskávét iszogató társaság minden tagja tudta, vagy visszaküldik az ördögöt a pokolba, vagy a Földre költözik a pokol.

Vjacseszlav Makszimovics Auerbach fülest kapott, mely szerint Moszkva leghírhedtebb feketepiacán, a Mitingkán, megjelent az Obszidián. Nem kapkodta el, nem rohant, még csak nem is sietett. Tudta, hogyha a valódival van dolga, az pénzért meg nem vásárolható.

Öreg téglaházban lakott, melynek pincéje felfoghatatlan értékeket rejtett. Ott van mindjárt Auerbach ásványgyűjteménye. Rossz nyelvek szerint rubinból kétszáznál több árnyalatot gyűjtött, miközben nincs autója. Aranyrögeiből is volt ugyanennyi, de egyet sem adott el azért, hogy utazni menjen. No és a malachitok! Erről nem kevesebbet mond a fáma, bizony, megvehetné értük a Szahalint. Csakhogy a gazdának nem volt vásárlási kedve.

Ez a kedv azonnal megjött az Obszidián hírére. Auerbach magához vett néhány vörös és zöld gyertyát, néhány doboz gyufát, s leballagott a pincébe. Mivel ide soha senkit nem engedett be, jómagam pedig soha nem takarított, jócskán akadt pókháló meg por. Felgyújtotta a gyenge égőt, amit húsz éve csavart be, és érthetetlen módon még ma is világított.

Kristályok kaptak némi tompa fényt, éppen csak annyit, hogy kedvet kapjon a gyertyák meggyújtására. A mohos pincefalakhoz erősített polcokon időtlen nyugalommal pihentek

Auerbach ásványai. Balról a második polchoz lépett, s felülről a második polc ötödik darabjánál helyezte el az egyik vörös gyertyát.

Ökölnyi borostyánt világított meg, vörhenyes sárga vonzó színe elárulta, hogy az Északi-tenger mellől szállíthatták Auerbach német kereskedő ősei. A germánok hite szerint isteneik fejét borostyán ékesítette. A kelták síremlékeket készítettek belőle, a rómaiak pedig katonákkal védték a borostyánkő-utakat. Plinius hosszan taglalja, hogy a borostyán eredetileg folyó volt, s az Elektrum nevű tóba ömlött, mely fölött állandóan sűrű, sárga köd lebegett.

Auerbach a kő másik oldalára a zöld gyertyát állította. A két ellenkező oldalról érkező fényhatásra a succinum már nem egyszerű folyadékkő volt, hanem igazi napkő, a sokak által keresett Fattyú, mely nevét páratlan színeződéséért kapta.

– No, kincsecském. Elég lesz-e az Obszidiánért?

Már kinyújtotta a kezét érte, amikor a kőben kirajzolódott egy árnyék. Gyorsan újabb gyertyát gyújtott, de ettől nem látott jobban, sőt, az is eltűnt, amit eddig észrevenni vélt.

– A fene vinne el. Rossz helyre raktalak. A hósenen... a harmadik sor... lyncurer... itt maradsz. Majd később megnézlek.

Automatikus mozdulatokkal széthúzott egy jégkristályt és topázt a harmadik polcon, s közéjük tette a Fattyút.

A kő, akár a megbokrosodott ló, megállíthatatlanul visszaugrott a kezébe. Hihetetlen volt ez a mozgás. A kő kifejezte az akaratát.

Auerbach tiszteletben tartotta a szellemiség minden formáját, még akkor is, ha érthetetlen formában jelentkeztek. Fogta a Fattyút, zsebrevágta, s néhány perc múlva már a kaput zárta be maga mögött.

A Mitingka a kurszki pályaudvar közelében egy hurka alakú téren működött. Pirog- és saslikárusok között kellett elhaladni a belépőnek, ahonnan egy-egy kóválygó alak mérte föl, s jelezte véleményét beljebb ácsorgó társának.

Kallódó emberek álltak szolgálatába nemzetközi nagymenőknek, akik valóságos szakértőgárdát gyűjtöttek maguk köré. Testőreik hidegvérű gyilkosok. Ha valaki átveréssel próbálkozik, előre megrendelheti a koporsóját.

Elképesztő az árúk tobzódása. Árultak itt alkoholt, cipőt és gumikötényt, fegyvert, rágógumit, bútort. A biedermeier nippek – ki érti miért; – korlátlanul fogytak. Egymás mellett működött a felvásárlás és az eladás, szigorúan titkos alapon. Auerbach eltűnődött az emberiség romantika-igényén. Apadnak a kutak, mérgezetek a folyók, de az emberek nippeket vásárolnak, kékvízű tó partján birkákat itató pásztorlányról. Mintha a festett víz sokkal fontosabb volna az igazinál. Kit érdekel, hogy harmadol a nyomor, az árukínálat bősége eltakarja. Ennél jobban semmi sem bizonyítja az emberiség vénségét, mindent megkísérel, hogy eltüntesse az Idő nyomait, agyontermeli magát, de annál jobban hiányzanak az öröm pillanatai.

A Mitingka közepén keleti sátor állt. Itt cseréltek gazdát a szőnyegek, festmények, szőrmék, ékszerek és drágakövek. Ide tartott Auerbach, mélyen gondolataiba merülve az emberek megváltoztathatatlanságáról. Nem vette észre, hogy nyomában a tömeg elcsendesedik, s összenéznek a háta mögött.

A sátor bejáratát két kolosszus őrizte. Izzadtak és olajosak voltak, felsőtestüket fegyver borította ing helyett. Lavrin és Jampo ismerte Auerbachot. Most mégis mogorván mérték végig, Lavrin könnyedén a földhöz szögezte vállára rakott irdatlan mancsával, Jampo közben

tetőtől talpig megmotozta. Koszos tenyerén megjelent a borostyánok egyik legritkább darabja. Egy ideig nézte, aztán vigyázva, mintha gránátot készülne hatástalanítani, behátrált a sátorba.

– A követem...

– Kuss, – mondta Lavrin.

– A követem...

– Veseköved van, mi?

A Mitingka harsány röhejjel nyugtázta az óriás szellemességét. Szájáról szájra járt, hogy Auerbachnak veseköve van, a hátsó sorok azt is tudták, hogy azt hozta ide a szégyentelen.

A sátorszárny meglebbent. Jampo intett. Lavrin belökte a tétovázó embert. Auerbach azt hitte végre valahára Robin Hood elé kerül, akinek sok drágakövet köszönheti. Az öreg, nyeszlett kirgiz valódi nevét senki sem tudta, de tekintélye, az volt. Most azonban tekintélyével együtt hiányzott.

A fiatalembert, aki előtt tompán fénylett az istenek köve, sohasem látta. Okos és kegyetlen szemei semmi jót nem ígértek, magas homloka mögött minden más lehetett, csak korlátok nem. Auerbach kutatva nézett szét.

– Kit keres? – kérdezte az idegen némi akcentussal.

– Azt hittem Robin Hood üzent.

– Mit üzent?

– Hogy megvan az Obszidián...

– Milyen obszidián?

– Amit Chitzen Itzában használtak emberáldozatra.

– Mit hozott érte?

– A Fattyút.

Az idegen felpattant, s arca eltorzult a dühtől. Auerbach ijedten és meglepve hátrált. Fegyveresek rohantak be, amire semmi szükség sem volt, hiszen Jampo a kisujjával leüthette volna. Ennek ellenére egy sor puskacső meredt rá, mintha kivégzőosztag előtt állna.

– Nem értem, – motyogta Auerbach. – Mit alkarnak tőlem?

– A Fattyút! – ordított rá az idegen.

– De hiszen ott van. Tessék. Ritkaság. Nagy érték. Legyen az Öné.

Magában valahol kinevette önmagát. Az ember azt hiszi, hogy nem fél, mindig csak az fél, aki gyáva senki. Hát ennek a fiatalembernek sikerült gyáva senkit csinálni belőle, anélkül, hogy értené, mibe keveredett. Nemcsak a Fattyút adta volna oda életéért, hanem pincéje minden kincsét.

Ellenfele nem erre pályázott. Felkapta a borostyánt, s hozzávágta.

– Kufár! Én a Fattyú fia vagyok. Kemál Chiren. Jól jegyezd meg ezt a nevet, mert halálod neve. Meghalsz, vagy segítesz Törökországnak!

Kint felordított a Mitingka. Kemál Chirent éltették, a Romanov-Kellermann ivadékot. Auerbach elképedve látta, hogy a tömeg elsöpri a sátrat, vállára emeli Kemált, aki drágaköveket szór, Robin Hood kincsét, de csodák csodája, nem kapdosnak utána, az emberek

szemében fanatikus láng, mit fognak meggyújtani, töpreng a fogoly Lavrin és Jampo szorításában.

A tömeg a Patkó-házig százezresre nőtt. Dubenyko hadnagy és katonái komoran állnak fegyvereik mögött. Jurij Szulov a legfelsőbb katonai körökből érkező telefont hallgatja.

– ...mindenért felelőssé teszed. Puccs Moszkvában? Itt még nem tartunk, Szulov! Tegye rendbe ezt az ügyet, de vér nélkül. Nem elég nekünk a Kaukázus?!

Ezzel a költői kérdéssel a vonal megszűnt. A beszélő dühében talán a kagylót is lenyelte. A tömeg egyelőre nem támadt, csak skandálta.

– Ro – ma – nov! Ro – ma – nov!

Jurij az emeleti ablakból látta, hogy Auerbachot fegyveresek veszik körül és vezetőjük kérdéseket tesz föl, amire a fogoly készségesen válaszol. A Patkó-ház katonai védelme, illetve védtelensége ekkora túlerővel szemben, – nyitott könyv.

Ekkor egyik pillanatról a másikra fergeteges szél támadt, s úgy fújta el az embereket a Patkó-ház közeléből, akár a hópolyheket. Az erkélyen vakító fényben megjelent Zagen és Haven. A két Génusz érdeklődve nézett szét. Mikor látták, hogy sokan térdre borulnak, s a kazanyi Szűzhöz fohászkodnak, elmosolyodtak. De a többség dacosan újra előrenyomult, és ismét felhangzott Romanov neve.

Jurij felismerte a Génuszokat, látta előttük meghátrálni Poimandrészt. Szánalmasnak találta az összeverődött embereket, most nem a csürhét látta bennük, hanem az esendő voltukat, akik a maguk módján jobbat és szebbet akarnak, csak éppen nem tudják, hogyan tegyék.

Haven megszólalt. Csendesen, mégis hallotta mind, utcákon, kertben, házban, bezárt ajtók és ablakok mögött.

– Romanov? Miért kell nektek Romanov? Egyszer már megöltétek.

A Patkó-ház fölött felrémlt az Ipatyev-ház pincéje. A golyók kattogása betöltötte a teret, dobolt a dobhártyákon. A halottak végérvényesen zuhantak egymásra, aki itt meghalt, az föl nem támasztható.

– Hiányzanak? A franciáknak nem hiányzanak királyaik. Nyilvánosan végezték ki őket, mint az általános emberi jogok akadályait.

Párizs, a guillotine, XVI. Lajos, Marie Antoinette halálai. Az arisztokrácia gráciája a vérpadon.

– Vagy mégis? Meghalt a király, éljen a császár?

Zagen úgy látta jónak, hogy Moszkva égését szemlélő Napóleont láttasson. A császár ajka lebiggyedt. Úgy ahogy volt zérónak nézte napkeletet.

A tömeg némán állt. Farkasszemet néztek Napóleonnal.

– El kellene döntenie végre, kire van szükségetek? Cézárra, aki háromszor utasítja vissza a felkínált koronát, mégsem hisznek neki.

Róma, Julius Cézár meggyilkolása. Az összeesküvők fehér tógája csupa vér. „A köztársaságért!”

– Harminchárom döfést kapott. Már az első halálos volt, de a többi sem tett jót az egészségének. A köztársaságból nem lett semmi, császárok következtek többszáz éven át. Egyik sem volt Cézárhoz fogható.

Haven szelíden vette át a szót.

– A fáraók üzenete a Kozmoszhoz mindmáig áll. Tízezer év késéssel olvassátok a piramisok titkát. Íme, a fáraó, aki kijelentette: „Istenek ivadéakai vagyunk.”

Nílus, Amon-Aton, Ehnaton fáraó napáldozata és a Naphimnusz. És támad a tömeg.

– Fáraók, királyok, császárok, cárok... – gondolkozott el Zagen. – Ki akar közületek uralkodó lenni?

Ha a tömeg eddig dermedt volt, ettől a rávezető kérdéstől egyszerűen meg fagyott. Riadtan hátráltak, egymásba bújtak, szemükből eltűnt a támadási kedv és a jókedv. Talán a patás ördögtől nem ijednek úgy meg, mint a felkínált hatalomtól.

Jurij elfordult az ablaktól.

Nem volt kíváncsi a dicstelen meghunyászkodásra. A Génuszok leckéje rá hatott a legjobban. Az emberiség nem tudja, – mit akar. És nem tudja, hogy mit akarjon. Csak azt tudja, hogy azt nem akarja, amit más akar. És nem tudja akarni, amit nem akar.

Nemzetek, államok úgy álltak előtte, akár egy rakás szerencsétlenség. A pártok nem voltak több mint zsíros falatokért civakodó banda.

Kellermann szobájába igyekezett. Látni szeretne volna, hogyan hatottak rá az események, melyeknek főszereplője lett.

Az öregember aludt. Feje egészen a mellére csuklott, és Jurij elcsodálkozott vékony nyakán. Benne volt az egész emberi nem védtelensége, az évezredek óta Föld felé hajló nyakak. Jurij engedelmesen meghajló, magát tehetetlenül megadó nyakak sorát látta maga előtt, és néhány pillanatra megértette, miért vakította meg magát Ödipusz.

– Mi van, mi van? – riadt föl Kellermann. – Te vagy az, Jurij? Nem látok jól. Olyan sötét van.

– Készüljön, Kellermann.

– Miért, mi történt?

– Törökországba kell mennie.

– Úristen, ennek sosem lesz vége? Mit akar tőlem Törökország? Ezért csináltam harminc fasza fiút, hogy vénségemre ne ülhessek nyugton egy csámpás széken. Fiam. Te más vagy, mint a többi. Csinálj valamit. Elfáradtam.

És holtan esett össze.

– Szép halál, – mondta Zagen.

A két Génusz ott állt a halott két oldalán. Jurij legszívesebben megölte volna őket. Mit tudnak ezek a maguk öröklétében a halálról?

– Szép halál nincs, – fuldokolta gyűlölettel.

– Most gyűlöl minket, – olvasta le arcáról Haven. – Ez az a gyűlölet, ami az emberiséget elválasztja tőlünk. Az öröklétet senki sem kapja. A halhatatlanságért keményen meg kell küzdeni. Akarja látni Ereskigal bolygóját? Onnan indult, ahonnan a Föld. És megtartotta!

Jurij értetlenül nézett.

– Látom, nem érti. „És telének Ádám napjai, minekutána Séthet nemzette, nyolcszáz esztendőre, és nemze fiaikat és leányokat”. És ezek a fiak és lányok ugyanennyit éltek, vagy még többet. De nem tudtak vele mit kezdeni. Ezt viszont mi nem értjük. Nincs még egy olyan bolygó az Univerzumban, mely ne ismerte volna föl, hogy az élet lényege a halál elleni küzdelem. Tud erre magyarázatot?

Szulov nem tudott magyarázatot. Feleségére gondolt, mindkettőjük lázas gyorsaságára, mellyel próbálják behozni, amit az emberiség elmulasztott. Pedig csak egyetlen igazi vágyuk van: megtartani egymást.

A Génuszok arcára volt írva, – „s akkor még ez a legjobbak közül való!”

– Önből nem lesz Matuzsálem. De a bátyja nagyszerű intellektus. A TAU-449 vár. Ha a Sugárzó üzenete reményt nyújt, még egyszer megpróbáljuk.

Jurij szemébe valami sós csapódott. A világért sem vallotta volna be, hogy ezek könnyek. Eszébe jutott, hogy játszottak a sörös dobozokkal, mielőtt Szergej utolsó útjára indult.

– Testvérem, – szólította meg a Végtelet.

– Így már jobb, – bólintott Zagen.

– És ha nem üzen?

A Génuszok tisztelettel vették tudomásul a bátorságot, mellyel Jurij minden részletet mellőzve azonnal a lényegre tör.

– Nincs jajongás, könyörgés meg egyebek, – szögezte le Haven.

– Nyugodt lehet.

– Nos, a TAU-449 távozik. Ez leszakítja a felső kéreg kétharmadát. Ami a katasztrófák után megmaradt, az az Önöké. Lehet rajta ábrándozni a Végzetről, meg Apokalipsziszról.

Zagen és Haven nem tudott róla, hogy Ernst Steller elindult BIS-be, megkérni Metatront: hagyja el a Földet, ezért így fejezték be szavaikat.

– Mindent előről kellene kezdeniük, ha nem lenne BIS. Forduljanak Mahakalához, Tőle függ, kikből áll a hatodik emberfaj. Sokat befogadott Önök közül, ahogy a Kozmosz is befogadta az Exodus minden tagját, noha korántsem az emberiség java. Így tartjuk tiszteletben az ötödik emberiséget.

Jurij szomorúságot látott a kozmikus szemekben. Aztán a két Génusz eltűnt, s velük a Fattyú teste is.

Szulov föl és alá sétált. Felidézte magában Bejcsaszvili levelét. Minden szavát kívülről tudta. Minden szaván töprengett.

„Te tudni fogod, mikor nincs tovább. Ha bátyád nem jelentkezik az öt kilencesig, használd a kontát.”

Kézenfekvő tanács, és az benne a csavar, nem lehet tudni, a rosszabbik vagy jobbik énjéhez szól. Vajon lehet-e tudni, mikor nincs tovább? Vagy ez az a kérdés, mely *maga* a döntés.

Ha bátyám nem jelentkezik, akkor nem tud jelentkezni. Öt kilences, evidens, hogy Nostradamus. Még az ő jóslatai is végetérnek 1999. 9. hó 9-én. Kizárt dolog, hogy a Génuszok ezt kívárlják. A TAU-449 elindul. Ma vagy holnap, teljesen mindegy, de az biztos, hogy nem várnak az öt kilencesig. Az ő döntésük kész. „Ami a katasztrófák után megmaradt, az az Önöké.”

Vajon a lemuri rózsza konwalt-energiái képesek-e megsemmisíteni a TAU-449-et? Vajon Ecsmiadzin felrobbantása után marad még ötödik faj? Mi az a parányi lehetőség, ami a javunkra szól? Mit tett az emberiség, amiért érdemes fennmaradnia?

Rebecca észrevétlenül jött be.

– Tolsztoj gyermeke, – simított végig férje homlokán. – Ahol megszületik a kérdés, ott van a válasz.

– Nem én használnám először, – mondta Jurij.

– Ő használta először, – tette férje kezébe az elmaradhatatlan gyökér embert. – Mahakalá. Így tedd, amit tenni fogsz.

Utószó a jövőhöz

Crowley és Tugurlan találkozása a Nagy Találkozások közé tartozott. Rövid ideig tartott, de nyomában robbanás következett be a tömegek magartartásában.

A „Fenevad” Mexikót forradalmasította, míg a „Csillag” Románián keresztül az egész Balkánt. Amit mondtak, rendkívül hasonló volt. Tudatosították az emberekben, hogy nem kell szégyellniük, ha „csak” dolgozni tudnak. Az emberiség nagyrésze nem tud mást, mint dolgozni. Ha a hatalom nem ezt szolgálja, megbukott.

Faludy György „Marx sírjánál” kétsorosa nagy szerepet kapott. Minden tömeggyűlésen elhangzott.

„Megcsaltak és csalók elporladt szentje,
az ipari forradalom ad enni, nem te.”

Valóban így van? Hol az az ipari forradalom, mely enni ad? Milyen a készülő világuralom? Kinek jut benne kenyér? Egykor csúfolódásul Marx szobrai nyakába zsíroskenyeret akasztottak, jelezve színvonalát a gazdaságban. Hol az a zsíroskenyér? Hol az a zsíroskenyér abban a világban, melynek reklámjai bonbonokat, jégkrémeket, márkás italokat hirdetnek, melyben előre dülledő hassal sétál a milliomos a tengerparton. Miféle munkát ad, és kinek? És hol az állam? Kinek az érdekében működik? Le vele! Le vele!

A felemelt öklökön vidáman éledt föl az anarchia. De ez nem ködkép volt, hanem valóság.

Az államférfiak a legkülönbébb módon reagáltak. Volt, aki kitiltotta Crowleyt, volt, aki úgy gondolta, ha baráti arcot mutat, talán megkíméli a Fenevad. Hát nem kímélte meg. Ahová betette a lábát, a tömeg fanatizálódott. Messzeföldön is magukénak tekintették, jobban, mint állam- és kormányfőiket.

Crowley megkapta a Becsületrendet és a Nobel-díjat, gyorsan készítettek egy monstre-filmet világlátású diadalútjáról, melyben minden és mindenki Oscart kapott.

Elérkezettnek látta az időt, hogy feltételeket szabjon. Mexikóvárosba hívta az államfőket, s azok el is mentek. Crowley vidáman legeltette rajtuk szemeit.

– Hölgyeim és uraim! Jelenlétükkel megerősítik azt, amit mindenki tud: Önök tehetetlenek. Akik még a felszínen vannak, legszívesebben kiírnák a homlokukra: „Utánam az özönvíz!” Koncepciójuk nincs, anélkül pedig az élet gyógyíthatatlan betegség. Egyesek szívesen vennék még azt is, ha itt és most bekövetkezne a vég. Könnyű volna, mint annyiszor a történelemben, elfogatni és kivégezni Önöket. Egy csapásra lefejezni a világot.

Az érintettek fapofával figyeltek. Karbafont kezek, megtámasztott homlokok, illedelmesen rejtett lábak. Nem lehetett tudni, mit gondolnak. Crowley folytatta.

– Csakhogy Önök már nem a világ feje. Szellemi energiájuk réges rég elapadt. A jogot diktatúraként gyakorolják, gazdaságuk pseudo-gazdaság. Hogyan foglalhatnánk össze? Segítsenek ki egy gondolattal. Hadd értsem meg, mi jár a fejükben.

Teljes némaság. Crowley bólintott, nyelve hegyét végigfuttatta ajkain, akár az egérfogyasztást be fejező macska.

– Tehát nem jár a fejükben semmi. A történelemnek, – mindent összevéve; – nincs értelme. A világ érvénytelen, mondta Adam Schaff, a jövő fehér folt, feltáratlan. De vajon feltáratatlan-e? Önök attól félnek, hogy a tömeg hamarosan az utcán lesz, kenyeret és cirkuszi játékokat

követelve. Ugyanakkor tudják, hogy ilyen már volt, nem is egyszer, tehát azt remélik, többé ismétlődni nem fog. Sokat tudnak a metafizikáról, amit a XX. századi diktátorok észrevétlenül csöpögtettek a köztudatba. Tudják, hogy kozmonauták élnek köztünk, figyelnek minket és bizonyítanunk kell. Azzal az éhező, nyomorgó embertömeggel, ami ma a Föld: csak alkalmatlanságunkat lehet bizonyítani. Egyesek azt is tudni vélik, hogy *mindenképpen* itt az Apokalipszis. Valóban fönnáll a veszélye, de azt tudniuk kell, hogy az Apokalipszis nem történelmi állandó. Akkor kerül rá sor, amikor nincs igazság. Ilyen egyszerű. Az Univerzum magasabbrendű szellemisége nem tűri az igazságtalanságot, s erre jó oka van. Az igazság ugyanis olyan jobbító szándék, amely nélkül minden faj degenerálódik. Az emberiséggel is ez történt. Nem a radioaktivitás degenerálta, hanem az igazságtalanság. Nem vegyifegyver sterilizálta, hanem az igazságtalanság. Az inercia akkor válik világinerciává, mikor világmérete az igazságtalanság.

Soha figyelmesebb hallgatóságot... Crowley le nem vette róluk kemény tekintetét.

– A tehetetlenség, – folytatta a Fenevad. – engem is elért. Nem merem megkínálni Önöket semmivel, mivel a világon semmi biztosíték sincs arra, hogy az ne lenne mérgezett. Azt sem tudom, hányan jutnak haza, ma mitsem érnek a biztonsági intézkedések. Az Anarchiát addig tudom fékentartani, míg én vagyok a vezére. De bevallom, itt a határ. A dolgok kezdenek kihullani a kezemből. Az Anarchia is egy másik világhoz vezető út, csak éppen előtte megtagad mindent és mindenkit. A nagyobb probléma azonban az, hogy a másik világ képe nincs kidolgozva. A tagadás tagadásából nem született állítás! Ki hallott ilyet? Jól jegyezzék meg: ez az, ami még nem volt a történelemben. A tagadásból is, és annak tagadásából is, és minden szóból, és minden törvényből a tagadás árad. És tagadás a lét, tagadás a nemlét, és minek folytatnám, hölgyeim és uraim. Ez a tagadás bolygója, s hűen önmagához természetesen tagadja, hogy az.

Az államfők arcán semmi. A Semmi. Meggyilkolt, lefejezett, megmérgezett őseik és elődeik mennyivel élettelibbek voltak utolsó pillanataikban is. Crowley is gyilkolt szavaival, de ennek nem maradt értelme. Halottakat gyilkolt!

– És mégis még mindig létezik két út, – szögezte le a Fenevad. – Felülről irányított megoldás, vagy alulról vezényelt átalakulás. Még felajánlhatom Önöknek az együttműködést. Ma még. Holnap már nem.

Mivel erre sem kapott választ, Crowley maga mögé mutatott.

– Bemutatom munkatársaimat. Velük fognak találkozni vagy barátként, vagy ellenséggént. Ignis Tugurlan. Orgé Hodzsa. Kemál Chiren. Frieder Blaschta. Tuldwal Bedivere. Anatolij Borgolin. Sagamor le Desirons.

Crowley várt egy kicsit. Kereste az összefoglaló szempontot, és meg is találta.

– Az alapelv, amiben mindannyian egyetértünk, hogy a társadalmi-jogi-gazdasági biztonság a civilizált létezés alapfeltétele. Ezt a biztonságot meg fogjuk teremteni. Ezért veszi át a hatalmat az ezoterikus diplomácia. Végeztem.

A Fenevad kegyelemben elbocsátotta az államfőket. Mikor magukra maradtak, erős, gyűrűktől súlyos kezének egyetlen mozdulatával szólított beszédre.

– Államdevolúció, – foglalta össze Sagamor. – Tökéletesen használhatatlanok.

– Októberben teljes napfogyatkozás, – mondta elgondolkozva Blaschta – további két fok tengelydőlés. Ettől kezdve az idő visszafelé halad.

– Mikorra várható a gravitációs összeroppanás? A kérdést Bedivere tette föl Crowleynek. A Fenevad dobolt gyűrűs ujjával. Más az idő, ha a Szaturnusz lesz a döntő bolygó, s más, ha a Jupiter. Nem bízott annyira senkiben, hogy ezt a kozmikus kettősséget felfedje.

Raguelék eljuttatták Ernst Stellert Sinaira. Delano a Hóreben verte föl sátrát, s körülötte valóságos sátorváros alakult ki. A kutatók, akik nem értettek egyet a Solong-bázison és Ecsmiadzinban történt hatalomátvétellel, ide menekültek.

Delano ismét Koordinátor lett, rajta kívül senki nem tudta áttekinteni a Föld bonyolult helyzetét. Szeretettel fogadta Stellert, saját sátrát osztotta meg vele. A két kozmikus eredetű szellem útja nem először vezetett egymáshoz.

– Nem árt egy kis várakozás, míg alászállsz a Metatronhoz, – biztatta vendégét Delano. – Elküldeni? Megkérni, hogy menjen el? Másképp látom. Valami történt a bolygó precessziós tengelyével. 1989-től tudjuk, hogy a Föld sodródik. Vagy nagyobb vonzás alatt áll a Vízöntő részéről, mint más halmazatban. Rengeteg oka lehet, de elhárítani csakis a Föld közepéből tudjuk. Ugyanakkor annyi plutóniumot, amennyit BIS felhalmozott nagyon kevesen tudnak kezelni.

– Mit jelent ez a precessziós sodródás?

– Á, ez egy rendkívüli jelenség. Lényege a Doppler-effektus szabálytalan viselkedése. Eddigi tudásunk szerint a frekvencia és a sebesség közti összefüggés egyértelmű: ha egy fényforrás távolodik, a szín vörös, ha közeledik, akkor kék. A Földről nézve úgy tűnt, hogy minden spektrum vörös, tehát minden galaxis távolodik tőlünk.

– A táguló világegyetem.

– Az. Így nevezték el. Csakhogy az az égitest, amitől minden másik égitest távolodik: középen van.

Ernst elnevette magát. Delano is mosolygott.

– Igaza volt tehát a Szent Inkvizíciónak? A szent ravaszságnak, amely arra ítélte Galileit, hogy elemezhet bármit vagy bárkit, mindössze saját véleményét nem írhatja le róla? Vagy az űr-kolombuszoknak, akik azt állítják, hogy az űr gömbölyű, s ha a Földről elindulunk, akkor egykoron ugyanide jutunk vissza?

– Ezt még nem hallottam.

– Komoly követői vannak. Illetve voltak 1929-ig. Akkor Hubble publikálta, hogy minél messzebb van tőlünk egy galaxis, annál gyorsabban távolodik, s rögtön utána azt, hogy a Vízöntő közeledik. Vagy mi közeledünk hozzá. Önmagában véve is nagy kérdés. De a Vízöntő csillagkép: kék.

– Fogják a kezünket. Nem engednek kihullani a perifériára.

Delano huncutul nézett rá vastag, ősz szemöldöke alól.

– Vagy Valaki képes irányítani a Földet. És a Vízöntőbe tart.

Ernst agya vágatni kezdett.

– De a Jupiter és a Szaturnusz civilizációja nem biztos, hogy egyetért.

– Tudomásunkra is hozták. És még valamit. A Jupiter kozmoszlátása azonos a miénkkel. A Szaturnuszé viszont fordított. Ami nálunk távolodik, az náluk közeledik. Ami nálunk vörös, az náluk kék. Tükörbolygó. Minden galaxisban van, csak ők tudják, minek a tükre. Mi nem tudjuk.

Ernst Steller engedelmesen ment arra, amerre a Koordinátor vezetni akarta.

– Lehetséges, hogy a Metatron tudja.

– Tudnia kell. Sokáig éltem az Aion-tenger szigetvilágán. Nem sokkal jutottam hozzá közelebb. De egy döbbenetes tényt megmutatott: az Univerzum működési elvét. És az nem tágul, meg szűkül, hanem egyszerre végzi mindkettőt, ahogy azt a világegyetem építőmesterei akarják. A szűkülést a Tronok végzik, vagy szövetségeseik. Ez galaxisonként változik. Metatron igazat mondott, – nem ő az egyetlen Idő. Ahogy egy út hosszának megtételéhez különböző lényeknek különböző időre van szüksége, úgy a különböző égitestek intellektuális felépüléséhez is más-más idő kell. A tágulás az Emanátorok munkája. Nincs az EMANÁTOR, bármilyen hihetetlen. Sok-sok Emanátor van, és az, kinek eljövetelére várnak, éppen *távolodik*.

– Isten nem jön, hanem megy! – mondta Steller szomorúan. – Hiába ismerem Golokát, Telchint, de ezt azért nem vártam. Hol van most?

– Az Univerzum megfigyelhető határán. 1 után 24 nulla.

Ernst magára akart maradni. Elnézést kért Delanótól, és sétára indult a Hóreben. Nem nézett a lába elé, a csillagokat fürkészte. Minden, amit utol tudunk érni a Földről, a Tronoké. Atlantisz tudta ezt, és a szövetségre készült. Szeme előtt felvillant az Ametiszt Kupola, a drágakövekből épült Magnésia, melynek drágakövekből kellett épülnie, hogy ellensúlyozza a tellurikus áramköröket.

A főpap Szunrutasznak ajánlja a kiválasztott atlantidákat, s abban a pillanatban ők megsemmisítik Szunrutaszt. Micsoda kozmikus dráma! „Jelölteket pusztítottatok el!” Szövetségre jelölteket.

Az pusztított benne, hogy ez a pillanat helyrehozhatatlan. Évszázadok jöttek és mentek, és a Föld kimaradt a kozmikus humanoidok sorából. Metatron beépítette BIS-be ami Atlantiszból megmaradt, s figyelmeztetően Új-Atlantisznak nevezte el birodalma fővárosát.

A TAMASZ törvényei szerint alkotott. Ez a nooszféra 1 után 39 nulla távolságban 10 milliárd évet számol az értelmes élet kialakításához. A „vérvonal” misztikuma a realizmus talaján nem más, mint ez a 10 milliárd éves téridő-határ.

Az alkotó önmagához viszonyítva alkot, a Metatron tehát birodalma középpontja. Az Omega-pont. Távozásra felszólítani badarság, a panasz körülbelül annyit érne, mint egy hangyáé, aki arról fantáziál, hogy agyonnyomja a Himalája.

Gondolatait követve messzire elkalandozott a sátorvárostól. Vissza akart fordulni, amikor hangokat hallott. Megkerülte a hegy kiszögellését, és tábortüzet látott. Négy vidám férfi nyársakon húst sütött, s nehéz vörösbort vedelt. Viccet meséltek.

– Azt mondja az angol: nálunk, ha levágja a vonat a lábat, visszavarrjuk, s lesz belőle olimpiai futóbajnok.

– Ha-ha! – kacagott a társaság.

– Azt mondja az amerikai: nálunk, ha levágja a vonat a tíz ujját, visszavarrjuk, s lesz belőle zongoraművész!

– Ha-ha-ha-ha... – gurult a hallgatóság.

– Végül azt mondja a magyar orvos: ez semmi. Mi vettünk egy faszt, rávarrtunk egy bajszot, és mindmáig pénzügyminiszter.

– Hu-hu-hu... – a spicces férfiak hanyatt vágták magukat.

A fehérhajú ekkor meglátta Stellert. Bortól kábultan tápáskodott fel, és a tűzhöz húzta. A sziesztázók nevető gyerek szemmel néztek rá. Ernst nagyon öregnek érezte magát közöttük, noha egykorúnak tűntek. A fehérhajú bemutatta társait.

– John Mulory Terra, Laczassay Lacus Konrád, Ponori Tewrek Huba. Az én nevem Vathek. S ha nem tévedek, maga Ernst Steller, aki a pokolba készül.

John nyársának hegyes végével hadonászott.

– Egyszerre, fiúk! – beintett, színész-karmestert utánozva. – A naivítás az ártatlanság főformája!

A két magyar lelkesen vállalta a kóruszerepet, és megismételték.

– A naivítás az ártatlanság főformája!

– Üljön le, naiv ember – parancsolta John. – Ne kóvályogjon örökké a csillagokban. Bort neki!

Ernst leült. Azon nyomban kezében volt a füstös szalonnazsírtól csöpögő kenyér, meg a boros flaska. Ivott, és belsejét barátságos meleg járta át.

Vatheknek is akadt tanácsa.

– Rúgja le a cipőjét, s tegye a lábát a tűz felé, ahogy mi, vagy a bobók. Meglátja, mennyivel könnyebb lesz minden.

Megszabadult a cipőitől, s talpát maga alá húzta. Lótuszban ült. A társaság nem tette szóvá, de kissé elcsendesedtek. Ernst a két magyart szemlélte. Mulory észrevette, s csöppnyi malíciával reagált.

– Ugye, milyen érdekes emberek? Turán Urának leszármazottai. Az Istenek Genezisének őrzői. Nagyobb szerepet játszanak, mint gondolja. Általuk derült ki, hogy Crowley – Isai-leszármazott. Ahogy az az Ószövetségben meg van írva. Sagramor budapesti útja után döntött arról, hogy Crowley szolgálatába állítja Rá Hajóját. Ó, fenséges Titlan! Szépséges Tulaplan! Vonzó Mayaplan! Hiszen látta, igaz? Ponori, én soha – soha nem adnék ki a kezemből egy olyan bizonyítékot, mely Rá Hajóját Crowley szolgálatába állítja.

– Úgy? – készült a visszavágásra vidáman Ponori. – Ki készíti elő Ézsaiás jóslatait? Talán magyar Baigent? Turáni leszármazott Leigh meg Lincoln? A „Szent vér, szent Grál” írói ismerték az Istenek Geneziséét az elveszett benjaminitáktól napjainkig.

Laczassay barátja segítségére sietett.

– A Fekete Elefánt azt hitte, hogy a Romanovok. A Rex eljutott a Habsburgokig. Csak mi tudtuk, hogy Ő az.

Mulory nyerített, eszelősen ismételte.

– Ő az! Ő az!

Vathek volt a legjózanabb közöttük. De ő is az evésbe menekülve beszélt.

– Ez az, amire nem számított senki. A kozmikusról nem tételezték a mutációt. Egyedül Gallenburg sejtette. Erről akart magával beszélni. Ez az, amit nem bízhatott, és nem is bízott senkire. Ki meri elmondani, hogy min ment keresztül a Jézus-Isai leszármazás, milyen rettenetes mutáció a végterméke?

– A Fenevad! – súgta bizalmasan John. – Pissz! Mindenütt füle van. Édes fiaim, csendesebben. Itt van.

Ponori hátra hajtotta fejét, s hosszú kortyokban ivott. Hegyes ádámcsutkája föl-le ugrált. Laczassay átvette a kulacsot, s jól meghúzta.

– Bánom is én. Sohasem volt aranykor.

Steller most szólalt meg először.

– Volt aranykor. Én láttam!

A négy férfi elragadtatva bámult rá. Volt aranykor! Tehát mégis volt.

Hátuk mögül gallyat dobtak a tűzre. A lángok magasra csaptak. Laczassay és Ponori ösztönösen hátra ugrott és felordított.

– Iiiiiii... jahhhhh!

A többiek kissé késve sorjáztak melléjük. A tűz a két csoport közé került, s vidáman lobogott. Három férfi érkezett, s egy nő. Egy olyan valószínűtlenül gyönyörű nő, amitől barátainknak elakadt a lélegzete, felgyorsult a szívverése. Mulory sóhajtott.

– Végre egy istennő!

A két magyar viszont a férfiakat ismerte föl.

– Sellyei! Igaz ez?

– Osztrokányi! Te turáni medve!

– Bort! – ez volt Sellyei első szava.

Kiitta az odanyújtott flaskát. A másodikat megosztotta Osztrokányival.

Ezalatt John megtudta, hogy a lány Dóra Schwan, és kísérője Daimón Tabris. Ernst felismerte a Génuszt. Az Ametiszt Kupola főpapját, aki Szunrutaszt szólította, Szunrutaszt, a Fekete Hold istennőjét. Aki az ő jóvoltukból a magma foglya.

Valami befejeződik. A találkozás nem lehet véletlen. Daimón Tabris a kozmikus szövetségekötés legnagyobbja.

Míg ezen tűnődött, Sellyei elmondta, hogy Dóra egyben Laksmi, egyben Aradia, egyben az Ezüst Rózsa.

– Miss Univerzum, – foglalta össze a bonyolult személyiséget John.

Daimón Tabris rámosolygott az elragadtatott fiatalemberre.

– Nemcsak találó nevet adott, hanem ősi igazságra tapintott rá. Az Univerzumért alkotta Mahakalá, és a Hattyú csillagkép humanoidjai, akik az akkori kozmikus történelem uralkodói voltak – elfogadták.

John csillogó szemmel követelte a Génusztól.

– Folytassa, maga igazi Démon!

– A Föld és a Hattyú szövetsége volt az aranykor. Hatalmas galaktikus együttműködés alakult ki. Csillagértelmek kapcsolódtak össze, mindaddig, míg a Hattyút megtámadta Lemur.

Vathek kutatva nézett a Génuszra. Ernst Steller is feszültséget érzett. A „lemuri rózsza” ott lapul Ecsmiadzin mélyén, és hogy eddig nem vetette szét a Földet, az a Fekete Úrnak köszönhető.

John Muloryt nem ez érdekelte.

– Tehát mint a Hattyú szövetségese háborúba keveredtünk Lemurral. El tudom képzelni, mit jelent ez!

– Nem tudja elképzelni, – mondta hevesen Ernst. – Bevezették a SADE-t. Minden úrjárműnek szellemi tartózkodási engedélyt kellett kérnie! Amelyik nem jelzett vissza, lelőttük.

– Lőttük? – csodálkozott Laczassay.

Sellyei nevetett.

– Szellemi tartózkodási engedély! Én is lőttem volna.

– És ha visszalőnek? – érdeklődött Ponori. – Mahakala nem az a lény, aki nem védi meg felségterületét.

– Melynek Poimandrész szab határt, – tette hozzá Osztrokányi.

– Poimandrész semminek sem szab határt, hanem védi azokat. Mielőtt a határok lezárultak volna, a Lemur szibillákat kért a Coraxtól. Mahakala is szibillákat kért, de a Telchintől. A Poimandrész-körön belül egyszerre jelentek meg a fehér és fekete szibillák. Az ő eszükön túljárni lehetetlen. Először is szövetséget kötöttek egymással. Ezt egyesek a Szelídek Szövetségének nevezik, mások a Vízöntő Összeesküvésnek, – fejezte be a Génusz.

– Ha most abbahagyja, megölöm, – közölte John.

– Talán hallgassa meg Tenet Őrzőjét, – ajánlotta Tabris, és Laksmihoz fordult. – Az esküt.

A nyolc férfi mozdulatlanul nézett a lányra. Laksmi engedelmeskedett. Nem keresett semmilyen hatást, a tűzbe bámult, a lángoknak beszélt.

– „Esküszöm Pszichére, aki a test Foglya, Sybillára, aki a hatalom Foglya, Gaiara, aki a vér Foglya, Zilára, aki a tér Foglya, Tenetre, aki a dimenziók Foglya, Androgünre, aki a csillagnyelv Foglya, Szunrutaszra, aki a magma Foglya, Heliogabalusra, aki a Nap Foglya, Ereskigalra, aki az Idő Foglya, s a Fények Fénye, Éjek Éje, Magány Magánya, hogy engedelmeskedem a Vízöntők törvényeinek és utasításainak mindaddig, míg az ő Idejük eljön.”

A tűz kezdett kihunyni. A parázs békés arcokat világított meg. A Sinai-hegyen pár ember számára beköszöntött a kozmikus felvilágosodás. A Naprendszer fázisátalakuláson megy keresztül. A szibillák azonban a Földet tanulmányozva felismerték, hogy az emberiség nincs tudatában a divináció – inkarnáció összefüggésének. Hiába tanították arra, hogy magát a bolygót kell méltóvá tenni, a Föld lett méltatlan kozmikus humanoidok befogadására. Schamballach óta Ereskigál szavai szállóigévé váltak: A Föld nem méltó. A vágy, amit az emberiség a sugárzó individuumok iránt érzett, gyilkos váagnak bizonyult.

A végső szövetség a reinkarnáció volt. A Föld rabul ejtette a kozmikus szellemet, és testbe, vérbe, térbe, dimenzióba, gravitációba fojtotta.

Ez az idő, az inkarnáció nélküli reinkarnáció ideje lejárt. A Vízöntő Korszak újra küldött kozmikus humanoidokat, akiknek feladata egyben a Föld precessziós pályájának megszakítása is. A Vízöntők egyszer s mindenkorra felügyelni kívánják az emberiség fejlődését, felszabadítani bennük mindazt, ami most fogoly. Óvatosan megváltoztatták a precessziós tengely irányát, s a Földet olymódon sodorják a Vízöntő felé, hogy régi útjára többé visszatérni ne tudjon.

Ernst összefoglalta.

– Azt értem, hogy a vízöntők Ideje eljött. A kérdés, hogy időben jött-e?

John átnyújtotta az újabb tele flaskát.

– Az isten szerelmére, miért nem marad nyugton? Néhány pillanatig olyan szép volt minden! Sellyei más véleményen volt.

– Csak hadd beszéljen. Engem például roppantul érdekel, hogy jön ebbe a képletbe a Pusztító? Akinek úgy néz ki – fölöttébb ritka koponyák szolgálnak!

– Én nem a Teutronra gondoltam, hanem Ereskigalra.

Ponori már befejezte az étkezést, elégedetten lustálkodott. A csillagos eget bámulta, s úgy érezte, asszonyok néznek vissza rá, közelednek, ruhájuk is csupa csillag, szemük is szikrázik, négy szárnyuk van, két nagy és két kicsi. Ahogy megérintik lábukkal a Földet, ezek a szárnyak becsukódnak, mint az ejtőernyő, s a csillaghölgyek köddé válnak.

– Igaza van a csillagásznak, – mormolta félálomban, – az Arc él. Mit bánom én, hogy mögöttem 42 nulla áll. Akkor is szeretem.

Laczassay félig nevetve, félig mentegetőzve elmesélte barátja szavainak értelmét. Schamballach óta Ponori beleszeretett Ereskigalba. Őt látja mindenütt, s mindenben, abban a tanulmányban is, amit Pán Albert megjelentetett „Arcok az égen” címmel. A szellemes írás szerint nemcsak a Marsról, Jupiterről néznek ránk a felszínen tudatosan kialakított arcok, hanem a csillagképek új dimenzióinak összekötésével is. Maga is lerajzol egyet.

Vathek is olvasta a cikket, mely a Nazca vonalak új megvilágításba helyezésével zárul. Pán Albert szerint a majmok, madarak, pókok és egyebek monumentális rajzainak készítői azt üzenték: „Állatok lettünk”. Itt nincs Arc, mely az Univerzumba vetíthető.

Ernst Stellert kihozta a sodrából ez a szempont.

– Nem igaz. És a kövek el is mondják, mennyire nem igaz. A monumentális szobrok. A kolosszusok. Az első Arc Kálié volt. Évezredek át róla mintázták a rendkívüli tulajdonságú lényeket, akiknek cselekedeteit az emberek nem értették. A ma már közismert személyiségösszeolvadást mint emberevést vagy áldozatkövetelést ábrázolták. Nem ártana, ha Pán doktor tanulmányozná ezt a korszakot. Eljutna Kálitól Mayán Mantón Cumaén át pontosan Ereskigalig.

A Génusz bólintott.

– Ez az Ikerparadoxon. A gravitáció növekedésével az élettartalom csökken. Ha egy az Ikrek közül ürutas, fiatalabb marad, mint a Földön lévő társa. Sőt, generációk nőhetnek föl a leszármazottakból, s mind elpusztul, mire az egykori Ikertárs visszatér. S az emberiségen azt az Arc-változást fogja tapasztalni, ami Kálitól Ereskigalig ível. Az, és mégsem az. Fekete és egyben fehér. Iker és mégsem Iker. A visszatérőre pedig nem ismernek rá. Kayeshát azért kellett újra utaztatni az Exodusszal, hogy az emberiség rá ne döbbenjen: minden istene az űrből visszatérő aranykori Ikerénje volt.

Valamennyiük szíve összeszorult. Kayesha, az Elrejtett. Aki annyiszor elment már, s annyiszor visszatért. Hová vitték a KLEITÓ-n Atlantisz egykori királyai? Van-e onnan visszatérés?

Vathek Laksmi pillantását kereste. Megsejtette volna mi készül a Hóreben?

– Ha Kayesha visszatérne maga lenne az élő bizonyíték, hogy *a Föld méltó*, – mondta Vathek.

– Ezért vagyunk itt, – válaszolta Laksmi.

Ettől mindannyian izgalomba jöttek. A Sinai-hegy mindig is a rendkívüli események színhelye volt. Ha valahol létezik kozmikus híd, akkor az itt van.

Delano makacsul nem mozdul, bármi történik a Földön. Ez a koordinátorok hegye, s most már tudták, ide érkezik, aki a Földre érkezni óhajt.

Ernst rájött, mi ért véget. A KLEITÓ várása; és Laksmi vezette rá. Az albák feladták a küzdelmet. A Föld a férfiaké, az egykori alteridáké és tronoké. Kayesháért a Kozmosz a Foglyot kéri, a bolygó női princípiuma távozik. Nem bírta tovább. Egyetlen szó nélkül elment.

John utána lépett, s megpróbálta visszatartani.

– Hová rohan? Várjon! Álljon meg!

Mivel nem volt képes megállítani a futót, mérgesen ült vissza.

– Ki érti ezt? A megoldásért jön, s amikor itt a megoldás, – elmegy.

Ernst Steller rohant. Fölfelé tartott, kapaszkodott, mászott, újra rohant, elesett, felállt, végül összeesett. Arcát csipkebokor marta, talán épp ebből szólt Mózeshez...

Keze tiszta seb volt, vérmaszatos kezével kitapogatta feje kecsesen kidudorodó hullámvonulatát, amely fájt, nagyon fájt. Elsősorban a gondolataitól fájt. Így is lehet, persze, úgy tűnik, ez mindenkinek jó, de nem jó, *ez is lehet* apokalipszis.

A férfi princípium végleges uralma háborút jelent. Ki fogják, – mit fogják! – ki fogjuk irtani egymást. Háború! Háború a végsőig. A végső háború.

Meg kell akadályozni. Borzasztó árat fizetne a Föld évezredek vakságáért.

És az Ezüst Rózsa már semmi mással nem törődik, csak a Fogoly kiszabadításával. Lehet, hogy igaza van, Crowleynek nincs ellenfele.

Miért nem gyorsabbak a Vízöntők? Miért nem rohan, vágat a Föld oda, ahol vigyáznak a békére, az életre, az emberre? Igen, a precessziós tengely megváltoztatása nem mehet végbe felelőtlenül. Közben Kayesha visszatér, a Föld Foglya elmegy. Ennyi! Ennyi!

Ernst Steller beleordított a Végtelenbe.

– Ennyi! Ennyi!

Aztán lecsendesedett a magamagának föltett kérdéstől, – meg tudom akadályozni?

Nem. Ennyi.

XXIV.

Amire az emlékezet emlékszik, igen rövid idő. A múlt semmivé válása olyan félelmetes, hogy mindenki védekezik ellene. Nyomot hagyni az életfolyóban persze nem lehet, mégis megkísérel mindenki.

Erna cikke, a „Tíz Igaz kerestetik” megrázta a világot. A beszámoló a TAU-449-ről, ahonnan halottak üdvözölték az élőket, kiváltotta Crowley fékezhetetlen haragját. A Héja fejére vérdíjat tűztek ki. Az üldözésre kommandók alakultak, de az újságíróknak megtalálhatatlannak bizonyult.

Ágnes és Viktor hazautaztak. A búcsú nehéz volt, de korántsem végleges. Zita és Raguel házassága első próbán esküvői kedvet hozott. Megnősült Jasszer, Fanuel és Kimbra, s útra készült Eszter és Judit kedveseikhez a Solong-bázisra. A Roker-villa kiürült, csak Zita és Raguel maradtak.

Maitreya Budapestre érkezett. Krysis, aki a repülőtérre várta az érkezőket, meghívta a Lidérc utcába, de a Lemur a Barát-házat választotta. Kedvenc helye a rózsakert volt. El-eltűnt benne, Othello csaholva kereste, megzavarodott, mikor nem találta, lezútyant hátsó felére és panaszosan vonított.

Ágnes magához fűtöztette, s a kutya nagy örömmel sietett hozzá. Maitreya azonban előbb ért oda, Othello megint megzavarodott, s otthagya mindkettőt.

Szükségük volt erre a gyermeketeg kikapcsolódásra, mert a Barát-ház nyugalma eltűnt. A Lemur izgatta az emberek fantáziáját. Látszatra mintha Ágnes megkettőződött volna, s az író nő félkomolyan fordult férjéhez.

– Egy is sok volt belőlem, igaz? Most meg itt a megtévesztő Kettő.

Viktor, aki soha semmiért nem neheztelt, most megharagudott.

– Hogy kit téveszt meg a Lemur, az az ő dolga. Engem nem tud, nem fog, és nem tanácsolom, hogy megkísérelje.

A hallba nyíló ajtót úgy bevágta, hogy az apró, komoly kort megért négyszögletű ablakocskák ezer darabra törtek. Az üveges előbb vállalni sem akarta, aztán meg csillagászati összeget kért. Végül azt a javaslatot tette, ha amit beszélnek, hogy itt olyan személy lakik, aki csak úgy felszívódik a levegőben, szóval, ha ezt ő láthatná, akkor minden ingyen van.

Ágnes másik üvegest akart hívni, de Maitreya értett az emberi lélekhez. Látványt rendezett a bámuló embernek, aki rekord gyorsasággal elkészült a munkával. Maitreya úgy döntött, elfogadja Krysis meghívását, s a Koordinátor üresen hagyott otthonába húzódott.

Viktor napokig szótlan volt. Nem ezt akarta.

– Én vagyok a hibás, – mondta Ágnes: – Mindkettőtöket megbántottalak. Vau.

Viktor szíve megfiatalodott az örömtől. Réges rég, mikor fiatal házaspárok voltak, s Othello valamelyik elődje sétált az udvaron, megfigyelték, hogy az utcán elhaladó kutyáktól egy-egy „vau”-val fordult el. Ezután elfutott saját birodalmába, hiába ugattak utána bármit.

– Ezt mi is megtanulhatnánk, – javasolta Viktor. – Az ember félreértéseket produkál, melyeket nem lehet tisztázni, mivel félreértések. Legjobb azt mondani, vau, és kész.

Ágnes sem felejtette el! Magához ölelte feleségét, viszonzta a vaut, s felszabadultan nevettek, Viktor kihasználta az alkalmas újabb ígéretet csikart ki: nem lesz TV-nézés, újságolvasás meg éterolvasás.

– Hello! – csengetett rájuk a postás. – Levél!

Becsúsztotta a levelet a postaládába, de megvárta, míg Ágnes átvág az udvaron, a kerítésig.

– Mit szól a reggeli hírekhez, asszonyom?

– Nem hallgattam.

– Ilyet ne csináljon, asszonyom. Háború lesz. A háborúra föl kell készülni. Viszlát!

– Viszlát.

A levelet az ikrek írták Uxmalból. Ágnes hangosan, egyre nagyobb lendülettel olvasott.

„...Solong megközelíthetetlen, a fiúkról semmi hír. Úgy gondoltuk, bemerészkedünk a Fenevad barlangjába és megnézzük Chitzen Itzát. Úgysem láttuk még a Yucatant...”

– Ez igen, – hódolt be Viktor. – Bátor asszonyok.

A TAU-449 kétszázadik emeletén a hét Génusz várta Ereskigalt. A kozmikus filozófusnő pontosan érkezett. Sabru, aki Sadoveanu halála miatt kénytelen volt meghátrálni a kölcsönvett individuumból, s gyakorlatilag a halott pszichék talpraállításával foglalkozott, megkérdezte, akar-e látni valakit közülük.

– Nem akarok látni senkit ebből a fajzathból, – válaszolta Ereskigal. – A pszichéjük is beteg. Kár foglalkozni velük. Nem ezért jöttem. Hallani akarom a véleményeket Barát Ágnesről.

– Én voltam vele a legtöbbet, – emelte föl szemét Baglis. – Kezdetől tudta, hogy a Pusztító maga Poimandrész. Kozmikus apja.

– Li-Gaia a körön túlról érkezett, személyiségolvasztó és összevonó.

– Igen, igeen, – nézett a kifürkészhetetlen szempárba a Génusz. – De ő tiszteletben tartja a személyiséget. Minden személyiséget értékel.

– Nem helyes. Az emberek nincsenek azon a fokon. Hamis tett, hibás ítélet. Olyan, mint a férfi.

A Génuszok meghökkentek. Ereskigal elfordult az egyensúly képviselőjétől, és Masthot kérdezte.

– Milyen stratégia és milyen inspirátor?

– Drága Ereskigal, ezeket a fogalmakat itt szinte csak ebben a században ismerték meg. Addig az egymás elleni küzdelmet nevezték stratégiának. Győzelemnek, ha az egyik koronás fő a másikat maga alá gyűri.

– Ezt is férfiak találták ki, – mondta Ereskigal.

– Koncepció nélkül, – helyeselt Mastho. – Ezért nem is volt szükség inspirátorra, ez a konspirátorok bolygója, Az inspiráció annyi, amennyiben adóztatható.

– Azt hiszem, világosan fogalmaztam, – Ereskigal hangjában nagy önuralom rejlett. Mastho rémülten meredt maga elé. Nem tudta, hogyan védje meg az írónőt. Láttá, de még mennyire, hova tart az istennő. Ki kellett mondania a lényeget.

– Ő megpróbálta a világtársadalom koncepciót, leírta a kozmikus inspirációt, de semmi eredménye.

- Semmi eredménye, – értett egyet Ereskigal. – És ez a stratégia titánokat tanított egykor.
- De mint inspirátor...
- Hatalomra juttatta Crowleyt, – szögezte le a Mata úrnője.

Az egyik Génusz a másikra nézett. Zagen elhatározta, hogy megvédi azt, aki kinyitotta az Univerzum kapuját, s idehívta őket.

- Ne feledkezz meg arról, úrnő, hogy itt a női princípium nem érvényesül. Neki úgy kellett küzdenie, mint egy férfinak! S meg is tette.

- Nem helyes. Sőt, ostobaság. Aki férfimódra küzd, az férfi. Ez ítélet. Mint férfit ítélem el.

Ereskigal nem uralkodott többé szenvedélyes dühén. Akármit mondtak volna, tudták, – azonnal meg fogja cáfolni. A benne rejlő kozmikus ismeretanyagot kérte számon.

- Nem tűröm a közönséges érveket. Itt a női princípium nem érvényesül. Ha ezért „úgy küzd, mint egy férfi”, – akkor ne küzdjön tovább. Akkor már elismerte a hímet uralkodó princípiumnak! Nem lehet az általuk alkotottban benne élni, ugyanakkor ellene küzdeni.

Aclahayer sietve lecsapott a szavakra.

- A Lemur lehetett volna az átvezető és kiegyenlítő! A thulerunék kialakították ezt a páratlan szépségű bio-Möbius-láncot, de te megszakítottad nagy haragodban. Te magad ártottad a legtöbbet a Fogolynak, mert egyedül tartotta a kapcsolatot a Lemurral ötmillió ötvenötezer éven át.

Ereskigal mandulavágású szemei keskeny csíknak látszottak. Tanulmányozta a Génuszt. Nem cáfolta meg.

- Főnntartom, hogy ezt a fajt nem szabad hagyni tovább garázdálkodni. A lemurok kapcsán rátalálhatnának az élet meghosszabbításának lehetőségére. Ehhez azonban eljátszották jogukat. A Föld nem méltó. Ez a Fekete Napok ítélete. Az Univerzumnak nincs joga megváltoztatni.

Haven megpróbálta a lehetetlent, ki akarta zökkenteni Ereskigalt önmagából.

- Él Lemur a Földön, s ő az Igazak Szövetségének feje. Ő segíti Li-Gaia személyiségösszevonó tevékenységét, s valld be, az eredmény meglepő.

- A VÁNDOR-inkarnáció többre képes!

- Igaz, hogy a Fekete Napok ítélete fellebbezhetetlen, – vette át a szót Tabris, – de sohasem végleges. Mi is letapogattuk a kozmikus stratégiát, s meglepő az eredmény. Ez a Naprendszer mindenestől a Vízöntő felé halad. A Földet eltérítették precessziós tengelyéről, ami azt jelenti, hogy máris megúsza a Nemezist. Ha a Halálcsillag kioltja a Fehér Napot, a Szaturnusz fogja átvenni a helyét. Ehhez is minden készen áll: a Szaturnusz Titán holdjáról építik az elektromos hóggyűrűt. Végül azt is tudnod kell, hogy a Chiron 2060 úrbázis az Univerzumból érkezett, és elvégezte a Z-metszést. A Föld tehát nem köteles követni a kozmikus Iker-mintát. Kívívta a jogot, hogy ne igazítsák senki máshoz, csak önmagához.

Ereskigalra egy szikrát sem hatott Tabris. Szfínx arcával száguldó intellektust fedezett, ami nem meggyőzhető.

- Mindez matematikai és technikai eredmény. Férfiak által tanított tudományok hozták létre. A koncepcióban van valami női, de erőlködése reménytelen. A Föld nem jut el a Vízöntőkhöz, mivel erre nem kapott engedélyt. Kért, és nem kapott! Corax, a galaktikus ítéletvégrehajtó elutasította. Nektek el kell hagynotok a bolygót, és ti tudjátok ezt!

A Génuszok tudták. Ahogy most már azt is tudták, kinek hatására született a Corax-ítélet.

Crowley hatalmas ünnepségsorozattal készült Schamballach átvételére. A tudósok csak úgy dolgozhattak, ha vállalják az állandó felügyeletet. Egy részük nem vállalta, és elutazott Tibetből. Hazájukban azonnal magas kitüntetésben részesültek.

John tombolt. Vathek orra előtt lobogtatta a legkülönbözőbb újságokat.

– A kvark új egysége, a kvakark! Örület! A dinoszaurusz fogyasztható! Meg az én cipőm is! Nem golyó, hanem csiga fürta át az atlantida koponyákat. Az anyukáin, pedig rá jött, hogy voltaképp az apukám!!!

– Ne ordíts, – mondta harag nélkül Vathek.

– Ordítok, igenis ordítok! Ember emlékezet óta nem voltak ilyen bödületesen marha kitüntetések! Azért kapják, hogy távozzanak Schamballachból. Megkapják a Nobel-díjat, mert felfedezik, hogy a fák ősszel sárgulnak, tavasszal meg rügyeznek.

Vathek ketté öntötte a kávé. Barátjának kétszer annyit. John imádta a koffeint, tablettában is hordott magánál. Vathek szerint nem normális méretekben. De nem ellenkezett, mert John felfokozva élt. Ha pedig Ernától megjelent valami, ízekre szedte, ronggyá olvasta, és bármivel foglalkozott is, a Héja cikkéhez mániákusan visszatért. Most a „Tíz Igaz kerestetik” volt napirenden.

– Füttyölök a Szodoma-szindrómára. A fenébe Lót asszonyával, én is váltam sóbálvánnyá, ha jól emlékszem, legutóbb pont akkor, mikor Crowley meglátogatott. Most meg örülök majd, ha messziről csodálhatom. Te, hallani fogjuk az új Hegyi Beszédet. Ha minden jól megy, Crowley öt sült hallal fogja jóllakadni a vezéreit, és kenyérmorzsákkal a tömeget.

Vathek felütötte a fejét, John indulatai közben mindig rátalált az igazságra, de időbe telt, míg maga is megértette.

– Figyelj, John.

– De lehet, hogy feltámasztja a halottakat, mit tudom én, talán eljön Illés próféta, de tíz igazat bizony nem talál.

– Figyelj, John.

– Mit akarsz? – förmedt rá John.

– Először is azt, hogy figyelj. Másodszor azt, hogy magadra figyelj. Ne Ernára.

– Hess, Jágó!

– Csak bolondozz! Majd elmegy a kedved tőle, ha rá jössz, mit mondtál.

– Miért, mit mondtam? Annyit beszél az ember összevissza. Fiam, ha én minden szavamat meggondolnám, bizony mondom néked, nem írnék le semmit!

– Nem összevissza beszéltél. Nagyon is tudatos párhuzamokat mondtál. Feltételezted, – most figyelj, – Crowley a Bibliát használja forgatókönyvnek.

– Sajnos, én ezt nem mondtam. Illetve nem én mondtam, hanem te mondtad. Te azt mondtad, hogy én mondtam... Na, ez reménytelen. Ha mondtam, akkor persze mondtam. Ellenben a Biblia szót ki sem ejtettem. Látod, kezdődik. Mindez azért van, mert sosem láttam csodákat. Ezért lettem újságíró. Legalább papíron, napi kiadásban én csinálom a csodákat, én, John Mulory Terra.

– Akit barátjával együtt meghívtak Schamballachba, De nem fogunk odamenni, mert közben rájöttél, hogy esetleg a Fenevad ott kezdi meg az Apokalipszist.

– Én rájöttem? – csodálkozott John.

– Rá! – mondta sziklaszilárdan Vathek.

– Gratulálok. Magamnak. Abban viszont tévedsz, hogy nem utazunk.

Kopogtak az ajtón. John kacsintott, s így fejezte be, míg kitárta az ajtót.

– ...íme, pilótánk, Konrád Schlange!

A két fehérhajú bokszállást vett föl. De nem egymás ellen, hanem Johnt szorították sarokba.

– Tudod, mi vagy te? – kérdezte Vathek.

– Zseni, – vágta rá John.

A három férfi összeölelkezett. Schlange éhes volt, és evés közben teleszájjal mondott néhány rémhírt.

– Állítólag... a NASA program... életbe lép. A nadanium létkérdés a technikához. Lelövik a Holdat.

John visszajelzés nélkül hallgatta. Azt hitte, Konrád viccel. Vathek viszont tudta, hogy nem vicc.

– Értem. Honnan irányítják ezt a pokoli tervet?

– A 68 501-ről. amit ma már ...csak úgy neveznek... az Objektum.

– Hol a rakétarepülőnk?

– Itt. Azzal jöttem a Solong néhány tagjával.

Vathek a tépelődő Johnhoz fordult.

– Figyelj, John.

– Már megint?

– Indulunk Merlinhez. Egy titán nem veszélyeztetheti a Holdat. Ha ő felemeli a szavát, nyugi lesz.

John morcosan jelentette ki, hogy nem Merlinre, hanem működő telefonra van szüksége.

– Hol van Poimandrész? Ha most itt nem jelenik meg – többé rám ne számítson.

Poimandrész, a Pusztító-Teutron alakot öltött az egyik székben, közvetlenül John mellett. Az újságíró ellejtett néhány sasszét, s eszelősen dúdolta.

– Itt van... La-la... a Terminátor... la-la.

A fehérhajúak megéreztek a helyzet különösségét. Poimandrész rendelkezésükre áll! John megragadta a telefont, s föltette a kérdést.

– Ha én most innen bárkit felhívok: ez az emberiség átka működni fog?

– Nyugodt lehet, – válaszolta Poimandrész. – De minek Önnek telefon?

– Csakugyan, – helyeselt John. – Hiszen láttam, mire képes. Nos, ...ööö... kössön össze Schamballach. ...ööö... katonai bázisával.

Mire kimondta, ki tudja hány dimenzió segítségével megjelent Percy Vale sátra. A tiszt üdvözölte a Terminátort. Azt gondolta, ő keresi.

– Mit kíván, uram?

John belelépett a rendkívüli kapcsolatba.

– Én keresem, John Mulory.

– Ismerem.

– Nézze, úgy gondoltam, mivel Schamballachban van, nem tudja, hogy szét akarják lőni a Holdat.

Percy Vale arca eltorzult.

– A Holdat! Ott csillagértelmek vannak, emberek is, nadaniumot bányásznak!

Konrád Schlange előre lendítette erős kezét.

– Éppen a nadanium megszerzése a cél.

– Akkor az Objektum irányítja! Holott Merlin tudja, hogy ott van Nada! Percy Vale homlokához kapott, néhány másodpercre úgy tűnt, szemük láttára robban szét a feje. Az erek kidagadtak rajta, szeme csaknem kiugrott a helyéről. Aztán tisztjeihez fordult.

– Uraim, elhatároztam a háborút. Kay, irányítsa a rakétákat a 68 501-es objektumra. Felkészülni.

A tisztek csillogó szemmel távoztak. Mióta vártak erre a parancsra! Percy Johnhoz fordult.

– Nyugodt lehet. Amíg én élek, – tette hozzá.

A Poimandrész-tükör megszűnt. Vathek és Konrád is tűzbe jött. A fehérhajúak lázasan hadarták.

– Az Ecsmiadzin-bázis hetek óta megszakította a kapcsolatot a felszínnel. Ha láthatnánk, -?

Hangsúllyal kérdeztek. Poimandrész széttárta a karját.

– Parancsoljanak.

A Kaukázus alatti objektumról a legelső pillanatban látszott a hadiállapot. A negyven klón ismeretlen felségjele ruhát viselt, egy rózsát a bal vállon. Transzmutánsok is ugyanezzel a jellel dolgoztak. Észlelték figyelőiket, Kursymurty odaintette hatalmas „lemuri rózsza” felől Jurij Szulov érkezett. Pár pillanatig farkasszemet nézett hívóival, aztán üdvözölte a Terminátort.

– Nem akartam, hogy idő előtt megtudják, de az előkészületek megtörténtek. A TAU-449 elindulása a Föld végét jelentené. Úgy döntöttem, hogy megelőzőm, szaktanácsadóim szerint a *RÓZSA* képes megsemmisíteni a *KELYHET*, ahogy a TAU-449-et elnevezték. Ha kívánják, végignézhetik. Felkészülni.

A parancs döbbenettel töltötte el a szemlélőket. Vathek Poimandrészre kiáltott.

– Állítsa meg! Kérem!

– Inkább lássuk a Kelyhet! – követelte John, s átkozta magát, hogy ez csak most jutott eszébe.

Poimandrész ívelt szemöldöke csaknem túlfutott a homlokán. Tetszett John ötlete, de azért meglepte a gátlástalansága. Nem habozott tovább. Dimenziótükrében megjelent az űrhajó.

Teutron előbb távolról mutatta, érzékeltette lenyűgöző nagyságát. A TAU-449 lassan behúzta csápjait, lezárta a zsilipkamrákat. Felső részének négyszáz emelete lidérclángként világított a Fekete Úr sötét égboltja alatt.

John belehuppant székébe. Álla leesett, kezéből kihullt a kávéscsésze.

– Szentséges ég! Ez maga a vég!

A Pusztító besétált tükrével a TAU belsejébe. Megmutatta az embereket, élőket és holtakat, akik itt egyáltalán nem látszottak holtaknak. John meglátta Ernát. A lány zokogott. Pici lett, lefogyott testén lötyögött a farmer. Egyáltalán nem látszott diadalmasnak, mégkevésbé éleseszű Héjának. Ember volt, aki elhagyja az embereket, és sosem fogja látni őket.

– Szörnyű, – mondta John. – Képes elmenni, képes!

A dimenzió tükörben megjelentek a Géniuszok. Ők is üdvözölték a Pusztítót. Szemügyre vették védencét, és annyit mondtak, – „még jöhet!”

– Soha, – kiáltotta John, Vathek, Konrád.

Tau-teo-mé sietett a Géniuszokhoz.

– Felkészülni, – mondta csendesen Sabru.

Konrád esengve fordult a Teutronhoz.

– Talán a Solong segíthetne!

– Úgy gondolja? – érdeklődött a Pusztító metsző gúnnyal. – Azt hiszem, inkább a Solongon kellene segíteni.

Dimenziótükrében megjelent a hatalmas vízalatti kutatóbázis. Körülötte vakító fénygyűrű tekergett. A gömb és a körülötte hullámozó gyűrű hasonlított a Szaturnuszhoz.

A Solong belsejében kettészakadt testek, sült hús, múmiaszerűre zsugorodás. A transzmütánsok egy része még élt. A hűtőkamrába zárkóztak. Konrád felismerte barátját, Dist.

A transzmütáns parancsnok észlelte őket. Tisztelgett a Pusztító előtt.

– Fel kell robbantanunk a Solongot. Az anyag, amit felhalmoztunk, nem kerülhet a Fehér Kígyóhoz.

Vathek most ismerte föl a bázist szorongató fénygyűrűben a Kozmosz rettenetes fegyverét. A Fehér Kígyó élni látszott. – Hullószemeivel feléjük fordult.

– Akármilyen legyen, ha ez nem Crowley gyűrűje! – kiáltotta Vathek. – Dis, vegyétek föl a harcot! Próbáljátok meg.

– Mondjátok meg Juditnak, hogy szerettem.

A parancsnok végignézett társain.

– Elhagyni a kamrát. Robbantáshoz... fel-ké-szül-ni!

– Nem! Nem! Neeem! – üvöltött John. – Még vagyunk. Uramisten. Még itt ez a szék ugye, és benne ülök. Te is, Vathek, te is John, illetve te Konrád vagy, én meg én vagyok. Mindent értek, Teutron, mindent tudok követni, tehát még nem örültem meg. Azt hiszem, míg maga itt van, feltehetően minden fel van függesztve, de ha innen elmegy...

– Meg fog kötözni? – érdeklődött Poimandrész.

És nevetett. Öblös, sokdimenziójú nevetés volt, s a Kozmosz a visszhang.

Konrád felállt, töltött magának a whiskyből. Megengedhetetlenül és engesztelhetetlenül förmedt a Pusztítóra.

– Korlátlan hatalma van, ugye? Ebből a fedezékből könnyű! Lépjen ki belőle, nagyfiú. Akkor nevéssen.

– Engem hibáztat, – csodálkozott Teutron. – Én alkottam a bázisaikat? Mondok valamit, Konrád. Ahhoz képest, amit a Föld felhalmozott pusztításra, én építő vagyok, s nem pusztító. Nézze!

A dimenziótükörben sorra villannak föl a vegyifegyvergyárak, biofegyvergyárak, katonai bázisok.

A Pusztító sorolja.

– Kalkutta. Bagdad. Rijad. Brüsszel. Jereván. Berlin. Varsó. San Francisco. Las Vegas. Hofej. Peking. Bukarest. Vágbeszterce. Baja. Moszkva. New York. Elég. Nincs érintetlen ország, csak felelőtlen nemzetek vannak.

Ekkor megrázkódott a föld.

John lázasan kutatott az agyában, de ott nem talált semmit. Pillantása az asztalára ugrott. Ott feküdt az újság, kinyitva a Tíz Igaznál.

Megragadta és magához szorította.

– Tíz Igazért! Meg kell tennie Tíz Igazért!

– Hol vannak? – tette föl a kérdést a Pusztító.

– Mindenhol. Csak meg kell keresni.

– Csak? Azt mondja, „csak”? Ez lett volna a feladatuk mióta világ a világ. Én keressem? Most keressem? Csatornába szórtátok őket. Sivatagban halnak éhen. Azokkal a fegyverekkel pusztítjátok őket, amiért agyondolgoztatjátok a nyomorultakat. Hogy lett Crowley a Világ Ura? Magyarázza meg. Tessék. Leülök. Nem kell lekötözni. Itt vagyok, és várom, hogy megmagyarázza.

A föld ismét megmozdult. Betörték az ablakok, megrepedtek a falak. Az utca megtelt sikoltozó emberekkel.

A kis szobában csend volt. John végképp nem értette, miért jutott neki ekkora szerep a Sors elleni küzdelemben. Tíz Igazat nem tud előállítani, és Vathek sem, Konrád sem, senki sem. Későn jött a figyelmeztetés, ismeretlen volt a kozmikus mérce. Kibúvás, ez így nem igaz. Cáfolhatatlan, amit a Pusztító mondott. Crowley – ismeretlen. Senki sem tudja, kicsoda. Csak a Sinai-hegyen tudják leszármazotti vonalát, azt, hogy Isai-mutáns. A Fenevad.

– Mit csinál most Crowley? – kérdezte hirtelen.

A Pusztító hosszan mozdulatlan maradt.

– Legyen, – egyezett bele.

A dimenziótükörben megjelent Schamballach. A Himalája csúcsait emberek milliói és milliói lepték el. Ameddig szem ellát, ott nyüzsögtek, éljeneztek, várták a Szabadítót. Mert számukra ezt jelenti Crowley.

A kutatók ott állnak a Szobor lábánál. Szu Csong aggodalommal szemléli Ereskigalt, akinek harangszoknyája meg-meglebben. Terg kis jegyzetfüzetébe jegyez, számol és számol, nem lát, nem hall.

Rochlitz, a nyugati rózsakeresztesek feje, egyben feloszlatója Rachel Söderalmmal beszélget. Mindketten megöregedtek. Lengyel Rudolf, Andrej Olawski, Benjamin Fludd mintha látná Johnt, szemüket elfordítják. Díszben vannak, meg zavarban. Tudós ne menjen megnyitó ünnepekre, még akkor sem, ha az Schamballachban van, fut át John agyán.

Feltűnően hiányzanak a katonák, a rendet önkéntesek tartják fenn, de erre nincs is szükség. Olyan az egész, mintha mindenki ugyanarra várna, ez fegyelmet teremt.

A Pusztító tükre kiemeli az egyes arcokat. Konkordia arcán érthetetlen rettegés, vagy nagyon is érthető rettegés. Saját kálvária élményét éli át, látja, hogy Krysis és a Lemur átmennek a Barát-házba, viszik a dobozt, mely elnyelte az Apokalipszis Kelyheit. Barát Ágnes átveszi, Konkordia eltakarja a szemét.

– Nem értem, – kiáltja John. – Ez a nő nagyon emlékeztet, de kire?

– Rám, – mondja Poimandrész. – A lányom.

A három férfi reakcióját elsöpri Crowley érkezése. Megszólalnak a Buddha-kürtök, mellyel kedves barátját, Arjunát harcba vezette. A Himalájában zeng, de Friscóban is hallani, és Jeruzsálemben, Zita és Raguel azonban csókolózik, nem hallanak semmit.

– A végítélet harsonái, – mondja Hildegard Gallenburg Berlinben.

Ludwig szemrehányóan néz rá.

– Te és apa sosem hittetek a hatodik fajban. De én hiszek. Beléptem a Samatobryn-klubba.

– Jól van, kicsim, – öleli magához anyja. – Mindig apád nyomaiba lépj.

A dimenziótükör kissé megremeg, csak nincsenek érzései a Pusztítónak? Rózsákat pásztáz, itt állnak az asszonyok. A Lemur elkéri Pandora szelencéjét, a bűvös tárgy egy pillanatig a levegőben lebeg...

– Új ég és új föld nem elég, – harsogja a Fenevad, – én többet adok a Földnek. Új emberiséget. Betelt az Idő! Betelt az Idő! Mondjátok utánam Keletnek, Nyugatnak, Északnak és Délnek! Betelt az Idő!

És az emberek mondták. Benne volt az egész történelmi zsákutca, a hatalom hazug ígérete, ezért a hazugságért fizetni kell egyszer, amikor rájönnek, hogy a hazugság a Föld skizofréniája.

Ekkor elindult Ereskigal kezéből az aranyfolyó. A nehéz, forró fém nemcsak aláfolyt, hanem áradt mindenfelé. Az emberek sikoltoztak félelmükben, valószínűleg ez az első eset az emberiség történetében, hogy lakói borzadtak az aranytól.

És az arany beborította a Himaláját.

A Pusztító dimenziótükre követte az arany útját az Aion-tengerhez, a Plutóniumvárhoz, ahol Mahakala várta ezt a jelt, s kiadta a parancsot legyőzhetetlenjeinek –

– Felkészülni!

VÉGE